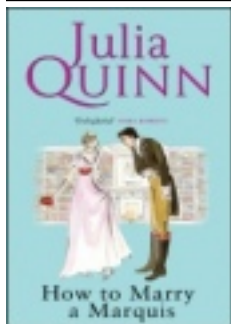

How To Marry A Marquis

Contents

How To Marry A Marquis	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	21
4. Chương 4	29
5. Chương 5	38
6. Chương 6	44
7. Chương 7	54
8. Chương 8	63
9. Chương 9	70
10. Chương 10	78
11. Chương 11	86
12. Chương 12	94
13. Chương 13	100
14. Chương 14	108
15. Chương 15	116
16. Chương 16	125
17. Chương 17	132
18. Chương 18	139
19. Chương 19	148
20. Chương 20	155
21. Chương 21	164
22. Chương 22	180

How To Marry A Marquis

Giới thiệu

Agents of the Crown #2 Tên người dịch: gamata Rating: H Elizabeth Hotchkiss - một cô gái phải chăm

1. Chương 1

Surrey, Nước Anh, tháng 8 năm 1815

Bốn cộng sáu cộng tám cộng bảy cộng một cộng một cộng một, ghi tám, nhớ hai,...

Elizabeth Hothchkiss tính cột số lần thứ tư, ra cùng kết quả mà cô đã tính được ba lần trước đó, và rên rỉ.

Khi cô ngược lên, ba gương mặt ủ rũ của các em cô đang nhìn.

“Chuyện gì vậy, Lizzie?” cô em gái Jane chín tuổi hỏi.

Elizabeth mỉm cười một cách yếu ớt khi cô cố nghĩ ra làm cách nào có thể dành dụm đủ tiền mua nhiên liệu để sưởi ấm căn nhà tranh của họ vào mùa đông. “Chúng ta, ah... Chị e rằng chúng ta không có nhiều tiền tiết kiệm.”

Susan, đứa em mười bốn tuổi, kể Elizabeth cau mày “Chị hoàn toàn chắc chứ? Chúng ta phải có gì đó. Khi Cha còn sống chúng ta luôn...”

Elizabeth khiến cô im lặng với cái nhìn chăm chăm ngay lập tức. Họ đã có rất nhiều thứ khi Cha còn sống, nhưng ông đã để lại cho họ không gì ngoài một tài khoản nhỏ ở ngân hàng. Không thu nhập, không tài sản. Không có gì ngoài những kỉ niệm. Và tất cả, những thứ mà ít ra Elizabeth giữ cùng cô, không phải thứ làm ấm trái tim một con người.

“Mọi thứ bây giờ đã khác”, cô nói một cách kiên quyết, hi vọng sẽ kết thúc chủ đề này, “Em không thể so sánh chúng được.”

Jane cười toe toét “Chúng ta có thể sử dụng tiền mà Lucas đã bỏ vào hộp đồ chơi binh lính của nó.”

Lucas, cậu con trai duy nhất của dòng họ Hotchkiss ăng ăng “Các chị đang làm gì với đồ của em?” Cậu quay sang Elizabeth với một vẻ mặt, có lẽ là một cái “quắc mắt” không hề thanh nhã trên gương mặt một cậu bé tám tuổi. “Có sự riêng tư nào trong căn nhà này không chứ?”

“Có lẽ là không,” Elizabeth nói một cách lơ đãng, nhìn chăm chú xuống những con số trước mặt cô. Cô đánh dấu vài chỗ với cây bút chì trong khi cố gắng đặt ra vài phương pháp tiết kiệm mới.

“Các chị,” Lucas đồng ý, trông như phát cáu. “Em đang bị quấy rầy với chúng đấy.”

Susan nhìn chăm chú vào sổ của Elizabeth. “Chúng ta không thể ...? Có khoản nào có thể hoãn lại lâu hơn không?”

“Không có khoản nào được hoãn cả. Cảm ơn chúa tiền thuê nhà đã được trả, hoặc chúng ta sẽ bị đuổi ra ngoài bằng lỗ tai.”

“Thật sự tệ thế sao?” Susan thì thầm.

Elizabeth gật đầu. “Chúng ta còn đủ tiền đến cuối tháng, và sẽ có thêm một ít khi chị nhận tiền lương từ Phu nhân Danbury, nhưng sau đó...” Từ ngữ của cô kéo dài ra, rồi cô quay đi, không muốn Jane và Lucas thấy được những giọt nước đang dâng lên trong mắt mình. Cô đã chăm sóc các em của mình được năm năm, từ khi cô được mười tám tuổi. Chúng phụ thuộc vào cô - thức ăn, nơi nương tựa, và quan trọng nhất là sự ổn định.

Jane thúc khủy tay Lucas, và khi cậu không trả lời, cô thọc mạnh vào phần mềm giữa vai và xương đòn của cậu.

“Chuyện gì chứ?” cậu nói cáu kỉnh. “Cái đó đau đấy.”

“Thật là bất lịch sự,” Elizabeth nói ngay lập tức. ““Pardon” thích hợp hơn.”

Cái miệng bé nhỏ của Lucas mở ra bất bình. “Chị ấy thọc em như thế mới là không lịch sự. Và em chắc chắn sẽ không cầu xin sự tha thứ của chị ấy.”

Jane đảo mắt và thở dài. “Chị phải nhớ rằng nó chỉ mới tám tuổi.”

Lucas cười tự mãn. “Chị mới chín tuổi.”

“Chị luôn lớn hơn em.”

“Đúng, nhưng em sẽ nhanh chóng to lớn hơn, rồi chị sẽ phải xin lỗi.”

Môi Elizabeth cong lên thành một nụ cười vừa vui vừa buồn khi cô nhìn họ cãi nhau. Cô đã nghe cùng một lí lẽ cả triệu lần trước đây, nhưng cô cũng phát hiện Jane thường nhón chân đi vào phòng Lucas buổi tối để tặng cậu một cái hôn chúc ngủ ngon trên trán.

Có thể gia đình họ không như bình thường, sau tất cả, chỉ có bốn người bọn họ, và họ đã là những đứa trẻ mồ côi nhiều năm, nhưng dòng họ Hotchkiss thì đặc biệt. Elizabeth đã xoay sở để giữ gia đình họ luôn cùng nhau trong năm năm kể từ khi cha cô mất, và cô sẽ bị nguyên rửa nếu bây giờ để việc thiếu tiền chia cách họ.

Jane bắt chéo tay lại. “Em nên đưa Lizzie tiền của mình, Lucas. Thật không đúng khi cất chúng đi.”

Cậu gật đầu một cách trang trọng và rời căn phòng, mái tóc vàng của cậu rũ xuống. Elizabeth quay lại liếc Susan và Jane. Họ đều có mái tóc vàng, với những đôi mắt xanh từ mẹ. Và Elizabeth trông giống chúng - một đội quân tóc vàng, mà không có tiền mua thức ăn.

Cô thở dài lần nữa và đưa một cái nhìn nghiêm túc đến các em cô. “Chị sẽ kết hôn. Không còn cách nào khác.”

“Ôi không, Lizzie!” Jane thét lên, nhảy ra khỏi ghế ngồi và gần như leo qua bàn đến chỗ chị cô. “Không phải điều đó! Mọi thứ nhưng không phải điều đó!”

Elizabeth nhìn Susan với một thái độ lúng túng, hỏi một cách thăm lạng nếu cô biết vì sao Jane quá lo lắng. Susan chỉ chỉ lắc đầu và nhún vai.

“Nó không tệ như thế đâu,” Elizabeth vừa nói vừa vuốt tóc Jane. “Nếu chị kết hôn, chị sẽ chắc chắn có một đứa con, và rồi em sẽ là một bà dì. Không hay sao?”

“Nhưng người duy nhất hỏi cưới chị là Squire Nevins, và ông ta kinh khủng! Thật kinh khủng.”

Elizabeth mỉm cười không bị thuyết phục. “Chị chắc chắn chúng ta có thể tìm ai đó ngoài Squire Nevins. Một ai đó ít ...ah ...kinh khủng.”

Jane bắt chéo cánh tay thành một hình chữ thập chống đối: “Em sẽ không sống với ông ta. Em sẽ không. Tốt hơn em nên đến một trại trẻ mồ côi. Hoặc một trong những khu xưởng khùng khiếm kia.”

Elizabeth không trách cô. Squire Nevins già, mập và xấu tính. Và ông ta luôn nhìn chăm chăm vào Elizabeth theo cái cách làm cô toát mồ hôi lạnh. Sự thực, cô cũng chẳng ưa cách ông ta nhìn Susan. Hoặc Jane, cũng vì thế.

Không, cô không thể lấy Squire Nevins.

Lucas mang theo một hộp nhỏ bằng kim loại quay trở vào bếp. Cậu đưa nó cho Elizabeth. “Em đã tiết kiệm được một pound (bảng Anh), bốn mươi xu. Em định dùng nó để...”, cậu nén lại, “Đừng bận tâm. Em muốn chị dùng nó. Cho gia đình.”

Elizabeth lặng im cầm cái hộp và nhìn vào. Một pound bốn mươi xu của Lucas đều ở trong, hầu như là đồng một xu và đồng nửa xu. “Lucas thân yêu”, cô nói nhẹ nhàng, “Đây là khoản tiết kiệm của em. Em đã phải qua nhiều năm mới có thể góp nhặt được tất cả chỗ đồng xu này.”

Môi dưới của cậu run run, nhưng bằng cách nào đó, cậu đã xoay sở được để ưỡn ngực ra cho tới khi cậu đứng như một trong những chú lính đồ chơi của cậu. “Em bây giờ là người đàn ông của gia đình. Em phải chu cấp cho các chị.”

Elizabeth gật đầu nghiêm nghị và để tiền của cậu vào hộp nơi cô giữ tiền của gia đình. “Rất tốt. Chúng ta sẽ dùng nó mua lương thực. Em có thể đi mua sắm với chị vào tuần sau và mua thứ gì đó em thích.”

“Vườn rau trong bếp của em có thể sẽ lớn nhanh.”, Susan nói một cách có ích “Đủ để nuôi chúng ta, và chúng ta có thể có một ít dư thừa để bán hoặc trao đổi trong làng.”

Jane bắt đầu vặn xoắn vạt váy của Elizabeth. “Xin hãy nói với em là chị không trồng thêm củ cải. Em ghét củ cải.”

“Chúng ta đều ghét củ cải”, Susan trả lời, “Nhưng chúng rất dễ trồng.”

“Không dễ dàng gì để ăn”, Lucas cầu nhàu.

Elizabeth thở dài và nhắm mắt lại. Sao họ lại trở nên như thế này? Họ đã là một gia đình danh giá, Lucas bé nhỏ thậm chí đã là một nam tước! Và họ còn phải trồng củ cải, món tất cả họ đều ghét, trong một khu vườn ở bếp.

Cô đã thất bại. Cô đã nghĩ rằng mình có thể nuôi nấng các em cô. Khi cha cô qua đời, đó là khoảng thời gian không thể chịu đựng nhất trong cuộc đời cô, và điều khiến cô có thể cố gắng đó là ý nghĩ cô phải bảo vệ các em mình, giữ chúng sống hạnh phúc và ấm áp. Cùng với nhau.

Cô đã chống lại những bà dì, ông cậu và họ hàng, những người đã đề nghị nuôi một trong những đứa trẻ nhà Hotchkiss, thường là Lucas bé nhỏ, với hi vọng cuối cùng cậu có thể cưới một cô gái với món hồi môn hào phóng nhờ vào tước vị của mình. Nhưng Elizabeth đã từ chối, thậm chí cả khi bạn bè cô và họ hàng xóm cố thuyết phục cô để cậu đi.

Cô đã nói cô muốn giữ cho gia đình luôn ở bên nhau. Điều đó là quá đáng sao?

Nhưng cô đã thất bại. Không có tiền cho những bài học nhạc hay gia sư, hay bất cứ điều gì cô cho là đúng khi còn bé. Chỉ có Chúa mới biết cô sẽ xoay sở như thế nào để đưa Lucas tới Eton.

Và cậu phải đi. Mỗi người đàn ông nhà Hotchkiss đều được nhận vào Eton từ bốn trăm năm qua. Không phải tất cả họ đều tốt nghiệp, nhưng tất cả họ đều đến đó.

Cô sẽ phải kết hôn. Và chồng cô sẽ phải có nhiều tiền. Còn gì đơn giản bằng chứ.

“Abraham là cha của Isaac, và Isaac là cha Jacob, và Jacob là cha của Judas...”

Elizabeth nhẹ nhàng cầm lấy áo khoác và ngược lên hi vọng. Liệu Phu nhân Danbury đã ngủ chưa? Cô dựa ra sau và xem xét khuôn mặt bà. Thật khó để nói được.

“... và Judas là cha của Phares và Zara Thamar, và Phares là cha của Esrom...”

Mắt của bà phu nhân già chắc chắn đã khép lại từ một lúc rồi, nhưng vẫn nên thật cẩn trọng.

“... và Esrom là cha của Aram, và ...”

Đó có phải là một tiếng ngáy không? Giọng Elizabeth thấp dần thành một tiếng thì thầm.

“... và Aram là cha của Aminadab, và Aminadab là cha của Naasson, và...”

Elizabeth đóng quyển Kinh thánh và bắt đầu nhón chân quay ra khỏi phòng vẽ. Thường thì cô không phiền khi đọc sách cho Phu nhân Danbury; đó thực sự là một trong những phần việc thú vị ở vị trí là người bầu bạn của một bà bá tước quả phụ. Nhưng hôm nay cô rất cần về nhà. Cô đã cảm thấy khó khăn để ra khỏi nhà khi mà Jane vẫn ở trong tình trạng lo lắng về viễn cảnh Ngài Nevins bước vào gia đình nhỏ của họ. Elizabeth đã quả quyết rằng cô sẽ không lấy ông ta kể cả khi ông ta là người đàn ông duy nhất còn lại trên trái đất, nhưng Jane không tin tưởng rằng sẽ có ai đó hỏi cưới, và...

CỘP!

Elizabeth gần như giật nảy người. Không ai biết cách tạo ra nhiều tiếng ồn với cái gậy và sàn nhà như Phu nhân Danbury.

“Ta chưa ngủ đâu!” Tiếng phu nhân Danbury vang lên.

Elizabeth quay lại và cười một cách yếu ớt. “Cháu rất xin lỗi.”

Phu nhân Danbury cười thầm. “Cháu không thể chỉ nói xin lỗi. Quay lại đây nào.”

Elizabeth nén một tiếng rên và quay lại chiếc ghế của cô. Cô thích Phu nhân Danbury. Thật sự thích. Trên thực tế, cô đã ước ao một ngày cô có thể dùng tuổi tác như một lời xin lỗi và đương đầu với tính tình thẳng thắn vốn là dấu ấn riêng của Phu nhân Danbury.*

Chỉ là cô thật sự cần phải về nhà, và...

“Cô rất láu cá đấy, biết không,” Phu nhân Danbury nói.

“Cháu xin lỗi?”

“Mọi từ “là cha của” ấy. Chọn nó để làm ta ngủ.”

Elizabeth cảm thấy má cô trở nên ảm hơn bởi cái đỏ mặt tội lỗi và cố đặt từ ngữ của mình thành một câu hỏi. “Cháu không hiểu bà có ý gì?”

“Bỏ qua đi. Chúng ta vẫn đang ở đoạn Moses và trận lụt lớn, không phải phần là cha của ai.”

“Cháu không nghĩ đó là phần Moses và trận lụt lớn, Phu nhân Danbury.”

“Không thể nào. Chắc chắn là ở đó.”

Elizabeth quyết định rằng Noah sẽ hiểu mong muốn tránh một cuộc thảo luận kéo dài về những điều liên quan đến kinh thánh với Phu nhân Danbury và ngậm miệng lại.

“Dù sao đi nữa, việc ai bị cuốn vào trận lụt không là vấn đề. Vấn đề tóm lại là cháu lướt qua chỉ để khiến ta ngủ mà thôi.”

“Cháu... ah...”

“Oh, chấp nhận thôi, cô gái.” Môi của Phu nhân Danbury giãn ra thành một nụ cười hiểu biết. “Thực ra ta ngưỡng mộ cháu vì điều đó. Điều ta cũng sẽ làm ở tuổi cháu.”

Elizabeth đảo mắt. Nếu đây không phải một trường hợp “chết tiết nếu người làm và chết tiết nếu người không làm”, cô không biết nó là gì. Vì vậy cô chỉ cảm quyển Kinh thánh lên và nói “Bà muốn cháu đọc phần nào?”

“Không điều gì về nó nữa. Lũ lụt thật chán. Chúng ta không có gì thú vị hơn trong thư viện sao?”

“Cháu chắc chắn chúng ta có. Cháu có thể kiểm tra, nếu bà muốn.”

“Được, cứ làm đi. Nhưng trước khi cháu đi, cháu có thể đưa ta cuốn sổ kia không? Đúng, cái quyển trên bàn ấy.”

Elizabeth đứng dậy, bước tới cái bàn và cầm quyển sổ bọc da. “Của bà đây.”, cô nói khi đưa nó cho Phu nhân Danbury.

Bà bá tước mở quyển sổ ra trước khi ngược lên nhìn Elizabeth. “Cảm ơn, cô gái của ta. Ta có một người quản lý tài sản mới sẽ đến vào hôm nay và ta muốn ghi nhớ tất cả những con số này để có thể chắc chắn rằng ông ta không khiến ta mù trong một tháng.”

“Phu nhân Danbury,” Elizabeth nói hết sức thật thà, “Thậm chí ác quỷ cũng không dám khiến bà mù.”

Phu nhân D gõ cây gậy như một sự hoan nghênh và cười. “Nói đúng lắm, cô gái ạ. Thật tuyệt khi gặp một người trẻ tuổi có bộ não trong đầu. Những đứa trẻ của ta... Well, ah, ta không định nói về điều đó bây giờ trừ việc ta muốn nói với cháu rằng con trai ta có lần đã làm cho đầu của nó kẹt giữa những thanh hàng rào quanh lâu đài Windsor.”

Elizabeth vỗ tay lên miệng trong sự cố gắng kiềm chế một nụ cười.

“Oh, cứ tiếp tục và cười đi,” Phu nhân Danbury ra hiệu. “Ta đã tìm ra cách duy nhất để tránh đi tâm trạng thất vọng của cha mẹ là xem nó như một nguồn tạo sự thú vị.”

“Vâng,” Elizabeth nói một cách cẩn trọng, “đó là một hướng hành động khôn ngoan...”

“Cháu đã trở thành người khéo giao tiếp đấy, Lizzie Hotchkiss.” Phu nhân Danbury cười nắc nẻ. “Con cưng của ta đâu?”

Elizabeth thậm chí không kịp chớp cả mắt. Việc Phu nhân D chuyển đề tài đột ngột thật thần kì. “Mèo của bà, cô nhấn mạnh, đã ngủ trong ghế đệm được một giờ rồi” Cô vừa nói vừa chỉ tay ngang qua phòng.

Malcolm ngẩng cái đầu lông lá lên, cổ tập trung cặp mắt nhỏ lại màu xanh, quyết định không đáng để cố gắng, và nằm xuống lại.

“Malcolm, Phu nhân Danbury thì thầm, “đến với Mẹ nào.”

Malcolm lờ đi.

“Ta có một buổi tiệc cho người đây.”

Con mèo ngáp, nhận ra Phu nhân Danbury như nguồn cung cấp thức ăn đầu tiên và bước xuống.

“Phu nhân Danbury”, Elizabeth quả trách, “bà biết rằng con mèo đã quá mập.”

“Chẳng có nghĩa gì cả.”

Elizabeth lắc đầu. Malcolm nặng ít nhất là một stone (khoảng 6,4kg), mặc dù phần nhiều là bởi vì lông. Cô đã phải tốn một khoảng thời gian mỗi tối sau khi trở về nhà để rũ bỏ lông khỏi áo váy của mình.

Điều đó rất đáng lưu ý, vì con vật đó đã không hề để cô giữ nó trong năm năm.

“Mèo ngoan.” Phu nhân Danbury đưa tay ra.

“Con mèo ngu ngốc.” Elizabeth im lặng khi con mèo màu nâu dừng lại, nhìn cô rồi đi tiếp.

“Người thật là dễ thương.” Phu nhân D xoa tay vào cái bụng đầy lông của nó. “Thật là dễ thương.”

Con mèo duỗi tra trên váy Phu nhân Danbury, nằm ngửa ra đặt chân lên đầu.

“Đó không phải là một con mèo”, Elizabeth nói, “Đó là một lời bào chữa không thuyết phục cho một cái mền.”

Phu nhân D nhún một bên lông mày. “Ta biết cháu không có ý đó, Lizzie Hotchkiss.”

“Vâng, cháu có ý đó.”

“Không thể nào. Cháu yêu Malcolm.”

“Giống như cháu yêu Attila người Hung.”

“Vậy thì, Malcolm yêu cháu.”

Con mèo ngẩng đầu lên, và Elizabeth thề là nó thề lưỡi ra với cô.

Elizabeth đứng dậy, thốt ra một tiếng thỉ thỉ đầy căm phẫn. “Con mèo đó là một mối đe dọa. Cháu sẽ đi vào thư viện.”

“Ý hay đấy. Tìm cho ta một quyển sách mới.”

Elizabeth hướng tới cánh cửa.

“Và không quyển nào với “là cha của”!”

Elizabeth cười và đi băng qua sảnh đến thư viện. Tiếng lách cách của bước chân cô biến mất khi cô bước vào tầm thăm, và cô quan sát. Lạy Chúa, có rất nhiều sách ở đây. Phải bắt đầu từ đâu chứ?

Cô chọn và quyển tiểu thuyết, rồi lại lấy xuống bộ sưu tập những vở kịch hài của Shakespeare. Một tập mỏng về thơ trữ tình tham gia vào chồng sách, và rồi, khi cô gần như bước qua sảnh để trở lại phòng vẽ, một quyển sách khác đập vào mắt cô.

Nó rất nhỏ, và được bọc bởi một tấm da màu đỏ tươi nhất mà Elizabeth từng thấy. Nhưng điều kì lạ nhất về quyển sách là nó nằm về một bên trên kệ trong thư viện, điều đó đưa ra một ý nghĩa mới cho từ “trật tự”. Bụi không được quyền bám trên những cái kệ này, và chắc chắn không quyển sách nào được nằm về một bên.

Elizabeth đặt chồng sách xuống và cầm quyển sách nhỏ màu đỏ lên. Mặt trước của quyển sách úp xuống nên cô phải lật lại để đọc tiêu đề.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC

Cô làm rơi quyển sách, nửa trông chờ một tia chớp đánh vào cô ngay tại đó trong thư viện. Đó chắc chắn phải là một trò đùa. Cô chỉ mới quyết định rằng phải kết hôn chiều nay, và thế đấy.

“Susan?” cô gọi to. “Lucas? Jane?”

Cô lắc đầu. Cô thật đáng buồn cười. Các em cô, dù có thể táo tợn, sẽ không lén lút vào nhà Phu nhân Danbury và đặt một quyển sách giả, và...

Lật quyển sách bìa đỏ trên tay, nhìn kĩ nó, cô nghĩ thực ra quyển sách không nhìn giả tạo chút nào. Bìa sách trông cứng cáp và bọc da bao ngoài có chất lượng tốt. Cô liếc xung quanh để chắc chắn rằng không ai đang nhìn, mặc dù cô không quá chắc chắn rằng cô nên cảm thấy xấu hổ, và cẩn thận mở ra trang đầu tiên.

Tác giả là bà Seeton và quyển sách được in vào năm 1792, năm Elizabeth ra đời. Elizabeth quyết định đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thú vị, nhưng cô không phải một người mê tín. Và chắc chắn cô không cần một quyển sách để nói cho cô làm cách nào để sống cuộc đời của cô.

Ngoài ra, chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, bà Seeton thật sự biết cái gì chứ? Trên tất cả, nếu bà ta đã cưới một hầu tước, chẳng phải bà ta sẽ là Quý bà Seeton sao?

Elizabeth đóng mạnh quyển sách một cách dứt khoát và đặt nó trở lại chỗ trên kệ, chắc chắn rằng nó được đặt một bên như cách cô thấy nó. Cô không muốn ai đó nghĩ cô đã thực sự đọc qua thứ ngớ ngẩn đó.

Cô nhặt chồng sách của mình lên và trở lại phòng vẽ, nơi Phu nhân Danbury vẫn đang ngồi trên ghế, vuốt ve con mèo và nhìn ra cửa sổ như thể bà đang đợi ai đó.

“Cháu tìm thấy vài quyển sách, Elizabeth nói to, Cháu không nghĩ bà sẽ thấy bất kì dòng “là cha của” ở trong đây, mặc dù có lẽ trong Shakespeare...”

“Ta hi vọng không phải là bi kịch”

“Không, cháu đã nghĩ rằng ở tình trạng tinh thần hiện giờ của bà, bà sẽ cảm thấy hài kịch thú vị hơn.”

“Cô gái thông minh,” Phu nhân Danbury nói một cách hài lòng. “Còn gì khác không?”

Elizabeth chớp mắt và nhìn xuống những quyển sách trong tay mình. “Hai quyển tiểu thuyết và vài tập thơ.”

“Đốt những tập thơ đi.”

“Cháu xin lỗi?”

“À, đừng đốt chúng; những quyển sách đó có giá trị hơn củi. Nhưng ta chắc chắn không muốn nghe chúng. Chồng ta hẳn đã mua chúng, Thật là một người hay mơ mộng.”

“Cháu hiểu” Elizabeth nói, hầu như bởi vì cô nghĩ cô được chờ đợi để nói gì đó.

Cử động bất ngờ, Phu nhân Danbury cầm áo khoác và vẫy tay trong không khí. “Sao cháu không về nhà sớm hôm nay nhỉ?”

Miệng Elizabeth há ra. Phu nhân Danbury không bao giờ để cô về sớm.

“Ta phải thảo luận với người quản lí tài sản đáng nguyên rủa, và ta chắc chắn không cần cháu ở đây vì điều đó. Ngoài ra, nếu hẳn là một tên thích nhăm vào những cô gái trẻ xinh đẹp, ta sẽ không bao giờ để hẳn chú ý đến ta khi có cháu xung quanh.”

“Phu nhân Danbury, cháu khó có thể nghĩ...”

“Không ý kiến nữa. Cháu là một cô gái rất hấp dẫn. Đàn ông yêu tóc vàng. Ta biết. Tóc ta cũng đã từng có màu vàng như của cháu.”

Elizabeth mỉm cười. “Nó vẫn màu vàng.”

“Nó đã bạc rồi.” Phu nhân nói với một nụ cười. “Cháu là một cô gái dễ thương. Cháu không nên ở đây với ta, cháu nên kiếm một người chồng.”

“Cháu... ah...” Có thể nói gì về điều đó?

“Đáng tiếc cho cháu khi phải hi sinh bản thân vì các em, nhưng cháu cũng phải sống tốt.”

Elizabeth chỉ nhìn chăm chú vào người chủ của cô, cảm thấy khó chịu bởi những giọt nước mắt đang dâng lên trong mắt. Cô đã phục vụ Phu nhân Danbury năm năm, và họ chưa bao giờ nói về vấn đề này. “Cháu sẽ... Vậy cháu sẽ ra về vì bà nói cháu có thể về sớm.”

Phu nhân Danbury gật đầu, trông thất vọng kì lạ. Có phải bà hi vọng Elizabeth sẽ khiến vấn đề này đi xa hơn? “Chỉ cần đặt tập thơ lại chỗ cũ trước khi cháu đi.” Bà chỉ dẫn. “Ta chắc sẽ không đọc đến nó, và ta không thể tin tưởng người hầu để họ xếp sách đúng vị trí.”

“Cháu sẽ làm vậy.” Elizabeth xếp lại những quyển sách ở góc bàn, thu dọn đồ của mình và chào tạm biệt. Khi cô đang đi ra khỏi phòng, Malcolm nhảy ra khỏi Phu nhân Danbury và theo cô.

“Thấy chưa?” Phu nhân Danbury nói trong chiến thắng. “Ta đã nói nó yêu cháu mà.”

Elizabeth nhìn con mèo nghi ngờ khi cô hướng vào sảnh, “Mày muốn gì hả, Malcolm?”

Nó ngoắc đuôi, nhe răng và rít lên.

“Oh!” Elizabeth la lên, làm rơi tập thơ. “Con vật tồi tệ. Theo tao ra đây chỉ để rít lên...”

“Cháu ném một quyển sách vào mèo của ta đấy à?” Phu nhân D la lên.

Elizabeth quyết định lờ đi câu hỏi, thay vào đó chỉ ngón tay vào hướng Malcolm trong khi chộp lấy quyển sách. “Trở lại với Phu nhân Danbury đi, con vật khủng khiếp”.

Malcolm dựng đuôi lên trong không khí và đi một cách hiên ngang.

Elizabeth thở dài và bước vào thư viện. Cô hướng đến khu vực thi ca, cực kì cẩn thận quay lưng về phía quyển sách nhỏ màu đỏ. Cô không muốn nghĩ về nó, cô không muốn đọc nó...

Chết tiệt, nhưng thứ đó dường như bốc ra hơi nóng. Elizabeth chưa bao giờ quá để ý đến một vật vô tri vô giác trong cuộc đời.

Cô xếp tập thơ lên kệ và di chuyển đến cánh cửa, bắt đầu thấy thực sự tức giận với bản thân. Quyển sách nhỏ ngớ ngẩn đó không thể ảnh hưởng đến cô dù cách này hay cách khác. Lờ nó đi như một tai họa, cô quả đã cho nó một quyền lực nó không hề xứng đáng, và...

“Oh, lạy Chúa!” cuối cùng cô òa lên.

“Cháu nói gì à?” Phu nhân Danbury gọi với ra từ căn phòng kế bên.

“Không! Cháu chỉ... uh, cháu chỉ vấp chân vào mép tấm thảm thôi. Chỉ có vậy.” Elizabeth lảo lảo trong hơi thở “Lạy Chúa” và nhón chân quay lại chỗ quyển sách. Nó đang nằm úp xuống, và rất ngạc nhiên, tay cô đưa tới lật nó lên.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ CƯỚI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC

Nó ở đó, y như lúc trước. Nhìn chăm chăm vào cô, chế giễu cô, nằm đó như muốn nói cô không đủ đầu óc để đọc nó.”

“Nó chỉ là một quyển sách.” Cô càu nhàu. “Chỉ là một quyển sách nhỏ màu đỏ lờ lệt ngu ngốc.”

Và dù sao...

Elizabeth cần tiền rất khẩn cấp. Lucas phải được đưa đến Eton, và Jane đã khóc cả một tuần khi dùng hết hũ màu nước cuối cùng. Và cả hai đứa nó đều lớn nhanh hơn cả cỏ trong ngày hè. Jane có thể xoay sở được với váy cũ của Susan, nhưng Lucas cần quần áo phù hợp với địa vị của mình.

Con đường duy nhất để giàu là kết hôn, và quyển sách nhỏ trợ tráo khẳng định có tất cả những câu trả lời. Elizabeth không quá ngu ngốc để tin rằng cô có thể thu hút được sự thích thú của một hầu tước, nhưng có lẽ một lời khuyên nhỏ có thể giúp cô gài bẫy được một quý ông tốt bụng ở vùng nông thôn, một người với thu nhập kha khá. Cô thậm chí có thể cưới một người dân thành thị. Cha cô sẽ đội mồ dậy nếu nghĩ đến việc làm thông gia với một thương nhân, nhưng một cô gái phải thực dụng, và Elizabeth sẽ đánh cược rằng có một số nhà buôn giàu có thích cưới cô con gái nghèo khổ của một nam tước.

Ngoài ra, dù sao cũng là lỗi của cha cô khi cô mắc vào chuyện rắc rối này. Nếu ông đã không...

Elizabeth lắc đầu. Đây không phải lúc nhìn lại quá khứ. Cô cần tập trung vào tình trạng khó xử hiện tại.

Chuyện gì đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, cô không biết nhiều về đàn ông. Cô không biết phải nói gì với họ và cô phải cư xử như thế nào để làm họ yêu cô.

Cô nhìn chằm chằm vào quyển sách. Khó chịu.

Cô nhìn chung quanh. Liệu có ai đang đến không?

Cô thở sâu, và nhanh như chớp, quyển sách nằm gọn trong túi xách của cô.

Rồi cô chạy ra khỏi căn nhà.

James Sidwell, Hầu tước xứ Riverdale, thích đi không thông báo. Anh thấy không gì tốt hơn là lẩn vào đám đông, không được nhận biết, và tìm ra những mưu đồ và sự thật. Đó hầu như là lí do tại sao anh thích làm việc ở văn phòng chiến tranh (War Office) nhiều năm.

Và anh rất giỏi việc đó. Cùng một gương mặt và thân hình đã chế ngự sự chú ý ở những phòng khiêu vũ ở Luân Đôn biến mất trong đám đông một cách thành công đáng kinh ngạc. James chỉ cần đập tắt ánh nhìn tự tin trong mắt anh, hạ vai thấp xuống, và thậm chí không ai nghi ngờ anh thuộc dòng dõi quý tộc.

Tất nhiên mái tóc và đôi mắt màu nâu cũng có ích. Luôn luôn là tốt khi có màu sắc phổ biến. James nghi ngờ nếu nhiều mặt vụ có màu tóc đỏ lại thành công.

Nhưng một năm trước, nhận dạng của anh đã bị truyền ra ngoài khi một điệp viên của Napoleon để lộ thông tin cá nhân của anh sang Pháp. Và bây giờ văn phòng chiến tranh từ chối giao cho anh bất cứ nhiệm vụ nào thú vị hơn việc chạy vòng quanh vây bắt những kẻ buôn lậu.

James đã chấp nhận số phận buồn chán của anh với một thái độ nặng nề và chịu đựng. Đó dù sao gần như là khoảng thời gian anh cố gắng biến bản thân cho giai cấp và tước vị. Anh khó chịu vì viễn cảnh có thể xảy ra - phải kết hôn vào lúc nào đó và sinh ra một người thừa kế tước vị. Và bởi vì vậy anh đã quay sự chú ý sang khung cảnh xã hội Luân Đôn, nơi một hầu tước - đặc biệt là một người trẻ tuổi và đẹp trai - không bao giờ đến mà không bị phát hiện.

James đã cảm thấy phiền phức, chán nản và hài hước. Phiền phức bởi những cô gái trẻ và mẹ của họ nhìn anh không khác gì một con cá lớn để câu và quần lấy. Chán nản bởi sau nhiều năm hoạt động chính trị, màu sắc của những dải ruy băng và đường may của chiếc áo gi-lê không tác động đến anh như một chủ đề hứng thú cho những cuộc trò chuyện. Và hài hước bởi, một cách thẳng thắn, nếu anh không giữ sự hài hước của mình trong suốt sự thử thách đó thì anh sẽ điên mất.

Khi lời nhắn từ dì anh đến bằng đường thư gửi đặc biệt, anh gần như reo lên thích thú. Bây giờ, anh đang tiến về ngôi nhà của bà ở Surrey, anh lấy nó ra từ áo khoác và đọc lại.

Riverdale,

Ta cần cháu giúp ngay lập tức. Hãy về ngay nhà Danbury nhanh nhất có thể. Đừng đến trong bộ quần áo sang trọng. Ta sẽ nói với mọi người rằng cháu là người quản lí tài sản của ta. Tên mới của cháu là James Siddons.

Agatha, Phu nhân Danbury

James không hiểu tất cả chuyện này là thế nào, nhưng anh chỉ biết rằng anh cần giảm bớt sự buồn chán của mình và cho phép bản thân rời Luân Đôn mà không cảm thấy tội lỗi khi lẩn trốn bổn phận của mình. Anh tới bằng một cỗ xe thuê, vì một người quản lý tài sản sẽ không thể là chủ của những con ngựa, và đi bộ một dặm cuối cùng từ trung tâm thành phố đến nhà Danbury. Mọi thứ anh cần đều được xếp vào một giỏ xách.

Dưới con mắt của mọi người, anh đã trở thành ông James Siddons, một quý ông, để chắc chắn, nhưng có lẽ chỉ có ít tiền thôi. Quần áo của anh được lấy từ dưới đáy tủ - được may tốt, nhưng tay áo đã mòn và đã hai năm lỗi thời. Vài nhát kéo bếp làm hỏng hiệu quả mái tóc được tẩy hoàn hảo mới tuần trước của anh. Đường như, Hầu tước xứ Riverdale đã biến mất, và James không thể hài lòng hơn được nữa.

Tất nhiên kế hoạch của dì anh có một lỗ hổng lớn, nhưng điều đó chỉ có thể xảy ra khi để những kẻ nghiệp dư lập kế hoạch. James đã không thăm hỏi nhà Danbury gần một thập kỷ; công việc của anh ở văn phòng chiến tranh không cho anh nhiều thời gian để thăm gia đình, và anh chắc chắn không muốn đặt dì mình vào một tình thế nguy hiểm.

Nhưng chắc chắn có một ai đó - vài người hầu lâu năm, chẳng hạn như quản gia - sẽ nhận ra anh. Dù sao thì anh cũng đã trải qua phần lớn tuổi thơ ở đây.

Mặt khác, người ta thấy những gì họ trông chờ để thấy, và khi James cư xử như một người quản lý tài sản, nói chung người ta sẽ thấy một người quản lý tài sản.

Anh đã đến gần nhà Danbury - thực ra đang ở những bậc thang trước cửa - khi cánh cửa trước mở ra nhanh chóng và một cô gái tóc vàng bé nhỏ đi ra, đầu cúi xuống, mắt nhìn xuống đất và di chuyển chỉ chậm hơn một tí so với một con ngựa cái non đang phi nước đại. James thậm chí không có một cơ hội để la lên trước khi cô chạy thẳng đến anh.

Cơ thể họ va mạnh vào nhau, và cô gái thốt ra một tiếng chút chút vì ngạc nhiên khi cô lặn ra khỏi anh và đáp xuống đất một cách thiếu tế nhị. Một cái kẹp hay dải ruy băng hay bất cứ thứ gì mà phụ nữ gọi chúng rơi ra khỏi tóc cô, làm cho một lọn tóc dày màu vàng sáng tuột khỏi kiểu tóc của cô và xõa xuống vung về trên vai cô.

“Xin cô thứ lỗi” James nói, đưa tay ra để giúp cô đứng dậy.

“Không, không” cô trả lời và phui váy “đó hoàn toàn là lỗi của tôi. Tôi đã không nhìn đường đi.”

Cô không cầm tay anh, và James thấy bản thân không hài lòng một cách kì quặc. Cô không mang găng tay, và anh cũng không, và anh cảm thấy một sự thôi thúc kì lạ phải cảm nhận sự đụng chạm của tay cô trên tay anh.

Nhưng anh không thể nói to điều đó ra, và vì vậy anh cúi xuống để giúp cô gom các thứ. Túi xách của cô đã mở bung ra khi nó rơi xuống đất và bây giờ vật dụng của cô trải ra xung quanh chân cô. Anh đưa cho cô đôi găng tay, khiến cô đỏ mặt.

“Thật là nóng”. Cô giải thích, nhìn vào đôi găng tay một cách miễn cưỡng.

“Đừng để ý” anh nói với nụ cười thoải mái. “Như cô thấy đấy, tôi cũng đã chọn dùng thời tiết tốt như một lí do để không mang găng của tôi.”

Cô nhìn chăm chú vào tay anh một lúc trước khi gật đầu và lẩm bầm: “Đây là cuộc nói chuyện lạ lùng nhất.”

Cô quỳ xuống để gom những thứ còn lại, và James làm theo. Anh nhặt một cái khăn mùi soa và đang với đến một quyển sách khi cô bất ngờ tạo ra một tiếng ồn lạ lùng nhất - không hơn một tiếng hét bị kiềm hãm - và giật lấy nó ngay dưới ngón tay anh.

James cảm thấy anh thực sự muốn biết quyển sách viết gì.

Cô hắng giọng khoảng sáu lần và nói: “Anh thật tốt khi giúp tôi.”

“Không có gì, tôi đảm bảo với cô.” Anh thì thầm, cố gắng nhìn vào quyển sách. Nhưng cô đã vừa nhét nó vào lại túi xách.

Cô lo lắng cười với anh, trượt tay vào trong túi xách chỉ để chắc chắn quyển sách thực sự ở trong đó, được giấu đi một cách an toàn khỏi tầm nhìn. Nếu cô bị bắt gặp đang đọc một thứ như thế, cô sẽ bị mất thể diện bởi những lời phán xét. Có một điều rằng tất cả những cô gái chưa kết hôn đều đang kiếm chồng, nhưng chỉ những người thảm bại mới bị bắt gặp đang đọc một quyển sách về chủ đề này.

Anh không nói gì cả, chỉ nhìn cô theo một cách đánh giá làm cô càng cảm thấy lo lắng hơn. Cuối cùng cô thốt ra “Anh là người quản lí tài sản mới phải không?”

“Vâng.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô hắng giọng. “Vậy thì, tôi nghĩ tôi phải tự giới thiệu, vì tôi chắc rằng chúng ta sẽ gặp mặt nhau. Tôi là Miss Hotchkiss, người bầu bạn của Phu nhân Danbury.”

“Ah. Tôi là Mr. Siddons, đến từ Luân Đôn.”

“Rất vui được gặp anh, Mr. Siddons.” Cô nói với một nụ cười làm cho James thấy hấp dẫn lạ kì. “Thật lòng xin lỗi anh vì tai nạn, nhưng tôi phải đi thôi.”

Cô đợi anh gật đầu khó hiểu rồi đi thật nhanh, giữ chặt túi của cô như thể cuộc sống cô phụ thuộc vào nó. James chỉ nhìn cô chạy đi mất, kì lạ là không thể dứt ánh nhìn khỏi điệu bộ rút lui của cô.

2. Chương 2

“James!” Agatha Danbury không thường la lên nhưng James là đứa cháu yêu quý của bà. Thực ra mà nói, bà dường như thích anh hơn bất kì đứa con nào của bà. Ít nhất anh cũng đủ thông minh để không làm đầu mình mắc kẹt giữa những thanh hàng rào kim loại. “Thật tuyệt làm sao khi gặp cháu!”

Anh cúi xuống một cách tôn kính và nhận một nụ hôn lên má. “Thật tuyệt khi gặp cháu?” anh nghi ngờ, “Di hử như nghe rất ngạc nhiên bởi việc cháu đến. Nào, bây giờ, đi biết cháu không thể từ chối lời mời của dì dù có triệu gọi gửi từ chính Hoàng tử Regent cơ mà.”

“Oh, chuyện đó.”

Anh nheo mắt lại trước câu trả lời qua loa của bà. “Agatha, dì không đang đùa với cháu phải không?”

Bà bắt ngờ ngồi thẳng dậy trên ghế. “Cháu nghĩ thế về ta sao?”

“Thật lòng mà nói” anh nói với nụ cười thoải mái khi ngồi xuống. “Cháu đã học tất cả những mảnh khõe hay nhất của mình từ dì.”

“Đúng, ai đó lẽ ra phải để cháu dưới sự bảo trợ của họ” Bà trả lời “Đứa trẻ tội nghiệp. Nếu ta đã không...”

“Agatha” James nói gay gắt. Anh không muốn bị mắc vào một cuộc thảo luận về quá khứ của mình. Anh nợ dì anh mọi thứ - thậm chí cả linh hồn anh.

Nhưng anh không muốn nói về nó bây giờ.

“Về điều xảy ra” bà nói với một cái tiếng sục sục “Ta không đang chơi trò chơi. Ta đang bị tống tiền.”

James ngả người ra phía trước. Bị tống tiền? Agatha là một người nhiều mưu mẹo, nhưng đúng quy tắc trong mọi thứ, và anh không thể tưởng tượng bà đã làm gì để có thể tạo lí do cho sự tống tiền.

“Cháu thậm chí có thể nghĩ ra không?” Bà hỏi. “Rằng ai đó dám tống tiền ta? Hmmph. Mèo của ta đâu rồi nhỉ?”

“Mèo của dì ở đâu ư?” Anh lặp lại.

“Malllllllllllllcolmmmm!”

James chớp mắt và nhìn một con mèo béo ú góm guốc bước vào phòng. Nó bước tới chỗ James, khịt mũi và nhảy lên vạt áo anh.

“Nó chẳng phải là một con mèo thân thiện sao?” Agatha hỏi.

“Cháu ghét mèo.”

“Cháu yêu Malcolm.”

Anh quyết định chịu đựng con mèo còn dễ dàng hơn tranh cãi với dì anh. “Dì có nghĩ người tổng tiền là ai không?”

“Không.”

“Cháu có thể hỏi tại sao dì bị tổng tiền không?”

“Điều đó thật đáng xấu hổ.” bà nói, đôi mắt xanh xám của bà dâng đầy nước mắt.

James trở nên lo lắng. Dì Agatha không bao giờ khóc. Có một vài thứ trong cuộc đời anh hoàn toàn chắc chắn không đổi, nhưng một trong số đó là Agatha. Bà sắc sảo, có óc hài hước, bà yêu anh rất nhiều, và bà không bao giờ khóc. Không bao giờ.

Anh bắt đầu đi đến chỗ bà, rồi quay trở lại. Bà sẽ không cần anh làm cho thoải mái. Bà sẽ chỉ xem nó như một khoảnh khắc yếu lòng của mình thôi. Ngoài ra, con mèo tỏ ra không muốn ra khỏi vạt áo anh.

“Dì có bức thư không?” Anh hỏi nhẹ nhàng. “Cháu cho rằng dì đã nhận một bức thư.”

Bà gạt đầu, cầm một quyển sách đang nằm trên cái bàn kế bên bà, và rút ra từ những trang sách một tờ giấy. Lặng lẽ, bà đưa nó cho anh.

James nhẹ nhàng hất con mèo lên tấm thảm và đứng dậy. Anh đi vài bước đến phía dì mình và cầm bức thư. Vẫn đứng đó, anh nhìn xuống tờ giấy trong tay và đọc.

Lady D,

Tôi biết những bí mật của bà. Và tôi biết những bí mật của con gái bà. Sự im lặng của tôi rất đáng giá đấy.

James nhìn lên. “Tất cả đây sao?” Agatha lắc đầu và đưa một tờ giấy khác.

“Ta cũng nhận thêm tờ này nữa.” James cầm lấy nó.

Lady D,

Năm trăm bảng cho sự im lặng của tôi. Để chúng trong một cái giỏ đơn giản đằng sau The Bag of Nails vào lúc nửa đêm thứ sáu. Đừng nói với ai. Đừng làm tôi khó chịu.

“The Bag of Nails?” James hỏi với một cái cong mày.

“Đó là một khu nhà công cộng địa phương.”

“Dì đã để tiền chưa?”

Bà gạt đầu xấu hổ. “Nhưng chỉ bởi vì ta biết cháu không thể ở đây vào thứ sáu.”

James dừng lại trong khi quyết định nói câu tiếp theo như thế nào là tốt nhất. Anh nói nhẹ nhàng: “Cháu nghĩ rằng tốt hơn dì nên nói cho cháu về bí mật này.”

Agatha lắc đầu. “Nó quá mức xấu hổ. Ta không thể.”

“Dì Agatha, dì biết cháu rất kín đáo. Và dì biết cháu yêu dì như một người mẹ. Bất cứ chuyện gì dì nói với cháu sẽ không bao giờ ra vượt ra khỏi những bức tường này.” Khi bà chẳng làm gì ngoài việc mím môi, anh hỏi: “Cô con gái nào liên quan đến bí mật này?”

“Melissa.” Agatha thì thầm. “Nhưng nó không biết.”

James nhắm mắt lại và thở ra một hơi dài. Anh biết chuyện gì sẽ đến tiếp theo và quyết định giữ sự xấu hổ của dì anh bằng cách để bà tự nói. “Cô ấy là đứa con không hợp pháp phải không?”

Agatha gật đầu. “Ta đã có một chuyện tình. Nó chỉ kéo dài một tháng. Oh, ta đã quá trẻ và quá ngốc nghếch.”

James tự đấu tranh để giữ cho mặt anh trông không bị sốc. Dĩ anh đã luôn là một người khắt khe về phép tắc; thật không tưởng tượng được bà có thể dây dưa ngoài hôn nhân. Nhưng, bà đã nói bà đã quá trẻ và có lẽ ngu ngốc một chút, và rút cuộc bà đã giúp anh trong cuộc đời anh, anh cảm thấy mình không có quyền phán xét bà. Agatha là người đã cứu anh, và nếu có thể hoàn sinh, anh sẽ hi sinh cả cuộc đời mình mà không nề hà gì.

Agatha cười buồn bã. “Ta không biết phải làm gì.”

James cân nhắc từ ngữ cẩn thận trước khi hỏi: “VẬY, có phải sự lo ngại của dì là kẻ tổng tiền sẽ lan truyền điều này ra xã hội và hủy hoại Melissa?”

“Ta chẳng quan tâm đến xã hội.” Agatha nói trong bức tức. “Phân nữa chúng đã là con ngoài giá thú. Hầu như hai phần ba chúng không phải con đầu. Ta lo sợ về Melissa. Nó đã cưới một bá tước, vì vậy scandal sẽ không ảnh hưởng tới nó, nhưng nó rất thân thiết với Đức ông Danbury. Ông luôn nói nó là đứa con ông đặc biệt yêu quý. Điều này sẽ làm tan nát trái tim nó nếu biết rằng ông không phải cha ruột của nó.”

James không nhớ Đức ông Danbury đã thân thiết với Melissa hơn bất cứ đứa con nào khác của ông. Thực tế là, anh không thể nói Đức ông Danbury thân thiết với con cái của ông. Ông đã là một người đàn ông tốt bụng, nhưng xa cách. Dứt khoát rằng “trẻ con thuộc về nhũ mẫu và nên được đưa đến gặp không nhiều hơn một lần một ngày”. Mặc dù vậy, nếu dì Agatha cảm thấy rằng Melissa đã là đứa con được Đức ông Danbury đặc biệt yêu quý, anh là ai mà có quyền tranh cãi chứ?

“Cháu định làm gì hử James?” Agatha hỏi. “Cháu là người duy nhất ta tin tưởng để giúp ta thoát khỏi tình huống khó chịu này. Và với lai lịch của cháu...”

“Dì còn nhận thêm được bất cứ lá thư nào không?” James ngắt lời. Dĩ anh biết anh từng làm ở văn phòng chiến tranh. Không còn điều gì tai hại nữa, vì anh không còn là mật vụ đi hoạt động, nhưng Agatha luôn tò mò, và luôn hỏi anh về những thành tích của anh. Và có vài thứ mà một người chỉ là không thích thảo luận với dì của anh ta. Không đề cập đến thực tế là James có thể miễn cưỡng để lộ ra vài thông tin anh học được trong nhiều năm.

Agatha lắc đầu. “Không. Không còn thư nào.”

“Cháu sẽ làm vài việc kiểm tra ban đầu, nhưng cháu nghi ngờ chúng ta sẽ chẳng làm được gì cho đến khi dì nhận bức thư khác.”

“Cháu nghĩ sẽ có bức thư khác ư?”

James gật dứt khoát. “Những kẻ tổng tiền không từ bỏ khi còn có thể tiến tới. Đó là sai lầm không thể bỏ được của chúng. Trong lúc này, cháu sẽ cư xử là người quản lý tài sản của dì. Nhưng cháu tự hỏi làm thế nào dì mong đợi cháu làm điều đó mà không bị nhận ra.”

“Ta nghĩ không bị nhận biết là sở trường của cháu.”

“Thật vậy,” Anh trả lời nhẹ nhàng “nhưng không như Pháp, Tây Ban Nha và thậm chí là bờ biển phía nam, cháu lớn lên ở đây. Hay ít nhất hầu như đã từng.”

Đôi mắt Agatha bắt ngờ mất đi sự tập trung. James biết rằng bà đang nghĩ về tuổi thơ của anh, về những khoảng thời gian bà đối mặt với cha anh trong thâm lặng, ngấm giận dữ, khẳng khái rằng James tốt hơn nên đi với nhà Danbury. “Không ai sẽ nhận ra cháu,” cuối cùng bà cam đoan với anh.

“Cribbins thì sao?”

“Ông ấy đã mất năm ngoái.”

“Oh, cháu rất tiếc.” Anh đã luôn thích người quản gia già.

“Ta cho rằng người mới thích hợp, mặc dù anh ta dai dẳng yêu cầu ta gọi là Wilson.”

James không biết vì sao anh băn khoăn, nhưng anh hỏi: “Đó không phải là tên anh ta sao?”

“Ta cho là vậy.” bà nói với một chút bực tức. “Nhưng làm thế nào ta nhớ được điều đó chứ?”

“Dì đã nhớ đầy thôi.”

Bà quắc mắt “Nếu anh ta là quản gia của ta, ta sẽ gọi là Cribbins. Ở tuổi ta thật nguy hiểm để làm bất cứ thay đổi lớn nào.”

“Agatha,” James nói với rất nhiều kiên nhẫn “liệu chúng ta có thể quay trở lại vấn đề được không?”

“Về việc cháu bị nhận ra?”

“Vâng.”

“Mọi người đã đi cả rồi. Cháu đã không thăm ta trong gần mười năm.”

James lơ đi âm điệu buộc tội của bà. “Cháu gặp dì mọi lúc ở Luân Đôn và dì biết điều đó.”

“Điều đó không tính.”

Anh từ chối việc hỏi tại sao. Anh biết bà đang háo hức được cho anh một lí do. “Có điều gì đặc biệt cháu cần phải biết trước khi đóng giả vai trò người quản lí tài sản không?” anh hỏi.

Bà lắc đầu. “Cháu cần biết điều gì? Ta gần như nuôi lớn cháu. Cháu biết mọi điều để biết về việc quản lí đất đai.”

Điều đó thì đúng, mặc dù James thích để người quản lí trông coi tài sản của anh từ khi anh hưởng tước vị. Như vậy tốt hơn vì anh không thích thường xuyên tận hưởng thời gian ở lâu đài Riverdale. “Rất tốt, vậy thì,” anh vừa đứng dậy vừa nói “Khi mà Cribbins đầu tiên không còn ở với chúng ta... Mong rằng linh hồn ông sẽ an nghỉ với Chúa...”

“Điều đó có nghĩa gì?”

Đầu anh hơi ngả ra và trong kiểu dáng vô cùng chăm biếm. “Bất kì ai đã phục vụ cho dì trong bốn mươi năm đều xứng đáng được phong làm thánh.”

“Kẻ xấu láo đáng ghét này.” Bà lầm bầm.

“Agatha!”

“Ở tuổi của ta thì việc giữ miệng lưỡi có tác dụng gì chứ?”

Anh lắc đầu. “Cháu đã cố nói mới này, khi mà Cribbins đã đi rồi, làm người quản lí tài sản là cách cải trang tốt cũng như bất kì vị trí nào khác. Ngoài ra, cháu phần nào thích tận hưởng ít thời gian ở bên ngoài khi thời tiết đang tốt.”

“Luân Đôn ngọt ngào sao?”

“Cực kì.”

“Không khí hay con người?”

James cười toe toét. “Cả hai. Vậy thì bây giờ hãy nói cho cháu nơi để cất đồ đạc của cháu. Oh, và dì Agatha”, anh cuối xuống và hôn lên má của bà,

“Thật tuyệt khi gặp dì.”

Bà mỉm cười. “Ta cũng yêu cháu, James.”

Ngay lúc Elizabeth về đến nhà, cô đã hết hơi và lấm đầy bùn. Cô đã quá lo lắng rời xa khỏi nhà Danbury đến nỗi cô thực sự đã chạy một phần tư dặm đầu tiên. Không may thay, đang là một mùa hè ẩm ướt đặc trưng ở Surrey, và đặc biệt Elizabeth chưa bao giờ thích nghi được. Và bởi cái rễ cây lồi ra, thực không có cách nào để tránh, vì vậy, Elizabeth nhìn cái vấy tốt nhất của cô bị hỏng.

Không phải cái vấy tốt nhất đó ở trong tình trạng tốt đặc biệt. Chắc chắn không có đủ tiền trong két nhà Hotchkiss cho quần áo mới trừ khi một người hoàn toàn lớn hơn áo quần cũ của những người khác. Nhưng

dù sao, Elizabeth cũng có lòng tự trọng, và nếu cô không thể khoác lên gia đình cô những bộ hợp thời nhất, thì ít nhất cô chắc chắn có thể làm cho tất cả họ trông trang nhã và sạch sẽ.

Bây giờ có bùn đóng trên khăn quàng bằng nhung của cô, và thậm chí còn tệ hơn, cô thực đã lấy trộm một quyển sách của Phu nhân Danbury. Và không phải bất kì quyển nào. Quyển cô lấy trộm hẳn phải là quyển sách ngớ ngẩn nhất, ngu xuẩn nhất trong lịch sử việc đóng sách. Và mọi việc là bởi vì cô phải đấu giá chính mình cho người trả giá cao nhất.

Cô nén xuống khi nước mắt dâng lên trong mắt cô. Nếu không có ai ra giá thì sao? Cô sẽ ở đâu?

Elizabeth giậm chân ở cổng trước để giữ hết bùn, rồi đi đến cửa trước nhà cô. Cô cố gắng lén qua phòng lớn và lên lầu tới phòng cô để không ai thấy, nhưng Susan quá nhanh.

“Lạy Chúa! Chuyện gì xảy ra với chị?”

“Chị trượt chân” Elizabeth nhìn xuống đất, không rời mắt khỏi những bậc thang.

“Lần nữa?”

Thật quá đủ để làm cô quay lại và nhăm vào em cô một cái nhìn giận dữ chết người.

“Lần nữa, ý em là gì?”

Susan ho. “Không gì cả.”

Elizabeth quay ngoắt lại đằng sau với tất cả mục đích đi tới và leo lên lầu, nhưng tay cô va vào cạnh bàn. “O w!” Cô rú lên.

“Ohh,” Susan nói, nhăn mặt thông cảm. “Em đoán nó đau đấy.”

Elizabeth chỉ nhìn chăm chăm vào cô, mắt nhắm lại thành một tia nhìn giận dữ.

“Rất xin lỗi,” Susan nhanh chóng nói, rõ ràng nhận ra chị cô đang trong tâm trạng tồi tệ.

“Chị sẽ lên phòng mình” Elizabeth nói, phát ra từng từ như thể cách phát âm cẩn thận bằng cách nào đó sẽ đưa cô lên phòng riêng nhanh hơn. “Và sau đó chị sẽ nằm ngủ một chút. Và nếu ai đó làm phiền chị, chị sẽ không trả lời về hậu quả đâu.”

Susan gật đầu. “Jane và Lucas đang chơi ngoài vườn. Em chắc chắn sẽ khiến chúng yên lặng khi trở về.”

“Tốt, chị... O !”

Susan cau mày. “Bây giờ thì là gì nữa?”

Elizabeth cuối xuống và nhặt một vật nhỏ bằng kim loại. Một trong những chú lính đồ chơi của Lucas. Cô nói: “Có bất kì lí do nào về việc nó nằm trên sàn nơi bất cứ ai cũng có thể đạp trúng chứ?”

“Em không nghĩ ra gì cả.” Susan nói, cố gắng kiềm chế một nụ cười.

Elizabeth chỉ thở dài. “Chị không có một ngày tốt lành.”

“Không, em không nghĩ chị có.”

Elizabeth cố mỉm cười, nhưng tất cả cô làm được là giãn môi ra. Cô chỉ không thể điều khiển cho khóe môi nhếch lên.

“Chị có muốn em mang cho chị một cốc trà không?” Susan hỏi một cách dịu dàng.

Elizabeth gật đầu. “Điều đó sẽ rất tuyệt, cảm ơn em.”

“Rất vui lòng. Em sẽ chỉ... Cái gì trong giỏ của chị vậy?”

“Gì cơ?”

“Quyển sách đó.”

Elizabeth nguyên rửa trong hơi thở và nhét quyển sách dưới một cái khăn tay. “Không có gì cả.”

“Chị đã mượn sách của Phu nhân Danbury sao?”

“Theo khía cạnh nào đó.”

“Oh, tốt thôi. Em đã đọc tất cả những gì chúng ta có. Những quyển chúng ta không còn nữa.”

Elizabeth chỉ gật đầu và cố bước qua cô.

“Em biết bán hết sách khiến tim chị tan nát,” Susan nói, “Nhưng đó là để trả cho những bài học tiếng Latinh của Lucas.”

“Chị thật sự phải đi...”

“Em có thể xem quyển sách không? Em muốn đọc nó.”

“Em không thể,” Elizabeth nói câu kính, giọng cô vang lên to hơn mọi khi.

Susan giật lui. “Xin lỗi.”

“Chị phải trả nó vào ngày mai. Thế thôi. Em sẽ không có thời gian đọc nó.”

“Em không thể chỉ xem qua thôi à?”

“Không!”

Susan xông tới. “Em muốn đọc nó.”

“Chị nói không!” Elizabeth nhảy sang bên phải, chỉ vừa đủ xoay sở để tránh cái túm bắt của em cô. Và rồi lao về phía cầu thang. Nhưng khi chân cô chỉ vừa đến bậc đầu tiên, cô cảm thấy tay Susan chộp lấy vạt áo vải của cô.

“Em bắt được chị rồi!” Susan lăm bắm.

“Để chị đi!”

“Trừ phi chị đưa em quyển sách.”

“Susan, chị là người giám hộ của em và chị ra lệnh cho em...”

“Chị là chị của em, và em muốn đọc thứ chị đang giấu.”

Elizabeth quyết định lí lẽ không có tác dụng, vì vậy cô túm lấy vạt cô và giật mạnh, điều chỉ khiến cô trượt chân và cái giỏ xách rơi xuống sàn.

“Aha!” Susan reo lên đắc thắng, vồ lấy quyển sách.

Elizabeth rên rỉ.

“LÀM THẾ NÀO ĐỂ CƯỚI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC?” Susan nhìn lên, vẻ mặt cô có hơi khó hiểu và hoàn toàn thích thú.

“Chỉ là một quyển sách ngớ ngẩn thôi.” Elizabeth cảm thấy má cô trở nên ửng hồng. “Chị chỉ nghĩ... đó là, chị đã nghĩ chị...”

“Một hầu tước?” Susan hỏi ngờ vực. “Mục tiêu hơi cao cho chúng ta, phải không?”

“Vì chúa,” Elisabeth ngắt lời “Chị không định cưới một hầu tước. Nhưng quyển sách có thể phần nào có vài lời khuyên hữu ích, vì chị phải cưới ai đó, và không ai hỏi cưới cả.”

“Trừ Squire Nevins,” Susan lăm bắm, lật những trang sách.

Elizabeth nuốt xuống một ít tức giận. Ý nghĩ Squire Nevins chạm vào cô, hôn cô... nó làm da cô trở thành băng. Nhưng nếu ông ta là cách duy nhất để cô có thể cứu gia đình mình...

Cô ép mắt mình nhắm lại. Phải có thứ gì đó trong quyển sách dạy cô làm cách nào để kiếm một người chồng. Bất cứ thứ gì!

“Nó thực sự thú vị,” Susan nói, ngồi phịch xuống tấm thảm cạnh Elizabeth.

“Nghe này: Chỉ Dẫn Thứ Nhất...”

“Chỉ dẫn?” Elizabeth lặp lại. “Có những chỉ dẫn sao?”

“Hình như vậy. Em nói này, việc bắt lấy một người chồng phức tạp hơn em đã nghĩ.”

“Chỉ cần nói cho chị những chỉ dẫn đó là gì.”

Susan nháy mắt và nhìn xuống. “Hãy khác biệt. Nhưng đừng quá khác biệt.”

“Điều đó có nghĩa quái quỷ gì chứ?” Elizabeth bùng lên. “Đó là thứ lố bịch nhất chị từng nghe. Chị sẽ trả lại quyển sách đó vào ngày mai. Dù sao đi nữa, ai là bà Seeton chứ? Không phải là một nữ hầu tước, vì vậy chị không nghĩ chị nên nghe...”

“Không không” Susan nói, quơ tay trước người chị đang không nhìn cô. “Đó chỉ là tiêu đề của chỉ dẫn. Bà ấy còn giải thích nữa.”

“Chị không chắc chị muốn nghe nó.” Elizabeth càu nhàu.

“Nó thật sự rất thú vị.”

“Đưa cho chị.” Elizabeth chớp lấy quyển sách từ em cô và đọc thầm:

VIỆC BẠN LÀ MỘT NGƯỜI PHỤ NỮ HOÀN TOÀN KHÁC BIỆT LÀ ĐIỀU BẮT BUỘC. BẠN PHẢI LÀ ĐIỀU KÌ DIỆU MÊ HOẶC ĐỨC NGÀI CỦA BẠN CHO ĐẾN KHI ÔNG TA KHÔNG THỂ THẤY NHỮNG NGƯỜI TRONG PHÒNG NGOẠI TRỪ KHUÔN MẶT BẠN.

Elizabeth khịt mũi. “ ‘Bạn là điều kì diệu?’ ‘Nhìn những người trong phòng ngoại trừ khuôn mặt bạn’? Người phụ nữ này học viết ở đâu vậy chứ? Một xưởng sản xuất nước hoa sao?”

Em nghĩ đoạn về những người trong phòng và khuôn mặt bạn khá là lãng mạn.” Susan nói với một cái nhún vai.

Elizabeth lờ cô đi. “Đoạn về việc không quá khác biệt ở đâu rồi? Ah, ở đây.”

BẠN PHẢI CỐ GẮNG KIỂM CHẾ VIỆC BẠN KHÁC BIỆT ĐỂ CHỈ CÓ ÔNG ẤY NHẬN THẤY NÓ. BẠN PHẢI CHỨNG TỎ VỚI ÔNG TA RẰNG BẠN SẼ LÀ MỘT NGƯỜI VỢ QUÝ GIÁ. KHÔNG ĐƯỢC ÔNG Ở VÙNG NÀO MONG ƯỚC BỊ TRÓI BUỘC BỞI SỰ XẤU HỔ VÀ SCANDAL.

“Chị đã đọc đến phần sự trói buộc chưa?” Susan hỏi. Elizabeth lờ cô và tiếp tục đọc.

NÓI CÁCH KHÁC, BẠN PHẢI ĐỨNG NGOÀI ĐÁM ĐÔNG, NHƯNG CHỈ ĐÁM ĐÔNG CÓ ÔNG TA. NGƯỜI DUY NHẤT QUAN TRỌNG LÀ ÔNG TA.

Elizabeth nhìn lên. “Có một vấn đề ở đây.”

“Có sao?”

“Phải.” Cô nhíp ngón tay trên trán, một thói quen mỗi khi cô suy nghĩ sâu xa về một vấn đề.

“Mọi thứ trong này giả định rằng chị đang để ý đến một người đàn ông độc thân.”

Mắt Susan trợn lên. “Chị tất nhiên không thể để ý đến một người đã kết hôn!”

“Ý chị là một người đàn ông riêng biệt.” Elizabeth bắt bẻ, đập mạnh vào vai em cô.

“Em hiểu. Vậy thì, bà Seeton có lí. Chị không thể cưới hai người.”

Elizabeth căng mặt ra. “Dĩ nhiên là không. Nhưng chị nghĩ chị phải tỏ sự thích thú của mình đến hơn một người nếu chị muốn đảm bảo có một lời cầu hôn. Chẳng phải mẹ đã thường hay nói chúng ta không nên để mọi quả trứng trong cùng một giỏ sao?”

“Hmmm” Susan đắm chiêu. “Chị có lí. Em sẽ nghiên cứu vấn đề đó tối nay.”

“Gì cơ?”

Nhưng Susan đã đứng phắt dậy và leo lên cầu thang. Cô nói to từ đầu cầu thang: “Em sẽ đọc quyển sách tối nay và sẽ nói cho chị vào buổi sáng.”

“Susan!” Elizabeth dùng tông giọng nghiêm nghị nhất của cô. “Mang quyển sách xuống cho chị ngay lập tức.”

“Chắc chắn là không!” Em sẽ vạch ra kế hoạch của chúng ta vào bữa sáng.”

Và điều tiếp theo Elizabeth nghe là tiếng một chiếc chìa khóa xoay trong ổ khi Susan tự phòng thủ trong căn phòng chung với Jane.

“Bữa sáng?” Elizabeth lầm bầm. “Nó định bỏ bữa tối luôn chẳng?”

Hình như cô đã làm vậy. Không ai thấy dấu vết của Susan, thậm chí cũng không nghe âm thanh nhỏ nhất nào từ phòng cô. Gia đình Hotchkiss chỉ còn lại ba người tại bàn ăn vào bữa tối, và Jane bé nhỏ thậm chí không thể bước vào phòng để đi ngủ và phải ngủ với Elizabeth.

Elizabeth không vui. Jane là đứa trẻ đáng yêu, nhưng nó lấy hết mền.

Khi Elizabeth xuống nhà ăn sáng, Susan đã ngồi ở bàn, quyển sách nhỏ màu đỏ cầm trên tay. Elizabeth nhận thấy rõ ràng rằng nhà bếp xem ra không có dấu hiệu đã được dùng.

“Em không ăn sáng sao?” Cô dứt khoát hỏi trong khi tìm trứng trong tủ.

“Em bận.” Susan trả lời. “Rất bận.”

Elizabeth không đáp lại. Bực thật! Chỉ còn ba quả trứng. Cô phải đi mà không ăn trứng và hi vọng rằng Phu nhân Danbury đang chuẩn bị một bữa tiệc trưa thịnh soạn hôm nay. Cô đặt một cái chảo lên kiềng ba chân trên lò sưởi và đập ba quả trứng.

Susan nhận ra lời gợi ý và bắt đầu cắt bánh mì ra để nướng. “Một vài luật lệ không khó lắm” cô nói khi đang làm việc “Em nghĩ thậm chí cả chị cũng có thể làm theo chúng.”

“Chị bị áp lực bởi sự tin tưởng của em đặt vào chị.” Elizabeth nói khô khốc.

“Thực ra, chị nên bắt đầu thực hành ngay. Chẳng phải phu nhân Danbury dự định tổ chức một bữa tiệc vào mùa hè sao? Chắc chắn sẽ có những người chồng tương lai ở đó.”

“Chị sẽ không có mặt.”

“Phu nhân không định mời chị sao?” Susan thốt lên, rõ ràng bị tổn thương.

“Chị có thể là người bầu bạn của bà ấy, nhưng chị cũng là con gái của một bá tước, và thêm vào đó...”

“Tất nhiên bà ấy sẽ mời chị.” Elizabeth trả lời ngay. “Nhưng chị sẽ từ chối.”

“Nhưng tại sao?”

Elizabeth không trả lời khoảng một lúc, chỉ đứng nhìn những quả trứng từ màu trắng chuyển sang màu đục. “Susan”, cuối cùng cô nói, “nhìn chị này.”

Susan nhìn cô. “Và?”

Elizabeth túm một nhúm vải xanh bạc màu của váy cô và lắc. “Làm sao chị đến một bữa tiệc trong nhà sang trọng khi ăn mặc như thế này? Chị có thể không còn hi vọng, nhưng chị có lòng tự trọng.”

“Chúng ta sẽ khắc phục vấn đề váy áo khi đến lúc đó.” Susan quyết định dứt khoát. “Dù sao chẳng nữa, nó không là vấn đề. Không vì người chồng tương lai không thể nhìn ai trong phòng ngoại trừ chị.”

“Nếu chị nghe câu đó thêm một lần nào...”

Susan ngắt lời: “Trong lúc này, chúng ta phải nâng cao kĩ năng của chị.”

Elizabeth thấy sự thôi thúc phải đánh mạnh vào vỏ trứng.

“Chẳng phải chị đã nói có một người làm công mới ở nhà Danbury sao?”

“Chị đã không nói gì cả!”

“Chị đã không ư? Oh, vậy thì, phải là Fanny Brinkley đã nghe từ người hầu cô ta, người đã nghe từ...”

“Đi vào vấn đề chính đi, Susan.” Elizabeth la lên.

“Tại sao chị không thực hành với anh ta nhỉ? Trừ khi anh ta gớm guốc khủng khiếp, dĩ nhiên.”

“Anh ta không gớm guốc.” Elizabeth lầm bầm. Má cô bắt đầu bốc cháy, và cô giữ đầu cô cuối xuống để Susan không thấy cô đỏ mặt. Người quản lý tài sản mới của Phu nhân Danbury khác xa so với gớm guốc. Trên thực tế, anh ta dường như là người đàn ông đẹp trai nhất cô từng gặp. Và nụ cười của anh đã tạo ra những điều kì lạ nhất trong cô.

Quá tệ là anh không có nhiều tiền.

“Tốt!” Susan nói với một cái vỗ tay thích thú. “Tất cả những gì chị phải làm là khiến anh ta yêu chị.”

Elizabeth trở những quả trứng. “Và sau đó thì sao? Susan, anh ta là một người quản lý tài sản. Anh ta sẽ không có đủ tiền để đưa Lucas tới Eton.”

“Ngốc nghếch, chị không phải cưới anh ta. Chỉ thực hành với anh ta thôi.”

“Nghe thật nhấn tâm.” Elizabeth phản bác.

“Humm, chị không có ai để có thể kiểm tra kĩ năng của chị. Bây giờ, nghe cho kĩ này. Em đã lấy ra vài luật lệ để bắt đầu.”

“Luật lệ? Chị tưởng đó là những chỉ dẫn.”

“Chỉ dẫn, luật lệ, rút cuộc cũng thế cả. Bây giờ,...”

“Jane! Lucas!” Elizabeth gọi to. “Bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

“Như em đã nói. Em nghĩ chúng ta nên bắt đầu với chỉ dẫn hai, ba và năm.”

“Bốn thì sao?”

Susan có vẻ đỏ mặt. “Cái đó, ah, liên quan đến việc ăn mặc hợp thời trang.”

Elizabeth chỉ vừa đủ kèm chế sự thô thúc ném một trái trứng chiên vào em cô.

“Thực ra” Susan cau mày. “chị có thể muốn bắt đầu mọi thứ từ điều thứ tám.”

Elizabeth biết cô không nên nói gì, nhưng một ít xấu xa trong cô thúc đẩy cô hỏi, “Và đó là gì?”

Susan đọc; “Sự quyến rũ của bạn phải xuất hiện mà không cần cố gắng nhiều.”

“Sự quyến rũ của chị phải xuất hiện mà không cần cố gắng nhiều? Đó là cái quái gì mà chị... Ow!”

“Em nghĩ” Susan nói với một giọng mỉa mai chọc tức: “nó có thể nghĩa là chị không cố ý gạt cánh tay chị để bàn tay va vào cạnh bàn.”

Nếu cái nhìn có thể giết người, Susan sẽ bị chảy máu đầm đìa từ trán.

Susan vênh mũi lên: “Em chỉ có thể nói sự thật.”, cô khịt mũi.

Elizabeth tiếp tục nhìn chăm chăm khi mút mu bàn tay cô, như thể ép môi cô vào vết bầm sẽ hoàn toàn làm nó hết đau. “Jane! Lucas!” Cô gọi lần nữa, lần này dường như là hét lên.

“Nhanh lên, xuống ngay! Bữa sáng sẽ nguội mất!”

Jane nhảy chân sáo vào bếp và ngồi xuống. Gia đình Hotchkiss đã bỏ qua việc dùng một bữa ăn sáng bình thường trong phòng ăn từ rất lâu. Bữa sáng luôn được dọn trong bếp. Ngoài ra, vào mùa đông, mọi người thích ngồi gần bếp. Và vào mùa hè, uhm, thói quen khó mà bỏ được, Elizabeth nghĩ vậy.

Elizabeth mỉm cười với cô em nhỏ nhất của mình. “Em trông có chút không gọn gàng vào sáng nay, Jane.”

“Đó là bởi vì ai đó nhốt em ra ngoài phòng của em tối qua.” Jane nói với một cái nhìn chòng chọc nổi loạn về phía Susan. “Em thậm chí chưa có cơ hội chải đầu.”

“Em đã có thể dùng lược của Lizzie.” Susan trả lời.

“Em thích lược của mình.” Jane chống trả. “Nó bằng bạc.”

Không phải bạc thật, Elizabeth nghĩ một cách châm biếm, hoặc cô sẽ phải bán nó ngay.

“Nó cũng cùng tác dụng thôi” Susan đáp trả.

Elizabeth tạm dừng cuộc cãi vã bằng cách quát lên: “Lucas!”

“Chúng ta có ít sữa nào không?” Jane hỏi.

“Chị e là không, cưng ạ” Elizabeth trả lời, bỏ một quả trứng vào đĩa. “Chỉ đủ để pha trà.”

Susan đặt một miếng bánh mì vào đĩa của Jane và nói với Elizabeth: “Về chỉ dẫn thứ hai...”

“Không phải bây giờ.” Elizabeth rít lên, với một cái nhìn thẳng về phía Jane, người đang quá bận ấn ngón tay vào bánh mì để chú ý đến những người chị của mình, may mắn thay.

“Bánh mì nướng của em chưa chín.” Jane nói.

Elizabeth thậm chí không có thời gian để la Susan vì đã quên nướng bánh trước khi Lucas nhảy vào.

“Buổi sáng tốt lành!” cậu nói phấn khởi.

“Trông em hăng hái đặc biệt đấy.” Elizabeth nói, làm tóc cậu xù lên trước khi dọn bữa sáng cho cậu.

“Em sắp đi câu cá với Tommy Fairmount và cha cậu ấy hôm nay.” Lucas nuốt nhanh ba phần tư trái trứng trước khi thêm vào: “Chúng ta sẽ ăn ngon tối nay!”

“Điều đó thật tuyệt.” Elizabeth nói. Cô liếc qua chiếc đồng hồ nhỏ trên tủ rồi nói: “Chị phải đi thôi. Các em chắc chắn sẽ lau sạch bếp nhé?”

Lucas gật đầu: “Em sẽ giám sát.”

“Em sẽ giúp.”

“Việc đó nữa.” cậu lầm bầm. “Em có thể thêm trái trứng nữa không?”

Bụng Elizabeth sôi lên đồng cảm. “Chúng ta không còn trái trứng nào nữa.” Cô nói.

Jane nhìn cô nghi ngờ: “Chị chưa ăn gì cả, Lizzie.”

“Chị ăn sáng với Phu nhân Danbury.” Elizabeth nói dối.

“Hãy ăn phần em này.” Jane đẩy qua bàn những gì còn lại trong phần ăn sáng của mình – hai miếng trứng và mẩu bánh mì quá nham nhở đến nỗi Elizabeth thậm chí sẽ phải rất rất đói mới ăn nó.

“Em ăn hết đi, Janie.” Elizabeth nói. “Chị sẽ ăn ở nhà Phu nhân Danbury. Chị hứa.”

“Em sẽ phải bắt một con cá cực kì lớn.” Cô nghe Lucas thì thầm với Jane.

Và đó là giới hạn cuối cùng. Elizabeth đã chịu đựng việc đi săn chồng này; cô thậm chí ghét cảm giác thật vụ lợi khi nghĩ đến nó. Nhưng không thể nữa. Đây là loại thể giới gì khi mà những cậu con trai tám tuổi lo lắng về việc bắt được cá, không phải vì thể thao, mà vì họ lo lắng về việc giúp cho chị họ no nê?”

Elizabeth quay đi và đi đến cửa. “Susan,” cô nói một cách gay gắt. “Vài lời với em.”

Jane và Lucas trao đổi những cái liếc. “Chị ấy bị như thế vì quên nướng bánh.” Jane thì thầm.

“Nướng chưa chín.” Lucas lắc đầu, nói dứt khoát. “Nó ngược lại với bản năng tự nhiên của con người.”

Elizabeth đảo mắt khi cô bước ra ngoài. Em cô sẽ tiếp tục tới đâu với những thứ đó chứ?

Khi họ đã an toàn nằm ngoài tầm nghe, cô quay sang Susan và nói. “Đầu tiên, chị không muốn đề cập đến việc... việc săn chồng trước mặt bọn trẻ.”

Susan đưa quyển sách của Mrs. Seeton lên. “Vậy chị sẽ làm theo lời khuyên của bà ấy?”

“Chị không thấy chị còn lựa chọn nào nữa.” Elizabeth cầu nhàu. “Chỉ nói cho chị biết những luật lệ ấy thôi.”

3. Chương 3

Elizabeth đang lảo bầm với chính mình khi bước vào nhà Danbury buổi sáng đó. Sự thật là, cô đã lảo bầm với chính mình cả quãng đường tới đây. Cô đã hứa với Susan rằng cô sẽ cố thực hành những chỉ dẫn của bà Seeton với người quản lý tài sản mới của Phu nhân Danbury, nhưng cô không hiểu làm sao cô có thể làm điều này mà không phá vỡ ngay lập tức Chỉ Dẫn Thứ Hai:

KHÔNG BAO GIỜ THEO ĐUỔI MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG. PHẢI LUÔN LUÔN THÚC ĐẨY ÔNG TA ĐẾN VỚI BẠN.

Elizabeth tin rằng đó là một luật lệ cô sẽ phải phá bỏ. Cô cũng tự hỏi làm thế nào để hòa hợp Chỉ Dẫn Thứ Ba và Thứ Năm, đó là:

BẠN PHẢI KHÔNG BAO GIỜ ĐƯỢC KHIÊM NHÃ. MỘT QUÝ ÔNG CAO QUÝ CẦN MỘT NGƯỜI PHỤ NỮ LÀ MỘT MẪU MỤC CỦA SỰ DUYÊN DÁNG, CÓ PHẨM CÁCH VÀ CƯ XỬ TỐT.

Và:

KHÔNG BAO GIỜ NÓI CHUYỆN VỚI MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG QUÁ NĂM PHÚT. NẾU BẠN KẾT THÚC CUỘC NÓI CHUYỆN, ÔNG TA SẼ SUY NGHĨ VIỄN VÔNG VỀ VIỆC BẠN CÓ THỂ NÓI GÌ TIẾP THEO.

HÃY XIN THỨ LỖI VÀ BIẾN MẤT TRONG PHÒNG NGHỈ CỦA CÁC QUÝ BÀ NẾU BẠN PHẢI THẾ. ÔNG TA SẼ VÀNG BỊ MÊ HOẶC BỎI BẠN NẾU ÔNG TA NGHĨ BẠN CÓ NHỮNG ỨNG VIÊN KHÁC CHO HÔN NHÂN.

Đó là chỗ Elizabeth thực sự băn khoăn. Có vẻ như dù cô có xin phép thì cũng hơi khiếm nhã khi rời khỏi cuộc trò chuyện chỉ sau có năm phút. Và theo bà Seeton, một người đàn ông cao quý cần một người phụ nữ không bao giờ bất lịch sự.

Và đó thậm chí chưa bắt đầu tính tất cả những luật lệ Susan đã gào lên với cô khi cô rời nhà sáng nay. Phải quyển rừ. Phải ngọt ngào. Để người đàn ông nói. Đừng tỏ ra chị thông minh hơn anh ta.

Với tất cả những chuyện nhảm nhí như thế để mà lo lắng, Elizabeth nhanh chóng ấm lên với ý nghĩ vẫn là Miss Hotchkiss, người phụ nữ có tuổi không biết đến bao giờ.

Khi cô bước vào nhà Danbury, cô đi đến phòng khách ngay lập tức, như là thói quen của cô. Để để chắc chắn, Phu nhân Danbury đang ở đó, ngồi trên chiếc ghế ưa thích của bà, viết vội vàng vài bức thư ngắn và lảo bầm với chính mình như bà vẫn làm. Malcolm đang lơ đãng trên ngưỡng cửa sổ rộng rãi. Nó mở một mắt, cho rằng Elizabeth không xứng đáng với sự chú ý của nó và quay lại ngủ.

“Buổi sáng tốt lành, Phu nhân Danbury.” Elizabeth nói với một cái lắc đầu: “Bà có muốn cháu làm việc đó cho bà không?” Phu nhân Danbury phải chịu đựng khớp xương đau nhức và Elizabeth thường viết những bức thư cho bà.

Nhưng Phu nhân Danbury chỉ nhét mảnh giấy vào ngăn kéo. “Không, không, hoàn toàn không. Những ngón tay của ta có vẻ rất ổn sáng nay.” Bà gập tay lại và dầm mạnh chúng vào không khí hướng đến Elizabeth như một mù phù thủy đang gieo rắc một loại bùa mê. “Thấy không?”

“Cháu vui vì bà cảm thấy khỏe.” Elizabeth trả lời một cách do dự, tự hỏi có phải cô vừa bị bỏ bùa mê.

“Đúng, đúng, một ngày rất đẹp. Quả thực rất đẹp. Tất nhiên với điều kiện là cháu không đến và đọc cho ta quyển Kinh thánh lần nữa.”

“Cháu không mơ tới điều đó.”

“Thực ra, có vài thứ cháu có thể làm cho ta.”

Elizabeth ngẩng đầu lên hỏi: “Ta cần gặp người quản lý tài sản mới. Anh ta đang làm việc tại một phòng kế bên chuồng ngựa. Cháu có thể tìm anh ta giúp ta không?”

Elizabeth xoay sở quá trễ để giữ hàm cô khỏi rơi ra. Tuyệt! Cô sẽ phải gặp người quản lý tài sản mới và cô không định phải phá vỡ Chỉ Dẫn Thứ Hai để làm việc đó.

Theo cách giải thích chính xác, cô cho rằng cô sẽ vẫn tìm anh ta, nhưng nó thực sự không thể được tính nếu cô bị yêu cầu làm điều đó bởi người chủ của cô.

“Elizabeth!” Phu nhân Danbury nói to.

Elizabeth chớp mắt. “Vâng?”

“Hãy chú ý khi ta nói với cháu. Không giống cháu chút nào khi mơ màng như thế.”

Elizabeth không thể không nhăn mặt châm biếm. Cô đã không mơ mộng trong năm năm. Cô đã có lần mơ về tình yêu, và hôn nhân, và về việc đi đến nhà hát, và đi du lịch tới Pháp. Nhưng tất cả những điều đó đã kết thúc khi cha cô mất và những trách nhiệm mới đã khiến cho những suy nghĩ bí mật đó rõ ràng chỉ là những giấc mơ, không bao giờ trở thành sự thật.

“Cháu rất xin lỗi, thưa bà.” Cô nói.

Môi phu nhân Danbury méo đi theo cái cách Elizabeth biết rằng bà không thực sự khó chịu.

“Chỉ tìm anh ta thôi.” Phu nhân D nói.

“Ngay lập tức.” Elizabeth gật đầu nói.

“Anh ta có mái tóc và đôi mắt màu nâu và khá cao. Chỉ vậy thôi cháu sẽ biết ta nói đến ai.”

“Oh, cháu gặp Mr. Siddons hôm qua. Cháu va vào anh ấy trong khi rời khỏi nhà bà.”

“Vậy sao?” Phu nhân Danbury trông khó hiểu. “Anh ta không nói gì cả.”

Elizabeth ngẩng đầu lên trong sự bối rối. “Liệu có bất cứ lí do gì khiến anh ta phải làm vậy sao ạ? Cháu không giống như có bất cứ ảnh hưởng nào đến công việc của anh ấy ở đây.”

“Không. Ta nghĩ là không.” Phu nhân Danbury mở miệng lần nữa, như thể bà đang xem xét vài vấn đề hay về triết học chưa được giải đáp. “Cháu đi đi. Ta sẽ cần đến sự bầu bạn của cháu một khi ta đã xong với J... er, Mr. Siddons. Oh, và trong khi ta bàn bạc với anh ta, cháu có thể mang cho ta dụng cụ thêu của ta.”

Elizabeth đáp lại một tiếng rên rĩ. Ý tưởng của Phu nhân Danbury về việc thêu thùa gồm có việc xem Elizabeth thêu và cho cô nhiều lời chỉ dẫn và giám sát khi cô làm chúng. Và Elizabeth ghét thêu thùa. Cô đã làm đủ việc may vá ở nhà với tất cả quần áo và những thứ cần được vá.

“Ta nghĩ là cái áo gối màu xanh, không phải cái màu vàng.” Phu nhân Danbury thêm vào.

Elizabeth gật đầu điên cuồng và ra khỏi cánh cửa. “Phải khác biệt” cô thì thầm với chính mình. “nhưng không quá khác biệt.” Cô lắc đầu. Ngày cô hình dung ra nó có nghĩa gì sẽ là ngày con người đi trên mặt trăng.

Nói cách khác, không bao giờ.

Lúc cô đến khu chuồng ngựa, cô đã nhắc lại những luật lệ với chính cô ít nhất mười lần mỗi điều và quá đau đầu với chúng đến nỗi cô sẽ rất sẵn lòng đẩy Mrs. Seeton xuống một cây cầu trong vùng.

Tất nhiên không có cây cầu nào ở vùng này, nhưng Elizabeth thích xem xét kĩ hơn về điểm này.

Văn phòng của người quản lý tài sản là một căn nhà nhỏ ở ngay bên trái khu chuồng ngựa. Đó là một căn nhà nhỏ ba phòng với một cái ống khói bằng đá nặng nề và mái lợp tranh. Cửa trước mở ra dẫn vào phòng khách nhỏ, với phòng ngủ và phòng làm việc phía sau.

Elizabeth cho rằng có lí khi mà căn nhà trông gọn gàng và sạch sẽ, vì những người quản lý tài sản có khuynh hướng liên quan đến việc giữ gìn tốt những căn nhà. Cô đứng ngoài cửa khoảng một phút, hít thở sâu vài cái và nhắc nhở bản thân rằng cô là một cô gái trẻ khá xinh đẹp và hấp dẫn. Không có lí do gì khiến người đàn ông này - thẳng thắn mà nói là người cô thực sự không có hứng thú- sẽ coi thường cô.

Hài hước, Elizabeth dứt khoát nghĩ, cô đã không bao giờ phải bồn chồn lo lắng về việc gặp người khác trước đây. Đó tất cả là lỗi của cái công việc săn chồng đáng nguyên rửa này và quyển sách đáng nguyên rửa gắp đôi kia.

“Mình có thể bóp cổ bà Seeton.” Cô lẩm bẩm với chính mình khi cô giơ tay lên gõ cửa. “Thực ra, mình có thể khá hào hứng làm việc đó.”

Cánh cửa không hoàn toàn đóng, và nó mở ra vài inch khi Elizabeth gõ. Cô gọi to: “Mr. Siddons? Anh có nhà không? Mr. Siddons?”

Không trả lời.

Cô đẩy cửa mở ra thêm vài inch nữa và lộ đầu vào. “Mr. Siddons?”

Cô làm gì bây giờ đây? Anh ta rõ ràng không ở nhà. Cô thở dài, để vai trái dựa vào khung cửa khi đầu cô ngó vào phòng. Cô nghĩ cô phải đi tìm anh, và chỉ có chúa biết anh ta có thể ở đâu. Đây là một khu đất rộng, và cô đặc biệt không hứng thú về viễn cảnh lặn lội cả một con đường dài để kiếm Mr. Siddons đang đi lang thang, kể cả khi cô liều lĩnh cần anh để thực hành những chỉ dẫn của bà Seeton.

Trong khi cô đang chần chừ đứng ở đó, cô đưa mắt lướt qua những thứ trong phòng. Cô đã từng vào trong căn nhà nhỏ này và biết những vật dụng nào thuộc về Phu nhân Danbury. Có vẻ Mr. Siddons không mang nhiều đồ đạc của mình. Chỉ có một cái ghế nhỏ trong góc, và...

Cô há hốc miệng kinh ngạc. Một quyển sách nhỏ màu đỏ. Nằm ngay đó ở đầu bàn. Làm sao mà Mr. Siddons có được một bản sao của quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẬU TƯỚC? Cô không thể hình dung rằng đó là thứ được trưng bày tại tiệm sách của các quý ông. Miệng cô mở to ra vì ngạc nhiên khi cô sải bước băng qua phòng và chụp lấy quyển sách.

NHỮNG BÀI LUẬN viết bởi Francis Bacon?

Elizabeth nhắm mắt lại và tự nguyên rửa mình. Lạy Chúa, cô đang trở nên bị ám ảnh. Nghĩ rằng cô thấy quyển sách nhỏ màu đỏ ngu ngốc đó ở khắp mọi góc ngách. “Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc.” cô lẩm bẩm, quay ngoắt lại để đặt quyển sách lại trên bàn. “Bà Seeton không biết gì cả. Mày phải ngừng... Ow!”

Cô rú lên khi tay phải của cô đập vào cái đèn bằng đồng ở trên bàn. Vẫn nắm chặt quyển sách bằng tay trái, cô lắc cổ tay phải, cố chống lại sự nhức nhối. “Oh oh oh oh oh!” cô làu bàu. Đó còn tệ hơn cú vấp chân, và chỉ có Chúa biết cô đã có đủ kinh nghiệm với những thứ như vậy.

Cô nhắm mắt và thở dài. “Mình là cô gái vụng về nhất nước Anh, người ngu ngốc nhất nước Anh...”

Rắc.

Đầu cô ngẩng lên. Cái gì vậy? Nghe như tiếng chân đang bới những viên đá bị lung lay. Và có những viên đá ngày phía ngoài nhà của người quản lý tài sản.

“Ai đó?” cô gọi to, giọng cô nghe hơi the thé.

Không trả lời.

Elizabeth rùng mình – một dấu hiệu xấu, xét đến sự ấm lên trái mùa cả tháng. Cô không bao giờ là một người quá tin tưởng vào trực giác, nhưng chắc chắn có gì đó không đúng ở đây.

Và cô sợ rằng cô là người phải chịu đựng hậu quả.

James đã dành buổi sáng đi hết khu đất. Anh tất nhiên biết toàn bộ khu đất, khi là một đứa bé anh đã trải qua nhiều thời gian ở nhà Danbury hơn là ở Lâu đài Rivedale của chính anh. Nhưng nếu anh muốn tiếp tục trò chơi như một người quản lý tài sản mới, anh cần kiểm tra ruộng đất.

Tuy nhiên, đó là một ngày nóng nực và khi anh hoàn thành việc đi kiểm tra trong ba giờ, mái tóc nâu của anh ướt đầm mồ hôi và cái áo sơ mi bằng vải lanh dính chặt vào da anh. Tắm tấp sẽ rất tuyệt, nhưng ở vị trí một người quản lý tài sản, anh không có quyền yêu cầu người hầu ở nhà Danbury chuẩn bị bồn tắm, và vì vậy anh trông đợi rất thích thú đến một cái khăn mát lạnh được nhúng vào chậu nước anh để trong phòng ngủ.

Anh đã không mong thấy cánh cửa trước căn nhà nhỏ của anh mở rộng.

Anh điều chỉnh dáng đi để cho tiếng bước chân yên tĩnh nhất có thể và rón rén đến chỗ cánh cửa. Ngó vào trong, anh thấy phía sau lưng một người phụ nữ. Người bầu bạn của dì Agatha, mái tóc vàng nhạt và tầm vóc nhỏ nhắn là vài dấu hiệu.

Anh đã tò mò về cô hôm trước. Anh chỉ không nhận ra là bao nhiêu cho đến khi anh thấy cô ngay lúc này đang cúi xuống bản sao quyển NHỮNG BÀI LUẬN của Francis Bacon.

Francis Bacon? So với một kẻ trộm, cô gái nhỏ nhắn có sở thích đọc hơi trí thức.

Việc nhìn cô hầu như thôi miên anh. Mặt cô nhìn nghiêng và mũi cô nhấn lại theo cái cách hài hước nhất khi cô nghiên cứu quyển sách. Một sợi tóc quăn vàng nhạt mượt mà đã tuột khỏi búi tóc của cô và lượn quanh sau gáy cô.

Da cô trông thật ẩm.

James nuốt lấy hơi thở, cổ gồng phồng lên đi hơi nóng đang cuộn lên trong dạ dày.

Anh dựa vào khung cửa gần nhất có thể mà không để bị lộ. Cô gái đang nói cái quái gì chứ? Anh ép mình tập trung vào giọng nói của cô, điều không hề dễ chút nào, vì mắt anh vẫn đưa tới đường cong thoải mái ở ngực cô, và điểm nhạy cảm sau gáy cô nơi...

Anh tự cấu mình. Sự đau đớn luôn có tác dụng như liều thuốc tốt cho nhu cầu không đứng đắn.

Miss Hotchkiss đang lẩm bẩm điều gì đó, và cô nghe hơi khó chịu.

“...ngu ngốc...”

Anh đồng ý với điều đó. Lén lút vào phòng anh vào ban ngày không phải là một bước đi thông minh.

“... bà Seeton...”

Đó là người chết tiệt nào chứ?

“Ow!”

James rón rén tới gần cô hơn. Cô đang lắc tay mình và nhìn trừng trừng vào cái đèn của anh. Anh phải mỉm cười. Cô trông quá điên tiết đến nỗi anh sẽ không ngạc nhiên nếu cái đèn bùng lên thành ngọn lửa.

Và cô đã thốt ra tiếng thút thít nhỏ vì đau đớn, điều đã tạo nên những thứ kì lạ trong dạ dày anh.

Bản năng đầu tiên của anh là lao vào giúp cô. Anh bất luận thế nào thì vẫn là một quý ông dưới bất kì bộ quần áo giả trang nào anh chọn mặc. Và một quý ông luôn tới giúp đỡ một người phụ nữ đang bị đau. Nhưng anh lưỡng lự. Cô rút cuộc cũng không đau lắm, và dù sao thì cô đang làm cái quái gì trong nhà anh?

Cô có thể là kẻ tống tiền không?

Và nếu đúng là vậy, làm sao cô biết rằng anh ở đây để điều tra? Bởi vì nếu cô không kiểm tra anh, tại sao cô phải lục lọi những thứ thuộc về anh? Những cô gái tốt – những người làm nhiệm vụ bầu bạn với một bà bá tước già – sẽ không làm những việc như thế.

Tất nhiên cô có thể không là gì ngoài một tên trộm nhỏ, hi vọng rằng người quản lý tài sản mới có thể là một người gặp vận đen với vài thứ đồ gia truyền trong đồng vật dụng của anh. Một cái đồng hồ, một món

nữ trang của mẹ anh – thứ mà một người đàn ông có thể không thích từ bỏ, kể cả khi hoàn cảnh buộc anh ta phải tìm kiếm việc làm.

Cô nhắm mắt lại và thở dài, quay lại khi cô nói. “Mình là cô gái vụng về nhất nước Anh, người ngu ngốc nhất nước Anh...”

Anh di chuyển đến gần hơn, nghiêng đầu khi anh cố nắm bắt từng từ của cô.

Rắc.

“Khỉ thật” James nhăn mặt, nhanh chóng di chuyển để lưng anh dựa vào bức tường bên ngoài căn nhà. Đã nhiều năm kể từ khi anh di chuyển một bước bất cẩn như thế.

“Ai đó?” Cô gọi to.

Anh không thể thấy cô thêm chút nào nữa, anh đã di chuyển thật xa khỏi cánh cửa. Nhưng giọng cô nghe hoang mang. Như thể cô định chạy ra ngoài bất cứ lúc nào.

Anh trốn đi, nhanh chóng vào vị trí giữa chuồng ngựa và căn nhà. Khi anh nghe người bầu bạn của đi Agatha rời căn nhà, anh sẽ bước ra, nhìn mọi thứ như thể anh vừa đến.

Anh đủ chắc chắn khi nghe cánh cửa trước căn nhà anh lách cách đóng lại vài giây sau đó. Đến tiếng bước chân, và rồi James di chuyển.

“Ngày tốt lành, Miss Hotchkiss.” Anh gọi to, sải chân dài khiến anh đến ngay đường đi của cô.

“Oh!” Cô ăng ẳng, nhảy một bước. “Tôi đã không thấy anh.”

Anh cười. “Xin thứ lỗi nếu tôi làm cô hoảng sợ.”

Cô lắc đầu, má cô bắt đầu chuyển thành màu hồng.

“Không, không, không sao cả.” Cô lắp bắp. “Tôi... ah... Tôi lẽ ra phải xem mình đang đi đâu.”

“Điều gì khiến cô đi đường này?” Anh hỏi. “Tôi có cảm tưởng là hầu hết những nhiệm vụ của cô yêu cầu sự hiện diện của cô trong nhà.”

“Tôi là vậy. Ý tôi là, họ là vậy. Nhưng thực ra, tôi được bảo đi tìm ông. Phu nhân Danbury muốn nói chuyện với ông.”

Mắt James nheo lại. Anh không phải không tin cô gái này; cô rõ ràng quá thông minh để nói dối về một thứ có thể dễ dàng bị bác bỏ. Nhưng tại sao, dù thế nào, cô lại lên vào phòng anh?

Cô gái nhỏ đang giấu điều gì đó. Và vì đi anh, anh phải tìm ra nó. Anh đã chất vấn phụ nữ trước đây, và anh đã luôn có khả năng khiến họ nói cho anh những gì anh cần phải biết. Trên thực tế, người giám sát anh tại văn phòng chiến tranh thường cười khi anh làm thành thạo nghệ thuật chất vấn phụ nữ.

Từ rất lâu anh đã nhận ra phụ nữ là một giống loài nào đó khác đàn ông. Họ cơ bản chỉ quan tâm đến mình. Tất cả những gì một người phải làm là hỏi phụ nữ về chính bản thân cô ta, và cô ta có thể kể ra tất cả bí mật của mình. Có một hoặc hai ngoại trừ cho cái luật này, tất nhiên, Phu nhân Danbury chắc chắn là một, nhưng...

“Có vấn đề gì à?” Miss Hotchkiss hỏi.

“Xin lỗi?”

“Anh quá im lặng.” Cô chỉ ra, sau đó mím môi lại.

“Chỉ lơ đãng thôi.” Anh nói dối. “Tôi thú nhận tôi không thể nghĩ ra rằng Phu nhân Danbury yêu cầu sự có mặt của tôi. Tôi mới gặp bà sáng nay.”

Cô mở miệng ra, nhưng không có câu trả lời nào. “Tôi không biết.” cuối cùng cô nói. “Tôi đã khám phá ra rằng tốt nhất không hỏi lí do của Phu nhân Danbury. Thật đau đầu để cố gắng hiểu trí óc của bà hoạt động như thế nào.”

James cười thầm mỉa mai bản thân. Anh không muốn giống cô gái này, nhưng trông cô sống cuộc sống với ít khoan dung và óc hài hước. Và cô chắc chắn hình dung cách tốt nhất để xử sự với dì của anh. Chiều theo bà và làm những gì bạn thích – về phía anh điều đó luôn có tác dụng.

Anh giơ tay lên, chuẩn bị quynh rũ cô cho đến khi cô kể ra tất cả bí mật của mình. “Cô sẽ đi cùng tôi về lại căn nhà chứ? Tất nhiên với điều kiện là cô không còn việc gì bên ngoài này?”

“Không.”

Anh nhướn mày.

“Ý tôi là, tôi không còn việc gì bên ngoài nữa.” Cô mỉm cười yếu ớt. “Và vâng, tôi sẽ rất vui lòng đi cùng anh.”

“Tuyệt.” Anh nói nhẹ nhàng. “Tôi không thể đợi để tiến xa hơn sự quen biết của chúng ta.”

Elizabeth thở dài khi cô vòng tay cô qua tay anh. Cô đã làm hỏng câu nói cuối của cô, nhưng bên cạnh đó, cô nghĩ cô đã tiến nhanh đến luật lệ của Mrs. Seeton với sự cần cù đáng kinh ngạc. Cô đã thậm chí làm cho Mr. Siddons cười, điều phải có ở đâu đó trong những chỉ dẫn kia. Và nếu không, nó nên có. Chắc chắn rằng đàn ông đánh giá cao người phụ nữ biết cách nghĩ ra một câu trả lời dí dỏm.

Cô cau mày. Có lẽ điều đó nằm trong đoạn phải khác biệt...

“Cô trông hơi nghiêm nghị.” Anh nói.

Elizabeth giật mình. Chết tiệt. Cô phải để tâm trí mình tập trung vào người đàn ông này. Không có thứ gì trong quyển sách nói về sự chú ý hoàn toàn đến một người đàn ông. Tất nhiên sẽ phải như vậy trong năm phút trước khi một ai kết thúc cuộc nói chuyện.

“Kì thực,” anh tiếp tục, “như thể cô đang tập trung hơi sâu vào một việc gì đó.”

Elizabeth gần như rên rỉ. Thật quá sức để sự quynh rũ của cô xuất hiện mà không cố gắng. Cô không hoàn toàn chắc chắn nó áp dụng như thế nào tình huống hiện giờ, nhưng cô khá chắc rằng một người không thể hành động như thể người đó làm theo một quyển sách hướng dẫn.

“Tất nhiên,” Mr. Siddons tiếp tục, rõ ràng không để ý đến tình trạng lo âu của cô, “Tôi luôn nhận thấy những phụ nữ nghiêm nghị là hấp dẫn nhất.”

Cô có thể làm việc này. Cô biết cô có thể. Cô là một người nhà Hotchkiss, chết tiệt nó, và cô có thể làm bất cứ việc gì mà ý cô đã quyết. Và về phần Mr. Siddons, thì, anh ta ở ngay đây, và có thể có một chút vô lương tâm khi dùng anh như một cách kiểm tra, nhưng một người phụ nữ phải làm điều mà một người phụ nữ phải làm. Và cô là một phụ nữ tuyệt vọng.

Cô quay lại, một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt. Cô sẽ quynh rũ người đàn ông này cho đến khi... cho đến khi... uhm, cho đến khi anh ta bị quynh rũ.

Cô mở miệng để đùa với anh một điều gì đó dí dỏm và sâu sắc, nhưng trước khi cô có thể tạo nên một âm thanh nào, anh nghiêng tới gần hơn, đôi mắt anh ăm ắp và nguy hiểm, và nói “Tôi nhận thấy bản thân tò mò không thể chịu được về nụ cười ấy.”

Cô chớp mắt. Nếu cô không hiểu biết nhiều, cô sẽ nghĩ anh đang cố quynh rũ cô.

Không, cô nghĩ với một cái lắc đầu mạnh. Điều đó là không thể. Anh biết rất ít về cô, và dù cô không phải là cô gái xấu nhất khắp vùng Surrey, cô chắc chắn không quynh rũ chết người.

“Tôi rất xin lỗi, Mr. Siddons.” Cô nói một cách dễ thương. “Cũng như anh, tôi có vẻ lạc vào những suy nghĩ của chính tôi. Và chắc chắn tôi không có ý muốn khiếm nhã.”

Anh lắc đầu. “Cô không hề khiếm nhã.”

“Nhưng, anh thấy...” Susan đã đọc cho cô cái gì trong quyển sách nhỉ? Luôn mời một người đàn ông nói về bản thân anh ta. Đàn ông về cơ bản chỉ nghĩ về bản thân.

“Miss Hotchkiss?”

Cô hắng giọng và còn hiển hiện một nụ cười trên khuôn mặt cô. “Vâng. Oh, anh biết không, tôi thực sự bản khoăn về anh.”

Dừng lại một chút và anh nói “Tôi?”

“Tất nhiên. Không phải ngày nào chúng tôi cũng có một người mới ở nhà Danbury. Anh đến từ đâu?”

“Đó đây.” Anh lảng tránh. “Gần đây nhất, Luân Đôn.”

“Thật thú vị làm sao.” Cô trả lời, cố giữ giọng cô thích thú một cách thích hợp. Cô ghét Luân Đôn. Nó thật dơ dáy và đông đúc. “Và anh đã vẫn luôn là người quản lí tài sản à?”

“Khôngggg,” Anh nói chậm rãi. “Không có nhiều điền trang lớn như nông thôn ở Luân Đôn.”

“Oh, vâng.” Cô thì thầm. “Tất nhiên.”

Anh ngẩng đầu và nhìn vào cô một cách ảm áp. “Cô vẫn luôn sống ở đây?”

Elizabeth gật đầu. “Cả cuộc đời tôi. Tôi không thể tưởng tượng việc sống ở đâu khác. Thực sự không có gì đáng yêu hơn vùng nông thôn nước Anh khi hoa nở rộ. Và một người chắc chắn không thể...” Cô dừng lại đột ngột. Cô không phải nói về chính cô.

Bản năng của James lập tức chú ý. Cô đang muốn nói gì?

Cô bối rối. “Nhưng anh không muốn biết về tôi.”

“Oh, nhưng tôi có muốn.” Anh trả lời, tặng cho cô một cái nhìn nóng bỏng mãnh liệt nhất. Phụ nữ yêu cái nhìn đó.

Hình như không phải với người này. Cô giật mạnh đầu ra sau và ho.

“Có vấn đề gì sao?” Anh hỏi.

Cô nhanh chóng lắc đầu, nhưng cô trông như cô vừa mới nuốt một con nhện. Sau đó - và điều này thật vô lý, nhưng anh có thể thề anh nhìn thấy nó - cô cứng vai lại như thể cô chuẩn bị cho một lời chỉ trích ghê tởm, và nói với giọng ngọt ngào không thể tin được, “Tôi chắc rằng anh đã trải qua một cuộc sống thú vị hơn của tôi nhiều, Mr. Siddons.”

“Oh, nhưng tôi chắc chắn rằng điều đó không đúng.”

Elizabeth hắng giọng, sẵn sàng giậm chân trong thất vọng. Không có tác dụng gì cả. Những quý ông phải muốn nói về họ, và tất cả những gì anh đang làm là hỏi về cô. Cô có cảm giác kì lạ là anh đang chơi một kiểu trò chơi nào đó với cô.

“Mr. Siddons” Cô nói, hi vọng rằng cô có thể loại bỏ những dấu hiệu thất vọng trong giọng nói. “Tôi đã sống ở Surrey từ khi tôi mới sinh ra. Làm sao cuộc sống của tôi có thể thú vị hơn của anh được?”

“Anh bước tới và chạm vào cằm cô. “Bằng cách nào đó, Miss Hotchkiss, tôi có cảm giác rằng cô có thể không ngừng mê hoặc tôi nếu cô chọn làm như vậy.”

Elizabeth hổn hển và hầu như ngừng thở. Không người đàn ông nào từng chạm vào cô như thế, và cô gần như chắc chắn là cô đào tệ nhất nếu nghĩ vậy, nhưng có gì đó hoàn toàn mê hoặc bởi sự ảm áp của tay anh.

“Cô không nghĩ sao?” Anh thì thầm.

Elizabeth quay về phía anh vài giây vừa đủ, và sau đó cô nghe tiếng bà Seeton – người mà bằng cách nào đó nghe rất giống Susan – trong đầu cô.

“Nếu chị kết thúc cuộc trò chuyện,” Giọng Susan thăm thẳm. “anh ta sẽ suy nghĩ viễn vông về điều chị có thể nói tiếp đó.”

Và sau đó, Elizabeth, người chưa bao giờ cảm thấy niềm sung sướng tốt cùng khi biết một người đàn ông bị làm cho thích thú, lấy lại quyết tâm lần thứ hai trong ngày và điềm tĩnh nói một cách phi thường. “Tôi thật sự phải đi, Mr. Siddons.”

Anh chậm chậm lắc đầu, không để ánh mắt mình rời khỏi cô. “Những việc ưa thích của cô là gì, Miss Hotchkiss?” anh hỏi. “Những sở thích của cô? Những điều cô theo đuổi? Cô gây ấn tượng đến tôi như là một phụ nữ trẻ thông minh một cách khác thường.”

Oh, anh dứt khoát là đang đánh lừa cô. Anh chắc chắn không biết cô đủ lâu để hình thành một quan điểm về trí tuệ của cô. Mắt cô nheo lại. Anh muốn biết về mục tiêu cô đang theo đuổi, phải không? Vậy thì, cô sẽ nói cho anh.

“Điều tôi thực sự muốn làm”, cô nói với đôi mắt to rực sáng, “là làm việc tại khu vườn trong nhà của tôi.”

“Khu vườn trong nhà của cô?” anh ngắt lời.

“Oh, vâng. Cây trồng chính của chúng tôi năm nay là củ cải. Rất nhiều củ cải. Anh có thích củ cải không?”

“Củ cải?” Anh lặp lại.

Cô gật thật mạnh. “Củ cải. Vài người thấy chúng ..., hơi nhạt nhẽo, thực vậy, nhưng hơn đó là một loại củ hấp dẫn anh sẽ không bao giờ thấy.”

James liếc qua phải và trái, tìm một cách trốn đi. Cô gái này đang nói về cái quái gì chứ?

“Anh đã bao giờ trồng củ cải chưa?”

“Ah... chưa, tôi chưa từng trồng.”

“Tiếc thật”, cô nói rất xúc động, “Một người có thể học rất nhiều về cuộc sống từ củ cải.”

Đầu của James cúi xuống một chút vẻ không thể tin được. Điều anh đã nghe. “Thật sao? Và, làm ơn hãy nói, điều một người có thể học?”

“Uh...”

Anh biết. Cô đang đánh lừa anh. Cô đang giấu điều gì? Anh mỉm cười ngây thơ. “Cô đang nói?”

“Sự cần cù!” Cô thốt ra. “Một người có thể học nhiều điều về sự cần cù.”

“Thật sao? Nó như thế nào?”

Cô đột ngột thở dài. “Mr. Siddons, nếu anh phải hỏi, vậy tôi e rằng anh sẽ không bao giờ hiểu được.”

Trong khi James cố hiểu rõ câu nói đó, cô reo lên: “Oh, nhìn xem, chúng ta đã trở lại nhà Danbury rồi. Xin hãy nói với Phu nhân Danbury rằng tôi ở trong vườn hồng nếu bà ấy cần tôi.”

Và sau đó, không hơn một lời tạm biệt, cô chạy đi.

James chỉ đứng đó một chốc, cố gắng hiểu cuộc nói chuyện lì lợm nhất trong cuộc đời anh. Và khi anh nhận ra nó – bóng của cô, in dọc theo tòa nhà.

Vườn hồng, chân của anh. Người đàn bà nhỏ bé đáng nguyên rủa đang trốn góc nào đó, vẫn do thám anh. Anh sẽ tìm ra điều cô đang che giấu nếu đó là điều cuối cùng anh làm.

Mười tiếng sau, Elizabeth lê đôi chân nặng nề của cô qua cửa chính nhà Hotchkiss. Không đáng ngạc nhiên, Susan đang đợi ở bậc cầu thang cuối, quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CƯỚI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC vẫn được nắm chặt trong tay.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Susan la lên, nhảy cẫng trên đôi chân. “Kể cho em mọi thứ!”

Elizabeth cảm thấy sự thôi thúc ngã quỵ xuống trong tràng cười xấu hổ. “Oh, Susan.” Cô chậm chậm lắc đầu và nói. “Chúng ta đã nắm được Chỉ Dẫn Số Một. Anh ta dứt khoát nghĩ chị khác biệt.”

4. Chương 4

“Một ngày đẹp trời phải không?”

Elizabeth nhìn vào khuôn mặt tươi cười của em cô qua bàn ăn. Nụ cười của Susan chỉ kém rạng rỡ hơn mặt trời, hứa hẹn thêm một ngày thời tiết bất thường khác.

“Không phải sao?” Susan dai dẳng.

Elizabeth chỉ lờ cô đi và tiếp tục đâm vào miếng bánh nướng với một con dao.

“Nếu chị không định ăn nó, em có thể dùng không? Lucas hỏi.

Elizabeth bắt đầu đẩy đĩa của cô qua bàn.

“Chờ đã! Em cũng muốn ăn thêm.” Jane xen vào.

Elizabeth kéo đĩa lại, bẻ miếng bánh nướng bị đối xử tàn bạo còn lại làm hai, và đẩy nó ra.

“Chị hơi gắt gỏng sáng nay.” Jane nói khi cô chộp lấy phần của mình.

“Đúng. Đúng, chị như thế.”

Như thể được sắp đặt trước, cả ba người trẻ tuổi nhà Hotchkiss giật lùi và trao đổi những ánh nhìn. Hiếm khi Elizabeth bị đánh gục bởi tâm trạng xấu, nhưng khi cô như thế...

“Em nghĩ em sẽ ra ngoài chơi.” Lucas nói, đứng dậy quá nhanh đến nỗi cậu làm ngã ghế.

“Và chị tin rằng chị sẽ tham gia với em.” Jane nói, cho thật nhanh phần bánh nướng còn lại vào miệng.

Cả hai đứa trẻ lao ra ngoài bằng cửa bếp. Elizabeth nhắm một cái nhìn hơi sáng tới phía Susan.

“Em sẽ không đi đâu cả.” Susan nói. “Chúng ta có nhiều thứ để thảo luận.”

“Có lẽ em đã nhận thấy rằng chị không ở trong một trạng thái tốt cho một cuộc nói chuyện?” Elizabeth cầm tách trà của cô lên và uống một hớp. Nó âm ẩm. Cô đặt nó xuống và đứng dậy để rót thêm nước vào lò.

Hôm qua đã hoàn toàn thất bại. Dứt khoát là thảm họa. Cô đã nghĩ gì vậy chứ? Cô phải thực hành kỹ năng xã hội và thay vì thế, cô đã nói tầm phào về củ cải.

Củ cải!

Cô ghét củ cải.

Cô cố tự nhủ rằng cô đã không có chọn lựa nào. Có nhiều điều ở Mr. Siddons hơn điều được nhìn thấy, và anh rõ ràng đang chơi vài trò chơi của chính anh với cô. Nhưng củ cải sao? Tại sao cô lại chọn củ cải? Và tại sao cô lại nói chúng có tác dụng tới sự cần cù. Lạy Chúa, cô đã giải thích điều đó như thế nào chứ?

Anh chắc chắn đã nói cho cả nhà Danbury biết về niềm đam mê kì quái của cô đối với những loại rau củ. Lúc cô đến làm việc sáng nay, câu chuyện chắc chắn sẽ được truyền đi từ chuồng ngựa và ngược lại. Mọi người sẽ cười cô. Và trong khi cô không quá bận tâm đến sự thất bại của việc vờ xem Mr. Siddons như một “hầu tước”, cô sẽ phải cùng làm việc với anh nhiều tháng – có thể là nhiều năm – tới đây. Và hầu như chắc chắn anh nghĩ cô mất trí.

Elizabeth tiến một bước về phía cầu thang. “Chị ốm mất.”

“Oh, không, chị không ốm.” Susan kêu lên, chặn ngay bàn và chụp lấy cánh tay Elizabeth.

“Chị sẽ đến nhà Phu nhân Danbury dù điều đó có giết chị.”

“Nó đang giết chị đây. Tin chị đi.”

Susan để bàn tay còn lại lên hông. “Em đã không biết chị là một người nhất gan, Elizabeth Hotchkiss.”

Elizabeth lắc mạnh cánh tay tự do của cô và liếc em cô. “Chị không phải một kẻ nhất gan. Chị chỉ biết khi nào một trận đánh không thể thắng được. Và tin chị đi, việc ở Waterloo đã nói lên tất cả về việc đó.”

“Chúng ta đã thắng ở Waterloo.” Susan chỉ ra với nụ cười tự mãn.

“Giả sử chúng ta đang ở Pháp.” Elizabeth ngắt lời. “Chị muốn nói với em, Mr. Siddons không phải là một sự lựa chọn tốt.”

“Anh ta có vấn đề gì?”

“Anh ấy có vấn đề gì? Anh ấy có vấn đề gì chứ?” Giọng Elizabeth cao lên với sự thất vọng.

“Không có vấn đề gì với anh ấy. Mọi thứ đều không ổn với anh ấy.”

Susan gãi đầu. “Có lẽ đây là năm em chưa chín chắn, hoặc có lẽ trí óc em chưa phát triển toàn diện như chị.”

“Oh, làm ơn đi, Susan.”

“Nhưng em không có chút ý niệm gì về điều chị đang nói. Nếu không có vấn đề gì với anh ấy...”

“Người đàn ông nguy hiểm. Anh ta đang đùa cợt với chị.”

“Chị chắc chứ?”

“Anh ta đã quyến rũ hàng trăm phụ nữ. Chị chắc chắn điều đó.”

“Một người quản lý tài sản sao?” Susan nghi ngờ hỏi. “Không phải họ thường lùn và mập sao?”

“Người này rất đẹp trai. Anh ta...”

“Rất đẹp trai? Thật chứ?” Mắt Susan mở to ra. “Anh ta trông như thế nào?”

Elizabeth dừng lại, cố không đỏ mặt khi khuôn mặt Mr. Siddons thoáng hiện trong đầu cô. Điều gì khiến người đàn ông đó rất hấp dẫn chứ? Điều gì đó về miệng anh, có lẽ vậy.

Đôi môi được nặn một cách tinh tế của anh có đường cong rất nhẹ nhàng, như thể chúng giữ chìa khóa tới một trò đùa bí mật. Nhưng theo đó, cũng có thể là do đôi mắt. Chúng có sắc nâu hơi phổ biến, cùng màu với tóc anh, và dù trông bình thường, nhưng chúng rất sẫm, và khi anh nhìn cô, cô cảm thấy...

“Elizabeth?”

Nóng. Cô cảm thấy nóng.

“Elizabeth?”

“Gì cơ?” Cô hỏi một cách điên cuồng.

“Anh ta trông thế nào?”

“Oh. Anh ta... oh, tử tế, làm sao chị có thể tả anh ta? Anh ta trông như một người đàn ông.”

“Thật là diễn tả làm sao.” Susan nói với giọng hài hước. “Nhắc em rằng không bao giờ khuyên chị theo đuổi việc làm một tiểu thuyết gia.”

“Chị không thể làm nên một câu chuyện nào nực cười hơn chuyện chị làm lúc này.”

Susan nghiêm túc lại. “Thật sự tẻ thế sao?”

“Đúng vậy.” Elizabeth thở dài, hai phần vì thất vọng và một phần vì bực tức.

“Chúng ta hầu như hoàn toàn hết tiền Cha để lại, và tiền lương của chị từ Phu nhân Danbury gần như không đủ để chống đỡ chúng ta... đặc biệt một khi thỏa thuận thuê nhà chấm dứt. Chị phải kết hôn, nhưng người đàn ông duy nhất có thể được trong vùng ngoài Squire Nevins là người quản lý tài sản của Phu nhân Danbury, và anh ta, ngoại việc quá đẹp trai và nguy hiểm và nghĩ rằng chị mất trí, thì không thể hội đủ điều kiện của một ứng viên phù hợp. Vậy chỉ hỏi em,” Cô thêm vào, giọng cô lên cao cả cường độ và âm lượng, “vì em đã chỉ ra rằng chị sẽ giàu có nhờ vào xuất bản những tác phẩm của chị, chị phải làm gì?”

Cô khoanh tay lại, hơi hài lòng với bài diễn thuyết của cô.

Susan chỉ chớp mắt và nói. “Tại sao anh ta nghĩ chị mất trí?”

“Đó không phải vấn đề.” Elizabeth đáp lại. “Vấn đề là chị đang hoàn toàn mắc kẹt.”

“Điều xảy ra.” Susan chậm chậm cười bí ẩn. “Em có câu trả lời.”

Elizabeth nhìn em cô với tay sau lưng lấy vật gì đó và cảm thấy sự tức giận bùng nổ trong cô. “Oh, không, em thậm chí không dám cầm quyển sách đó lên lần nữa đâu.”

Nhưng Susan đã mở quyển sách nhỏ màu đỏ ra. “Nghe này” cô nói một cách sôi nổi “Chỉ Dẫn Số Mười Bảy.”

“Chúng ta tới số mười bảy rồi sao?”

“Im nào. ‘Chỉ Dẫn Số Mười Bảy: Cuộc sống chỉ là sự lặp lại cho đến khi bạn gặp người đàn ông bạn kết hôn.’ ” Susan gật đầu hăng hái. “Thấy chưa?”

Im lặng.

“Elizabeth?”

“Em đang đùa phải không?”

Susan nhìn vào quyển sách, sau đó nhìn lên lại em cô. “Khônggggg.” Cô nói chậm rãi. “Chị...”

“Đưa nó cho chị!” Elizabeth giật lấy quyển sách và nhìn xuống.

CUỘC SỐNG LÀ CHỈ LÀ SỰ LẶP LẠI CHO ĐẾN KHI BẠN GẶP NGƯỜI ĐÀN ÔNG BẠN CƯỚI. VÌ VẬY BẠN PHẢI THỰC HÀNH NHỮNG CHỈ DẪN NÀY MỌI LÚC, VỚI BẤT CỨ NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀO BẠN GẶP. KHÔNG LÀ VẤN ĐỀ NẾU BẠN KHÔNG CÓ MỤC TIÊU CƯỚI MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀO ĐÓ; ANH TA PHẢI ĐƯỢC CỬ XỬ NHƯ VỚI MỘT HẦU TƯỚC. NẾU BẠN LẮN TRỐN THÓI QUEN LÀM THEO NHỮNG CHỈ DẪN CỦA TÔI, BẠN SẼ QUÊN ĐIỀU BẠN PHẢI LÀM KHI BẠN NHẬN ĐƯỢC MỘT CUỘC HÔN NHÂN TRIỂN VỌNG. RÈN GIỮA NHỮNG KỸ NĂNG CỦA BẠN. HÃY SẴN SÀNG. CHÀNG HẦU TƯỚC CỦA BẠN CÓ THỂ ĐANG Ở NGAY GÓC TƯỜNG.

“Bà ta hoàn toàn điên rồi sao?” Elizabeth hỏi. “Đây không phải là một câu chuyện cổ tích. Không có hầu tước nào quanh góc tường. Và chẳng thần mà nói, chị thấy tất cả những điều này hơi lằng mạp.”

“Phần nào cơ?”

“Tất cả. Nghe theo lời người phụ nữ này nói, chị thậm chí không tồn tại cho đến khi chị tìm thấy một người chồng. Thật lố bịch. Nếu chị không quan trọng, vậy thì chị đã làm gì trong năm năm qua? Chị làm thế nào để giữ gia đình này bên nhau chứ? Không phải bằng cách ngồi không và hi vọng vài quý ông tốt bụng sẽ hạ cố mà cưới chị!”

Miệng Susan mở ra thằm ngạc nhiên. Cuối cùng cô nói: “Em không nghĩ bà ta có ý...”

“Chị biết bà ta không...” Elizabeth ngắt lời cô, hơi ngượng bởi sự gay gắt trong cơn giận. “Chị xin lỗi. Chị không có ý... Làm ơn quên hết điều chị nói đi.”

“Chị chắc chứ?” Susan hỏi, giọng cô nhẹ nhàng.

“Không có gì đâu.” Elizabeth nói nhanh, quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lucas và Jane đang chơi trong vườn. Chúng bày ra trò chơi gồm một mảnh vải buộc quanh một que củi và la lên sung sướng.

Elizabeth nuốt xuống, tình yêu và lòng tự hào tràn đầy trong cô. Cô đưa tay lên đầu, những ngón tay cô dừng lại khi cô chạm tới phía trên bím tóc. “Chị xin lỗi.” Cô nói với Susan. “Chị không nên cáu gắt với em như thế.”

“Em không bận tâm đâu.” Susan thông cảm nói. “Chị đang trong tình trạng rất căng thẳng. Em biết.”

“Chỉ là chị quá lo lắng.” Elizabeth đưa tay lên trán và xoa bóp. Bỗng nhiên cô thấy mệt mỏi và rất già cỗi. “Việc thực hành những mưu mẹo dụ dỗ của chị với Mr. Siddons có gì tốt khi mà thậm chí không nhận được bất kì cuộc hôn nhân triển vọng nào?”

“Phu nhân Danbury mời khách thường xuyên” Susan động viên. “Không phải sao? Và chị đã nói với em rằng tất cả những người bạn của bà đều giàu có và có tước hiệu.”

“Đúng, nhưng bà ấy cho phép chị nghỉ khi tiếp đãi họ. Bà nói không cần sự bầu bạn của chị khi có khách lưu trú.”

“Chị sẽ chỉ phải tìm cách quanh quẩn ở đó. Đặt ra vài lí do vì sao chị cần tới đó. Và buổi tiệc cuối tháng thì thế nào? Không phải chị đã nói bà ấy luôn mời chị dù chỉ là hình thức à?”

“Thực ra đó là một vũ hội hóa trang. Bà ấy thông báo cho chị hôm qua.”

“Thậm chí tốt hơn! Chúng ta có thể không đủ giỏi để may cho chị một chiếc váy dạ hội thời trang, nhưng chắc chắn chúng ta có thể lo liệu về váy áo. Chị không cần ăn mặc theo thị hiếu của bất kì ai.”

Susan quơ tay sôi nổi khi cô nói, và một khoảnh khắc kì lạ Elizabeth nghĩ cô đang thấy chính mình khi mười bốn – trở lại khi cô nghĩ mọi chuyện đều có thể xảy ra. Trước khi cha cô mất và để cô lại với cả núi trách nhiệm. Trước khi ông mất và lấy đi sự hồn nhiên tuổi thơ của cô theo ông.

“Chúng ta rất giống nhau, em và chị” cô thở dài.

Susan chớp mắt. “Em xin lỗi?”

“Không có gì đâu. Chỉ là...” Elizabeth dừng lại và mỉm cười nuối tiếc với em cô. “Chỉ là đôi khi những điểm giống nhau của chúng ta khiến chị nhớ đến chị đã từng giống em như thế nào.”

“Và chị không còn như vậy nữa sao?”

“Không, không thực sự. Đôi khi, chỉ một chút thôi.” Cô nhanh nhẹn cúi xuống và hôn lên má em cô. “Đó là những khoảng thời gian ưa thích của chị.”

Susan chớp mắt để giấu đi nước mắt trước khi trở lại vẻ mặt như mọi khi.

“Chúng ta cần quay lại vấn đề chính.”

Elizabeth mỉm cười. “Chị thực đã quên nó là gì rồi.”

Susan thở dài không hề kiên nhẫn. “Khi nào là lần tiếp theo mời khách đến vui chơi của Phu nhân Danbury? Không phải tiệc hóa trang. Chỉ khách khứa thôi.”

“Oh, chuyện đó” Elizabeth nói dứt khoát. “Bà ấy chờ mọi người đến vào cuối tuần này. Chị tin rằng đó là một bữa tiệc nhỏ trong vườn. Thực ra giống một cuộc tụ họp hơn là một bữa tiệc thông thường. Chị đã viết thiệp mời.”

“Bao nhiêu người sẽ đến?”

“Chị nghĩ không nhiều hơn mười hoặc mười hai. Chỉ vào buổi chiều thôi. Dù sao, chúng ta cũng đủ gần Luân Đôn để mọi người có thể đến và đi trong một ngày.”

“Chị phải tham dự.”

“Susan, chị không được mời.”

“Chắc chắn đó chỉ là vì bà ấy không nghĩ chị sẽ chấp nhận. Nếu chị nói với bà ấy...”

“Chị sẽ không bóng gió về một lời mời.” Elizabeth kịch liệt nói. “Thậm chí chị có nhiều lòng tự trọng hơn điều đó.”

“Chị không thể chỉ tình cờ để lại thứ gì ở đó vào thứ sáu được sao? Sau đó chị có thể trở lại vào ngày thứ bảy để mang về.” Susan đưa ra bộ mặt hi vọng hơn là thuyết phục. “Có lẽ chị sẽ được mời tham gia cuộc hội hè.”

“Và em không nghĩ rằng Phu nhân Danbury sẽ thấy hơi lạ à?” Elizabeth đùa.

“Chị đã là người bầu bạn với bà ấy đã năm năm rồi, và chị chưa bao giờ quên bất cứ đồ đạc nào trước đây.”

“Có thể bà ấy sẽ thấy lạ. Có thể không” Susan nhún vai. “Nhưng chị sẽ không biết cho đến khi chị thử. Và chị chắc chắn không tìm thấy một người chồng nếu chị ẩn mình ở đây cả ngày.”

“Oh, tốt thôi.” Elizabeth nói rất miễn cưỡng. “Chị sẽ làm vậy. Nhưng chỉ sau khi chị kiểm tra danh sách khách mời, và nữa là chỉ khi chị có thể chắc chắn sẽ có đàn ông chưa lấy vợ tham dự. Chị sẽ không tự làm mình xấu hổ trước Phu nhân Danbury chỉ để thấy tất cả khách mời đều đã kết hôn.”

Susan vỗ tay. “Tuyệt vời! Và trong thời gian này, chị sẽ phải thực hành với Mr...”

“Không!” Elizabeth nói to. “Chị sẽ không.”

“Nhưng...”

“Chị nói không. Chị sẽ không tìm người đàn ông đó.”

Susan nhún mày ngây thơ. “Tốt thôi. Chị không cần thiết phải tìm anh ta. Dù sao bà Seeton cũng nói một người không được làm những việc kiểu như vậy. Nhưng nếu chị chỉ tình cờ xuất hiện trước mặt anh ta...”

“Điều đó sẽ không xảy ra, vì chị định tránh anh ta như thể anh ta mang theo bệnh dịch.”

“Chỉ trong trường hợp...”

“Susan!” Elizabeth hướng tia nhìn nghiêm khắc nhất tới em cô.

“Tốt thôi, nhưng nếu chị...”

Elizabeth giơ tay lên. “Không thêm từ nào nữa, Susan. Chị sẽ tới nhà Danbury ngay bây giờ, nơi chị sẽ chú tâm đến Phu nhân Danbury, và chỉ Phu nhân Danbury thôi. Chị đã nói rõ ý mình rồi chứ?”

Susan gật đầu, nhưng cô rõ ràng không có ý hiểu nó.

“Chúc em ngày tốt lành. Chị chắc chắn chị sẽ không có gì để báo cáo khi trở về.” Elizabeth nặng nề bước tới cửa trước và giật mạnh nó mở ra. “Hôm nay sẽ là một ngày ảm đạm. Hoàn toàn, rất ảm đạm. Mình chắc chắn điều đó. Thực tế, mình hầu như sẽ không gặp Mr. Siddons thậm chí từ xa.”

Cô đã sai. Rất rất sai lầm. Anh đang đợi cô ở cửa trước.

“Miss Hotchkiss.” Anh nói, giọng quá nhã nhặn đến nỗi Elizabeth không thể tin được. “Hân hạnh được gặp lại cô.”

Elizabeth cảm thấy mình bị giằng xé giữa việc lẩn tránh vào trong nhà và sự thôi thúc được gặp tất nụ cười tự tin khỏi gương mặt anh ngay lập tức.

Lòng tự trọng đã thắng. Cô nhún một bên mày trong một điệu bộ kiêu kì cô đã học từ Phu nhân Danbury và nói, hơi chua chất. “Thật sao?”

Một khóe miệng của anh nhếch lên, nhưng không thể thực sự gọi đó là một nụ cười. “Cô có vẻ không tin tôi.”

Elizabeth thở dài bĩu môi. Cô phải làm cái quái gì bây giờ? Cô đã thề với chính mình rằng cô sẽ không thực hành những chỉ dẫn LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC với người đàn ông này lần nào nữa. Anh rõ ràng đã quá sành sỏi trong nghệ thuật tán tỉnh để bị bất kì cố gắng thảm bại nào của cô lôi cuốn.

Và sau sự thất bại về củ cải ngày hôm qua, anh chắc chắn nghĩ cô hoàn toàn ngờ nghệch. Điều giải thích cho câu hỏi: Người đàn ông này muốn làm cái quái gì với cô ngay bây giờ?

“Miss Hotchkiss.” Anh bắt đầu, sau khi chờ đợi vô ích để cô đáp lời. “Tôi chỉ hi vọng rằng chúng ta có thể phát triển một tình bạn trong chừng mực nào đó. Dù sao, chúng ta sẽ làm việc với nhau ở đây tại nhà Danbury trong thời gian tới. Và cả hai chúng ta đều có sự giáo dục này kia – được dạy dỗ khá tốt so với việc hòa lẫn cùng người hầu, vả lại chắc chắn không phải thành viên của gia đình.”

Cô xem xét lời nói của anh – hoặc chính xác hơn, tông giọng của anh, thân thiện một cách đáng ngờ. Sau đó cô nhìn lên mặt anh, cũng tử tế và nhã nhặn.

Trừ đôi mắt anh. Có thứ gì đó ẩn giấu trong màu nâu sâu thẳm đó. Thứ gì đó... ranh mãnh.

“Tại sao anh quá tốt với tôi?” cô thốt ra.

Anh giật mình, tạo ra một tiếng ho. “Tôi chắc rằng tôi không hiểu cô có ý gì.”

Cô chỉ ngón tay và ngúc ngoắc nó chậm rãi. “Tôi biết anh đang làm gì, vì vậy đừng cố lừa phỉnh tôi.”

Điều đó khiến anh nhướn một bên mày, nó làm cô khó chịu bởi anh rõ ràng đã điều khiển ánh nhìn tốt hơn cô. Anh nói. “Xin lỗi?”

“Anh rất quyến rũ, anh biết chứ.”

Môi anh hơi mở ra, và sau đó, sau một lúc im lặng ngắn ngủi, anh nói. “Tôi không biết nói gì hơn ngoài ‘Cảm ơn cô’.”

“Đó tất nhiên không phải là một lời khen.”

“Nhưng nó có thể chứ?” Anh trêu chọc.

Cô lắc đầu. “Anh muốn điều gì đó từ tôi.”

“Chỉ tình bạn của chúng ta thôi.”

“Không, anh muốn thứ gì đó, và anh đang cố quyến rũ tôi để đạt được nó.”

“Việc đó có tác dụng chứ?”

“Không!”

Anh thở dài. “Tiếc thật. Nó luôn có tác dụng.”

“Vậy là anh thừa nhận?”

“Tôi cho rằng tôi phải làm thôi.” Anh đưa tay lên trong thất bại. “Nhưng nếu cô muốn tôi trả lời những câu hỏi của cô, cô được yêu cầu làm tôi vui lòng và đi dạo trong khu đất với tôi vài phút.”

Cô lắc đầu. Đi bất cứ đâu một mình với người đàn ông này làm một sai lầm lớn. “Tôi không thể. Phu nhân Danbury đang chờ tôi.”

Anh bật mở chiếc đồng hồ bỏ túi. “Không trong vòng mười lăm phút nữa.”

“Và làm sao anh biết điều đó?” Cô hỏi.

“Có lẽ cô nhớ rằng tôi được thuê để quản lý công việc của bà ấy.”

“Nhưng anh không phải thư ký của bà.” Elizabeth vòng tay lại. “Người quản lý tài sản không sắp lịch cho chủ của họ.”

Có lẽ cô đang tưởng tượng, nhưng mắt anh trông như trở nên ảm áp và dữ dội hơn, “Tôi đã luôn nghiệm ra rằng không có gì có uy quyền như thông tin tốt. Phu nhân Danbury là một người đòi hỏi cao. Sẽ là khôn ngoan để bản thân làm quen với lịch trình của bà vì vậy không phá vỡ nó.”

Elizabeth bĩu môi. Anh đúng, chết tiệt! Điều đầu tiên mà chính cô đã làm khi được Phu nhân Danbury thuê là nhớ lịch trình của bà.

“Tôi có thể thấy cô đồng ý với tôi, mặc dù cô miễn cưỡng khen ngợi tôi bằng cách chấp nhận điều đó.”

Cô liếc anh. Rõ ràng, người đàn ông này quá ngạo mạn.

“Nào, bây giờ.” Anh nói ngon ngọt. “Chắc chắn cô có thể dành một ít thời gian để giúp một người mới đến vùng này.”

“Tốt thôi.” Elizabeth trả lời, không thể từ chối khi anh đưa ra lời yêu cầu như một lời cầu xin giúp đỡ. Cô chưa bao giờ có thể quay đi khỏi bất kỳ ai đang gặp khó khăn.

“Người phụ nữ rộng lượng nhất.” Anh thì thầm, và cầm tay cô.

Elizabeth nuốt xuống khi tay anh móc vào chỗ cong của khuỷu tay cô. Cô cảm thấy nó lần nữa – nhận thức kì lạ luôn bao phủ cô mỗi khi anh gần cô. Và phần tệ nhất là anh trông điềm tĩnh hơn bao giờ hết.

“Có lẽ chúng ta có thể rẽ một chút qua vườn hồng?” Anh đề nghị.

Cô gật đầu, không thể nói gì hơn. Hơi nóng từ tay anh di chuyển lên cánh tay cô, và cô cảm thấy quên mất phải thở như thế nào.

“Miss Hotchkiss?”

Cô nuốt xuống và tìm thấy giọng mình. “Vâng?”

“Tôi hi vọng tôi không làm cô cảm thấy bất tiện khi tìm cô.”

“Không hoàn toàn.” Cô rít khẽ.

“Tốt.” James mỉm cười. “Tôi hoàn toàn không biết ai nữa.” Anh liếc qua cô. Má cô chuyển sang một màu hồng thật hấp dẫn.

Họ không nói gì khi bước qua cổng đá hình vòm dẫn vào vườn hồng. James hướng cô sang phải, đi qua những bụi hồng Scarlet Scotch ưa thích của Phu nhân Danbury hiện đang nở rộ với màu hồng và màu vàng rực rỡ. Anh cúi xuống để ngửi một bông, ngừng lại một lúc trong khi anh hình dung làm thế nào là tốt nhất để bắt đầu từ đây.

Anh đã nghĩ về cô cả đêm và vào buổi sáng. Cô thông minh, và cô dứt khoát đang giấu điều gì đó. Anh đã trải qua nhiều thời gian khám phá những âm mưu bí mật đủ để biết khi nào một người có hành động đáng nghi ngờ. Và mỗi bản năng của anh nói rằng Miss Hotchkiss đã cư xử không phù hợp với tính cách của cô ngày hôm trước.

Lúc đầu có vẻ lạ khi cô là người tổng tiền. Dù sao, cô không thể đã lớn hơn hai mươi tuổi. Cô chắc chắn không lớn hơn Melissa, người đã gần ba mươi hai. Vì vậy cô không thể trực tiếp biết về việc ngoại tình của Phu nhân Danbury.

Nhưng cô đã sống cả cuộc đời ở đây; cô đã nói vậy. Có lẽ cha mẹ cô đã truyền lại trong một cuộc nói chuyện riêng. Những bí mật có một cách để tồn tại trong những thành phố nhỏ qua nhiều năm.

Không đề cập đến Miss Hotchkiss đã tự do đi lại trong nhà Danbury. Nếu dì Agatha đã để lại bất cứ bằng chứng buộc tội nào, có vẻ không ai có thể tình cờ thấy chúng hơn là người bầu bạn của bà.

Cho dù anh nghĩ theo hướng nào, anh cũng lại quay về Miss Elizabeth Hotchkiss.

Nhưng nếu anh muốn biết những bí mật của cô, anh phải làm cho cô tin tưởng anh. Hoặc ít nhất, làm giảm sự phòng thủ của cô đủ để cô có thể thốt ra cuộc nói chuyện đặc biệt đó qua đôi môi hồng thú vị của cô. Có vẻ cách tốt nhất cho anh để làm việc đó là yêu cầu cô một sự hỗ trợ. Phụ nữ như cô rất lịch sự. Không có lẽ nào cô sẽ nói không nếu anh yêu cầu cô giúp anh làm quen với những người xung quanh. Thậm chí nếu cô là người tổng tiền – và có bản chất ích kỉ – cô có vẻ ngoài bảo vệ. Miss Elizabeth Hotchkiss, người bầu bạn với Nữ Bá tước Danbury, không thể có khả năng bị nhìn ngó ở dưới mức hòa nhã và tử tế.

“Có lẽ cô hiểu rõ rằng tôi là người mới ở vùng này.” Anh bắt đầu.

Cô chậm rãi gật đầu, mắt cô cảnh giác.

“Và hôm qua cô đã nói rằng cô sống ở vùng này cả cuộc đời của mình.”

“Vâng...”

Anh cười ảm áp. “Tôi cảm thấy bản thân cần một người hướng dẫn vài điều. Ai đó để chỉ cho tôi những cảnh đẹp. Hoặc, ít nhất, nói cho tôi về chúng.”

Cô chớp mắt. “Anh muốn xem cảnh đẹp ư? Cảnh nào chứ?”

Chết tiệt. Cô bắt được anh. Vùng này xem ra không nổi bật về văn hóa và lịch sử. “Có lẽ ‘cảnh đẹp’ không phải là sự lựa chọn từ ngữ tốt nhất.” Anh ứng biến. “Nhưng mỗi vùng có những nét riêng biệt của chúng, và vì tôi làm quản lý cho khu đất rộng nhất khu vực này, tôi cần biết về những điều đó.”

“Đúng.” Cô gật đầu tư lự. “Tất nhiên, tôi không chắc điều chính xác anh cần biết, vì tôi chưa bao giờ quản lý một khu đất. Và người ta cũng sẽ nghĩ anh lúng túng, vì anh chưa bao giờ quản lý một khu đất trước đây.”

Anh nhìn cô sắc bén. “Tôi chưa bao giờ nói vậy.”

Cô dừng lại. “Không sao? Hôm qua, khi anh nói anh từ Luân Đôn...”

“Tôi đã nói tôi không quản lý đất đai ở Luân Đôn. Tôi không nói rằng tôi chưa làm việc này trước đây.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô quay đầu sang và nhìn anh đánh giá. “Vậy nơi anh quản lý đất đai ở đâu, nếu không ở Luân Đôn?”

Cô đang kiểm tra anh, cô gái đáng nguyên rủa. Anh không chắc tại sao, nhưng cô dứt khoát đang kiểm tra anh. Nhưng anh không để cô bắt được anh. James Sidwell đã hòa mình vào sự cải trang quá nhiều lần anh có thể đếm, anh chưa bao giờ bị bắt. “Buckinghamshire” Anh nói. “Đó là nơi tôi đã lớn lên.”

“Tôi nghe nói ở đó rất đẹp.” Cô nói một cách lịch sự. “Tại sao anh rời đi?”

“Những lí do thông thường.”

“Đó là?”

“Tại sao cô muốn biết?”

Cô nhún vai. “Tôi luôn tò mò. Hỏi bất cứ ai.”

Anh dừng lại và hái một bông hồng. “Chúng thật đẹp phải không?”

“Mr. Siddons.” Cô nói với tiếng thở dài cường điệu. “Tôi e rằng có vài điều anh không biết về tôi.”

James cảm thấy người anh căng lên, chờ đợi bất cứ sự thú nhận nào sắp tới.

“Tôi có ba đứa em.”

Anh chớp mắt. Điều đó thì liên quan gì chứ?

“Vì thế,” Cô tiếp tục, mỉm cười với anh theo cái cách khiến anh không còn quá chắc rằng cô giấu điều gì khác ngoài một cuộc nói chuyện hài hước. “Tôi rất giỏi trong việc nhận ra một người đang lảng tránh một câu hỏi. Thực ra thì những đứa em của tôi nói tôi tài giỏi kinh khủng.”

“Tôi chắc chắn chúng nói như thế.” Anh lầm bầm.

“Tuy nhiên,” Cô tiếp tục một cách duyên dáng. “anh không phải một trong các em tôi, và anh chắc chắn không có bốn phận phải chia sẻ quả khế với tôi. Chúng ta đều có quyền giữ những suy nghĩ riêng tư.”

“Er, vâng.” Anh nói, tự hỏi có lẽ cô chẳng có gì hơn ngoài việc cô là một cô gái trẻ tốt bụng sống ở nông thôn.

Cô mỉm cười với anh lần nữa. “Anh có anh chị em nào không, Mr. Siddons?”

“Tôi ư? Không. Không có ai cả. Tại sao?”

“Như tôi đã nói, tôi không ngừng tò mò. Gia đình một người có thể tiết lộ rất nhiều về tính cách của anh ta.”

“Và gia đình cô tiết lộ điều gì về tính cách của cô, Miss Hotchkiss?”

“Tôi trung thành, tôi nghĩ là thế. Và tôi sẽ làm bất cứ điều gì cho em trai và em gái của tôi.”

Kể cả tổng tiền? Anh cúi xuống gần cô, chỉ một inch, nhưng cũng đủ để làm môi dưới của cô run lên. James thấy hài lòng về điều đó.

Cô chỉ liếc anh, rõ ràng quá thiếu kinh nghiệm để biết làm thế nào để cư xử với một người đàn ông lợi dụng. Mắt cô to, và có màu xanh đậm nhất James từng thấy.

Tim anh bắt đầu đập nhanh hơn.

“Mr. Siddons?”

Da anh trở nên nóng.

“Mr. Siddons?”

Anh định hôn cô. Chừng đó thôi. Đó là ý tưởng điên rồ nhất, khờ dại nhất anh có sau nhiều năm, nhưng dường như anh không thể làm gì để dừng bản thân lại được. Anh bước tới, khép lại khoảng cách giữa họ, thường thức sự chờ đợi khoảnh khắc môi anh đập xuống môi cô, và...

“Eep!”

Cái quái gì chứ?

Cô tạo ra vài tiếng hoảng hốt nho nhỏ và giật ra xa, cánh tay cô quật lên.

Và sau đó cô trượt chân, anh không biết tại sao vì đất khô cứng như xương, và đập vào cẳng anh. Mạnh.

“Ow!” Anh hét lên.

“Oh, tôi xin lỗi!” Cô nhanh chóng nói. “Nào, để tôi xem thử.”

Cô giẫm lên ngón chân anh.

“Ouch!”

“Tôi xin lỗi xin lỗi xin lỗi.” Cô trông lo lắng kinh khủng, và thông thường anh sẽ moi chuyện này ra về mọi thứ nó đáng bị, nhưng chết tiệt, chân anh thực sự đau.

“Tôi sẽ ổn thôi, Miss Hotchkiss,” Anh nói. “Tất cả điều tôi cần là cô bước ra khỏi ngón chân tôi, và...”

“Oh, tôi xin lỗi!” Cô nói, dường như đây là lần thứ một trăm. Cô lui một bước.

Anh cau mày khi gập ngón chân.

“Tôi xin lỗi.” Cô nói.

Anh lắc mạnh. “Đừng nói điều đó lần nữa.”

“Nhưng...”

“Tôi yêu cầu đấy.”

“Ít nhất hãy để tôi xem qua chân của anh.” Cô cúi xuống.

“Xin đừng.” Chỉ có vài trường hợp James nghĩ cầu xin là thích hợp, đây là một trong số đó.

“Ổn rồi.” cô nói, đứng thẳng lên. “Nhưng tôi nên...”

Bốp!

“Oh, đầu tôi!” cô la lên, xoa đỉnh đầu mình.

“Cẳng của tôi.” James chỉ vừa mới xoay sở để bỏ qua nó.

Đôi mắt anh của cô đong đầy lo lắng và xấu hổ. “Tôi xin lỗi.”

“Nhắm đích giỏi đấy, Miss Hotchkiss” anh nói, nhắm mắt trong đau đớn. “Ngay chỗ cô đập tôi với tay cô.”

Anh nghe cô nuốt xuống. “Tôi xin lỗi.”

Và đó là lúc anh phạm sai lầm tai hại. Anh sẽ không bao giờ nhắm mắt khi ở quanh những người đàn bà đáng nghi vụng về, không quan tâm dù cô ta hấp dẫn thế nào. Anh không biết cô điều khiển nó bằng cách

nào, nhưng anh nghe một tiếng la hét hoảng, và sau đó, bằng cách nào đó, cả người cô đâm sầm vào anh, và anh ngã nhào xuống đất.

Anh nghĩ anh té xuống đất.

Nếu có điều cho anh hi vọng, anh sẽ hi vọng té xuống đất.

Nhưng khi nó xảy ra, anh nên cầu nguyện anh té xuống đất. Điều đó sẽ thoải mái hơn rất nhiều so với bụi hồng.

5. Chương 5

“Tôi xin lỗi.”

“Đừng nói điều đó.” Anh càu nhàu, cố quyết định xem chỗ nào của anh bị thương tệ nhất.

“Nhưng tại tôi!” Cô rên rỉ. “Nào, để tôi giúp anh đứng dậy.”

“Đừng” anh la lên điên cuồng, kết thúc một chút nhẹ nhàng hơn. “chạm vào tôi. Xin cô.”

Môi cô tách ra với sự sợ hãi và xấu hổ, cô bắt đầu chớp mắt lia lịa, và trong một chốc James nghĩ cô có thể khóc. “Hoàn toàn ổn thôi.” Anh ép bản thân nói dối. “Tôi không bị thương.” Thấy cái nhìn hoài nghi của cô, anh thêm vào: “Nhiều lắm.”

“Cô nuốt xuống. “Tôi quá vựng về. Thậm chí Susan cũng từ chối khiêu vũ với tôi.”

“Susan?”

“Em tôi. Nó mười bốn tuổi.”

“Ah” anh nói, rồi thêm vào trong hơi thở. “Cô gái thông minh.”

Cô cắn môi dưới. “Anh chắc không muốn tôi giúp đứng dậy chứ?”

James, đang thềm cố gắng giải thoát bản thân khỏi nơi giam cầm đầy gai, cuối cùng hướng đến một sự thật rằng trong cuộc đấu một đối một, bụi hồng sẽ làm nổi bật người chiến thắng. “Tôi sẽ đưa tay cho cô” Anh hướng dẫn, giữ cho giọng mình dễ chịu và chậm rãi, “và sau đó cô sẽ kéo tôi lên và ra khỏi đây. Rõ rồi chứ?”

Cô gật.

“Không qua bên cạnh, không tới phía trước, không...”

“Tôi nói đã rõ rồi!” cô ngắt lời. Thậm chí trước khi anh có cơ hội phản ứng, cô chụp lấy tay anh và kéo anh thật mạnh ra khỏi bụi hồng.

James chỉ liếc cô một lát, hơi sốc bởi sức mạnh ẩn giấu dưới thân hình bé nhỏ của cô.

“Tôi vựng về”, cô nói “Không phải một đứa ngốc.”

Lần nữa, anh không nói ra được lời nào. Hai lần trong một phút phải là một kỉ lục mới.

“Anh có bị thương không?” cô hỏi cộc cằn, lấy một cái gai ra khỏi áo khoác của anh và một cái khác trên tay áo. “Tay anh có vẻ bị thương. Anh đáng lẽ nên mang găng tay.”

“Quá nóng để mang chúng.” James lẩm bẩm, quan sát cô khi cô lấy nhiều gai hơn ra khỏi anh. Cô hoàn toàn ngây thơ – không người đàn bà nào có kinh nghiệm, thậm chí chỉ tán tỉnh, sẽ đứng quá gần, tay cô di chuyển lên xuống cơ thể anh...

Tốt, anh tự thừa nhận, anh đã để trí tưởng tượng và dục vọng thắng anh. Cô không chính xác đang di chuyển tay lên xuống cơ thể anh, nhưng cô như đã làm vậy với cái cách anh phản ứng. Cô quá gần. Anh có thể vươn tay ra và chạm vào tóc cô – cảm nhận nó thực sự mềm mại như thế nào, và...

Oh, lạy Chúa, anh có thể nghĩ thấy cô.

Người anh cứng lại trong một giây.

Cô rút tay lại và nhìn lên, mắt cô xanh và ngây thơ. “Có vấn đề gì sao?”

“Tại sao lại có vấn đề gì?” Anh hỏi, giọng anh thật lạ.

“Anh cứng đờ.”

Anh mỉm cười không hề hài hước. Nếu cô chỉ biết...

Cô lấy ra một cái gai khác, nó bám vào cổ áo khoác anh. “Và thẳng thắn mà nói, anh nghe rất lạ.”

James ho, cố lờ đi cách những khuỷu tay cô ngẫu nhiên lướt qua quai hàm. “Cổ họng tôi khó chịu.” Anh rít.

“Oh.” Cô lùi lại và kiểm tra việc cô làm bằng tay. “Oh, trời, tôi bỏ lỡ một cái.”

Anh nhìn theo mắt cô... xuống bắp đùi. “Tôi sẽ lấy nó.” Anh nói nhanh.

Cô đỏ mặt. “Vâng, như thế sẽ tốt nhất, nhưng...”

“Nhưng gì cơ?”

“Một cái khác” cô nói với một tiếng đằng hắng xấu hổ và chỉ tay.

“Đâu?” Anh hỏi, chỉ để làm cô đỏ mặt thêm.

“Đó. Cao hơn một chút.” Cô chỉ tay và nhìn chỗ khác, trở nên đỏ như củ cải đường.

James cười toe toét. Anh đã quên mất thật thú vị như thế nào khi khiến má phụ nữ chuyển sang màu hồng.

“Được rồi. Tôi đã sạch sẽ chưa?”

Cô quay lại, nhìn anh và gật. “Tôi thực sự vô cùng xin lỗi vì, ah, bụi hồng.” Cô nói với một cái nghiêng đầu hối lỗi. “Thực sự rất xin lỗi.”

Giây phút James nghe từ “xin lỗi” một lần nữa, anh đã chống lại thôi thúc chụp lấy vai cô và lắc. “Vâng, tôi tin rằng chúng ta đã vừa xác minh điều đó.”

Một trong hai bàn tay mềm mại của cô đưa lên má với một biểu hiện lo lắng. “Tôi biết, nhưng mặt anh bị trầy, và chúng ta thực sự nên chữa nó với thuốc, và... Tôi nói, tại sao anh khịt mũi.”

Bị bắt rồi. “Tôi ư?”

“Vâng.”

Anh tạo ra nụ cười trẻ con nhất. “Cô có mùi như hoa hồng.”

“Không” cô nói với nụ cười thích thú. “anh có mùi như hoa hồng.”

James bắt đầu cười. Cái cảm bị đau nơi cô đánh anh hai lần, chân anh nhói đau nơi cô đã giẫm lên, và cả người anh cảm thấy như thể anh đã bơi qua một bụi hồng, nghe không khác mấy so với sự thật. Anh cũng vẫn bắt đầu cười.

Anh nhìn sang Miss Hotchkiss, người đang nhai nhai môi dưới và nhìn anh ngờ vực. “Tôi không mất trí đâu, nếu điều đó khiến cô lo lắng.” Anh cười khoái chí. “mặc dù anh tôi sẽ chấp nhận lời đề nghị chữa trị với thuốc.”

Cô gật mạnh. “Vâng tốt hơn chúng ta nên đưa anh vào trong. Có một căn phòng nhỏ không xa phòng bếp nơi Phu nhân Danbury cất thuốc của bà. Tôi chắc rằng ở đó sẽ có vài loại thuốc mỡ hoặc thuốc rửa vết thương chúng ta có thể dùng cho những vết xước của anh.”

“Cô sẽ... ah... xem qua...”

“Những vết xước của anh?” cô kết thúc giúp anh, môi cô méo đi thành một nụ cười tự ti.

“Đừng lo, thậm chí tôi đủ lanh lợi để săn sóc những vết xước đó mà không gây ra vết thương chết người. Tôi đã rửa sạch quá nhiều vết cắt và vết xước đến nỗi tôi không muốn nghĩ về chúng.”

“Chị em ruột của cô nhỏ tuổi hơn cô phải không?”

Cô gật đầu. “Và thích mạo hiểm. Chỉ mới hôm qua Lucas và Jane báo với tôi rằng chúng định xây một công sự ngầm.” Cô cười hoài nghi. “Chúng nói tôi cần chặt cái cây duy nhất của chúng tôi để cung cấp gỗ chống đỡ những thanh xà. Chúng lấy những ý tưởng đó từ đâu, tôi sẽ không bao giờ biết, nhưng... Oh, tôi xin lỗi. Tôi thật khiếm nhã khi nói vớ vẩn về gia đình tôi.”

“Không, James nói, hơi ngạc nhiên bởi sự trả lời mau lẹ của mình. “Tôi thích nghe về gia đình cô. Nghe thật thú vị.”

Mắt cô dịu lại, và anh có cảm giác rằng tâm trí cô đã trôi giạt đến nơi nào đó rất xa – nơi nào đó, được đánh giá bởi nụ cười mơ màng của cô, rất rất đẹp. “Chúng là thế đấy.” Cô đáp lại. “Tất nhiên chúng tôi cãi nhau và tranh luận như mọi gia đình, nhưng... Oh, nhìn tôi xem. Tôi lại làm thế lần nữa. Điều tôi muốn làm là cam đoan với anh rằng tôi có nhiều kinh nghiệm với những vết thương nhỏ.”

“Trong trường hợp đó,” anh nói rất tinh tường. “tôi hoàn toàn tin cô. Bất kì ai chăm sóc cho những đứa trẻ nhỏ đều đủ kinh nghiệm để xem qua những vết thương nhỏ này.”

“Tôi rất vui khi nghe sự đồng ý của anh.” Cô nói chậm biếm.

Anh gơ tay ra. “Chúng ta đình chiến chứ? Tôi có thể gọi cô là bạn không?”

Cô gật đầu. “Đình chiến.”

“Tốt. Vậy thì quay lại nhà thôi.”

Họ cười và nói làm vườn hồng trở nên sôi nổi, và chỉ khi James đi được nửa đường về lại nhà Danbury, anh mới nhớ rằng anh nghi ngờ cô là người tổng tiền.

Elizabeth nhúng khăn tay của cô trong hũ thuốc mỡ. “Nó có thể nhức một chút.” Cô cảnh báo.

Mr. Siddons nhăn răng cười. “Tôi nghĩ tôi đủ đàn ông để... Yow! Cái gì thế?”

“Tôi đã nói có thể nhức.”

“Vâng, nhưng cô không nói với tôi nó có răng.”

Elizabeth đưa cái lọ lên mũi và ngửi. “Tôi nghĩ có thể có dạng cùn nào đó trong này. Nó có mùi hơi giống brandy. Có lý chứ? Có ai bỏ brandy vào những thứ thế này không?”

“Không” Anh cau nhàu. “nếu người đó không muốn tạo ra kẻ thù nào.”

Cô ngửi nó lần nữa và nhún vai. “Tôi không thể nói được. Có thể là brandy. Hoặc có lẽ vài thứ rượu khác. Tôi không pha chế nó.”

“Ai đã làm?” anh hỏi, nhìn như thể anh sợ câu trả lời kinh khủng.

“Phu nhân Danbury.”

Anh rên lên. “Tôi còn sợ hơn.”

Elizabeth nhìn anh tò mò. “Tại sao anh lại sợ? Anh chỉ mới biết bà ấy.”

“Đúng. Nhưng gia đình chúng tôi đã là chỗ bạn bè trong nhiều năm. Hãy tin tôi khi tôi nói với cô rằng bà ấy là huyền thoại trong ‘thế hệ’ bố mẹ tôi.”

“Oh, tôi tin anh.” Elizabeth cười. “Bà ấy là huyền thoại trong thế hệ tôi. Toàn bộ trẻ con trong vùng rất sợ hãi bà.”

“Điều đó,” Mr. Siddons nói khô khan. “tôi tin.”

“Tôi đã không nhận ra anh biết Phu nhân Danbury trước khi được thuê,” cô nói, nhúng khăn vào lọ thuốc lần nữa.

“Vâng, đó là” – anh nhăn mặt khi cô chấm một chút lên trán anh – “tại sao bà ấy thuê tôi, tôi chắc vậy. Bà ấy hầu như nghĩ tôi đáng tin cậy hơn ai đó được đưa đến qua môi giới.”

“Lạ thật. Trước khi anh đến, Phu nhân Danbury cho tôi nghỉ sớm để bà đọc qua những sổ sách và nhớ những con số để bà có thể chắc chắn anh sẽ không khiến bà bị mù.”

James che mặt một tiếng cười bằng tiếng ho. “Bà ấy đã nói thế à?”

“Mmm-hmm.” Cô cúi tới trước, mắt cô nheo lại với sự tập trung khi cô xem qua mặt anh. “Nhưng tôi không bị xúc phạm bởi điều đó. Bà ấy nói thế về bất kì ai, thậm chí cả con trai bà.”

“Đặc biệt là con trai bà.”

Elizabeth cười. “Anh hẳn biết bà rất rõ. Bà luôn phàn nàn về anh ta.”

“Bà có kể với cô về lần cậu ta để đầu mình mắc kẹt...”

“Ồ Lâu đài Windsor? Có.” Cô toét miệng cười, chạm ngón tay vào môi khi cô tạo ra một tiếng rúc rích. “Tôi chưa bao giờ cười quá to.”

James lại mỉm cười với cô, thấy cô gần nguôi giận. Anh hầu như cảm thấy nhẹ nhõm. “Cô biết cậu ấy chứ?”

“Cedric?” Cô hơi ngả ra sau để họ có thể nói chuyện ở một khoảng cách thoải mái. “Oh, giờ tôi phải gọi anh ta là Đức ông Danbury phải không?”

Anh nhắc vai lên trong một cái nhún về một bên. “Cô có thể gọi cậu ta theo kiểu cô thích khi bầu bạn với tôi. Tôi, bản thân tôi, thích gọi cậu ta là một...”

Cô ve vẩy ngón tay trước anh. “Tôi nghĩ anh phải rất nghịch ngợm, Mr. Siddons. Và anh đang cố dụ dỗ tôi nói những thứ tôi sẽ hối hận.”

Anh mỉm cười nham hiểm. “Tôi thích ép cô làm những việc mà cô có thể hối hận hơn.”

“Mr. Siddons.” Cô quả trách.

Anh nhún vai. “Thứ lỗi cho tôi.”

“Tình cờ, tôi biết Đức ông Danbury mới” cô nói, hạ cằm xuống khi cô nhìn anh để ra hiệu chủ đề đã chính thức thay đổi. “Không rõ lắm, tất nhiên. Anh ta lớn hơn tôi một chút, vì vậy chúng tôi không chơi với nhau khi còn nhỏ. Nhưng thỉnh thoảng anh ta có về thăm mẹ, nên chúng tôi hay tình cờ gặp nhau.”

James lóe lên ý nghĩ rằng nếu Cedric quyết định đến thăm mẹ anh lúc nào đó, sự cải trang của anh sẽ hoàn toàn tiêu tan. Thậm chí nếu anh hoặc dì Agatha thu xếp để cảnh báo trước cho cậu ta về tình hình, Cedric tuyệt đối không thể đáng tin cậy để có thể giữ mồm miệng. Người đàn ông đó không có khái niệm về sự thận trọng và thậm chí còn ít khả năng phán đoán thông thường. James lắc đầu không nghĩ ngợi. Tạ ơn Chúa sự ngu ngốc không di truyền trong gia đình.

“Có vấn đề gì à?” Miss Hotchkiss hỏi.

“Không có gì. Sao vậy?”

“Anh lắc đầu.”

“Tôi à?”

Cô gật. “Chắc tôi đã không nhẹ nhàng. Tôi vô cùng xin lỗi.”

Anh giữ lấy tay cô và lôi cuốn cô vào cái nhìn khao khát. “Thiên thần không thể dịu dàng hơn được nữa.”

Mắt cô mở lớn, và bị khóa chặt một thoáng chốc với anh trước khi di chuyển tay họ. James chờ cô chống trả, nhưng cô không làm, và vì vậy anh lướt ngón cái dọc theo cổ tay cô khi thả cô ra. “Xin cô thứ lỗi,” anh lầm bầm “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với tôi.”

“Thật... thật sự không sao.” Cô lấp bắp. “Anh đã có một cú sốc. Không phải ngày nào một người cũng thấy mình té vào bụi hồng.”

Anh không nói gì, chỉ quay mặt anh khi cô chăm sóc một vết xước gần tai. “Đây, cứ giữ thế.” cô nói nhẹ nhàng. “Tôi cần bôi cái này vào vết xước sâu nhất.”

Anh ngậm miệng lại, và Elizabeth nín thở khi cô hướng tới gần hơn. Vết cắt ở phía bên trái và dưới miệng anh, uốn cong vào chỗ lõm nơi môi dưới của anh. “Có ít vết bẩn ở đây.” Cô lẩm bẩm. “Tôi... Oh, Cứ giữ thế một lúc nữa. Tôi cần phải...”

Cô cắn môi dưới và khuyu chân xuống để cô ở ngang tầm với mặt anh. Cô đặt những ngón tay lên môi anh và nhẹ nhàng kéo lên để lộ ra vết xước nhỏ. “Xong rồi đây.” Cô thì thầm khi lau rửa vết thương, ngạc nhiên rằng cô có thể tạo ra một âm thanh to hơn tiếng đập thành thịch của trái tim cô. Cô chưa bao giờ đứng quá gần một người đàn ông trước đây, và lần này đặc biệt tạo ra những điều kì lạ nhất đối với cô. Cô có sự thêm muốn ngớ ngẩn nhất là để ngón tay mình lướt qua khuôn mặt như được trạm trổ của anh, và rồi uyển chuyển lướt vòng theo đôi lông mày rậm tảo nhả của anh.

Cô ép bản thân thả lỏng và nhìn xuống mặt anh. Anh đang nhìn cô với một biểu cảm lạ kì, nửa thích thú và nửa có gì đó hoàn toàn khác. Ngón tay cô vẫn ở trên môi anh, và bằng cách nào đó cái nhìn của cô đến anh có vẻ còn nguy hiểm hơn cái đụng chạm lúc này.

Thở hắt ra một chút, cô rút tay về.

“Cô đã xong chưa?” anh hỏi.

Cô gật. “Tôi... tôi hi vọng rằng nó không làm anh đau quá nhiều.”

Mắt anh trở nên tối lại. “Tôi thậm chí không cảm thấy vết cắt.”

Elizabeth cười ngượng ngập, và cô lùi thêm một bước nữa – bất cứ điều gì để lấy lại thăng bằng. “Anh là một bệnh nhân rất khác với em tôi.” Cô nói, cố hướng cuộc nói chuyện sang những chủ đề vô vị hơn.

“Cậu ta chắc chắn không ngần ngại nhiều như tôi.” Mr. Siddons đùa.

“Không.” Elizabeth cười “nhưng nó gào to hơn nhiều.”

“Cô đã nói tên cậu ấy là Lucas?”

Cô gật.

“Cậu ấy trông có giống cô không?”

Mắt Elizabeth hiện đang nghiên cứu một bức tranh trên tường trong nỗ lực tránh nhìn Mr. Siddons, bỗng nhiên nhìn vào mặt anh. “Đó là một câu hỏi lạ lùng đấy.”

Anh nhún vai. “Giống cô, tôi là một người tò mò.”

“Oh. Vậy thì, vâng, nó giống tôi. Chúng tôi đều giống nhau. Cha mẹ tôi đều đã rất công bằng.”

James im lặng một lát khi anh suy ngẫm về từ ngữ của cô. Thật khó để không nhận ra rằng cô đang nói về họ ở thì quá khứ. “Họ đều đã mất rồi sao?” anh nói nhẹ nhàng.

Cô gật, và anh không thể chịu được khi thấy sự cứng rắn mong manh trên khuôn mặt cô khi cô quay đầu sang một bên. “Đã hơn năm năm rồi.” cô nói. “Bây giờ chúng tôi đã tự lo được, nhưng vẫn rất” cô nén xuống “khó khăn.”

“Tôi xin lỗi.”

Cô lặng im một chốc lát, sau đó cười gượng gạo. “Tôi nghĩ chúng ta đã nhất trí sẽ không nói những từ đó nữa.”

“Không.” Anh chọc ghẹo, cố dẹt nên sự hóm hỉnh cho cuộc nói chuyện. Anh tôn trọng sự không mong muốn chia sẻ nỗi đau của cô. “Chúng ta đã nhất trí rằng cô không nói chúng. Tôi, mặt khác...”

“Tốt thôi” cô nói, rõ ràng an tâm rằng anh sẽ không dò hỏi nữa. “nếu anh thực sự muốn xin lỗi, tôi sẽ vui lòng viết ra một danh sách những lỗi lầm của anh.”

Anh cúi tới trước, đặt khuỷu tay anh trên đầu gối. “Cô sẽ làm bây giờ chứ?”

“Oh, thực vậy. Tất nhiên, tôi chỉ có ba ngày đánh giá những lỗi lầm có chứng cứ, nhưng tôi khác chắc chắn ít nhất tôi có thể viết hết một trang giấy.”

“Chỉ một trang thôi sao? Tôi sẽ làm việc chăm chỉ hơn để... Miss Hotchkiss?”

Cả người cô trở nên cứng đờ và cô đang liếc ra cửa. “Ra ngoài.” Cô rít lên.

James đứng dậy để có thể nhìn ngang qua bàn. Con mèo của dì Agatha đang ngồi trên đám lông của nó ở bậc cửa. “Có vấn đề gì sao?” James thắc mắc.

Cô chưa một lần rời mắt khỏi con vật. “Con mèo đó là một mối đe dọa.”

“Malcolm ư?” Anh cười toe toét và bước tới chỗ con mèo. “Nó không làm đau một con bướm.”

“Đừng chạm vào nó.” Elizabeth cảnh báo. “Nó xấu xa lắm.”

Nhưng James vừa nhắc nó lên. Malcolm kêu lên thích thú và vùi đầu vào cổ James chà xát một cách lười biếng thật lâu.

Miệng Elizabeth há ra. “Kể phần bội nhỏ mọn. Tôi đã cố làm bạn với nó trong ba năm.”

“Tôi nghĩ cô đã làm ở đây năm năm.”

“Đúng. Nhưng tôi từ bỏ sau ba năm. Một người đàn bà chỉ có thể bị rít quá nhiều lần.”

Malcolm nhìn cô, vểnh mũi lên, và trở lại trao cho cổ của James sự yêu thích của mèo.

James tủm tỉm cười và quay trở lại ghế. “Tôi chắc rằng nó xem tôi như một thử thách. Tôi ghét mèo.”

Đầu Elizabeth hướng tới trước với thái độ mỉa mai nhất. “Kì quặc, nhưng anh trông không giống như anh ghét mèo.”

“Well, tôi không còn ghét con mèo này nữa.”

“Thật phù hợp làm sao.” Cô lẩm bẩm. “Một người đàn ông ghét mèo ngoại trừ một con, và một con mèo ghét mọi người ngoại trừ một người.”

“Hai, nếu cô đếm cả Phu nhân Danbury.” James cười toe toét và ngồi xuống, bỗng nhiên cảm thấy rất thỏa mãn về cuộc sống của mình. Anh thoát khỏi London, tránh xa khỏi những cô gái điệu dàng ra mắt lần đầu tiên và những bà mẹ tham lam của họ, và bằng cách nào đó anh tìm thấy bản thân trong sự bầu bạn với người phụ nữ trẻ thú vị này, người hầu như chắc chắn không tổng tiền dì anh, và thậm chí nếu cô có làm... well, trái tim anh đã không đập quá nhanh trong nhiều năm như khi ngón tay cô chạm vào môi anh.

Xét đến việc anh đã không thành công trong việc tập trung một chút thích thú nào đối với bất cứ ứng viên hôn nhân nào ở Luân Đôn, điều đó đáng giá gì đó.

Và có lẽ, anh nghĩ với sự hi vọng mãnh liệt mà anh không cảm thấy trong nhiều năm, nếu cô tổng tiền dì cô... uhm, có thể cô thực sự có một lí do chính đáng. Có thể cô có một người thân bị đau ốm, hoặc bị đe dọa đuổi khỏi nhà. Có thể cô cần tiền vì một lí do quan trọng, thích đáng và không thực sự có ý làm dì Agatha thấy hổ thẹn bởi những lời đồn bị lan rộng.

Anh mỉm cười với cô, quyết định rằng anh sẽ có cô trong vòng tay anh cuối tuần này, và nếu cô cảm thấy tuyệt như anh nghĩ cô sẽ cảm thấy, anh sẽ bắt đầu nghĩ về việc theo đuổi cô. “Với những điều thuyết phục thích hợp,” anh chọc ghẹo, “tôi có thể nói vài lời tốt về cô với anh bạn đầy lông của chúng ta ngay tại đây.”

“Tôi không còn thích thú với... Oh, Lạy Chúa!”

“Gì cơ?”

“Mấy giờ rồi?”

Anh lấy ra chiếc đồng hồ, và hơn cả bất ngờ cô thực sự lao tới và chộp lấy nó từ tay anh. “Oh, trời ơi!” cô la lên. “Tôi lẽ ra phải gặp Phu nhân Danbury ở phòng khách hai mươi phút trước. Tôi đọc cho bà mỗi sáng, và...”

“Tôi chắc bà ấy sẽ không bận tâm đâu. Dù sao” James vẩy tay vào những vết xước trên mặt “cô có đủ chứng cứ rằng cô chăm sóc người ốm.”

“Vâng, nhưng anh không hiểu. Tôi không phải... Đó là, tôi phải thực hành...” Mắt cô chứa đầy sự xấu hổ kinh khủng, và cô đập tay lên miệng.

Anh đứng thẳng dậy và lù lù ở trước cô với một mục đích duy nhất là hăm dọa. “Cô muốn nói gì cơ?”

“Không có gì” cô rít lên “Tôi đã thề tôi không làm nữa.”

“Thề cô không làm điều gì nữa?”

“Không có gì. Tôi thề. Tôi chắc tôi sẽ gặp anh sau.”

Và rồi, trước khi anh có thể tóm giữ cô lại, cô lĩnh ra khỏi phòng.

James nhìn vào bậc cửa nơi cô đã biến mất trong cả một phút trước khi bật dậy cử động. Miss Elizabeth Hotchkiss là người kì lạ nhất. Chỉ khi cô cuối cùng cũng bắt đầu hành động như chính mình... và anh đã bị thuyết phục rằng người đàn bà dịu dàng, tử tế với sự thông minh dí dỏm và dễ hiểu mới chính là Elizabeth... cô lại bắt đầu hành động khó hiểu và lấp lửng và thốt ra những thứ chẳng có nghĩa gì.

Cô nói cô phải làm gì chứ? Đọc cho dì anh? Cô đã vừa nói gì đó về việc thực hành thứ gì đó, và rồi thề rằng cô không định làm nó nữa... Điều đó có nghĩa quái gì chứ?

Anh thò đầu ra sảnh và nhìn xung quanh. Mọi thứ có vẻ yên ắng. Elizabeth – từ khi nào anh bắt đầu xem cô là Elizabeth và không phải Miss Hotchkiss theo đúng cách thức? – không trong tầm mắt, hầu như chắc chắn đã vào thư viện tìm kiếm sách đọc cho dì...

Chính là nó! Quyền sách. Khi anh thấy cô ở nhà anh, cô đã cúi nhìn bản sao NHỮNG BÀI LUẬN của Bacon của anh.

Lóe lên trong trí nhớ, anh thấy bản thân anh cố lấy quyển sách nhỏ màu đỏ vào ngày anh gặp cô. Cô đã sợ hãi... thực tế là đã lao đến trước anh để đặt tay mình vào cái tập sách nhỏ đó trước. Cô hẳn đã nghĩ rằng bằng cách nào đó anh sai khiến bàn tay anh đặt lên sách của cô.

Nhưng có cái quái gì trong quyển sách chứ?

6. Chương 6

Anh quan sát cô cả ngày. Anh hoàn toàn biết cách theo dấu một người, lén nhanh quanh quẩn những góc ngách và ẩn mình trong những căn phòng trống. Elizabeth, người không có lí do gì để nghĩ ai đó có thể đi theo cô, không bao giờ nhận ra. Anh lắng nghe khi cô đọc to, quan sát khi cô bước tới bước lui qua sảnh, mang những thứ đồ lung tung cho dì anh.

Cô cư xử với Agatha với sự tôn trọng và lòng yêu mến. James cố nghe một dấu hiệu của sự mất kiên nhẫn hoặc tức giận, nhưng mỗi lần dì anh hành động một cách vô lí, Elizabeth phản ứng lại với sự nuông chiều thích thú mà James thấy say mê.

Sự kiềm chế trên khuôn mặt cô trước tính tình kì quái của dì anh không gì hơn ngoài đáng kinh ngạc. Anh sẽ đánh mất sự kiềm chế vào buổi trưa. Miss Hotchkiss vẫn cười khi cô rời khỏi nhà Danbury vào bốn giờ chiều.

James quan sát từ cửa sổ khi cô tản bộ trên con đường. Đầu cô hơi lúc lắc, và anh có cảm giác kì lạ nhất, nồng nhiệt nhất rằng cô đang hát. Không hề nghĩ ngợi, anh bắt đầu huýt sáo.

“Giai điệu gì thế?”

Anh nhìn lên. Dì anh đang đứng ở ngưỡng cửa phòng khách, dựa một cách nặng nề vào cây gậy.

“Không có từ nào dì muốn biết.” anh nói với một nụ cười tự mãn.

“Vô lí. Nếu nó nhắm nhí, vậy ta chắc chắn muốn biết.”

James cười khúc khích. “Dì Agatha, cháu đã không nói cho dì lời hát khi dì bắt gặp cháu ngân nga bài về các thủy thủ khi cháu mười hai, và cháu chắc chắn không định nói cho dì lời hát của bài này.”

“Hmmph.” Bà gõ cây gậy và quay đi. “Lại đây và cùng trò chuyện với ta trong khi ta dùng trà.”

James đi theo bà vào phòng khách và ngồi phía đối diện. “Thực ra.” Anh bắt đầu. “Cháu vui khi dì mời cháu cùng tham gia. Cháu muốn nói với dì về người bầu bạn của dì.”

“Miss Hotchkiss?”

“Vâng.” Anh nói, cố tỏ ra thờ ơ. “Nhỏ người, tóc vàng.”

Agatha mỉm cười đầy hiểu biết, đôi mắt xanh nhạt của bà láu cá hơn bao giờ hết. “Ah, vậy cháu có để ý?”

James giả vờ không hiểu. “Rằng tóc cô ấy màu vàng ư? Thật khó để không trông thấy, dì ạ.”

“Ta có ý rằng cô ấy đáng yêu như một nụ hoa và cháu biết điều đó.”

“Miss Hotchkiss chắc chắn là có duyên,” anh nói, “nhưng...”

“Nhưng nó không phải kiểu phụ nữ của cháu” bà kết thúc giúp anh. “Ta biết.” Bà nhìn lên. “Ta quên mất cháu dùng trà thế nào.”

James nheo mắt lại. Dì Agatha không bao giờ quên gì cả. “Sữa, không đường.” anh nói vẻ nghi ngờ. “Và tại sao dì nghĩ Miss Hotchkiss không phải là kiểu phụ nữ của cháu?”

Agatha nhún vai rất tế nhị và thốt ra. “Dù sao nó có sự tao nhã đã hơi bị nói giảm đi.”

James dừng lại. “Cháu tin là dì có lẽ vừa mới xúc phạm cháu.”

“Well, cháu phải chấp nhận rằng người phụ nữ đó hơi... ah, chúng ta có thể nói...” Bà đưa cho anh tách trà. “Quá lứa lỡ thì?”

“Người phụ nữ nào cơ?”

“Cháu biết mà. Người với mái tóc đỏ và...” Bà nhắc tay lên ngực và bắt đầu sự chuyển động vòng vòng lơ đãng. “Cháu biết mà.”

“Dì Agatha, cô ấy là một ca sĩ opera!”

“Well.” Bà khịt mũi. “Cháu chắc chắn không nên giới thiệu cô ta với ta.”

“Cháu sẽ không làm thế.” James nói. “Dì đã đi như lần xuống đường về phía cháu với một sự tự do của một quả đạn thần công.”

“Nếu cháu định xúc phạm ta...”

“Cháu cố tránh dì.” Anh ngắt lời. “Cháu cố trốn thoát, nhưng không, dì không chấp nhận thua.”

Bà đặt một bàn tay có vẻ xúc động lên ngực. “Tha lỗi cho ta nếu ta là một người họ hàng hay lo lắng. Chúng ta đã mong cháu kết hôn trong nhiều năm qua, và ta hơi lo lắng về người bầu bạn của cháu.”

James lấy một hơi thở điềm tĩnh, cố thư giãn cơ vai. Không ai có khả năng làm cho anh cảm thấy như một cậu bé mới mười sáu như dì anh. “Cháu tin” anh kiên quyết “rằng chúng ta đang thảo luận về Miss Hotchkiss.”

“Ah, đúng rồi!” Agatha uống một hớp trà và mỉm cười. “Miss Hotchkiss. Một cô gái đáng yêu. Và rất điềm đạm. Không như những quý cô hay thay đổi ở Luân Đôn ta thường gặp tại Almacks. Trải qua một đêm ở đó, một người sẽ nghĩ rằng trí thông minh và sự khôn ngoan thông thường hoàn toàn rời khỏi người dân Anh Quốc.”

James hoàn toàn đồng ý với bà ở điểm này, nhưng bây giờ thực sự không phải lúc thảo luận về nó. “Miss Hotchkiss...” Anh nhắc bà.

Dì anh nhìn lên, chớp mắt một cái và nói. “Ta không biết ta sẽ thế nào nếu không có con bé.”

“Có lẽ giàu thêm năm trăm bảng chẳng?” Anh ám chỉ.

Tách trà của Agatha và một cách ồn ào vào dĩ. “Cháu không nghi ngờ Elizabeth đấy chứ.”

“Cô ấy có quyền đến gần những tài sản cá nhân của dì.” Anh chỉ ra. “Dì có giữ thứ gì có thể buộc tội không? Dì biết đấy, cô ta đã đụng vào đồ đạc của dì bao nhiêu năm qua.”

“Không,” bà nói với giọng thanh thản nhưng cách nào đó nghe rất uy quyền. “Không phải Elizabeth. Con bé sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế.”

“Thứ lỗi cho cháu, thưa dì, nhưng làm sao dì có thể chắc chắn được?”

Bà làm anh chết lặng bằng một cái liếc mắt. “Ta tin cháu nhận thấy rằng ta là một người đánh giá về phẩm chất rất giỏi, James. Để chứng minh, điều đó là đủ.”

“Tất nhiên dì là người đánh giá về phẩm chất rất giỏi, Agatha, nhưng...”

Bà giơ một tay lên. “Miss Hotchkiss hoàn toàn tốt và tử tế và đáng tin cậy, và ta từ chối nghe bất cứ từ làm mất thể diện nào nữa.”

“Tốt thôi.”

“Nếu cháu không tin ta, hãy dành ít thời gian với con bé. Cháu sẽ thấy rằng ta đúng.”

James ngồi lại, thỏa mãn. “Cháu sẽ làm đúng như vậy.”

Anh mơ thấy cô tối hôm đó.

Cô đang cúi nhặt quyển sách màu đỏ đáng nguyên rửa của cô, mái tóc dài màu vàng buông xõa và bông bành như ánh trăng. Cô đang mặc một chiếc áo ngủ màu trắng tinh khiết che phủ cô từ đầu đến ngón chân, nhưng bằng cách nào đó anh biết chính xác cô trông như thế nào ở bên dưới, và anh rất muốn có...

Rồi cô chạy khỏi anh, cười qua bờ vai khi tóc cô phấp phới phía sau, cù vào mặt anh mỗi khi anh hướng tới gần. Nhưng mỗi lần anh đưa tay để chạm vào cô, cô tránh sự tóm lấy của anh. Và mỗi lần anh nghĩ anh đủ gần để đọc tiêu đề trên quyển sách nhỏ của cô, dòng chữ khắc màu vàng đổi chỗ và mờ đi, và anh thấy mình trượt chân và tóm lấy không khí.

Đó chính xác là điều James cảm thấy khi anh ngồi thẳng dậy trên giường, ánh sáng ban ngày chỉ mới bắt đầu hiện lên ở đường chân trời. Anh hơi choáng váng, thở nặng nề, và anh chỉ có một thứ duy nhất trong tâm trí.

Elizabeth Hotchkiss.

Khi Elizabeth đến nhà Danbury sáng hôm đó, cô đang cau mày. Cô đã thề rằng cô sẽ không làm gì hơn là nhìn qua bìa của quyển **LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀY HẦU TUỐC**, nhưng khi cô về nhà ngày hôm trước, cô đã thấy quyển sách nằm trên giường, cái bìa màu đỏ chói sáng của nó hầu như thách cô mở nó ra.

Elizabeth đã tự nhủ rằng cô chỉ hé nhìn một chút thôi, tất cả những gì cô muốn làm là nhìn xem có điều gì về việc dí dỏm và làm một người đàn ông cười, nhưng trước khi cô biết về nó, cô đã ngồi ở mép giường, mê mẩn.

Và bây giờ cô có quá nhiều luật lệ và quy tắc lơ lửng quanh đầu, cô rõ ràng bị choáng váng. Cô không tán tỉnh đàn ông đã kết hôn, cô không có bổn phận phải cố gắng cho đàn ông lời khuyên, nhưng cô phải cho một người cầu hôn sự phớt lờ ngay lập tức nếu anh ta quên ngày sinh nhật của cô.

“Tạ ơn Chúa vì những ân huệ bé nhỏ.” Cô lẩm bẩm một mình khi cô bước vào sảnh lớn nhà Danbury. Hơn chín tháng nữa mới đến sinh nhật cô, đủ lâu để không phá vỡ sự tìm hiểu mà cô có thể có...

Oh, lạy Chúa. Cô đang nghĩ gì vậy chứ? Cô đã tự nhủ rằng sẽ không để bà Seeton nói cô phải làm gì, và bây giờ cô đang...

“Cô trông hơi nghiêm nghị sáng nay.”

Elizabeth giật mình nhìn lên. “Mr. Siddons” cô nói, giọng cô rít lên một chút ở âm tiết đầu tiên của tên anh. “Thật vui được gặp anh.”

Anh cúi đầu. “Tôi cam đoan với cô, cảm giác ấy giống của tôi.”

Cô cười, bỗng nhiên cảm thấy rất ngượng ngịu với sự hiện diện của người đàn ông này. Họ đã đối xử rất tốt với nhau ngày hôm qua, và Elizabeth thậm chí đã cảm thấy họ có thể gọi nhau là bạn bè, nhưng đó là trước khi...

Cô ho. Đó là trước khi cô thức cả nửa đêm để nghĩ về anh.

Anh ngay lập tức đưa khăn tay của anh cho cô.

Elizabeth cảm thấy mình đỏ mặt và cầu mong nó không quá rõ ràng. “Không cần thiết đâu” cô nói nhanh. “Tôi chỉ hăng giọng thôi.”

CỘP.

“Đó là Phu nhân Danbury.” Mr. Siddons lầm bầm, thậm chí không buồn quay theo hướng âm thanh.

Elizabeth kiềm chế một nụ cười ái ngại và quay đầu. Đủ chắc chắn, Phu nhân Danbury đang ở phía kia của sảnh, gõ cây gậy của bà. Malcolm ngồi trên sàn kế bên bà, cười điệu.

“Buổi sáng tốt lành, Phu nhân Danbury” Elizabeth nói, ngay lập tức đi về phía người đàn bà lớn tuổi. “Bà cảm thấy thế nào?”

“Giống như ta bảy mươi hai tuổi.” Bà bắt bẻ.

“Well, thật không may, “Elizabeth đáp lại với một khuôn mặt hoàn toàn chân thật “vì cháu có sự tính toán rất tốt rằng bà chưa quá sáu mươi bảy.”

“Cô gái xấc xược. Cháu biết rất rõ ta sáu mươi sáu.”

Elizabeth giấu đi nụ cười. “Bà có cần giúp đỡ để vào phòng khách không? Bà đã ăn sáng chưa?”

“Ta vừa ăn hai trái trứng và ba lát bánh mì, và ta không muốn ngồi trong phòng khách sáng nay.”

Elizabeth chớp mắt ngạc nhiên. Cô và Phu nhân Danbury đều dành mỗi bữa sáng ở trong phòng khách. Và theo những bài diễn thuyết của Phu nhân Danbury, điều ưa thích nhất của bà là những khả năng phòng bệnh của thói quen hằng ngày.

“Ta quyết định sẽ ngồi trong vườn.” Phu nhân Danbury thông báo.

“Oh” Elizabeth nói. “Cháu hiểu. Thật là một ý kiến thú vị. Không khí rất trong lành sáng nay, và những làn gió nhẹ khá...”

“Ta sẽ chớp mắt một lát.”

Lời thông báo đó hoàn toàn cướp khỏi Elizabeth khả năng nói. Phu nhân Danbury thường xuyên ngủ lơ mơ, nhưng bà chưa bao giờ thừa nhận điều đó, và bà chắc chắn không bao giờ dùng từ “chớp mắt”.

“Bà có cần giúp đỡ để đi vào vườn không?” Mr. Siddons hỏi. “Tôi rất sẵn lòng đi cùng bà.”

Elizabeth giật nảy lên vài inch. Cô hoàn toàn quên mất sự hiện diện của anh.

“Hoàn toàn không.” Phu nhân Danbury quả quyết. “Ta không di chuyển quá nhanh những ngày này, nhưng ta chưa chết. Đi nào, Malcolm.” Rồi bà khập khễnh đi mất, Malcolm lon ton chạy bên cạnh.

Elizabeth chỉ nhìn sau họ, một tay vỗ vào má vì sốc.

“Thật đáng chú ý bà ấy huấn luyện con mèo tốt thế nào.” James nói.

Elizabeth quay sang anh, vẻ kinh ngạc hiện trên mặt. “Anh có thấy bà ấy có vẻ ốm không?”

“Không, tại sao?”

Cô lúng túng vẩy tay về hướng hình dáng Phu nhân Danbury đang rút lui, hoàn toàn không thể nói nên lời mức độ sốc của cô.

James nhìn cô với biểu cảm thích thú. “Việc bà ấy mong muốn được chợp mắt trong vườn lạ lắm sao? Thời tiết tốt mà.”

“Vâng!” cô nói, cố làm cho giọng cô to hơn. “Điều này rất lạ.”

“Well, tôi chắc cô...”

“Tôi nói với anh, nó lạ.” Elizabeth lắc đầu. “Tôi không thích điều này. Tôi không thích tí xiu nào về điều này.”

Anh ngẩng đầu lên và liếc cô đánh giá. “Cô nghĩ chúng ta nên làm gì?”

Cô kênh vai lên. “Tôi sẽ theo dõi bà ấy.”

“Cô định quan sát bà ngủ sao?” Anh hỏi hồ nghi.

“Anh có ý gì hay hơn không?”

“Hay hơn việc quan sát một phụ nữ già ngủ à? Well, có, thực ra, nếu khó khăn tôi tin tôi có thể bày ra một hoặc hai trò tiêu khiển...”

“Oh, suýt!” cô cáu. “Dù sao tôi cũng không cần sự giúp đỡ của anh.”

James mỉm cười. “Cô đã yêu cầu điều đó chưa nhỉ?”

“Vì anh rất tử tế đã chỉ ra” cô nói, nhắc cảm kích khi “nó không quá khó để quan sát một người phụ nữ già đang ngủ. Tôi chắc anh có những nhiệm vụ khác quan trọng hơn. Chúc ngày tốt lành.”

Môi James mở ra kinh ngạc khi cô lén đi theo. Chết tiệt, anh không muốn làm cô bực mình. “Elizabeth, đợi đã!”

Cô dừng và quay lại, gần như ngạc nhiên vì anh dùng tên thánh của cô hơn là vì sự bộc phát của anh. Chết tiệt, anh ngạc nhiên bởi chính mình. Đó chỉ là cô chiếm hết suy nghĩ của anh những ngày qua, và anh bắt đầu nghĩ về cô là Elizabeth, và...

“Vâng?” cuối cùng cô nói.

“Tôi sẽ đi với cô.”

Cô nhìn anh hơi khó chịu. “Anh hẳn biết thế nào là im lặng đúng không? Tôi không muốn bà ấy bắt quả tang chúng ta đang theo dõi bà.”

Môi James bắt đầu mím lại, và đó là tất cả anh có thể làm để không phá ra cười. “Cô có thể tin rằng tôi sẽ không khiến chúng ta bị lộ.” Anh nói hoàn toàn nghiêm túc. “Tôi tự hào là một gián điệp hơi giỏi đấy.”

Cô quắc mắt. “Thật là một sự bày tỏ kì quặc. Và... tôi nói, anh có ổn không?”

“Tốt cả, sao vậy?”

“Anh trông như thể anh sắp hắt hơi.”

Anh nhìn vào một bụi hoa và bám ý nghĩ vào nó. “Hoa luôn làm tôi hắt hơi.”

“Anh đã không hắt hơi trong vườn hồng hôm qua.”

“Anh hắng giọng và nghĩ thật nhanh. “Chúng không phải hoa hồng.” Anh nói, chỉ vào cái chậu.

“Đã vậy thì tôi không thể cho anh đi cùng.” Cô gật đầu thật mạnh. “Có rất nhiều hoa dọc theo khu vườn. Tôi không muốn anh cứ hắt hơi hai phút một lần.”

“Oh, tôi sẽ không đâu.” Anh nói nhanh. “Chỉ cần cắt những bông hoa khiến tôi thế này thôi.”

Mắt cô nheo lại nghi ngờ. “Tôi chưa bao giờ nghe về một tai họa nào như thế.”

“Tôi cũng thế. Chưa từng gặp ai phản ứng giống vậy. Phải có thứ gì đó trong cuồng hoa. Thứ gì đó... ah... phân tán trong không khí khi cuồng bị cắt.”

Cô tiếp tục nhìn anh nghi ngờ, vì vậy anh thêm thất sự bịa đặt bằng cách nói. “Nó khiến tôi khốn khổ khi tôi đang tán tỉnh một phụ nữ. Chúa cứu tôi nếu tôi cố tặng cô ấy hoa.”

“Rất tốt.” cô nói vẻ lạnh lợi. “Đi thôi. Nhưng nếu anh làm hỏng việc này...”

“Tôi sẽ không đâu.” Anh quả quyết với cô.

“Nếu anh làm hỏng việc này” cô lặp lại, lần này to hơn. “Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Anh thấp đầu và vai về phía trước thành hình cung nhỏ. “Dẫn đường đi, Miss Hotchkiss.”

“Cô đi vài bước, sau đó dừng và quay lại, đôi mắt xanh của cô chỉ chuyển động hơi ngấp ngừng. “Mới đây, anh gọi tôi là Elizabeth.”

“Thứ lỗi cho tôi” anh thì thầm. “Tôi đã hơi quá.”

James quan sát sự thay đổi cảm xúc qua gương mặt cô. Cô không chắc có cho phép anh dùng tên thánh của cô hay không. Anh có thể thấy bản tính thân thiện của cô đấu tranh với sự cần thiết không làm thân với anh. Cuối cùng cô mím môi và nói, “Điều đó không quan trọng lắm. Những người hầu cận như chúng ta không quá hình thức ở nhà Danbury này. Nếu người đầu bếp và quản gia gọi tôi là Elizabeth, anh cũng có thể.”

James cảm thấy tim anh tràn đầy một sự thỏa mãn khá kì quặc. “Vậy thì cô phải gọi tôi là James” anh đáp lại.

“James.” Cô thử gọi, rồi thêm vào. “Tôi sẽ không gọi anh như thế, tất nhiên, nếu ai đó hỏi về anh.”

“Tất nhiên không. Nhưng nếu chỉ có riêng chúng ta, không cần giữ đúng lễ nghi làm gì.”

Cô gật. “Rất tốt, Mr. ...” Cô mỉm cười ngượng ngùng. “James. Chúng ta nên đi tiếp thôi.”

Anh đi theo cô qua một mê cung những hành lang; cô khẳng khẳng đi một con đường vòng vèo để không khuấy động sự nghi ngờ của Phu nhân Danbury. James không hiểu làm thế nào sự hiện diện của họ trong phòng khiêu vũ, phòng ăn và nhà kính trong một buổi sáng lại có thể gây nên bất cứ điều gì như sự nghi ngờ, nhưng anh giữ ý nghĩ đó cho bản thân. Elizabeth rõ ràng có sự thỏa mãn thầm lặng trong vai trò người dẫn đường, anh khá thích tầm nhìn từ phía sau.

Khi họ cuối cùng cũng ở không gian ngoài trời, họ đang ở phía đông của căn nhà, gần cửa trước, cách xa khu vườn nhất có thể. “Chúng ta có thể đi vào bằng cánh cửa Pháp trong phòng nhạc,” Elizabeth giải thích “nhưng qua đường này chúng ta có thể giấu mình sau hàng rào và theo họ khắp nơi.”

“Một ý kiến tuyệt vời.” anh thì thầm, đi theo cô sau hàng rào. Bụi cây cao hai mươi feet, hoàn toàn che chở họ khỏi tầm nhìn từ căn nhà. Trước sự ngạc nhiên vô cùng của anh, ngay khi Elizabeth rẽ sang góc quanh phía sau hàng rào, cô bắt đầu chạy. Well, có thể không phải là chạy, nhưng cô chắc chắn đang di chuyển giữa mức đi nhanh và chạy thật nhanh.

Dù vậy, chân anh vẫn dài hơn chân cô, và tất cả anh cần làm để theo kịp là bước dài ra thêm. “Chúng ta có thật sự phải vội vàng thế này không?” Anh hỏi.

Cô quay sang nhưng không dừng lại. “Tôi rất lo lắng về Phu nhân Danbury.” Cô nói, rồi lại tiếp tục bước đi vội vàng.

James nhận thấy lúc ở riêng với Elizabeth thế này như một cơ hội tốt để tìm hiểu về cô, nhưng bản năng thực tế của anh vẫn buộc anh phải bình luận. “Chắc chắn cuộc sống ở nhà Danbury không quá trần tục đến nỗi sự kiện kì lạ nhất của mùa hè là một phụ nữ sáu mươi sáu tuổi chộp mất.”

Cô quay lại lần nữa. “Tôi rất tiếc nếu anh cảm thấy sự bầu bạn của tôi là ngớ ngẩn, nhưng nếu anh nhớ lại, anh không bị ép buộc phải đi theo tôi.”

“Oh, sự bầu bạn của cô không hề ngớ ngẩn” anh nói, đưa ra nụ cười hòa nhã nhất của mình “Tôi đơn giản chỉ là không hiểu tính trầm trọng của tình huống.”

Cô dừng lại, chống tay lên hông, và nhấm vào anh ánh nhìn nghiêm nghị nhất.

“Cô sẽ làm một cô giáo khá giỏi với thái độ đó.” Anh châm biếm.

“Phu nhân Danbury không bao giờ chớp mắt” cô nghiêng rằng, rõ ràng đang liếc anh sau câu bình luận đó. “Bà sống và hít thở bình thường. Hai trái trứng và ba lát bánh mì cho bữa sáng, Mỗi ngày. Ba mươi phút thêu thùa. Mỗi ngày. Thư từ được sắp xếp và trả lời lúc ba giờ chiều. Mỗi ngày. Và...”

James đưa một tay lên. “Cô đã giải thích cặn kẽ rồi.”

“Bà chưa bao giờ chớp mắt.”

Anh gật đầu chậm rãi, tự hỏi làm sao anh có thể thêm vào cuộc nói chuyện về điểm này.

Cô thêm tiếng hmmph cuối cùng, rồi quay lại, đâm bổ về phía trước với toàn bộ tốc độ. James đi theo, chân anh di chuyển những bước dài thoải mái. Khoảng cách giữa họ hơi rộng ra, và anh chỉ mới chấp nhận phải tăng tốc độ lên những bước nhanh hơn thì anh nhận ra một cái rẽ cây lòi ra phía trước.

“Để ý...”

Cô té xuống đất, một cánh tay dang ra như một chú chim thanh nhã bay qua, cánh tay kia đẩy mạnh về phía trước để đỡ sự té nhào của cô.

“...rẽ cây” Anh kết thúc. Anh xông lên phía trước. “Cô có bị thương không?”

Cô lắc đầu và lẩm bầm “Tất nhiên là không.” Nhưng cô nhăn mặt khi nói vậy, nên anh không thể tin cô được.

Anh cúi xuống bên cạnh cô và di chuyển về phía cánh tay cô dùng để đỡ cú ngã. “Tay này thì sao?”

“Tôi ổn cả.” cô khẳng khái, rút tay về và phủi đi chút bụi và sỏi dính vào da cô.

“Tôi e rằng tôi phải yêu cầu được biết rõ tình hình.”

“Dù sao” cô cầu nhàu, “đây phải là lỗi của anh.”

Anh không thể kìm lại một nụ cười ngạc nhiên. “Lỗi của tôi ư?”

“Tôi không chắc làm thế nào hay tại sao, nhưng nếu có bất kì sự công bằng nào trên thế giới này thì đây là lỗi của anh.”

“Nếu đây là lỗi của tôi” anh nói với vẻ mặt anh nghĩ là cực kì nghiêm trọng, “thì tôi thực sự phải đền bù bằng cách chăm sóc những vết thương của cô.”

“Tôi không...”

“Tôi hiếm khi chấp nhận câu trả lời không.”

Thở dài thật to, cô đẩy tay cô tới trước, lẩm bầm hơi khiếm nhã. “Đây.”

James gấp cổ tay cô lại một cách nhẹ nhàng. Cô không phản ứng cho đến khi anh cẩn thận bẻ cong tay cô lại. “Oh!” cô la lên, rõ ràng bức tức với bản thân đã để lộ sự đau đớn.

“Nó không đau lắm” cô nói nhanh “Tôi chắc nó không bị bong gân đâu.”

“Tôi nghĩ cô đúng.” Anh đồng ý. Không có biểu hiện bị sưng tấy. “Nhưng cô phải chú ý đến chỗ kia khoảng một ngày hoặc hơn. Và cô có thể muốn quay về nhà và lấy ít đá hoặc miếng thịt lạnh để đặt lên đó.”

“Tôi không có thời gian.” Cô nói một cách mạnh mẽ trong khi đứng lên. “Tôi phải kiểm tra Phu nhân Danbury.”

“Vì cô lo lắng, nếu bà ấy thực sự là đang chớp mắt, vậy thì tôi có khuynh hướng nghĩ sự e sợ của cô về sự tránh mặt của bà hơi quá cường điệu.”

Elizabeth liếc anh.

“Nói cách khác”, anh nói, dịu dàng nhất có thể, “không cần thiết để cô liều cả mạng sống của mình và bị tàn phế vì tội vạ.”

Anh có thể thấy cô đang cân nhắc từ ngữ của cô, nhưng cuối cùng cô chỉ lắc đầu và nói. “Anh có quyền tự quyết định.” Rồi cô quay gót và đi thật nhanh.

James rên rỉ, cố nhớ tại sao anh lẽo đẽo sau cô. Di Agatha, anh tự nhắc bản thân. Tất cả là về di Agatha. Anh phải tìm cho ra nếu Elizabeth là người tổng tiền.

Sự gan dạ của anh nói cho anh biết rằng cô không là người tổng tiền - người tỏ ra sự lo lắng như cô đang thể hiện đối với một người phụ nữ già hống hách và thường xuyên hơn là không quá phiền nhiễu chắc chắn sẽ không tổng tiền bà ấy.

James chưa có kẻ đáng nghi nào khác, và vì vậy anh chạy theo sau cô. Khi cô vòng sang một góc khác, anh mất dấu cô, nhưng những bước chân dài của anh sớm tìm thấy cô đang đứng thẳng và hoàn toàn im lặng, lưng cô phía hàng rào, đầu cô nghiêng nên cô có thể nhìn qua vai.

“Cô thấy gì?” Anh hỏi.

“Không gì cả” cô thừa nhận “nhưng tôi có vẻ làm tăng thêm sự vẹo cổ khủng khiếp nhất.”

James nén một nụ cười anh cảm thấy đang bùng lên trong anh và giữ giọng nghiêm túc khi anh nói. “Cô có muốn tôi nhìn qua không?”

Cô quay đầu lại phía trước và rồi, với một cái nhần mặt không hề thoải mái, nghiêng qua nghiêng lại. James rụt người lại khi anh nghe một tiếng rắc lớn.

Cô xoa bóp cổ. “Anh có nghĩ anh có thể làm việc đó mà không bị phát hiện không?”

Hình ảnh những phi vụ của anh, ở Pháp, ở Tây Ban Nha, và ngay ở Anh, thoáng qua tâm trí anh. James là một chuyên gia ở việc không bị phát hiện. “Oh,” anh nói một cách tự nhiên “tôi nghĩ tôi có thể xoay sở được.”

“Rất tốt.” Cô lùi lại. “Nhưng nếu anh nghi ngờ - thậm chí một giây - rằng bà ấy có thể nhìn thấy anh, hãy lùi lại.”

James cười toe toét và chào cô. “Cô là người chỉ huy.”

Lúc đó, Elizabeth quên hết mọi thứ.

Cô quên rằng cô không có ý niệm nào về việc phải làm sao để nuôi nấng em cô.

Cô quên rằng Phu nhân Danbury hành động rất lạ và rằng cô lo sợ rằng người chủ của cô rất có thể bị đau.

Cô thậm chí quên mỗi chỉ dẫn đáng nguyên rửa trong quyển sách nhỏ của bà Seetons, và trên tất cả, cô quên rằng người đàn ông này khiến cho dạ dày cô bùng lên mỗi lần anh nhướn mày.

Cô quên mọi thứ trừ sự nhẹ nhõm của giây phút đó và nụ cười giả tạo trên mặt James Siddons. Với một nụ cười nhỏ, cô bước tới trước và đánh thật mạnh một cách thích thú trên vai anh.

“Oh, dừng lại đi.” Cô cười, khó nhận ra giọng của chính cô.

“Dừng cái gì chứ?” Anh hỏi, biểu cảm của anh hầu như ngây thơ một cách lộ bịch.

Cô bắt chước cách chào của anh.

“Cô đã đưa ra yêu cầu của mình rất khéo léo và thường xuyên” Anh chỉ ra. “Chỉ thật tự nhiên khi tôi có thể so sánh cô với...”

“Chỉ kiểm tra Phu nhân Danbury thôi.” Cô ngắt lời.

James mỉm cười hiểu biết và rón rén quanh góc hàng rào.

“Anh có thấy gì không?” Elizabeth thì thầm.

Anh quay lại. “Tôi thấy Phu nhân Danbury.”

“Thế thôi à?”

“Tôi không nghĩ cô thích thú với con mèo.”

“Malcolm?”

“Nó đang ở trên vạt váy của bà.”

“Tôi không quan tâm con mèo đó đang làm gì.”

Cầm anh nghiêng xuống khi anh dành cho cô một cái nhìn hạ cổ lơ đãng. “Tôi không nghĩ cô quan tâm.”

“Phu nhân Danbury đang làm gì?” Elizabeth nghiêng răng.

“Ngủ.”

“Ngủ ư?”

“Đó là điều bà nói bà sẽ làm đúng không?”

Cô quắc mắt lên với anh. “Ý tôi là, bà có đang ngủ bình thường không? Hơi thở của bà có chập chờn không? Bà ấy có vẻ đang cử động không?”

“Trong giấc ngủ ư?” Anh hỏi hồ nghi.

“Đừng giả làm kẻ ngốc nữa. Người ta cử động trong giấc ngủ của họ...” Mắt cô nheo lại. “Tại sao anh cười?”

James ho để cố che đậy đôi môi phản bội của mình, và cố nhớ lần cuối cùng một người phụ nữ gọi anh là kẻ ngốc. Những người đàn bà anh đã gặp trong lần dạo chơi mới đây ở Luân Đôn là những người màu mè, ca tụng anh về quần áo, khuôn mặt, cơ thể anh. Khi một người thực sự đi quá xa khi ca tụng độ nghiêng của trán anh, anh biết đó là lúc phải đi ngay.

Tuy nhiên, anh chưa bao giờ đoán được, chỉ là thú vị như thế nào khi bị sỉ nhục bởi Elizabeth Hotchkiss.

“Tại sao anh cười?” cô nhắc lại một cách thiếu kiên nhẫn.

“Tôi đã cười sao?”

“Anh biết anh đã cười.”

Anh cúi người đủ gần để khiến cô ngưng thở. “Cô muốn sự thật không?”

“Er, có. Sự thật hầu như luôn được thích hơn.”

“Hầu như?”

“Well, nếu sự lựa chọn khác là để làm tổn thương cảm xúc của người khác một cách vô ích.” Cô giải thích “thì... Chờ một lát! Anh phải trả lời câu hỏi của tôi chứ.”

“Ah, vâng, nụ cười.” anh nói. “Thực ra là vì câu nói về người ngu ngốc.”

“Anh cười vì tôi sỉ nhục anh?”

Anh nhún vai và đưa tay ra với một cử chỉ anh hi vọng là khá quyến rũ. “Tôi không thường bị sỉ nhục bởi phụ nữ.”

“Vậy thì anh đã làm bạn với những người phụ nữ không tốt.” Cô lăm bắm.

James nở ra một tràng cười.

“Im lặng nào.” Cô rít lên, giật mạnh anh ra khỏi hàng rào. “Bà ấy sẽ nghe thấy anh mất.”

“Bà đang ngáy đủ to để triệu gọi một đàn cừu.” Anh đáp lại. “Tôi nghi ngờ nếu tiếng cười nhỏ của chúng ta có thể đánh thức bà.”

Elizabeth lắc đầu, cau mày. “Tôi không thích điều này. Bà ấy không bao giờ chợp mắt. Bà luôn nói nó trái với tự nhiên.”

James dành cho cô một nụ cười toe toét, chuẩn bị chọc cô lần nữa, nhưng anh lùi lại khi anh nhìn thấy sự lo lắng ẩn sâu trong đôi mắt xanh đậm của cô. “Elizabeth” anh nói nhẹ nhàng. “Cô thực sự lo ngại điều gì?”

Cô thở dài. “Bà có thể bị bệnh. Khi người ta bỗng nhiên thấy mệt...” Cô nuốt xuống. “Đó có thể là dấu hiệu của bệnh tật.”

Anh giữ sự im lặng một lúc trước khi nói nhẹ nhàng. “Cha mẹ cô có bệnh trước khi chết không?”

Mắt cô vụt lên nhìn anh, và anh nhận ra cô hoàn toàn ngạc nhiên bởi câu hỏi của anh. “Không” cô nói, chớp mắt. “Mẹ tôi chết trong một tai nạn xe ngựa, và cha tôi...” Cô dừng lại và nhìn đi chỗ khác, nét mặt cô trở nên căng thẳng buồn bã cho đến khi cô cuối cùng cũng nói. “Ông không bệnh.”

Hơn bất cứ điều gì, anh muốn hỏi cô rõ hơn để tìm ra tại sao cô không bàn luận về cái chết của cha cô. Trong một giây lát sửng sốt, anh nhận ra anh muốn biết mọi điều về cô.

Anh muốn biết quá khứ, hiện tại và tương lai của cô. Anh muốn biết cô có nói tiếng Pháp không, và cô có thích sô cô la không, và cô đã từng đọc Moliere chưa.

Trên hết, anh muốn biết những bí mật ẩn dưới mỗi nụ cười nho nhỏ thoáng trên gương mặt cô.

James gần như lùi lại một bước bởi điều đó. Anh chưa bao giờ cảm thấy sự bùng nổ cần phải chạm đến góc sâu thẳm nhất trong tâm hồn một người phụ nữ.

Elizabeth hỏi, phá vỡ sự tĩnh lặng ngưng ngừng. “Cha mẹ anh còn sống chứ?”

“Không.” James trả lời. “Thực ra cha tôi đã mất rất đột ngột. Bác sĩ nói đó là vì tim của ông.” Anh nhún vai. “Hoặc là thiếu nó.”

“Oh, Lạy Chúa.” Cô thốt ra.

“Không có gì đâu.” Anh nói với một cái lắc tay tùy tiện. “Ông không phải là một người tốt. Tôi không nhớ ông và không tiếc thương ông.”

Khóe miệng cô căng ra, nhưng anh nghĩ anh thấy một tia gì đó – có lẽ là thông cảm – trong mắt cô.

“Mẹ tôi mất khi tôi còn quá nhỏ.” Anh đột ngột thêm vào, không hoàn toàn chắc chắn tại sao anh nói với cô điều này. “Tôi không nhớ rõ lắm về bà.”

“Tôi rất tiếc.” Elizabeth nói nhẹ nhàng. “Tôi rất hi vọng điều đó không quá đau đớn.”

James lo rằng anh đã không thành công trong việc giữ lấy câu trả lời từ trong mắt, bởi vì cô chỉ nuốt xuống và nói. “Tôi rất tiếc.” lần nữa. Anh gật đầu công nhận sự cảm thông của cô nhưng không nói gì cả.

Mắt Elizabeth nhìn anh trong một khoảng thời gian ngắn, và rồi cô ngẩng cổ để nhìn Phu nhân Danbury. “Điều này sẽ giết chết tôi nếu Phu nhân Danbury đang đau đớn. Tôi chỉ biết rằng bà sẽ không nói với ai. Bà có thể tự trọng không thể chịu nổi. Bà không bao giờ chấp nhận bệnh tật và quan tâm chúng là như thế nào. Tất cả những gì bà thấy là sự thương hại.”

James nhìn cô quan sát dì anh và bỗng nhiên chú ý rằng Elizabeth nhỏ nhắn như thế nào. Cánh đồng cỏ của Khuôn viên Danbury trải dài đằng sau cô trong một màu xanh vô tận, và cô trông cực kì nhỏ nhắn và lẻ loi tương phản với mảnh đất trải dài mênh mông rộng lớn. Làn gió mùa hè cuốn những lọn tóc mềm mại màu vàng trên búi tóc của cô, và không hề suy nghĩ James tiến tới và bắt lấy một lọn tóc, vén nó ra sau tai cô.

Hơi thở cô ngưng lại, và cô ngay lập tức giơ một tay lên. Những ngón tay của cô lướt qua khớp ngón tay anh, và anh cảm thấy một mong muốn điên cuồng là nắm chặt lấy tay cô. Chỉ cần di chuyển nhỏ nhất của ngón tay anh, và điều đó cực kì cảm dỗ, nhưng anh rút tay về và thì thầm. “Thứ lỗi cho tôi. Gió thổi tóc cô.”

Mắt cô mở lớn và môi cô tách ra như để nói gì đó, nhưng cuối cùng, cô chỉ quay đi. “Phu nhân Danbury rất tốt với tôi.” Cô nói, giọng nói cô thật lời cuốn. “Không có cách nào tôi có thể đáp lại sự tử tế của bà.”

James chưa bao giờ nghe người dì cộc cằn thẳng tính của anh được nhắc đến về sự tử tế. Người ta tôn trọng bà, sợ bà, thậm chí cười về những trò đùa sắc bén của bà, nhưng anh chưa từng thấy tình yêu thương như anh đối với bà, người đã hoàn toàn cứu linh hồn anh, phản chiếu trong mắt người khác.

Và rồi cơ thể anh trở nên hoàn toàn xa lạ với anh và anh cảm thấy mình di chuyển tới trước. Anh không thể kiểm soát cảm xúc, gần như thể một nguồn sức mạnh lớn lao nào đó đã truyền vào cơ thể anh, khiến tay anh đưa ra và ôm lấy đầu của Elizabeth, những ngón tay anh trượt vào mái tóc mềm mại của cô khi anh kéo cô lại với anh, gần hơn, gần hơn, và rồi...

Và rồi môi anh trên môi cô, và dù thế nào thì sức mạnh thôi miên khiến anh hôn cô đã bay đi, và những gì còn lại là anh – anh và một sự cần thiết không cưỡng lại được là chiếm hữu cô trong mọi cách mà một người đàn ông có thể chiếm hữu một người đàn bà.

Khi một tay chìm đắm sâu hơn vào tóc cô, tay kia vòng quanh cô, chạm vào đường cong thanh tú ở thắt lưng của cô. Anh cảm thấy cô bắt đầu đáp lại anh. Cô hoàn toàn ngây thơ, nhưng cô đang mềm đi, và tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, và rồi tim anh bắt đầu đập thành thịch.

“Lạy Chúa, Elizabeth” anh hổn hển, di chuyển miệng anh lên má cô, và sau đó đến tai cô. “Tôi muốn... tôi muốn...”

Giọng anh hẳn đã đánh thức điều gì đó trong cô, bởi cô cứng người lại và anh nghe cô thì thầm. “Oh, không.”

James muốn giữ lấy cô. Anh muốn đẩy trượt cô xuống bãi cỏ và hôn cô cho đến khi cô mất hết lí lẽ, nhưng anh hẳn chính trực hơn anh có thể tưởng tượng, bởi anh để cô đi ngay khi cô bắt đầu đẩy ra.

Cô đứng trước anh vài giây, trông hoảng hốt hơn bất cứ điều gì. Bàn tay nhỏ nhắn của cô ôm chặt lấy miệng, và mắt cô mở to không hề chớp. “Tôi không bao giờ nghĩ...” Cô lẩm bẩm dưới bàn tay. “Tôi không thể tin...”

“Cô không thể tin gì chứ?”

Cô lắc đầu. “Oh, thật khủng khiếp.”

Đó là một điều hơi quá để cho cái tôi của anh có thể chịu đựng. “Well, tôi sẽ không nói...”

Nhưng cô đã chạy đi mất.

7. Chương 7

Elizabeth đến nhà Danbury bữa sáng hôm sau với mục tiêu số một trong đầu: tránh xa James Siddons trong khả năng con người có thể.

Anh đã hôn cô. Anh thực sự đã hôn cô. Tệ hơn nữa, cô đã để anh làm vậy. Và thậm chí tệ hơn nữa, cô đã chạy trốn như một kẻ hèn nhát cả quãng đường về nhà. Chỉ có một lần trong tất cả những năm cô làm người bầu bạn với Phu nhân Danbury cô không giữ lời là làm việc sớm, và đó là khi cô bị bệnh về phổi. Thậm chí, cô đã cố tiếp tục công việc, chỉ rời đi khi phu nhân Danbury hăm dọa sẽ quan tâm đến chính cô.

Nhưng lần này đó là do một nụ hôn từ một người đàn ông đẹp trai, và cô đã rên rỉ như một kẻ ngờ nghệch. Elizabeth đã quá mất thể diện bởi hành động của mình đến nỗi cô đã bảo Lucas quay lại nhà Danbury với một lời nhắn cho phu nhân Danbury, giải thích rằng cô cảm thấy hơi mệt. Đó không hoàn toàn là một lời nói dối, Elizabeth tự thuyết phục. Cô nóng và bị sốt, và dạ dày cô khó chịu.

Ngoài ra, sự lựa chọn nói dối đã bị dập tắt bởi sự xấu hổ. Nói chung, Elizabeth tốn rất ít thời gian để quyết định rằng điều bịa đặt nho nhỏ của cô hoàn toàn được chứng thực.

Cô dành cả buổi tối ngồi trong phòng, ám ảnh nhìn vào quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT CHÀNG HẦU TUỐC. Không có nhiều lắm những điều tham khảo về hôn. Bà Seeton rõ ràng nghĩ ai đủ thông minh mua sách của bà cũng đủ thông minh để biết rằng người đó không được hôn một quý ông mà họ không có một mối quan hệ sâu sắc và có khả năng lâu dài.

Và người đó chắc chắn không nên thích nó.

Elizabeth rên rỉ, nhớ lại tất cả. Trước đây, một ngày đều tiếp diễn như mọi ngày khác, trừ thực tế là cô đã nhìn qua vai rất nhiều lần khi Phu nhân Danbury hỏi nếu cô biểu lộ một cái giật giạt lo lắng.

Sự bối rối ép cô thôi vịn vẹo cổ, nhưng cô vẫn giật mình một chút mỗi lần cô nghe tiếng bước chân.

Cô cố tự nhủ rằng không quá khó để tránh mặt anh. Mr. Siddons phải có cả ngàn nhiệm vụ của người quản lý tài sản, chín trăm nhiệm vụ trong đó đòi hỏi anh ở ngoài trời. Vì vậy nếu Elizabeth chặn bản thân chỉ ở trong nhà Danbury, cô hẳn phải được an toàn. Và nếu anh quyết định đeo đuổi cái nhiệm vụ kì quặc bắt anh ở trong nhà... well, vậy thì, cô chắc chắn có thể tìm vài lí do để rời căn nhà và thưởng thức ánh mặt trời ấm áp của nước Anh.

Và rồi trời bắt đầu mưa.

Trán Elizabeth dựa vào cửa sổ phòng khách với một tiếng thịch thẫn thờ. “Điều này không thể xảy ra.” Cô lầm bầm. “Chỉ đơn giản không thể xảy ra.”

“Điều gì không thể xảy ra?” Phu nhân Danbury hỏi mạnh mẽ. “Mưa ư? Đừng ngốc thế. Đây là nước Anh. Do đó, trời phải mưa.”

“Nhưng không thể là hôm nay.” Elizabeth thở dài. “Trời nắng vào buổi sáng khi cháu đi bộ.”

“Từ khi nào thì điều đó tạo nên sự khác biệt chứ?”

“Từ khi...” Cô nhắm mắt lại và nén một tiếng rên. Bất cứ ai đã sống cả cuộc đời cô ta ở Surrey phải biết rằng một người không thể ỷ lại vào một bữa sáng trời nắng. “Oh, đừng để ý. Nó không quan trọng.”

“Cháu lo lắng về việc trở về nhà à? Đừng lo. Ta sẽ cho người chở cháu về. Cháu không nên phơi bản thân dưới thời tiết này quá sớm sau một trận ốm.” Mắt phu nhân Danbury nheo lại. “Mặc dù ta phải nói là cháu có vẻ bình phục một cách khác thường đấy.”

“Cháu không cảm thấy bình phục một cách khác thường.” Elizabeth nói, khá thành thật.

“Cháu đã nói điều gì không ổn với cháu?”

“Dạ dày của cháu.” Cô lầm bầm. “Cháu nghĩ là tại thứ gì đó mà cháu đã ăn.”

“Hmmp. Không ai khác cảm thấy đau. Không thể hình dung ra cháu đã ăn gì. Nhưng nếu cháu dành buổi chiều để nôn...”

“Phu nhân Danbury!” Elizabeth kêu lên. Cô chắc chắn đã không dành chiều hôm qua để nôn, nhưng dù sao cũng không cần thiết phải bàn luận về chức năng cơ thể như thế.

Phu nhân Danbury lắc đầu. “Quá e lệ. Khi nào thì một người phụ nữ quá khó tính?”

“Khi chúng ta quyết định nôn mửa không phải là một chủ đề thú vị cho một cuộc nói chuyện.” Elizabeth vịn vẹo.

“Có tinh thần đấy!” Phu nhân Danbury cười nắc nẻ, vỗ tay. “Ta tuyên bố, Elizabeth Hotchkiss, cháu ngày càng giống ta.”

“Chúa giúp cháu.” Elizabeth rên lên.

“Thậm chí tốt hơn. Chính xác đó là điều ta sẽ nói.” Phu nhân Danbury ngồi lại, nhip ngón tay trên trán và cau mày. “Nào, bây giờ, ta đang nói về cái gì? Oh, đúng rồi, chúng ta muốn chắc rằng cháu sẽ không về nhà trong mưa. Đừng lo, chúng ta sẽ tìm ai đó chở cháu về. Người quản lý tài sản mới của ta, nếu cần thiết. Chúa biết anh ta sẽ không thể làm gì được trong thời tiết này.”

Elizabeth nén xuống. “Cháu chắc cơn mưa sẽ qua mau thôi.”

Tia chớp xẹt qua bầu trời – chỉ để trêu tức cô, cô chắc chắn – theo sau là tiếng sấm nổ rất lớn khiến Elizabeth giật mình. “Ow!” Cô kêu oai oái.

“Cháu lại làm gì với mình vậy?”

“Chỉ là đầu gối của cháu.” Cô đáp lại với một nụ cười rõ ràng là giả tạo. “Không đau tí nào cả.”

Phu nhân Danbury khịt khịt không tin tưởng.

“Không thật mà.” Elizabeth khẳng khái. “Hài hước làm sao cháu đã không nhận thấy cạnh bàn kia.”

“Oh, nó à. Được chuyển sang đó hôm qua. Mr. Siddons đề nghị vậy.”

“Những hình ảnh đó.” Elizabeth lẩm bẩm.

“Gì cơ?”

“Không có gì ạ.” cô nói hơi to một chút.

“Hmmp.” Phu nhân Danbury trả lời. “Ta khát.”

Elizabeth ngay lập tức ấm lên với viễn cảnh có gì đó để làm ngoài việc nhìn ra cửa sổ và lo lắng Mr. Siddons sẽ xuất hiện. “Bà có muốn uống trà không, Phu nhân Danbury? Hoặc có lẽ cháu nên nhờ Cook chuẩn bị nước chanh.”

“Quá sớm vào buổi sáng để dùng nước chanh.” Phu nhân Danbury la lên. “Quá sớm để uống trà, dĩ nhiên, nhưng dù sao ta cũng sẽ dùng một ít.”

“Bà không uống trà trong bữa sáng à?” Elizabeth chỉ ra.

“Đó là trà cho bữa ăn sáng. Khác nhau hoàn toàn.”

“Ah.” Ngày nào đó, Elizabeth nghĩ, cô sẽ nhận chức thánh vì điều này.

“Hãy chắc chắn rằng Cook đặt bánh quy vào khay. Và đừng quên hỏi bà ấy chuẩn bị gì đó cho Malcolm.” Phu nhân Danbury quay đầu từ bên này sang bên kia. “Con mèo đâu rồi?”

“Đang vạch ra âm mưu mới nhất để hành hạ cháu, không nghi ngờ gì nữa.” Elizabeth lẩm bẩm.

“Eh? Gì thế?”

Elizabeth quay về phía cánh cửa, vẫn nhìn Phu nhân Danbury qua vai. “Không có gì cả, Phu nhân Danbury. Cháu sẽ chỉ...”

Mọi thứ cô có thể nói đã biến mất khi vai cô va vào một cái gì đó rộng, ấm áp và rõ ràng là con người.

Elizabeth rên rỉ. Mr. Siddons. Phải là thế. Cô chưa bao giờ là một người phụ nữ may mắn đặc biệt.

“Đừng vội.” Cô nghe anh nói, một giây trôi qua trước khi tay anh nhẹ nhàng chụp lấy phía trên cánh tay cô.

“Mr. Siddons!” Phu nhân Danbury nói. “Thật tuyệt được thấy anh vào sáng sớm thế này.”

“Quả là vậy.” Elizabeth lẩm bẩm.

“Cùng uống trà với chúng ta nhé?” Phu nhân Danbury tiếp tục. “Elizabeth vừa mới đi lấy một khay.”

Elizabeth vẫn từ chối – về nguyên tắc, mặc dù cô hoàn toàn không chắc chắn nguyên tắc nào – việc nhìn vào mặt anh, nhưng dù sao cô vẫn cảm thấy nụ cười nham hiểm của anh.

“Rất vui lòng.” Anh nói.

“Tuyệt vời.” Phu nhân Danbury trả lời. “Elizabeth, hãy đi đi. Chúng ta cần trà cho ba người.”

“Cháu không thể đi đâu.” Elizabeth kêu lên “trong khi Mr. Siddons đang giữ tay cháu.”

“Tôi đang làm thế à?” Anh nói ngây thơ, giải phóng sự kìm kẹp của anh. “Tôi thậm chí không nhận ra.”

Nếu cô có bất kì của cải gì, Elizabeth quyết định dứt khoát ngay lập tức cô sẽ cược rằng anh đang nói dối.

“Tôi có vài câu hỏi với Miss Hotchkiss đáng mến của chúng ta.” Mr. Siddons nói.

Môi Elizabeth tách ra ngạc nhiên.

“Chúng có thể đợi cho đến khi cô ấy quay về, cháu chắc chắn.” Anh lẩm bẩm.

Đầu Elizabeth quay tới quay lui giữa Mr. Siddons và Phu nhân Danbury khi cô cố hiểu tình trạng căng thẳng thâm lặng kì lạ trong phòng. “Nếu anh chắc vậy”, cô nói, “Tôi rất vui lòng...”

“Nó nghĩ cháu tổng tiền ta.” Phu nhân Danbury nói thẳng thừng.

“Anh ta nghĩ cháu làm gì cơ?” Elizabeth gần như thét lên.

“Agatha!” Mr. Siddons kêu lên, nghe như thể anh rất muốn nguyên rửa người đàn bà già cả xuống địa ngục. “Bà đã bao giờ nghe đến từ “tinh tế” chưa?”

“Hmmp. Không bao giờ có tác dụng với ta.”

“Cháu sẽ nói” Anh lẩm bẩm.

“Anh vừa gọi bà là Agatha sao?” Elizabeth hỏi. Cô ngạc nhiên nhìn sang Phu nhân Danbury. Cô đã phục vụ bà bá tước năm năm và chưa bao giờ dám dùng tên thánh của bà.

“Ta biết mẹ của Mr. Siddons.” Phu nhân Danbury nói, như thể điều đó giải thích mọi chuyện.

Elizabeth đặt tay lên hông và quắc mắt nhìn vào người quản lí tài sản đẹp trai. “Sao anh dám nghĩ tôi tổng tiền người phụ nữ già dễ mến này!”

“Dễ mến?” Mr. Siddons lặp lại.

“Già ư?” Phu nhân Danbury la theo.

“Tôi sẽ không bao giờ hạ thấp mình như thế.” Elizabeth khịt mũi. “Không bao giờ. Và thật xấu hổ cho anh khi nghĩ vậy.”

“Đó là điều ta đã nói với nó.” Phu nhân Danbury nhún vai. “Cháu cần tiền, tất nhiên, nhưng cháu không phải hạ nhục người...”

Tay Mr. Siddons lại ôm quanh cánh tay cô lần nữa. “Cô cần tiền sao?” Anh hỏi.

Elizabeth đảo mắt. “Chẳng phải mọi người đều thế sao?”

“Ta có cả đồng.” Phu nhân Danbury nói.

Cả hai người làm thuê đồng loạt quay ngoắt đầu lại và nhìn chăm chăm vào bà.

“Well, đó là sự thật.” cô nói, hmmp thật lớn.

“Tại sao cô cần tiền?” Mr. Siddons hỏi nhẹ nhàng.

“Không phải việc của anh!”

Nhưng phu nhân Danbury rõ ràng nghĩ nó là việc của anh, vì bà nói. “Bắt đầu từ khi...”

“Phu nhân Danbury, làm ơn!” Elizabeth dành cho bà một cái nhìn cầu xin. Đã đủ khó khăn khi bị tiền bạc đè bẹp. Để bà hâu tước làm cô mất mặt trước một người lạ...

Phu nhân Danbury có vẻ nhận ra – một lần – rằng bà đã quá đà và ngậm miệng lại.

Elizabeth nhắm mắt và thở. ‘Cảm ơn’ Cô thì thầm.

“Ta khát.” Phu nhân Danbury tuyên bố.

“Đúng rồi.” Elizabeth nói, hầu như là với chính mình, mặc dù từ ngữ của cô đủ to cho mọi người nghe. “Trà.”

“Cháu còn chờ gì chứ?” Phu nhân Danbury hỏi, gõ cây gậy của bà.

“Một chút thánh.” Elizabeth lẩm bẩm dưới hơi thở.

Mắt Mr. Siddons mở lớn. Oh, lạy Chúa, anh nghe thấy cô. Cô thường ở một mình với phu nhân Danbury quá nhiều đến nỗi cô quên việc xem xét cô thì thâm điều gì với chính mình.

Nhưng Mr. Siddons, dưới sự ngạc nhiên tốt độ của cô, đột nhiên thả vai cô ra và bắt đầu ho. Và rồi, chỉ khi bất kì người bình thường nào sẽ dừng lại, anh lại tiếp tục gấp đôi, gục dựa vào tường, và bắt đầu ho thậm chí dữ dội hơn.

Sự phản kháng của Elizabeth nhường đường cho sự lo lắng khi cô cúi xuống. “Anh ổn chứ?”

Anh gật lia lịa, không hề bỏ tay khỏi miệng.

“Có gì mắc trong cổ cậu ấy à?” Phu nhân Danbury la lên.

“Cháu không thể tưởng tượng được điều này.” Elizabeth đáp lại. “Anh ấy chưa ăn gì cả.”

“Vỗ vào lưng nó.” Phu nhân Danbury nói. “Vỗ mạnh vào.”

Mr. Siddons lắc đầu và nhảy bổ ra khỏi phòng.

“Có lẽ cháu nên đi theo.” Phu nhân Danbury đề nghị. “Và đừng quên vỗ vào nó.”

Elizabeth chớp mắt hai lần, nhún vai, và rời khỏi phòng, nghĩ rằng vỗ vào lưng anh có thể chứng tỏ một sự gắng sức khá thỏa mãn. “Mr. Siddons?” Cô nhìn qua nhìn lại nhưng không thấy anh. “Mr. Siddons?”

Và rồi cô nghe thấy nó. Một tràng cười lớn đầu đó quanh góc nhà. Cô nhanh tay đóng cửa.

Ngay lúc cô vòng qua góc nhà, Mr. Siddons đang ngồi trên một băng ghế nệm, thở hổn hển lấy hơi.

“Mr. Siddons? James?”

Anh nhìn lên, và bỗng nhiên anh trông rất nguy hiểm giống như ngày hôm trước. “Chức thánh” anh rúc rích. “Lạy Chúa, đúng, chúng ta đều xứng đáng để có.”

“Well, anh chỉ mới ở đây mấy ngày.” Elizabeth chỉ ra. “Anh nên bầu bạn với bà ấy hai năm nữa, tôi nghĩ, trước khi anh có thể thậm chí xem xét đến việc chết chóc.”

“Có lẽ không, nhưng cô đã lựa chọn từ ngữ cẩn thận đấy.”

“Well, vâng” cô nói với một cái nghiêng đầu vô thức. “Tôi đủ vụng về với cơ thể ngoài việc ném cả miệng mình vào đóng hỗn tạp đó.”

James quyết định ngay lập tức rằng cô không thể là người tổng tiền được. Oh, anh biết rằng anh không thu thập đủ chứng cứ để công bố, nhưng bản năng của anh đã nói cho anh bao nhiêu ngày qua rằng cô vô tội. Anh chỉ không đủ thông minh để lắng nghe thôi.

Anh nhìn cô một lúc rồi hỏi. “Tôi giúp cô đem trà vào nhé?”

“Chắc chắn anh có nhiều việc quan trọng phải làm hơn là trò chuyện với một người bầu bạn của một người phụ nữ trong bếp.”

“Tôi thường nhận ra rằng sự bầu bạn của phụ nữ là điều cần thiết nhất trong tình bạn.”

Môi cô cong lên một nụ cười miễn cưỡng. “Vậy thì, Phu nhân Danbury là một người tốt đấy.”

James nhìn miệng cô với sự thích thú không hề nao núng. Anh muốn hôn cô, anh nhận ra. Không hề ngạc nhiên vì điều đó – anh đã không nghĩ tí gì khác ngoài việc hôn cô trong ngày hôm qua. Kì lạ là anh muốn làm điều đó ngay lúc này trong sảnh. Anh thường kín đáo hơn.

“Mr. Siddons?”

Anh chớp mắt, hơi ngượng ngùng vì bị bắt gặp đang nhìn cô chăm chú.

“Ai tổng tiền Phu nhân Danbury?”

“Nếu tôi biết, tôi đã không buộc tội cô.”

“Hmph. Đừng nghĩ tôi đã tha thứ cho anh vì việc đó.”

“Lạy Chúa.” Anh nói, giật nảy mình. “Cô bắt đầu nghe y như bà ấy.”

Mắt Elizabeth mở lớn hoảng sợ. “Phu nhân Danbury ư?”

Anh gật và hmph trong điệu bộ mô phỏng hoàn hảo sự bất chước Phu nhân Danbury của Elizabeth.

Cô thở hổn hển. “Tôi đã không làm vậy phải không?”

Anh gật lần nữa, mắt anh nhảy múa thích thú.

Cô rên rỉ. “Tôi đi lấy trà đây.”

“Vậy là cô đã tha thứ cho tôi vì đã nghi ngờ cô tổng tiền?”

“Tôi nghĩ tôi phải làm vậy. Dường như anh không hiểu tính nết của tôi đủ để loại tôi ra ngay lập tức.”

“Cô thật rộng lượng.”

Cô bắn cho anh một ánh nhìn nói anh biết rằng cô không quá cảm kích trước câu bình luận tăng bốc của anh. “Nhưng điều tôi không hiểu là, Phu nhân Danbury có thể làm điều quái quỷ gì để tạo nên lí do tổng tiền?”

“Tôi không thể nói được.” Anh nói nhẹ nhàng.

Elizabeth gật. “Tôi sẽ lấy trà.”

“Tôi sẽ đi với cô.”

Cô giơ một tay lên. “Không. Anh sẽ không đi.”

Anh nắm lấy ngón tay cô và hôn vào đầu ngón giữa. “Có. Tôi sẽ đi.”

Elizabeth nhìn xuống tay cô. Lạy Chúa, người đàn ông này lại hôn cô lần nữa! Ngay trong sảnh! Quá sững sốt để rút tay về, cô nhìn trái nhìn phải, lo sợ rằng một người hầu có thể tình cờ gặp họ.

“Cô chưa bao giờ được hôn trước ngày hôm qua.” Anh thì thầm.

“Tất nhiên chưa!”

“Thậm chí trên tay.” Anh để tay cô hạ xuống, rồi cầm lấy tay kia và hôn khớp ngón tay.

“Mr. Siddons!” Cô hổn hển. “Anh điên rồi sao?”

Anh mỉm cười. “Tôi mừng vì cô chưa từng được hôn.”

“Anh điên rồi. Hoàn toàn điên rồi. Và”, Cô thêm vào một cách phòng thủ, “tất nhiên tôi đã từng được hôn trên tay trước đây.”

“Cha cô không được tính.”

Hơn bất kì điều gì, Elizabeth muốn tìm một cái hố trên sàn và nhảy xuống đó. Cô cảm thấy má cô nóng bừng lên, và cô biết cô không phải nói gì với anh để biết rằng anh đúng. Không có nhiều đàn ông chưa kết hôn trong ngôi làng nhỏ của cô, và chắc chắn không ai trong số họ đủ lịch sự để hôn tay cô.

“Anh là ai?” cô thì thầm.

Anh nhìn cô một cách kì lạ, đôi mắt nâu của anh nheo lại. “James Siddons. Cô biết mà.”

Cô lắc đầu. “Anh chưa bao giờ làm một người quản lí tài sản trước đây. Tôi cược cả cuộc đời tôi vào điều đó.”

“Cô có muốn xem giấy tờ của tôi không?”

“Anh đã nói sai về mình. Một người hầu sẽ...”

“Ah, nhưng tôi không chính xác là một người hầu.” Anh ngắt lời. “Cô cũng vậy. Tôi biết cô thuộc tầng lớp quý tộc nhỏ ở địa phương.”

Cô gật.

“Gia đình tôi là một gia đình lâu đời.” Anh tiếp tục. “Sự kiêu hãnh của chúng tôi, đáng tiếc, đã biến mất cùng với tiền bạc.”

“Đáng tiếc ư?”

Khóe miệng anh nhếch lên. “Đó là khoảng thời gian khó khăn.”

“Giống thế này.” Elizabeth nói kiên quyết. “Anh phải quay lại phòng khách ngay lúc này. Phu nhân Danbury đang ở trong đó, tôi chắc chắn là bà lo lắng tại cái quái gì mà tôi lại đóng cửa, và chúng ta đang làm gì, và trong khi tôi không tỏ ra biết về suy nghĩ của anh, tôi không mong muốn phải giải thích.”

James chỉ nhìn cô chăm chăm, tự hỏi tại sao anh bỗng nhiên cảm thấy như thể anh bị mắng mỏ bởi cô giáo của mình. Anh cười toe toét. “Cô giỏi ở điều này.”

Elizabeth xoay sở bước ba bước về phía nhà bếp. Cô thở một hơi thất vọng và quay lại. “Ồ điều gì?”

“Ở việc nói chuyện với một người đàn ông trưởng thành như thể anh ta là một đứa trẻ. Tôi cảm thấy đúng trong vị trí đó.”

“Anh không hề.” Cô vắn vẹo, vẩy tay về phía anh. “Nhìn anh đi. Anh trông không hối hận chút nào. Anh đang cười toe như một kẻ ngốc.”

Anh ngẩng đầu lên. “Tôi biết.”

Elizabeth giơ tay lên. “Tôi phải đi.”

“Cô làm tôi cười.”

Lời nói của anh, êm ái và mãnh liệt, dừng cô trên đường đi.

“Quay lại đi, Elizabeth.”

Có một mối liên hệ nào đó giữa hai người bọn họ. Elizabeth không biết gì về tình yêu, nhưng cô biết cô có thể yêu người đàn ông này. Cô cảm thấy sâu thẳm trong trái tim, và điều đó làm cô hoảng sợ. Anh không phải người đàn ông cô có thể cưới. Anh không có tiền: chính anh đã nói vậy. Làm sao cô gửi Lucas đến Eton khi lấy một người quản lý tài sản làm chồng? Làm sao cô nuôi dưỡng và che chở Susan và Jane? Susan mới mười bốn, nhưng rồi cô sẽ sớm muốn ra mắt. Luân Đôn thì không thể rồi, nhưng thậm chí một sự ra mắt nho nhỏ ở địa phương cũng sẽ tốn kém.

Và đó là điều mà cả Elizabeth lẫn người đàn ông đứng trước mặt cô – có thể là người duy nhất đã giành được trái tim cô – làm được.

Lạy Chúa, cô nghĩ rằng cuộc đời cô đã đối xử với cô không hề công bằng trước đây, nhưng điều này... điều này thật đau đớn.

“Quay lại đi, Elizabeth.”

Cô tiếp tục bước đi. Đó là điều khó khăn nhất cô từng làm.

Tối khuya hôm đó, Susan, Jane và Lucas Hotchkiss túm tụm với nhau ở cái sàn nhà lạnh tanh của sảnh trên lầu, ngay trước phòng ngủ của chị lớn họ.

“Em nghĩ chị ấy đang khóc.” Lucas thì thầm.

“Tất nhiên chị ấy đang khóc.” Jane rít lên. “Bất kì đứa ngốc nào cũng có thể nói rằng chị ấy đang khóc.”

“Câu hỏi đặt ra là,” Susan cắt ngang. “tại sao chị ấy lại khóc?”

Không ai có câu trả lời cho điều đó.

Họ do dự một lát sau khi nghe một tiếng thỏn thức hơn to hơn bình thường, rồi họ nuốt xuống không dễ chịu khi tiếp đó là một tiếng hỉ mũi lớn.

“Chị ấy đã lo lắng về tiền bạc.” Lucas lưỡng lự.

“Chị ấy luôn lo lắng về tiền bạc.” Jane vắn lại.

“Chuyện đó chỉ bình thường thôi.” Susan thêm vào. “Ai không có tiền luôn lo lắng về nó.”

Hai người trẻ tuổi nhà Hotchkiss gật đầu đồng ý.

“Chúng ta thực sự không có gì à?” Jane thì thầm.

“Chị e là thế.” Susan nói.

Mắt Lucas bắt đầu long lanh. “Em sẽ không được đến Eton phải không?”

“Không, không” Susan nhanh chóng nói. “tất nhiên em sẽ đi. Chúng ta chỉ phải tiết kiệm.”

“Làm sao chúng ta có thể tiết kiệm khi không có gì cả?” cậu hỏi.

Susan không trả lời.

Jane thui vào xương sườn cô. “Em nghĩ một người trong chúng ta nên an ủi chị ấy.”

Trước khi Susan có thể làm gì hơn gật đầu, họ nghe một tiếng va chạm lớn, tiếp đó là âm thanh lạ lùng không thể tin được của người chị gái đứng đắn của họ quát lên. “Hãy cút xuống địa ngục đi!”

Jane hồn hển.

Miệng Susan mở ra.

“Em không thể tin chị ấy nói thế.” Lucas thở khó nhọc. “Em tự hỏi chị ấy đang nguyên rửa ai.”

“Không có gì đáng để tự hào cả.” Jane ngắt lời, chọc vào chỗ mềm trên xương đòn cậu.

“Ow!”

“Và đừng nói ‘chết tiệt’ ” Susan thêm vào.

“Điều này quá xứng đáng để tự hào. Thậm chí em cũng không bao giờ nói thế.”

Jane đảo mắt. “Đàn ông.”

“Đừng cãi nhau nữa.” Susan nói điên cuồng. “Chị nghĩ tốt hơn chị nên vào và xem chị ấy thế nào.”

“Vâng” Jane đáp lại “như em vừa mới nói.”

“Tại sao tất cả đều là ý của chị?” Lucas sững sủa. “Chị luôn...”

“Đó là ý của chị!”

“Im lặng!” Susan gần như quát lên. “Xuống nhà, cả hai đứa. Và nếu chị phát hiện bất kì đứa nào không nghe lời chị, chị sẽ làm quần áo cứng lại một tháng.”

Cả hai đứa nhỏ gật đầu và chạy xuống cầu thang. Susan thở thật sâu và gõ cửa phòng Elizabeth.

Không trả lời.

Susan gõ lần nữa. “Em biết chị ở trong đó.”

Tiếng bước chân, theo đó là một tiếng mở cửa mạnh bạo. “Tất nhiên ưm biết chị ở trong này.” Elizabeth cúi kính. “Mọi người hầu như có thể nghe chị cả con đường đến nhà Danbury.”

Susan mở miệng ra, đóng lại, và lại mở ra lần nữa để nói. “Em muốn hỏi có điều gì đó không ổn chẳng, nhưng rồi em nhận ra nghe thật lố bịch, thay vì vậy có lẽ em có thể hỏi điều gì không ổn?”

Câu trả lời của Elizabeth không được nói ra. Thay vì thế, cô quay đầu và nhìn chăm chăm vào vật màu đỏ nằm ở góc phòng.

“Lạy Chúa!” Susan la lên, chạy băng qua phòng. “Đây là tiếng em nghe à?”

Elizabeth khinh khỉnh liếc quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CƯỚI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC đang được cầm cẩn thận trong tay em cô.

“Quyển sách này thuộc về phu nhân Danbury.” Susan nói. “Chính chị đã bắt em hứa không được làm hỏng thậm chí cả gáy sách. Và chị ném nó qua phòng ư?”

“Sự ưu ái của chị đã thay đổi. Chị không quan tâm nếu quyển sách đó cháy. Chị không quan tâm nếu bà Seeton bị thiêu đốt.”

Miệng Susan tạo thành vòng tròn hoàn hảo. “Chị nguyên rửa bà Seeton xuống địa ngục sao?”

“Có lẽ.” Elizabeth nói với một giọng xác láo.

Susan vỗ tay lên mặt vì sốc. “Elizabeth, chị không nghe như chính mình.”

“Chị không cảm thấy là chính mình.”

“Chị phải nói với em điều gì xảy ra đã làm chị tổn thương.”

Elizabeth thở ngắn, hời hợt. “Quyển sách đó đã phá hỏng cuộc đời chị.”

Susan chớp mắt. “Chị chưa bao giờ cường điệu như thế.”

“Có lẽ chị đã thay đổi.”

“Có lẽ.” Susan nói, rõ ràng tăng thêm một chút tức tối với sự lảng tránh của chị cô. “chị sẽ muốn giải thích quyển sách này phá hỏng cuộc đời chị như thế nào.”

Elizabeth nhìn đi chỗ khác nên Susan không thể nhìn khuôn mặt cô run rẩy tẻ hại thế nào. “Chị sẽ không tán tỉnh anh ấy. Chị sẽ không bao giờ tới gần anh ấy nếu chị không nhồi nhét nó vào đầu...”

“Lạy Chúa!” Susan cắt ngang. “Anh ta đã làm gì chị? Anh ta đã làm nhục chị à?”

“Không!” Elizabeth la lớn. “Anh ấy sẽ không bao giờ làm vậy.”

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?”

“Oh, Susan.” Elizabeth đáp, những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống mặt cô. “Chị có thể đã yêu anh ấy rồi. Chị có thể đã thực sự yêu anh ấy rồi.”

“Vậy thì vấn đề là gì?” Susan thì thầm dịu dàng.

“Susan, anh ấy không có hai xu để mà cọ xát vào nhau! Anh ấy là một người quản lý tài sản!”

“Nhưng không phải chị có thể hạnh phúc với một cuộc sống đơn giản ư?”

“Tất nhiên chị có thể.” Elizabeth ngắt lời. “Nhưng việc học của Lucas thì sao? Và sự ra mắt của em nữa? Và màu vẽ cho Jane? Em không nghe lời nào chị nói tuần trước à? Em nghĩ rằng chị tìm một người chồng cho vui sao? Chúng ta cần tiền, Susan. Tiền.”

Susan thậm chí không thể nhìn vào mắt chị cô. “Em xin lỗi vì chị cảm thấy phải hi sinh bản thân.”

“Điều đáng buồn cười là, chị không nghĩ nó là sự hi sinh gì cả. Nhiều phụ nữ cưới người mà họ không yêu. Nhưng bây giờ...” Cô dừng lại và chùi mắt. “Giờ nó chỉ khó khăn. Mọi thứ. Khó khăn.”

Susan nuốt xuống và nhẹ nhàng nói. “Có lẽ chị nên trả lại quyển sách.”

Elizabeth gật. “Chị sẽ làm vậy ngày mai.”

“Chúng ta có thể... chúng ta có thể quyết định tiếp tục thế nào sau. Em chắc chị có thể tìm một người chồng mà không phải thực hành...”

Elizabeth giơ tay lên. “Đừng nói về nó bây giờ.”

Susan gật, rồi mỉm cười yếu ớt khi cô giơ quyển sách lên. “Em sẽ lau chùi nó. Chị có thể trả nó lại vào ngày mai.”

Elizabeth không di chuyển khi cô nhìn em cô rời khỏi phòng. Rồi cô lê mình lên giường và bắt đầu khóc. Nhưng lần này cô giữ cái gối trên đầu, bóp nghẹt tiếng thổn thức của cô.

Điều cuối cùng cô muốn là thêm sự cảm thông nào nữa.

8. Chương 8

Elizabeth đến nhà Danbury sớm hơn mọi ngày vào sáng hôm sau, hi vọng trốn vào thư viện và để lại quyển sách trước khi Phu nhân Danbury dùng xong bữa sáng. Mọi thứ cô muốn là để cái thứ chết tiệt này ra khỏi tầm nhìn và sự chiếm hữu của cô mãi mãi.

Cô đã vẽ ra cảnh tượng này cả trăm lần trong đầu. Cô sẽ đặt quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TUỐC lại trên kệ và kiên quyết đóng cánh cửa thư viện đằng sau cô. Và điều đó, cô cầu mong, sẽ như thế.

“Người gây ra cho ta không gì ngoài sự đau khổ.” Cô lăm bằm vào trong túi.

Lạy Chúa, cô đang trở thành một kẻ ngu ngốc nhất. Cô đang nói với một quyển sách. Một quyển sách! Nó không có tí quyền lực nào, nó sẽ không thay đổi cuộc đời cô, và nó chắc chắn sẽ không trả lời cô khi cô đủ ngốc để nói về hướng nó.

Nó chỉ là một quyển sách. Một vật vô tri vô giác. Quyền lực duy nhất nó nắm giữ là điều cô chọn để cho nó. Nó chỉ có thể quan trọng tới cuộc đời cô nếu cô khiến nó như thế.

Tất nhiên, điều đó không giải thích tại sao cô nửa mong chờ nó rực sáng trong bóng tối mỗi lần cô nhìn vào túi xách của cô. Cô nhón chân vào sảnh, lần đầu tiên trong đời cô cảm ơn sự giữ vững thời gian biểu một cách chặt chẽ của phu nhân Danbury.

Nữ bá tước còn nửa tiếng để dùng xong bữa sáng, nghĩa là Elizabeth sẽ có ít nhất hai mươi phút nữa trước khi chủ của cô xuất hiện trong phòng khách.

Hai phút để đặt quyển sách lại chỗ thư viện, mười tám phút để bình tâm lại.

Elizabeth đưa tay vào túi và đang chớp lấy quyển sách khi cô quay sang góc nhà. Cửa thư viện đang khép hờ. Hoàn hảo. Cô gây ra càng ít tiếng động, càng ít khả năng ai đó bắt gặp cô. Không phải là có quá nhiều hoạt động ở khu này của ngôi nhà trước khi phu nhân Danbury dùng xong bữa sáng, dù sao một người không thể quá cẩn thận.

Cô lách một bên qua cánh cửa đang mở, ánh mắt cô dán chặt vào cái kệ nơi cô đã tìm thấy quyển sách mấy hôm trước. Tất cả những gì cô phải làm là băng qua phòng, để quyển sách lại, và rời đi. Không quanh co, không cần thiết dừng lại.

Cô lấy quyển sách ra, mắt cô tập trung vào cái kệ. Hai bước nữa, và...

“Buổi sáng tốt lành, Elizabeth.”

Cô hét lên.

James tiến tới hơi ngạc nhiên. “Vô cùng xin lỗi vì đã làm cô giật mình.”

“Anh làm gì ở đây?” cô hỏi.

“Cô đang run đấy.” anh nói với một giọng lo lắng. “Tôi thực đã làm cô giật mình phải không?”

“Không”, cô nói, giọng cô hơi to. “Chỉ là tôi không mong có người. Thư viện luôn trống không giờ này vào buổi sáng.”

Anh nhún vai. “Tôi thích đọc. Phu nhân Danbury nói rằng tôi có thể tự do sử dụng bộ sưu tập của bà. Tôi nói, cái gì trong tay cô thế?”

Elizabeth nhìn theo mắt anh đến tay cô và hỏn hển. Lạy Chúa, cô vẫn giữ quyển sách. “Không có gì.” Cô la lên, cô đẩy nó vào túi. “Không gì cả.” Nhưng sự căng thẳng khiến nhón tay cô vụng về, và quyển sách rơi xuống sàn.

“Đó là quyển sách cô cố giấu tôi hôm trước.” Anh nói với một tia hoan hỉ trong mắt.

“Không phải!” cô thực sự quát lên, ngồi thụp xuống sàn để che nó. “Nó chỉ là một quyển tiểu thuyết ngớ ngẩn tôi mượn, và...”

“Nó có hay không?” anh dài giọng. “Tôi có thể thích đọc nó.”

“Anh ghét nó.” Cô nhanh chóng nói. “Nó là truyện lãng mạn.”

“Tôi thích truyện lãng mạn.”

“Tất nhiên mọi người thích truyện lãng mạn.” cô nói lung tung. “nhưng anh thực sự muốn đọc nó ư? Tôi nghĩ là không. Nó rất thông thiết. Anh sẽ chán.”

“Cô nghĩ vậy à?” Anh lăm bằm, khóe miệng anh nhếch lên một kiểu cười nửa miệng khá hiểu biết.

Cô gật diên cuồng. “Tuy nhiên, nó thực sự là một quyển sách dành cho phụ nữ.”

“Điều đó hơi phân biệt, cô không nghĩ vậy à?”

“Tôi chỉ cố cứu anh thôi.”

Anh cúi xuống. “Cô thật chu đáo.”

Cô thay đổi vị trí để ngồi lên trên quyển sách. “Chu đáo là tốt.”

Anh di chuyển đến gần hơn, mắt anh rực sáng. “Đó là một điều tôi thích nhất ở cô, Elizabeth.”

“Gì cơ?” Cô rít lên.

“Sự chu đáo của cô.”

“Anh không thể.” Cô quay lại, thực sự đả kích lời nói của anh. “Chỉ mới hôm qua anh nghĩ tôi tống tiền Phu nhân Danbury. Chu đáo như thế nào chứ?”

“Cô đang cố thay đổi chủ đề.” Anh trách cứ. “nhưng chỉ để chứng thực, tôi đã quyết định cô không là người tống tiền. Thật sự cô là người đáng nghi đầu tiên – dù sao, cô hơi có quyền tự do với đồ đạc của Phu nhân Danbury – nhưng một người không cần quá nhiều thời gian bầu bạn với cô để có một sự đánh giá chính xác về tính cách của cô.”

“Anh thật chu đáo đấy.” cô nói chua chát.

“Tránh khỏi quyển sách đi, Elizabeth.” Anh yêu cầu.

“Không.”

“Tránh khỏi quyển sách.”

Cô rên rỉ. Cuộc đời cô không thể trở nên như thế này. “Sự xấu hổ” thậm chí không thể mở đầu để diễn tả câu nói trong đầu cô được. Và “củ cải đường” không thể mở đầu để diễn tả tình trạng má cô được.

“Cô chỉ làm điều này tệ hơn thôi.” Anh cúi xuống, và bằng cách nào đó xoay sở được để chụp lấy một góc quyển sách.

Cô ngay lập tức che đi. “Tôi sẽ không di chuyển.”

Anh liếc cô và ngo nguậy ngón tay. “Tôi sẽ không di chuyển tay tôi.”

“Anh thật phóng đảng.” Cô hít thở. “Vuốt ve sau lưng một người đàn bà.”

Anh cúi tới trước. “Nếu tôi đang vuốt ve lưng cô, cô sẽ có nét mặt hoàn toàn khác.”

Cô đánh mạnh vào vai anh. Đó hoàn toàn không ít hơn điều anh xứng đáng, James nghĩ, nhưng anh sẽ bị nguyên rửa nếu rời khỏi thư viện mà không xem qua quyển sách nhỏ màu đỏ của cô.

“Anh có thể sỉ nhục tôi mọi điều anh muốn.” cô nói với một giọng kiêu kì “nhưng không có tác dụng gì đâu. Tôi không di chuyển.”

“Elizabeth, cô rất giống một con gà mái đang cố ấp một quả trứng.”

“Nếu anh là bất kì kiểu quý ông nào...”

“Ah, nhưng có thời gian và không gian cho việc cư xử như quý ông, và đây không phải một trong số đó.” Anh ấn ngón tay xa hơn dưới cô, với thêm vài inch nữa của quyển sách dưới tay anh. Một cái đẩy nữa, và anh có thể móc ngón tay cái của anh quanh rìa cuốn sách, và rồi nó sẽ là của anh!

Miệng cô mím lại. “Bỏ tay anh ra khỏi người tôi.” Cô la lên.

Anh làm điều trái ngược, lắc lư ngón tay tiến tới thêm nửa inch. “Một kì công đáng lưu ý, thực sự, nói mọi điều như thế từ miệng cô.”

“James!”

Anh giơ tay kia lên. “Chỉ một lúc nữa thôi, nếu cô vui lòng. Tôi đang tập trung.”

Khi cô liếc anh, anh móc ngón tay cái quay góc trên của quyển sách. Miệng anh căng ra thành một nụ cười chết người. “Cô thua rồi, Miss Hotchkiss.”

“Anh làm cái gì... Aaaaaaaacccccck!”

Với một cái giật mạnh, anh kéo quyển sách từ phía dưới cô ra, khiến cô nằm dài.

“Khôôôôonnnnggg!” Cô la lên, nghe như thể sự hủy diệt của trái đất nằm trong khả năng lấy lại quyển sách của cô.

James chạy ngang qua phòng, đưa quyển sách lên cao một cách hân hoan. Elizabeth thấp hơn anh cả foot (khoảng 0,3048m), cô không bao giờ có thể với được.”

“James, làm ơn đi.” Cô nài nỉ.

Anh lắc đầu, mong rằng anh không quá giống một kẻ đê tiện, nét mặt cô khá đau khổ. Nhưng anh đã bắn khoả về quyển sách của cô bao nhiêu ngày qua, và anh đã đi quá xa rồi, vì vậy anh ngẩng đầu lên, quay quyển sách lại, và đọc tiêu đề.

Làm Thế Nào Để CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚNG.

Anh chớp mắt. Chắc chắn cô không biết... không, cô không thể biết lí lịch thật của anh.

“Tại sao anh làm thế?” cô nói với một giọng tắc nghẹn. “Tại sao anh phải làm thế?”

Anh quay đầu sang cô. “Cái gì đây?”

“Nó giống cái gì chứ?” Cô cau cấn.

“Tôi... ah... tôi không biết.” Vẫn giữ quyển sách trên cao, anh mở nó ra và lật sơ vài trang. “Nó trông giống một quyển sách hướng dẫn, thực ra là vậy.”

“Vậy thì nó là vậy đấy.” Cô bắn trả. “Giờ thì làm ơn đưa nó lại cho tôi. Tôi phải trả lại cho Phu nhân Danbury.”

“Cái này thuộc về dì... phu nhân Danbury?” anh hỏi không thể tin được.

“Vâng! Giờ thì đưa lại đây.”

James lắc đầu, nhìn lên quyển sách, rồi lại nhìn chăm chăm sang Elizabeth. “Nhưng tại sao bà lại cần một quyển sách như thế này chứ?”

“Tôi không biết.” cô gần như rên rỉ. “Nó đã cũ. Có lẽ bà đã mua nó trước khi cưới Đức ông Danbury. Nhưng làm ơn, để tôi đặt nó lên kệ trước khi bà dùng xong bữa sáng và đến.”

“Chỉ một chút thôi.” Anh lật sang trang khác và đọc:

BẠN PHẢI KHÔNG BAO GIỜ TÁCH MÔI RA KHI CƯỜI. MỘT NỤ CƯỜI MỈM SẼ BÍ ẨN HƠN RẤT NHIỀU, VÀ VIỆC CỦA BẠN LÀ QUYỀN RỪ HẦU TƯỚNG CỦA BẠN.

“Đó là tại sao họ luôn làm như vậy ư?” Anh lẩm bẩm. Anh liếc sang Elizabeth. “Chỉ Dẫn Số Hai Mươi giải thích rất nhiều.”

“Quyển sách.” Cô gầm lên, đưa tay ra.

“Trong trường hợp cô quan tâm” anh nói với một cái vẩy tay cời mở. “Bản thân tôi thì thích những người biết cách cười hơn. Cái này...” anh căng môi ra thành một nụ cười chế nhạo. “...thật sự rất không phù hợp.”

“Tôi không nghĩ bà Seeton có ý để anh làm vậy.” Cô đáp trả với vẻ mặt căng thẳng như anh. “Tôi nghĩ anh phải làm thế này.” Lần này cô cong môi lại thành một nụ cười nửa miệng thanh tú, một nụ cười làm anh rung mình từ xương sống tới...

“Vâng” anh nhún vai nói. “Nó gây ấn tượng hơn nhiều.”

“Tôi không thể tin tôi đang thảo luận điều này với anh.” Cô nói, với chính mình nhiều hơn là với anh. “Chúng ta có thể chỉ để lại quyển sách được không?”

“Chúng ta còn ít nhất mười phút trước khi Phu nhân Danbury dùng xong bữa sáng. Đừng lo.” Anh lại chú ý vào quyển sách nhỏ màu đỏ. “Tôi thấy nó hấp dẫn đấy.”

“Tôi thì không.” Cô nghiêng rằng.

James chú ý sang Elizabeth. Cô đang đứng cứng người lại như một tấm ván, hai bàn tay nắm chặt bên mình. Má cô chuyển thành một màu đỏ giận dữ. “Cô đang giận tôi.” Anh nói.

“Sự quan sát của anh đáng kinh ngạc đấy.”

“Nhưng tôi chỉ đùa với cô thôi mà. Cô phải biết nó không bao giờ có ý xúc phạm.”

Mắt cô tăng thêm một chút gay gắt. “Anh thấy tôi có đang cười không?”

“Elizabeth” Anh xoa dịu. “Tất cả là đùa thôi mà. Chắc chắn cô không nghiêm túc thực hành quyển sách này.”

Cô không trả lời. Sự im lặng trong phòng trở nên nặng nề hơn, và James thấy một tia đau đớn trong đôi mắt xanh ngọc của cô. Khóe môi cô run run, rồi căng ra và rồi cô quay đi. “Oh, Chúa ơi.” Anh hít thở, một cái nhói tội lỗi ở cơ hoành. “Tôi rất xin lỗi.”

Cô nâng cằm lên, nhưng anh không thể thấy khuôn mặt cô với sự xúc động kìm nén khi cô nói. “Chúng ta có thể dừng việc này ở đây chứ?”

Lặng lẽ, anh hạ tay xuống và đưa cô quyển sách. Cô không cảm ơn anh, chỉ lấy nó lại và giữ nó trước ngực.

“Tôi không nhận ra cô đang tìm một người chồng.” Anh nói nhẹ nhàng.

“Anh không biết gì về tôi.”

Anh ngượng ngùng chỉ tay vào quyển sách. “Nó có hữu dụng không?”

“Không.”

Sự thẳng thừng của giọng cô như một cú thụi vào bụng anh. Như thế nào đó, James bắt chợt nhận ra, anh muốn làm cho nó tốt hơn. Anh phải xua đi vẻ tê liệt trong mắt cô, lấy lại sự du dương của giọng cô. Anh phải nghe cô cười, nghe chính anh cười vì những trò đùa nho nhỏ của cô.

Anh không biết tại sao. Anh chỉ biết anh phải làm gì đó.

Anh hắng giọng và hỏi. “Có cách nào tôi có thể hỗ trợ không?”

“Gì cơ?”

“Tôi có thể giúp cô gì không?”

Cô nhìn anh ngờ vực. “Anh có ý gì?”

Môi James hơi tách ra khi anh cố hình dung làm thế quái nào để trả lời. “Chỉ là... well, tôi tình cờ biết một hoặc hai điều về việc tìm một người chồng... hoặc đúng hơn, trong trường hợp của tôi, một người vợ.”

Mắt cô trông ngạc nhiên. “Anh đã kết hôn ư?”

“Không!” anh nói, thậm chí ngạc nhiên vì sự mạnh mẽ trong lời đáp của anh.

Cô rõ ràng nhẹ nhõm. “Oh, tạ ơn Chúa. Vì anh... anh...”

“Vì tôi hôn cô?”

“Vâng.” Cô làm bầm, má cô chuyển thành màu hồng từ những vệt đỏ mới đây.

Anh tiến tới và đặt tay dưới cằm cô, ép cô nhìn lên anh. “Nếu tôi đã kết hôn, Elizabeth, cô có thể chắc chắn rằng tôi sẽ không đùa giỡn với người phụ nữ khác.”

“Anh thật... chín chắn.”

“Tất cả những gì tôi muốn nói với cô là nếu cô thật sự tìm một người chồng, tôi sẽ rất sẵn lòng giúp cô bằng mọi cách có thể.”

Elizabeth chỉ nhìn chăm chăm vào anh, không thể tin sự châm biếm của khoảnh khắc này. Cô ở đây, đứng trước người đàn ông cô dành cả đêm hôm trước để khóc vì anh, và anh đang đề nghị giúp cô tìm một người đàn ông khác để kết hôn ư? “Điều này không thể xảy ra,” cô tự nhủ “Điều này đúng là không thể xảy ra.”

“Tôi không hiểu tại sao không chứ.” Anh nói nhẹ nhàng. “Tôi xem cô như một người bạn, và...”

“Làm thế nào anh có thể giúp tôi?” cô hỏi, bắn khoăn điều quái quỷ nào đã ám ảnh để cô thậm chí đang tiếp tục cái chủ đề này. “Anh là người mới ở khu vực này. Anh không thể giới thiệu tôi với bất kì ứng viên phù hợp nào. Và” cô thêm vào, chỉ lung tung về phía anh “anh rõ ràng không biết nhiều về thời trang.”

Anh lão đảo về phía sau. “Gì cơ!”

“Chúng là bộ quần áo đẹp, nhưng chúng đã lỗi thời nhiều năm rồi.”

“Của cô cũng thế.” Anh nói với một nụ cười.

“Tôi biết” Cô bắn trả. “Đó là tại sao tôi lại cần sự giúp đỡ từ ai đó biết mình đang nói gì.”

James nghiêng đầu một cách căng thẳng về một bên, và rồi thẳng lại, cố kìm nén sự bất bẽ. Người đàn bà vô lí này phải thấy tủ quần áo của anh ở Luân Đôn. Quần áo xôm tụ, tất cả đều thời trang nhất, và không bộ nào trong đó diêm dúa lố lăng và rườm rà. “Tại sao cô quá thiết tha kết hôn vậy?” anh hỏi, quyết định rằng đánh giá tình trạng của cô quan trọng hơn biện hộ cho quần áo của anh.

“Đó không phải việc của anh.”

“Tôi không đồng ý. Nếu tôi muốn giúp cô, đó phải là điều tôi quan tâm.”

“Tôi không đồng ý để anh giúp tôi.” Cô vịn lại.

Mắt anh tìm đến quyển sách. “Có cần phải là một hầu tước không?”

Cô chớp mắt không hiểu. “Gì cơ?”

“Có cần phải là một hầu tước không?” Anh lặp lại. “Cô phải có tước hiệu ư? Quan trọng lắm sao?”

Cô lùi một bước bởi tông giọng the thé của anh. “Không.”

James cảm thấy các cơ của anh thư giãn. Anh thậm chí không nhận ra anh căng thẳng đến thế nào, hoặc chỉ là câu trả lời không của cô quan trọng thế nào đối với anh. Cả đời anh, anh đã buồn phiền nhận thức rằng vị trí của anh có ý nghĩa chứ không phải tính cách của anh. Cha anh không bao giờ gọi anh là con trai ông, chỉ là người thừa kế thôi. Hầu tước trước không biết làm thế nào để liên hệ với một đứa trẻ; ông đối xử với James như một người trưởng thành bé nhỏ. Bất kì sự vi phạm của trẻ nhỏ nào cũng bị xem như sự sỉ nhục cho tước hiệu, và James đã nhanh chóng học cách giữ tính cách cởi mở bình thường của anh được che giấu dưới lớp mặt nạ của một sự phục tùng nghiêm túc – ít nhất là khi anh ở trong cuộc nói chuyện với cha anh.

Ở trường anh đã nổi tiếng – những cậu trai với sự hấp dẫn và khỏe mạnh luôn thế - nhưng đã mất thời gian để chọn ra những người bạn thực sự trong những kẻ xem anh như một phương tiện đến cuộc sống tốt đẹp hơn và địa vị.

Và rồi ở Luân Đôn – Lạy Chúa! Anh có thể có hai cái đầu và vòi của một con voi vì tất cả thứ mà những người phụ nữ đó quan tâm. “Hầu tước, hầu tước.” Anh nghe lời xì xào. “Anh ta là một hầu tước. Anh ta có gia tài. Anh ta sống trong một tòa lâu đài.” Bề ngoài và tuổi trẻ anh nghe được xem như lợi ích, nhưng không bao giờ anh nghe bất kì ai đề cập đến trí tuệ, óc hài hước hoặc thậm chí nụ cười của anh.

Thực ra mà nói, Elizabeth Hotchkiss là người phụ nữ đầu tiên anh gặp có vẻ thích anh vì chính bản thân anh.

Anh nhìn sang cô. “Không hầu tước.” Anh lẩm bẩm. “VẬY, TẠI SAO, QUYỂN SÁCH?”

Nắm tay của cô lắc bên mình, và cô trông như thể cô có thể giậm chân bất cứ lúc nào. “Bởi vì nó ở đây. Bởi vì nó không được gọi là LÀM THẾ NÀO ĐỂ CƯỚI MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÔNG ĐỊA VỊ CÓ ÍT TÀI SẢN VÀ SỰ HÀI HƯỚC VỪA PHẢI. Tôi không biết.”

James phải cười vì điều đó.

“Nhưng tôi nghi ngờ việc tôi có thể thu hút một quý ông ở địa vị hàng đầu.” cô thêm vào. “Tôi không có của hồi môn, và tôi chắc chắn không phải là một viên kim cương sáng giá.”

Họ không hợp ý ở điểm đó, nhưng anh ngờ rằng cô sẽ không tin anh dù anh nói vậy. “Cô đã có ứng viên nào trong đầu chưa?” anh hỏi.

Cô ngừng lại lúc lâu trước khi nói. “Chưa.”

“VẬY cô đã có một người đàn ông trong đầu.” anh nói với nụ cười toe toét.

Lần nữa, cô vẫn im lặng vài giây trước khi nói, trong một tông giọng nói với anh rằng sự sống của anh sẽ nguy hiểm nếu anh tiếp tục chủ đề này đi xa hơn. “Anh ta không phù hợp.”

“Và điều gì thì phù hợp?”

Cô thở dài mệt mỏi. “Tôi không muốn bị đánh, tôi không muốn bị bỏ rơi...”

“Ôi, chúng ta đang nhắm đích cao đấy.”

“Quên những gì tôi nói đi.” Cô ngắt lời. “Dù sao tôi cũng không biết tại sao tôi chia sẻ điều này với anh. Anh rõ ràng hiểu bị bỏ rơi là như thế nào, không có sự lựa chọn, biết rằng không có cơ hội cho việc anh làm...”

“Elizabeth,” anh nói nhẹ nhàng, bước tới và chụp lấy tay cô. “Tôi xin lỗi.”

“Anh ta phải có tiền.” Cô nói buồn bã, nhìn xuống tay cô trong tay anh. “Tôi cần tiền.”

“Tôi hiểu.”

“Tôi nghi ngờ nếu anh hiểu, nhưng nó gần đủ cho anh để biết rằng tôi nghèo túng.”

“Phu nhân Danbury không trả cô đủ tiền để lo cho bản thân à?” anh hỏi một cách êm ái.

“Bà ấy có, nhưng nó không đủ để chăm lo cho các em tôi. Và Lucas phải đến Eton.”

“Đúng.” Anh nói một cách điên cuồng. “một cậu con trai nên thế. Cô nói cậu ấy là một nam tước?”

“Không, tôi không nói, nhưng vâng, nó là một nam tước.”

“Phu nhân Danbury đáng ra phải nói với tôi.”

Cô nhún vai và xả ra một cơn giận cùng với tràng cười tự chế giễu. “Đó là tin tức thông thường. Chúng tôi thuộc tầng lớp quý tộc nhỏ bần cùng ở vùng này. Vậy anh thấy đấy, tôi hoàn toàn không thể kết hôn. Tất cả những gì tôi phải trao là dòng dõi huyết thống. Và thậm chí nó không quá gây ấn tượng. Không như thể tôi xuất thân từ tầng lớp quý tộc.”

“Không” anh dậm chiêu. “nhưng một người vẫn thường nghĩ rằng nhiều đàn ông mong muốn cưới tầng lớp quý tộc địa phương, đặc biệt là dòng có tước vị. Và cô còn rất xinh đẹp nữa.”

Cô nhìn lên gay gắt. “Xin đừng chiếu cố tôi.”

Anh mỉm cười không tin. Cô rõ ràng không biết về sự quyền rũ của mình.

“Tôi đã được bảo là khá xinh...” cô bắt đầu.

Well, có lẽ biết một chút.

“...nhưng xinh đẹp thì quá phóng đại.”

Anh phẩy tay, gạt bỏ sự phản kháng của cô. “Cô phải tin tôi về sự đánh giá này. Như tôi đang nói, tôi chắc chắn phải có vài người đàn ông trong vùng muốn cưới cô.”

“Chỉ có một” cô nói một cách đáng ghét. “Một điền chủ địa phương. Nhưng ông ta già, mập và xấu tính. Em gái tôi đã nói nó sẽ chạy đến một khu xưởng nếu tôi cưới ông ta.”

“Tôi hiểu.” James xoa cằm, tìm kiếm một giải pháp cho tình trạng khó xử của cô. Có vẻ là một tội lỗi nếu cô phải cưới một điền chủ già kinh tởm gấp đôi tuổi cô. Anh có đủ tiền đưa em cô đến Eton cả ngàn lần hơn thế.

Hoặc đúng hơn là, Hầu tước Riverdale có thể. James Siddons, một Người Thường, không thể có thứ gì ngoài bộ quần áo cũ của ông ta.

Nhưng có lẽ anh có thể sắp xếp vài món quà vô danh. Chắc chắn Elizabeth sẽ không quá kiêu hãnh để từ chối một món quà không ngờ tới. Anh không nghi ngờ rằng cô sẽ từ chối một món quà vì lợi ích của cô, nhưng không khi hạnh phúc gia đình cô đang bị đe dọa.

James ghi nhớ trong đầu việc liên hệ với người cố vấn của anh sớm nhất có thể.

“Vậy” cô nói với một nụ cười không thoải mái.”trừ khi anh có một gia tài được cất giấu, tôi thực sự không hiểu làm cách nào anh có thể giúp tôi.”

“Well,” anh nói, bác bỏ một sự dối trá ngay lập tức. “Tôi nghĩ tôi sẽ giúp cô theo cách khác.”

“Ý anh là gì?”

Anh lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận. “Tôi biết một chút về nghệ thuật tán tỉnh. Trước khi tôi tìm một việc làm, tôi đã... không hoàn toàn tích cực lắm, nhưng tôi đã tham gia những buổi tiệc.”

“Ở Luân Đôn?” cô hỏi hồ nghi. “Với những quý tộc ư?”

“Tôi sẽ không bao giờ hiểu sự phức tạp của mùa hội ở Luân Đôn.” Anh nói khá dứt khoát.

“Oh. Well, không thành vấn đề, tôi cho là thế, vì tôi không có tiền cho một mùa lễ hội.” Cô lại nhìn lên và dành cho anh một nụ cười buồn bã. “Và thậm chí nếu tôi không thiếu tiền, thì dù sao tất cả cũng dành cho việc học của Lucas.”

Anh nhìn cô chăm chăm, bị hấp dẫn bởi khuôn mặt hình oval thanh tú ấy và đôi mắt xanh mở to. Cô phải là người ít ích kỷ nhất anh từng gặp. “Cô là một người chị tốt, Elizabeth Hotchkiss.” Anh nói nhẹ nhàng.

“Không thực sự.” Cô nói với giọng buồn bã. “Đôi khi tôi cảm thấy rất phần uất. Nếu tôi là một người tốt hơn...”

“Không thể nào” Anh cắt ngang. “Không có gì là sai trái khi giận dữ về sự bất công.”

Cô cười. “Không phải là bất công, James, đó là sự nghèo khổ. Tôi chắc anh hiểu.”

Cả đời anh, James chưa bao giờ cần đến tiền. Khi cha anh còn sống, anh được cấp số tiền tiêu khổng lồ. Và rồi, được mang tước hiệu, anh thừa kế phần tài sản thậm chí còn đồ sộ hơn.

Elizabeth nghiêng đầu và nhìn ra cửa sổ, nơi một cơn gió nhẹ thổi những chiếc lá cây đu ưa thích của Phu nhân Danbury. “Thỉnh thoảng” cô thì thầm, “tôi ước...”

“Cô ước gì?” James chăm chú hỏi.

Cô khẽ lắc đầu. “Không có gì. Và tôi thực sự phải đi gặp Phu nhân Danbury. Bà sẽ đến phòng khách trong vài phút ngay đây và chắc chắn là cần tôi.”

“Elizabeth!” tiếng ồn âm vang từ phía bên kia sảnh.

“Thấy chưa? Anh có thấy tôi hiểu rõ bà ấy đến thế nào không?”

James nghiêng đầu một cách kính cẩn và thì thầm. “Cực kì ấn tượng.”

“ELIZABETH!”

“Lạy Chúa!” Elizabeth nói. “Bà ấy có thể cần gì nhỉ?”

“Người bầu bạn” James đáp lại. “Đó là tất cả những gì bà thực sự cần. Người bầu bạn.”

“Con mèo lông bạch đó ở đâu khi tôi cần nó chứ?” Cô quay đi và rời khỏi.

“Elizabeth!” James gọi.

Cô quay lại. “Vâng?”

“Quyển sách.” Anh chỉ vào quyển sách nhỏ màu đỏ, vẫn bị kẹp dưới tay cô. “Cô không muốn đem nó vào phòng khách đúng không?”

“Oh! Không!” Cô đẩy nó vào tay anh. “Cảm ơn. Tôi hoàn toàn quên mất tôi đang giữ nó.”

“Tôi sẽ đặt nó lại giúp cô.”

“Nó nằm ở cái kệ đằng kia.” Cô nói, chỉ tay qua phòng.

“Nằm về một bên. Mặt úp xuống. Anh cần đảm bảo anh sẽ đặt nó đúng như tôi nói.”

Anh cười khoan dung. “Cô có thấy tốt hơn nếu cô tự đặt nó lại không?”

Cô ngừng lại, rồi nói. “Vâng, thực ra, tôi thấy vậy.” và chụp lấy quyển sách. James nhìn cô băng qua căn phòng và cẩn thận đặt quyển sách lên đúng cái kệ. Cô kiểm tra việc cô làm một lúc, rồi đẩy nhẹ nó hơi về phía bên trái. Mím môi nghĩ ngợi, cô nhìn nó thêm lúc nữa, rồi lại đẩy nó về bên phải.

“Tôi chắc Phu nhân Danbury sẽ không nhận ra quyển sách đặt sai một inch hay không đâu.”

Nhưng cô lờ anh đi, băng qua phòng chỉ với một câu “Tôi sẽ gặp anh sau.” về phía anh.

James thò đầu ra khỏi phòng, nhìn cô biến mất vào phòng khách của dì Agatha. Rồi anh đóng cửa thư viện, băng qua phòng, cầm quyển sách lên, và bắt đầu đọc.

9. Chương 9

“Bà muốn làm gì cơ?”

Elizabeth đứng trước Phu nhân Danbury, miệng mở to vì ngạc nhiên.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ chợ măt.”

Phu nhân Danbury nhướn một bên mày lên. “Ta đã làm thế một lần hai ngày trước.”

“Nhưng... nhưng...”

“Ngậm miệng lại, Elizabeth. Cháu bắt đầu giống một con cá rồi đấy.”

“Nhưng bà đã nói với cháu,” Elizabeth phản kháng “lần này qua lần khác, rằng dấu hiệu của sự văn minh là lễ thói hằng ngày.”

Phu nhân Danbury nhún vai và tạo một âm thanh hơi vui tính kiểu cách. “Một phụ nữ không thể cho phép bản thân thỉnh thoảng thay đổi thói quen hằng ngày sao? Mọi thói quen cần điều chỉnh lại định kì.”

Elizabeth xoay sở để ngậm miệng lại, nhưng cô vẫn không thể tin điều cô vừa nghe.

“Ta có thể chớp mắt mỗi ngày,” Phu nhân Danbury tuyên bố, bắt chéo hai tay. “Ta nói, cháu đang nhìn cái quái gì thế?”

Elizabeth đang nhìn ngơ ngác quanh phòng, trả lời. “Một người nói từ trong bụng. Những lời đó không thể phát ra từ miệng bà được.”

“Ta đảm bảo là đúng đấy. Ta cảm thấy giấc ngủ buổi chiều thoải mái kì lạ.”

“Nhưng giấc ngủ hôm trước... giấc ngủ một mình của bà gần nhất từ khi còn nhỏ, cháu có thể thêm vào... là vào buổi sáng.”

“Hmmp. Có lẽ vậy. Có lẽ không.”

“Là vậy đấy.”

“Sẽ tốt hơn vào buổi chiều.”

Elizabeth không có lí lẽ nào để tranh cãi lại điều vô lí này, vì vậy cô chỉ dang tay ra và nói. “Cháu sẽ để bà ngủ vậy.”

“Đúng. Hãy làm thế. Và đóng cửa lại. Ta chắc ta sẽ cần sự tĩnh lặng hoàn toàn.”

“Cháu không thể hình dung bà yêu cầu điều gì kém hơn nữa.”

“Cô gái lấu cá. Sự cả gan đó từ đâu thế?”

Elizabeth ném cho người chủ của cô một cái nhìn trách móc. “Bà biết rất rõ nó đến từ bà, Phu nhân Danbury.”

“Đúng, ta làm khá giỏi trong việc uốn nắn cháu phải không?”

“Chúa giúp cháu.” Elizabeth rên rỉ.

“Ta nghe rồi đấy!”

“Cháu không nghĩ có bất kì cơ hội nào để thánh giá của bà là giác quan đầu tiên bị mất.”

Phu nhân Danbury cười lớn vì điều đó. “Cháu rất biết cách làm thỏa mãn một người đàn bà già đấy, Elizabeth Hotchkiss. Đừng nghĩ ta không cảm kích điều đó. Ta rất thích cháu.”

Elizabeth chớp mắt ngạc nhiên trước sự biểu lộ tình cảm không bình thường của Phu nhân Danbury. “Sao ạ, cảm ơn bà.”

“Không phải lúc nào ta cũng hoàn toàn cấu kỉnh.” Phu nhân Danbury nhìn sự quan sát nhỏ nhỏ của cô quanh sợi dây chuyền ở cổ bà. “Ta tin là ta muốn được đánh thức sau bảy mươi phút.”

“Bảy mươi phút ư?” Sao mà Phu nhân Danbury lại đặt ra một con số kì quặc vậy chứ?

“Một tiếng thật không đủ, nhưng ta quá bận để tốn một tiếng rưỡi. Ngoài ra,” Phu nhân Danbury thêm vào với một cái nhìn lấu cá. “Ta thích cháu nhón chân.”

“Về điều đó” Elizabeth lẩm bẩm, “Cháu không nghi ngờ.”

“Vậy bảy mươi phút nhé. Và không sớm một phút nào.”

Elizabeth lắc đầu kinh ngạc khi cô bước tới cánh cửa. Trước khi cô đi ra, dù sao, cô quay lại và hỏi. “Bà có chắc bà thấy khỏe không?”

“Mỗi bộ phận đều tốt như một phụ nữ già năm mươi tám tuổi.”

“Thật sự rất tốt lành” Elizabeth nói một cách hài hước “vì bà đã sáu mươi sáu.”

“Cô gái xấc xược. Hãy đi ra trước khi ta cắt bớt tiền lương của cháu.”

Elizabeth nhúm mày lại. “Bà sẽ không dám đâu.”

Phu nhân Danbury mỉm cười với bản thân khi bà nhìn người bầu bạn của mình đóng cánh cửa sau cô. “Ta làm việc tốt.” bà tự nhủ, giọng chứa đầy sự thương mến - và có lẽ chỉ một ít tự tán dương. “Nó càng ngày càng giống ta.”

Elizabeth thở dài và ngồi phịch xuống một cái ghế dài bọc nệm trong sảnh. Cô phải làm gì với chính mình bây giờ? Nếu cô biết Phu nhân Danbury sẽ chớp mắt, cô đã mang theo vài thứ cần may vá, hoặc có lẽ sổ sách ở nhà. Chúa biết tài chính nhà Hotchkiss có thể luôn cần sắp xếp lại.

Tất nhiên luôn có quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC. Cô đã thề cô không nhìn quyển sách đáng nguyên rửa đó lần nào nữa, nhưng có lẽ cô nên chỉ lên nhìn vào thư viện để chắc chắn James không đi chuyển nó, hoặc lật nó lên, hoặc lật vài trang, hoặc... hoặc, well, làm bất cứ điều gì với nó.

Không, cô kiên quyết tự nhủ, nắm chặt lấy lớp da màu hạt dẻ của chiếc ghế dài để giữ bản thân không đứng dậy. Cô sẽ không còn gì để làm với bà Seeton và những chỉ dẫn của bà ấy nữa. Cô sẽ ngồi đây, dính vào chiếc ghế như keo, cho đến khi cô quyết định làm sao để dùng bảy mươi phút của cô.

Không bước vào thư viện. Bất cứ điều gì cô làm, cô sẽ không bước vào thư viện.

“Elizabeth?”

Cô nhìn lên thấy James – hay đúng hơn, đầu của James, lộ ra khỏi cửa thư viện.

“Cô có thể gặp tôi một lát không?”

Cô đứng dậy. “Có vấn đề gì à?”

“Không, không. Thực ra là trái ngược hoàn toàn.”

“Nghe có vẻ đầy hứa hẹn.” cô lẩm bẩm. Đã rất lâu từ khi có ai đó báo cho cô tin vui. Cô có thể gặp tôi một lát không? có vẻ là cách nói lịch sự. Số tiền của cô đã vượt quá khoản nợ và nếu cô không trả ngay lập tức tôi sẽ báo cho nhà chức trách.

Anh ra hiệu với cô, “Tôi cần nói chuyện với cô.”

Cô theo anh vào thư viện. Quá nhiều so với sự quyết tâm mới đây của cô. “Gì vậy?”

Anh đưa ra quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC và cau mày. “Tôi đã đọc cái này.”

Oh, không.

“Nó thực sự rất hấp dẫn.”

Cô rên lên và vỗ hai tay trên tai. “Tôi không muốn nghe nó.”

“Tôi tin chắc tôi có thể giúp cô.”

“Tôi không nghe.”

Anh chớp lấy tay cô và kéo nó cho đến khi cô thẳng tay ra như một con sao biển. “Tôi có thể giúp cô.” Anh nói lần nữa.

“Tôi không thể giúp được nữa rồi.”

Anh cười khúc khích, giọng trầm đục cảnh báo Elizabeth đến cả ngón chân. “Nào, nào” anh nói “đừng quá bi quan.”

“Tại sao anh đọc nó?” cô hỏi. Lạy Chúa, làm sao người này hay bất kì người đàn ông đẹp trai, quyền rũ nào có thể thấy thích thú với quyển sách này chứ? Nếu một người muốn diễn tả vẻ mặt thẳng thắn nhất có thể, đó là một lí thuyết cho người phụ nữ tuyệt vọng. Và không phải đàn ông có khuynh hướng đặt phụ nữ hết hi vọng ngang hàng với cây độc cần, thức ăn độc và bệnh dịch hạch sao?

“Hãy gọi nó là tính hiếu kì không thể thỏa mãn.” Anh đáp lại. “Làm sao tôi có thể chịu được, sau khi bị ép buộc phải hết sức can đảm để lấy lại được quyển sách hồi sáng sớm nay?”

“Sự can cảm?” cô la lên. “Anh giật nó ra từ phía dưới tôi.”

“Từ ‘can cảm’ luôn không hạn chế về mặt ngữ nghĩa.” Anh nói một cách vô tình, dành cho cô một nụ cười nguy hiểm rất đàn ông khác.

Elizabeth nhắm mắt lại và thở dài một mõi và bối rối. Đây hẳn là cuộc trò chuyện kì lạ nhất trong đời cô, và như thế nào đó nó có vẻ rất tự nhiên.

Phần kì lạ nhất là cô không thực sự cảm thấy xấu hổ. Oh, chắc chắn má cô hơi hồng, và cô không thể quá tin một số lời nói thoát ra từ miệng cô, nhưng để chắc chắn, cô nên chết bởi sự xấu hổ cực kì ngay bây giờ.

Đó là James, cô nhận ra. Thứ gì đó ở anh khiến cô thoải mái. Anh có một nụ cười ung dung, một tiếng cười an ủi. Anh có thể có một mặt nguy hiểm và rõ ràng bí ẩn, và thỉnh thoảng anh nhìn cô theo một cách nóng bỏng kì lạ khiến không khí hoàn toàn nặng nề, nhưng khác là đó gần như không thể cảm thấy không thoải mái trong sự bầu bạn của anh.

“Cô đang nghĩ gì vậy?” cô nghe anh hỏi.

Cô mở mắt. “Tôi đang nghĩ tôi không thể nhớ lần cuối cùng tôi cảm thấy thật lố bịch.”

“Đừng ngạc nhiên.”

“Thỉnh thoảng,” cô nói với một cái lắc đầu tự ti, “Tôi chỉ không thể tránh được nó.”

Anh lờ đi câu bình luận của cô và gơ quyển sách ra, lắc nó bằng một cái búng nhẹ cổ tay. “Nó có vấn đề.”

“LÀM THẾ NÀO ĐỂ CƯỚI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC Ơ?”

“Nhiều vấn đề.”

“Tôi hồi hộp khi nghe vậy. Tôi phải nói có vẻ rất khó để sống bằng những chỉ dẫn của bà ấy.”

James bắt đầu bước tới bước lui, đôi mắt nâu ám áp của anh rõ ràng lạc vào suy nghĩ. “Tôi thấy rõ ràng” anh tuyên bố “là bà Seeton – nếu đó quả thực là tên thật của bà ấy – chưa lần nào lưu ý đến một người đàn ông khi xây dựng những chỉ dẫn của bà.”

Elizabeth cảm thấy thú vị nên cô ngồi xuống.

“Bà ấy có thể đưa ra bao nhiêu luật lệ và quy tắc bà ấy muốn” anh diễn giải, “nhưng phương pháp của bà ấy không hoàn thiện. Bà ấy quả quyết rằng nếu cô làm theo những chỉ dẫn này, cô sẽ cưới một hầu tước.”

“Về ‘hầu tước’, tôi nghĩ bà ấy chỉ có ý nói một quý ông đủ tư cách.” Elizabeth ngắt lời. “Tôi cho rằng bà ấy chỉ có mục đích lập âm cho tiêu đề quyển sách.”

Anh lắc đầu. “Không có gì khác biệt cả. Hầu tước, quý ông đủ tư cách... chúng tôi là đàn ông.”

“Vâng”, cô chậm chậm nói, chỉ vừa đủ chống lại thôi thúc chứng minh sự thực bằng cách để cho ánh mắt của cô lang thang lên xuống người anh. “một người sẽ hi vọng thế.”

James cúi tới trước, nhìn chăm chú vào mặt cô. “Tôi hỏi cô điều này: làm ơn hãy nói, làm thế nào bà Seetons – nếu đó thực sự là tên bà ấy – có thể xác định được những luật lệ của bà ấy phù hợp hay không?”

“Well”, Elizabeth lảng đi “Tôi cho rằng bà ấy có thể đã đi kèm vài cô gái trẻ và...”

“Phi lý” anh ngắt lời “Người thực sự có thể xác định những luật lệ của bà ấy có thích hợp hay không là một hầu tước.”

“Hoặc một người đàn ông đủ tư cách.” Cô thêm vào.

“Hoặc một người đàn ông đủ tư cách.” Anh thừa nhận với một cái lắc đầu nhẹ về một bên. “Nhưng tôi có thể cam đoan với cô, với tư cách một người đàn ông khá đủ tư cách, nếu một người phụ nữ đến gần tôi, làm theo những chỉ dẫn này...”

“Nhưng cô ấy sẽ không đến gần anh,” Elizabeth ngắt lời. “Không nếu cô ấy là theo những hướng dẫn của bà Seeton. Điều đó sẽ chống lại những luật lệ. Một người phụ nữ phải chờ đến khi người đàn ông đến gần cô ấy. Tôi không thể nhớ là chỉ dẫn nào, nhưng tôi biết nó ở trong đó.”

“Chỉ càng chứng tỏ quyển sách này ngu ngốc như thế nào thôi. Dù sao, điều tôi cố làm rõ, là nếu tôi gặp một người được bảo trợ bởi bà Seeton – nếu đó thực sự là tên bà ấy...”

“Tại sao anh cứ nói thế?”

James nghĩ về điều đó một lúc. Đã nhiều năm là một mật vụ. Tuy nhiên, tất cả những gì anh nói là “Tôi không phải là người lơ mơ nhất. Nhưng như tôi đã nói, nếu tôi gặp một người được bảo trợ bởi bà Seeton, tôi kêu thét lên mà chạy về phía khác.”

Một nhịp tĩnh lặng, và rồi Elizabeth nói, với một nụ cười ranh ma ám chỉ. “Anh đã không chạy khỏi tôi.”

Đầu James ngẩng phắt lên. “Cô có ý gì?”

Nụ cười cô giãn ra, và cô trông gần như nham hiểm trong sự thích thú làm anh mất bình tĩnh. “Anh đã không đọc chỉ dẫn về việc thực hành những chỉ dẫn à?” Cô cúi tới trước để lật vài trang của quyển **LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚNG**, mặc dù anh đang giữ nó, tìm chỉ dẫn đã nói. “”Tôi nghĩ nó là chỉ dẫn số mười bảy.” cô thêm vào.

Anh nhìn chằm chằm cô không thể tin được trong cả mười phút trước khi hỏi. “Cô thực hành với tôi?”

“Nghe hơi nhần tâm, tôi biết, và tôi đã cắn rứt và thấy tội lỗi về điều đó, nhưng tôi thực sự không còn sự lựa chọn nào khác. Dù sao, nếu không phải là anh thì là ai chứ?”

“Ai, thế à.” James lẩm bẩm, không hoàn toàn chắc chắn tại sao anh câu. Đó không phải do cô đã thực hành với anh, điều đó thực ra khá thú vị. Đúng hơn là, anh nghĩ đó có thể do anh không nhận ra cô thực hành với anh.

Với một người đàn ông tự hào về bản thân anh ta về tài khéo léo và tri giác, điều đó quả thực hơi khó chịu.

“Tôi sẽ không bao giờ làm thế nữa.” Cô hứa. “Tôi hầu như đã hơi không công bằng.”

Anh bước đi, gõ ngón tay lên quai hàm khi anh cố quyết định làm thế nào để chuyển tình huống này sang lợi thế của anh.

“James?”

Aha! Anh quay phắt lại với một cử chỉ mập mờ, mắt anh sáng lên với sự rộn ràng cho ý tưởng mới. “Cô thực hành để hướng tới ai?”

“Tôi không hiểu.”

Anh ngồi xuống đối diện cô và để cánh tay trên bắp đùi khi anh cúi xuống. Vào sáng sớm anh đã thề với chính mình rằng anh sẽ phá bỏ ánh nhìn tuyệt vọng trong mắt cô. Thực sự, ánh nhìn đó không ở đây lúc này, nhưng anh biết nó sẽ trở lại ngay khi cô nhớ về ba đứa em nhỏ của cô ở nhà. Và bây giờ anh tìm ra một cách để giúp cô và có một cớ hội sáng chói để làm điều đó.

Anh sẽ hướng dẫn cô. Cô muốn bấy vài người đàn ông không ngờ vực vào hôn nhân – well, không ai có thể biết nhiều về bấy hơn Hầu tước Riverdale. Anh có mọi mưu mẹo xuất hiện trong đầu, từ việc khéo léo dẫn dắt theo anh vào góc tối, đến những bức thư tình cực kì rõ ràng, đến những người đàn bà trần truồng trên giường anh.

Có vẻ hợp lí nếu anh nắm thật tốt cách trốn tránh hôn nhân, anh có thể áp dụng hiểu biết của anh cho phương diện đối lập. Với một chút công việc, Elizabeth có thể nắm lấy bất cứ người đàn ông nào trong vùng đất này.

Một chút – phần “công việc” trong đó – làm cho mạch anh đập nhanh hơn, và chắc chắn chưa đề cập đến phần phức tạp hơn. Bất kì bài hướng dẫn nào cũng sẽ phải bao gồm ít nhất một bài kiểm tra nhanh về nghệ thuật yêu đương. Không có gì, tất nhiên, sẽ làm hại một cô gái, nhưng...

“Mr. Siddons? James?”

Anh nhìn lên, nhận thấy mình đã lơ đãng. Lay Chúa, nhưng cô có khuôn mặt của một thiên thần. Anh thấy nó gần như không thể tin được cô nghĩ cô cần giúp đỡ để tìm một người chồng. Nhưng cô đã nghĩ về điều đó, và nó cho anh cơ hội tuyệt nhất...

“Khi cô thực hành với tôi”, anh hỏi với một giọng chậm rãi tập trung “ai là mục tiêu cuối cùng của cô?”

“Anh muốn nói để kết hôn à?”

“Vâng.”

Cô chớp mắt và miệng cô hơi chuyển động trước khi cô nói. “Tôi... thực ra tôi không biết. Tôi đã không suy nghĩ sâu xa lắm. Tôi chỉ hi vọng được dự một trong những buổi tụ họp của Phụ nhân Danbury. Đó có vẻ là một nơi tốt như bất kì nơi nào khác để kiếm một quý ông đủ tư cách.”

“Bà ấy có định ngày sớm không?”

“Một cuộc hội họp ư? Có. Vào thứ bảy, tôi tin là thế. Một bữa tiệc nhỏ ngoài vườn.”

James ngồi xuống lại. Khỉ thật. Dĩ anh không nói cho anh bà đang mong chờ khách khứa. Nếu có bất kì vị khách nào của bà quen anh, anh sẽ phải lẩn trốn rất nhanh. Điều cuối cùng anh cần là vài kẻ điếm dứa Luân Đôn đập anh từ phía sau trước mặt Elizabeth và gọi anh là Riverdale.

“Tuy nhiên tôi không nghĩ có ai dự định sẽ ở lại ban đêm.” Cô thêm vào.

James gật đầu trầm ngâm. “Vậy đó sẽ là một cơ hội tuyệt vời cho cô.”

“Tôi hiểu.” cô nói, gần như nghe không có vẻ thích thú như anh mong chờ.

“Tất cả những gì cô cần là xác định người đàn ông nào chưa kết hôn và chọn người tốt nhất.”

“Tôi đã xem qua danh sách khách mời, và có vài quý ông chưa cưới có thể được. Nhưng” cô cười thất vọng. “Anh quên một điều, James. Quý ông đủ tiêu chuẩn cũng phải chọn tôi.”

Anh xua đi sự phản khách của cô. “Thất bại không phải là một khả năng. Ngay khi chúng ta chấm dứt với cô...”

“Tôi không thích nghe như thế.”

“... cô sẽ không thể kháng cự được.”

Một tay Elizabeth vô thức nâng lên má khi cô nhìn anh trong sự ngỡ ngàng. Anh đang đề nghị được hướng dẫn cô sao? Để mang đến cho cô sự kết hôn? Cô không biết tại sao cô lại quá ngạc nhiên vì điều này – dù sao, anh chưa bao giờ biểu lộ, trừ một nụ hôn ngọt ngào – là anh cảm thấy thích thú với cô. Và ngoài ra, cô rõ ràng là không thể cưới một người quản lí tài sản nghèo xơ xác.

Rồi thì tại sao cô lại phiền muộn đến nỗi anh có vẻ rất háo hức để gả cô cho một quý ông thuộc giới thượng lưu giàu có – chính xác điều cô đã nói với anh cô muốn và cần phải tránh xa khỏi cuộc sống.

“Việc hướng dẫn này yêu cầu điều gì chứ?” cô hỏi hồ nghi.

“Well, chúng ta không có nhiều thời gian,” Anh đảm chiêu, “và chúng ta không thể làm gì với quần áo của cô.”

“Anh thật tử tế khi chỉ ra điều đó.” Cô lầm bầm.

Anh bắn cho cô một cái nhìn hơi khiển trách. “Theo tôi nhớ lại, cô không có sự ăn năn về việc sỉ nhục quần áo của tôi mới đây.”

Anh bắt được cô ở đó, cô thừa nhận. Cách cư xử tử tế ép cô phải nói điều gì đó một cách miễn cưỡng. “Giày của anh rất đẹp.”

Anh cười toe toét và nhìn đôi giày của anh, dù chúng đã cũ nhưng có vẻ được đóng rất tốt. “Vâng, chúng rất đẹp phải không?”

“Dù có trầy một chút.” Cô thêm vào.

“Tôi sẽ đánh bóng nó ngày mai.” Anh hứa, cái nhìn hơi trịnh thượng của anh nói cho cô rằng anh từ chối bị mắc câu.

“Tôi xin lỗi,” cô nói nhẹ nhàng, “Thật không đúng lúc. Lời khen nên được nói ra một cách thoải mái không hạn chế hay dè dặt.”

Anh nhìn cô với một biểu cảm đánh giá một cách kì quặc một lúc trước khi hỏi. “Cô có biết tôi thích điều gì ở cô không, Elizabeth?”

Cô thậm chí còn không thể hình dung.

“Cô tử tế và tốt bụng như mọi người” anh tiếp tục “nhưng không giống hầu hết người tử tế và tốt bụng, cô không thuyết giáo hay làm cho chán ngấy, hoặc cố làm mọi người khác tử tế và tốt bụng.”

Miệng cô hơi mở ra. Đó là một lời nói không đáng tin nhất.

“Và dưới sự tử tế và tốt bụng đó, cô dường như có một sự khôn ngoan tinh ranh trong sự hóm hỉnh, cho dù cô thỉnh thoảng khó khăn để cố kìm nén nó thế nào.”

Oh, Lạy Chúa, nếu anh nói thêm gì nữa, cô sẽ yêu anh ngay lập tức.

“Không hề tai hại khi chế giễu một người bạn khi cô không có ác tâm.” Anh nói, giọng anh tan trong một sự âu yếm nhẹ nhàng. “Và tôi không nghĩ cô sẽ biết ác tâm như thế nào nếu một ai đó dành cho cô một sự bình luận về vấn đề này.”

“Vậy tôi cho rằng điều đó khiến chúng ta là bạn.” cô nói, giọng cô hơi quỵn rũ.

Anh cười với cô, và tìm cô ngừng đập. “Cô thực sự không có sự lựa chọn nào khác ngoài làm bạn với tôi.” Anh nói, cúi xuống gần hơn. “Dù sao, tôi biết tất cả những bí mật đáng xấu hổ nhất của cô.”

Một tiếng khúc khích bật ra khỏi môi cô. “Một người bạn sẽ tìm cho tôi một người chồng. Thật kì quặc làm sao.”

“Well, tôi nên nghĩ cô có thể làm việc tốt hơn bà Seeton. Nếu đó thực là...”

“Đừng nói điều đó nữa.” cô cảnh báo.

“Coi như nó chưa được nói. Nhưng nếu cô cần vài sự giúp đỡ...” Anh nhìn cô một cách thân mật. “Cô muốn sự giúp đỡ phải không?”

“Er, vâng. Tôi nghĩ vậy.”

“Chúng ta sẽ cần bắt đầu ngay.”

Elizabeth nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ để bàn được trang trí công phu của Phu nhân Danbury được nhập từ Thụy Sĩ. “Tôi được yêu cầu phải trở lại phòng khách trong chưa tới một tiếng nữa.”

Anh lật thêm vài trang của quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC, lắc đầu khi anh liếc qua từ ngữ. “Hmm, không có nhiều thời gian, nhưng...” Anh nhìn lên một cách sắc sảo. “Làm sao cô xoay sở được để thoát khỏi Phu nhân Danbury vào giờ này?”

“Bà đang ngủ.”

“Lần nữa ư?” Mặt anh rõ ràng ngạc nhiên.

Cô nhún vai. “Tôi cũng thấy không thể tin được như anh, nhưng bà cứ khẳng khẳng. Bà yêu cầu sự im lặng hoàn toàn và nói tôi đánh thức bà sau bảy mươi phút.”

“Bảy mươi ư?”

Elizabeth nhăn mặt. “Đó là để tôi đi nhón chân. Tiện thể tôi trích ra đây.”

“Không biết tại sao điều đó không làm tôi ngạc nhiên.” James gõ ngón tay trên cái bàn chính của thư viện, rồi nhìn lên. “Chúng ta có thể bắt đầu sau khi cô xong với bà chiều nay. Tôi sẽ cần ít thời gian để đặt ra một kế hoạch hướng dẫn và...”

“Một kế hoạch hướng dẫn ư?” cô lặp lại.

“Chúng ta cần được tổ chức. Sự tổ chức làm cho mọi mục tiêu đều đạt được.”

Miệng cô hơi mở ra.

Anh cau mày. “Tại sao cô nhìn tôi như thế?”

“Anh nghe y như Phu nhân Danbury. Thực ra, bà nói câu giống y như thế.”

“Vậy sao?” James ho, rồi hắng giọng. Khỉ thật, nhưng anh đã thất bại. Điều gì đó ở Elizabeth và cặp mắt xanh thiên thần của cô làm anh quên rằng anh đang làm việc bí mật. Anh không bao giờ nên dùng một trong những câu châm ngôn ưa thích của dì Agatha. Chúng lặp đi lặp lại trong đầu anh quá thường xuyên khi còn là một đứa trẻ đến nỗi chúng cũng là châm ngôn của anh.

Anh quên mất anh đang nói chuyện với một người biết mọi điều về sự châm biếm của Agatha rõ như anh vậy. “Tôi chắc chắn chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.” Anh nói, giữ cho tông giọng kiên quyết. Kinh nghiệm của anh là mọi người có khuynh hướng tin mọi điều anh nói miễn là nghe như anh biết về điều anh đang nói tới.

Nhưng hình như không phải với Elizabeth. “Bà ấy nói ít nhất một lần mỗi tuần.”

“Well, vậy thì, tôi chắc tôi đã nghe bà nói lúc nào đó.”

Cô có vẻ chấp nhận lời giải thích khi cô bỏ qua vấn đề đó và ngay lập tức nói. “Anh đang nói gì đó về kế hoạch hướng dẫn...”

“Đúng. Tôi sẽ cần buổi chiều để lên kế hoạch, nhưng có lẽ chúng ta có thể gặp nhau khi cô đã xong việc với Phu nhân Danbury. Tôi sẽ đi với cô về nhà, và chúng ta có thể bắt đầu trên đường đi.”

Cô cười yếu ớt. “Rất tốt. Tôi sẽ gặp anh ở cổng trước lúc bốn giờ ba mươi lăm. Tôi được nghỉ lúc bốn rưỡi.” Cô giải thích. “nhưng tôi cần năm phút để đi ra cổng.”

“Chúng ta không thể chỉ đơn giản gặp nhau ở đây à?”

Cô lắc đầu. “Không trừ khi anh muốn bắt kì câu chuyện ngồi lê đôi mách nào ở nhà Danbury về chúng ta.”

“Ý tuyệt vời. Vậy thì ở cổng trước.”

Elizabeth gật và rời khỏi phòng, đôi chân run run của cô chỉ đủ xoay sở để ngồi lại chiếc ghế dài bọc da. Lạy Chúa, cô đang để bản thân rơi vào điều quái quỷ gì?

Meow.

Cô nhìn xuống. Con mèo ma quái Malcolm đang ngồi cạnh chân cô, nhìn chăm chăm vào cô như thể cô là một con chuột trong bếp.

“Mày muốn gì?”

Con mèo nhún vai. Elizabeth không biết rằng mèo có thể nhún vai, nhưng một lần nữa, cô không nghĩ cô đã để bản thân ngồi trong sảnh lớn nhà Danbury, nói chuyện với con mèo báo oán.

“Mày nghĩ tao buồn cười đúng không?”

Malcolm ngáp.

“Tao đã đồng ý để Mr. Siddons hướng dẫn tao kiếm một người chồng.”

Tại con mèo vênh lên trước.

“Đúng, tao biết mày thích anh ta hơn tao. Mày thích mọi người hơn tao.”

Con mèo nhún vai một lần nữa, rõ ràng không có ý phủ nhận câu nói của cô.

“Mày nghĩ tao không thể làm được phải không?”

Malcolm lắc đuôi. Elizabeth hoàn toàn không thể diễn giải nó, nhưng bởi sự chán ghét được chứng minh của nó đối với cô, cô nghĩ có có nghĩa. “Tôi có cơ hội tốt hơn để tìm một người chồng so với cô.”

“Elizabeth?”

Cô đỏ mặt và giật mạnh đầu sang một bên. James đang thò đầu ra khỏi cửa thư viện và nhìn cô một cách trêu chọc.

“Cô đang nói chuyện với con mèo à?”

“Không.”

“Tôi có thể thề là tôi nghe cô nói chuyện với con mèo.”

“Well, tôi không có.”

“Oh.”

“Tại sao tôi lại nói với con mèo chứ? Nó ghét tôi.”

Môi anh cong lại. “Vâng. Cô đã nói vậy.”

Cô cố vờ như cô không nhận ra má cô đang nóng lên. “Anh không có việc gì để làm à?”

“Ah, vâng, kế hoạch hướng dẫn. Tôi sẽ gặp cô sau bốn rưỡi.”

Elizabeth chờ đến khi cô nghe cánh cửa thư viện đóng lại. “Lạy Chúa.” Cô thở dài. “Mình điên rồi. Hoàn toàn điên rồi.”

Thêm sỉ nhục vào việc gây tổn thương, con mèo gật đầu.

10. Chương 10

James đến cổng trước lúc bốn giờ mười lăm, biết rằng anh đến sớm một cách đáng buồn cười, nhưng không hiểu tại sao lại không thể ngăn chân anh đưa anh đến nơi hẹn. Anh cảm thấy bồn chồn cả buổi chiều, gõ tay liên miên trên bàn và bước đi quanh phòng. Anh cố ngồi xuống và viết kế hoạch hướng dẫn anh đã khoe khoang nhưng từ ngữ không xuất hiện.

Anh không có kinh nghiệm hướng dẫn một cô gái trẻ về lối sống xã hội. Cô gái trẻ duy nhất anh thực sự biết là vợ của người bạn thân nhất, Blake Ravenscroft. Và Caroline đã không hoàn toàn tự mình rèn luyện về xã hội. Với tất cả những người phụ nữ khác anh biết, họ chỉ là dạng người mà bà Seeton đang cố nặn Elizabeth theo. Chỉ là dạng người tạo ra sự nhẹ nhõm tràn ngập khi rời Luân Đôn.

Anh muốn gì ở một người phụ nữ? Yêu cầu được giúp Elizabeth có vẻ chẳng cần bàn cãi. Anh muốn điều gì ở một người vợ? Anh phải kết hôn; không có điều gì đáng tranh luận trong mối quan hệ. Nhưng chết tiệt thật khó khăn để tưởng tượng trải qua cuộc đời còn lại của anh với một bông hoa e lệ sợ hãi phải diễn đạt một ý kiến.

Hoặc tệ hơn, một bông hoa e lệ thậm chí không có một ý kiến.

Và khuynh hướng không bao giờ thay đổi là những cô gái trẻ không có chủ kiến lại luôn luôn đi cùng những bà mẹ cực kì ngoan cố.

Anh không công bằng, anh ép bản thân phải thừa nhận. Anh đã gặp vài cô gái trẻ rất thú vị. Không nhiều, nhưng một vài. Một hoặc hai người trong đó anh thậm chí có thể kết hôn mà không lo sợ rằng anh đang làm tiêu tan cuộc đời mình. Đó sẽ không phải một sự kết hợp bởi tình yêu, và đó sẽ không là sự say mê cuồng nhiệt, nhưng anh có thể vừa ý.

Vậy những cô gái này – những người đã nhanh chóng gây được sự chú ý với anh – có gì? Đó là một niềm vui sống nào đó, yêu cuộc sống, nụ cười có vẻ chân thật, ánh sáng trong đôi mắt. James khá chắc chắn anh không là người duy nhất thấy những thứ đó – tất cả nhưng cô gái trẻ được nhắm đến đã nhanh chóng nắm bắt được hôn nhân, thường bởi người đàn ông anh thích và tôn trọng.

Tình yêu cuộc sống. Có lẽ đó là tất cả những điều đáng nói. Anh dành cả buổi sáng đọc LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀY HẦU TƯỚNG, và với mỗi chỉ dẫn, anh hình dung thêm một chút ánh sáng màu xanh có một không hai tan biến đi khỏi đôi mắt Elizabeth.

Anh không muốn cô bị uốn nắn theo vài ý tưởng được định trước của người phụ nữ trẻ Anh quốc. Anh không muốn cô bước đi với đôi mắt nhìn xuống, cổ thật bí ẩn và e lệ. Anh chỉ muốn cô là chính mình.

Elizabeth đóng cánh cửa nhà Danbury sau cô và bước xuống con đường chính. Tim cô đang chạy đua, tay cô lạnh, và trong khi cô không cảm thấy hoàn toàn xấu hổ bởi James khám phá ra bí mật kinh khủng của cô, cô đang bồn chồn.

Cô đã dành cả buổi chiều nhiech móc bản thân vì đã chấp nhận lời đề nghị của anh. Cô đã dành cả buổi tối hôm trước thổn thức trong giấc ngủ, tất cả cũng bởi vì cô nghĩ cô có thể yêu anh – một người đàn ông cô có thể không bao giờ cưới? Và bây giờ cô chủ động để mình bầu bạn với anh, cho phép anh chọc ghẹo cô, tán tỉnh cô, và...

Lạy Chúa, điều gì sẽ xảy ra nếu anh muốn hôn cô lần nữa? Anh nói anh sẽ hướng dẫn cô quyến rũ một người đàn ông khác. Điều đó có đòi hỏi phải hôn không? Và nếu có, cô sẽ để anh làm chứ?

Cô rên rỉ. Cứ như thể cô có thể dừng anh lại. Mỗi lần họ ở cùng nhau trong một căn phòng, mắt cô lại lang thang đến môi anh, và cô nhớ cảm giác khi có chúng trên môi cô. Và Chúa giúp cô, cô muốn điều đó lần nữa.

Một điều thoáng qua cuối cùng của hạnh phúc. Có lẽ đó là tất cả những gì cô có ý nghĩa. Cô sẽ phải cưới ai đó cô không yêu, có lẽ thậm chí một người cô không thích lắm. Có quá sai trái không khi muốn những ngày cuối cùng với tiếng cười, với những cái liếc bí mật, với sự háo hức của cảm giác thêm muốn nguyên sơ?

Khi cô bước tới cánh cổng trước, cô ngỡ rằng cô đang chuốc lấy một nỗi đau xé ruột khi đồng ý gặp James, nhưng tim cô không để cô làm điều gì khác. Cô đọc quá đủ Shakespeare để tin thi sĩ, và nếu anh nói tốt hơn là yêu và mất hơn là không bao giờ yêu – cô tin anh.

Anh đang đợi cô, chỉ khuất khỏi tầm nhìn của nhà Danbury, và mắt anh sáng lên khi thấy cô.

“Elizabeth.” Anh gọi to, bước dài tới phía cô.

Cô ngừng lại, mẫn nguyện khi anh bước tới, ánh nhìn rạng ngời đối lập với mái tóc sậm của anh. Cô chưa từng gặp ai trông thoải mái như James Siddons. Anh có bước đi dài ung dung, dáng đi uyển chuyển. Cô nghĩ về vô số lần cô vấp chân vào thảm hay vung tay vào tường và thở dài ghen tị.

Anh tới bên cạnh cô và chỉ nói. “Cô đến rồi.”

“Chẳng phải anh nghĩ tôi sẽ tới sao?”

“Tôi đã nghĩ cô có thể có ý định thứ hai.”

“Tất nhiên tôi có ý định thứ hai. Đây quả là điều bất quy tắc nhất tôi từng làm.”

“Cô thật đáng khâm phục.” Anh lầm bầm.

“Nhưng nó không có tác dụng gì nếu tôi có ý định thứ hai, thứ ba và thậm chí thứ tư.” Cô mỉm cười bất lực.

“Tôi phải đi bộ từ đây đến nhà, vì vậy tôi không thể tránh anh nếu tôi cố.”

“Tôi thật may mắn.”

“Tôi có cảm giác rằng sự may mắn luôn mỉm cười với anh.”

Anh ngẩng đầu lên. “Nào, tại sao cô nói thế?”

Cô nhún vai. “Tôi không biết. Anh chỉ giống dạng người luôn đứng trên đôi chân của mình.”

“Tôi ngỡ rằng cô cũng là người đang tồn tại đấy thôi.”

“Theo cảm giác nào đó, tôi tin như vậy. Tôi đã có thể từ bỏ gia đình mình nhiều năm trước, anh biết đấy. Họ hàng đã đề nghị đưa Lucas đi.”

“Nhưng những người còn lại thì không?”

Cô mỉm cười yếu ớt. “Những người còn lại không sở hữu tước vị.”

“Tôi hiểu.” anh nắm lấy cánh tay cô và đi theo hướng nam. “Đường này phải không?”

Cô gật. “Vâng, khoảng một dặm xuôi theo đường này, rồi khoảng một phần tư dặm theo con đường nhỏ.”

Họ bước đi vài bước, và rồi anh quay sang cô và nói. “Cô nói cô là một người tồn tại “theo cảm giác nào đó”. Cô có ý gì vậy?”

“Thật dễ dàng cho một người đàn ông sống sót hơn là một người phụ nữ.”

“Vô lí.”

Cô dành cho anh một cái nhìn thương xót uể oải. Anh sẽ không bao giờ hiểu được điều cô phải nói, nhưng cô cho rằng dù sao cô cũng nợ anh điều đó khi cố giải thích. “Khi một người đàn ông gặp thời điểm khó khăn” cô nói “Có rất nhiều điều anh ta có thể làm, nhiều sự chọn lựa để theo đuổi, để đảo ngược tình thế. Anh ta có thể tham gia quân đội, hoặc đăng kí một chuyến tàu biển. Anh ta có thể tìm việc làm, như anh đã làm. Anh ta có thể dùng sự quyến rũ và dáng vẻ của mình” cô lắc đầu và mỉm cười miễn cưỡng, “như tôi hình dung là anh cũng đã làm.”

“Và một người phụ nữ không thể làm những điều này sao?”

“Một người phụ nữ tìm việc làm không có nhiều sự chọn lựa nếu cô ta không muốn rời khỏi nhà. Một công việc làm giáo viên có lẽ trả lương hậu hơn một người bầu bạn của quý bà, nhưng tôi nghi ngờ nhiều người chủ sẽ tử tế để tôi nuôi Susan, Jane và Lucas sống dưới sự bảo trợ của người hầu.”

“Tôi hiểu...”, anh nói với một cái gật đầu hiểu biết.

“Và về quyến rũ và dáng vẻ, well, một người phụ nữ có thể sử dụng chúng cho ba điều. Cô ta có thể làm ở nhà hát, cô ta có thể trở thành tình nhân của một người đàn ông, hoặc cô ta có thể kết hôn. Với tôi, tôi không có ý thích hoặc tài năng diễn xuất và không mong muốn làm gia đình nhục nhã bằng cách bước vào mối quan hệ bất hợp pháp.” Cô nhìn lên anh và nhún vai. “Lựa chọn duy nhất của tôi là kết hôn. Tôi cho rằng đó là ý nghĩa cho một người phụ nữ là một người sống sót.”

Cô dừng lại, và khoe môi cô nhếch lên như thể chúng biết cố gắng hoặc cười hoặc nhăn nhó. “Khá khó chịu, anh không nghĩ vậy sao?”

James không trả lời cô một lúc. Anh thích nghĩ về bản thân mình như một người có tư tưởng thoáng đạt nhưng anh chưa từng một lần dành thời gian để hình dung sẽ như thế nào trong tình trạng khó khăn, túng quẫn của một người phụ nữ. Anh đã nắm lấy cả cuộc đời mình, với vô số những lựa chọn, bởi trợ cấp.

Cô nghiêng đầu. “Tại sao anh nhìn tôi quá chăm chú như vậy?”

“Kính trọng.”

Cô lùi lại ngạc nhiên. “Gì cơ?”

“Trước đây tôi khâm phục cô. Cô trông là một cô gái trẻ đặc biệt thông minh và thú vị. Nhưng giờ tôi nhận ra cô xứng đáng được sự kính trọng của tôi cũng giống như sự khâm phục của tôi.”

“Oh. Tôi... tôi...” cô đỏ mặt, rõ ràng lúng túng để nói.

Anh lắc đầu. “Tôi không có ý khiến cô không thoải mái.”

“Anh không có.” cô lặp lại, sự rít lên trong giọng nói chứng tỏ cô là một người nói dối.

“Vâng, tôi đã, và tôi chắc chắn không có ý khiến đây là một buổi chiều nặng nề. Chúng ta có việc phải làm, nhưng không có lí do gì để không giải trí.”

Cô hắng giọng. “Anh đang nghĩ gì?”

“Chúng ta không có nhiều thời gian, vì vậy chúng ta buộc phải ưu tiên.” Anh nói. “Chúng ta phải chỉ tập trung vào những kĩ năng quan trọng nhất thôi.”

“Đó là gì?”

“Hôn và đánh.”

Elizabeth đánh rớt chiếc túi.

“Cô trông ngạc nhiên.”

“Tôi không thể hình dung điều nào làm tôi ngạc nhiên hơn.”

Anh cúi xuống và nhặt túi xách lên cho cô. “Sẽ có lý khi cô nghĩ về nó. Một quý ông sẽ muốn hôn một người phụ nữ trước khi anh ta đưa ra lời đề nghị cầu hôn.”

“Không nếu anh ta tôn trọng cô ấy,” cô chỉ ra. “Tôi có căn cứ đáng tin cậy là đàn ông không hôn phụ nữ chưa chồng mà họ tôn trọng.”

“Tôi đã hôn cô.”

“Well... điều đó... khác.”

“Và tôi tin chúng ta đã rõ là tôi tôn trọng cô. Nhưng chừng đó đủ rồi.” Anh xua đi sự phản kháng của cô. “Cô phải tin tôi khi tôi nói rằng không quý ông nào có một ounce suy nghĩ trong đầu sẽ cưới một người phụ nữ mà không kiểm tra điều kiện trước.”

“Theo hướng đó,” cô lầm bầm, “rõ ràng là thi vị.”

“Tuy nhiên, điều đó có thể đặt cô vào một tình huống khó khăn,”

“Oh, anh nhận ra điều đó à?” cô hỏi châm biếm.

Anh bắn cho cô một tia nhìn, rõ ràng căm bực bởi sự cắt ngang vừa rồi. “Vài quý ông thiếu ý thức và lương tâm thông thường, và có thể không dừng nụ hôn vào thời điểm thích hợp. Đó là tại sao chúng ta phải dạy cô đánh.”

“Và anh sẽ làm tất cả những điều đó trong một buổi chiều sao?”

Anh lấy chiếc đồng hồ bỏ túi ra và bật mở, mặt anh là một bức tranh hoàn hảo của sự hờ hững. “Không, tôi nghĩ chỉ hôn vào buổi chiều nay. Chúng ta có thể xem xét về đánh đấm vào ngày mai.”

“Anh đã được huấn luyện quyền anh à?”

“Tất nhiên.”

Cô nhìn anh nghi ngờ. “Chẳng phải những bài học đó rất đắt tiền sao? Tôi nghe nói chỉ có một ít người ở Luân Đôn được coi là có tài năng ưu tú.”

“Luôn có cách đạt được điều một người muốn,” anh nói. Anh nhìn cô với một cái nhướn mày. “Tôi tin cô nói tôi là dạng người luôn đứng trên đôi chân của mình.”

“Tôi cho là bây giờ anh đang nói với tôi anh là dạng người đứng trên đôi chân của mình với đôi tay xuất sắc và sẵn sàng để đánh?”

Anh cười và đánh vài đường vào không khí. “Không có gì giống thế này để làm cho máu luôn chảy.”

Cô cau mày nghi ngờ. “Đó không có vẻ là mục đích của phụ nữ.”

“Tôi nghĩ chúng ta đã quyết định không tán thành quan điểm của bà Seeton về phụ nữ.”

“Chúng ta không tán thành,” cô vắn vẹo “nhưng chúng ta đang cố tìm cho tôi một người chồng.”

“Ah, vâng, một người chồng,” anh nói một cách ủ ê.

“Tôi không thể hình dung có người đàn ông nào ở Anh muốn cưới một người nữ võ sĩ quyền anh.”

“Cô không cần là một võ sĩ. Cô chỉ cần có thể đấm đủ mạnh để chứng tỏ rằng cô không thể bị lợi dụng.”

Cô nhún vai và nắm tay lại. “Như thế này sao?”

“Lạy Chúa, không. Đừng thu ngón cái vào. Cô chắc chắn sẽ làm nó gãy.”

Elizabeth đưa ngón tay cái ra ngoài nắm đấm. “Thế này à?”

Anh gật đồng tình. “Chính xác. Nhưng chúng ta sẽ học cách hôn hôm nay.”

“Không, cứ để nó lại.” Cô đẩy cánh tay ra trước vài lần. “Tôi khá thích điều này hơn.”

James rên rỉ, không chắc điều gì làm anh buồn bực hơn – rằng anh phải để việc hôn cô vào ngày khác hoặc rằng cô có cú đấm yếu ớt nhất anh từng thấy. “Không, không, không phải như thế.” Anh nói, đứng đằng sau cô. Anh để chiếc túi của cô rơi xuống đất khi anh đặt tay lên khuỷu tay cô và điều chỉnh lại góc vai cô. “Cô đấm như một cô gái.”

“Tôi là một cô gái.”

“Well, rõ ràng là thế, nhưng cô không phải đấm như thế.”

“Vậy” cô hỏi, bắt chước một giọng nam trầm “một người đàn ông đấm thế nào?”

“Tôi thấy phụ nữ đấm thế này.” Anh tạo một nắm đấm và di chuyển cánh tay về phía trước rồi lùi lại, khuỷu tay anh không hề cách xa khỏi người. “Đàn ông, mặt khác, tạo ra một chút đung đưa.”

“Làm ơn giải thích rõ.”

“Tốt thôi. Lùi lại đi. Tôi không muốn làm cô bị thương.”

Elizabeth tặng cho anh một nụ cười mỉm lạnh lùng và lùi lại vài bước. “Đủ chỗ cho một người đàn ông rồi chứ?”

“Đừng làm theo. Chỉ xem thôi.” Anh đưa tay ra sau. “Tôi sẽ phải cho cô xem với nửa tốc độ vì tôi không thực sự đấm thứ gì ngoài không khí. Lấy đà sẽ giúp cho cú đấm của tôi.”

“Tất nhiên.” Cô nói với một cái vẩy tay cao thượng. “Nửa tốc độ.”

“Chú ý đây. Cô đang nhìn một bậc thầy.”

“Về điều đó” cô nói lạnh lùng “Tôi không nghi ngờ.”

Anh di chuyển cả cánh tay về phía trước, sự chuyển động bắt đầu từ sống lưng anh và dội lên qua vai tới nắm đấm. Nếu anh di chuyển với toàn bộ vận tốc, và nếu có ai đứng trước anh, James nghĩ anh có thể đánh gục người đó. “Cô nghĩ sao?” anh hỏi, hoàn toàn hài lòng với bản thân.

“Làm lại lần nữa đi.”

Anh nhướn mày lên nhưng vẫn làm theo, thậm chí thêm lúc lắc vào lần này. Anh nhìn lên mặt cô; cô nheo mắt lại và đang nghiên cứu anh như thể anh là một bộ phận quan trọng của thú nuôi.

Thoảng nhìn lên, cô yêu cầu. “Lần nữa chứ?”

“Cô đang chú ý hay chỉ cố làm tôi trông như một thằng ngốc?”

“Oh, tôi hoàn toàn chú ý. Nếu anh trông như một thằng ngốc thì chẳng còn gì vừa lòng tôi nữa.”

James kéo cánh tay ra phía sau một lần cuối. “Tóm lại,” anh nói “một phụ nữ đấm ra phía trước từ vai, không sử dụng cơ bắp ở sống lưng.”

Elizabeth mô phỏng cú đánh phụ nữ của anh. “Như thế này.”

“Chính xác. Một người đàn ông, mặt khác, sử dụng sức mạnh của lưng cũng tốt như cánh tay anh ta.”

“Những cơ bắp ở đây à?” Cô nhắc tay phải lên và dùng tay trái lên để chỉ vào khối cơ bao quanh khung xương sườn bên phải của cô.

Miệng anh trở nên khô khốc. Chiếc váy bó chặt quanh cô ở những chỗ không bình thường nhất.

“Ở đây à, James?” cô hỏi, ấn vào lưng. “Hay đây?” Lần này cô ấn vào lưng anh, trừ những chỗ không với tới và chạm dần đến bên sườn anh, hơi gần chỗ thắt lưng.

“Ngay chỗ đầu tiên ấy.” anh nói, tránh khỏi ngón tay cô. Nếu cô trượt trên lưng anh thêm một hay hai inch nữa xuống phía dưới, anh sẽ không chịu trách nhiệm cho hành động của mình.

“VẬY sẽ hơi giống thế này.” Cô vung một cú đấm với nửa vận tốc, chỉ di chuyển hơi nhanh hơn anh.

“Đúng. Nhưng cô cần di chuyển lên trên thêm một chút. Nhìn tôi lần nữa này.” Anh đấm một lần nữa. “Hiệu chứ?”

“Tôi nghĩ vậy. Anh muốn tôi thử chứ?”

“Vâng.” Anh bắt chéo tay lại. “Đấm tôi đi.”

“Oh, không. Tôi không thể.”

“Không, tôi muốn cô làm.”

“Tôi không thể. Tôi chưa bao giờ cố ý làm đau ai trước đây.”

“Elizabeth, toàn bộ mục đích của bài học này là cô có thể làm đau người khác nếu tình huống xảy ra. Nếu cô không thể đấm một người, thì hoàn toàn phí thời gian.”

Cô nhìn nghi hoặc. “Nếu anh đã khẳng định vậy.”

“Vâng.”

“Tốt thôi.” Với một chút thời gian để mỗi người chuẩn bị, cô lùi lại và tấn công. Trước khi James có bất kỳ ý niệm về điều đang xảy ra, anh đã nằm dài trên đất, và mắt phải của anh nhoi nhoi.

Elizabeth, không hề biểu lộ chút lo lắng hay quan tâm đến sức khỏe của anh, đang nhảy lên nhảy xuống, hét lên vui sướng. “Tôi đã làm được! Tôi thực sự đã làm được! Anh có thấy không? Anh có thấy không?”

“Không”, anh lầm bầm, “nhưng tôi cảm thấy nó.”

Cô để tay lên hông và tươi cười, trông như thể cô vừa được tôn làm nữ hoàng thế giới. “Oh, thật tài giỏi! Hãy làm lại đi.”

“Đừng.” Anh cầu nhàu.

Cô ngừng cười toe toét và cúi xuống. “Tôi không làm anh bị thương phải không?”

“Không hẳn.” Anh nói dối.

“Tôi đã không ư?” Cô nghe có vẻ thất vọng.

“Well, có lẽ chỉ một chút.”

“Oh, tốt, tôi...” cô kìm lại điều cô định nói. “Tôi không có ý như thế. Tôi thể. Tôi không muốn anh bị thương, nhưng tôi đã dồn hết sức lực vào cú đấm đó, và...”

“Tôi sẽ phô ra tác dụng của nó vào ngày mai thôi, không nghi ngờ gì nữa.”

Cô hớn hênh với nỗi khiếp sợ. “Tôi đã để cho anh một con mắt màu đen à?”

“Tôi đã nghĩ cô không muốn tôi bị thương.”

“Tôi không muốn thế,” Cô nhanh chóng nói. “nhưng tôi phải thú nhận là tôi chưa hề làm điều gì như thế này trước đây, và khá thỏa mãn vì đã làm đúng.”

James không nghĩ mắt anh sẽ hoàn toàn thâm tím lại như cô rõ ràng đã hi vọng, nhưng tuy nhiên anh hơi cúi vúi bản thân vì thật sự đánh giá cô quá thấp. Cô là một cô gái nhỏ bé, anh chưa từng mơ cô sẽ làm đúng với cú đấm đầu tiên. Và thậm chí, anh còn tưởng tượng cô không thể có đủ lực để làm nhiều hơn là làm choáng váng đối thủ của cô. Tất cả những gì anh thực sự hi vọng là dạy cô đủ để tước khả năng làm hại tạm thời của một người đàn ông trong khi cô thoát thân.

Nhưng, anh buồn bã nghĩ, trong lúc cẩn thận vỗ vào mắt anh, cú đấm của cô không phải tạm thời. Anh nhìn lên cô, cô trông cực kì tự hào về bản thân đến nỗi anh phải cười và nói. “Tôi đã tạo ra một con quái vật.”

“Anh nghĩ vậy à?” Mặt cô thậm chí còn rạn vỡ hơn, điều James không nghĩ là có thể. Đó như thể chính mặt trời đang đầy tràn trong mắt cô.

Elizabeth bắt đầu đánh quả đấm của cô vào không khí. “Có lẽ anh có thể dạy tôi vài kĩ thuật cao hơn.”

“Cô đã đủ cao rồi, cảm ơn.”

Cô dừng nhảy nhót, mặt cô điềm tĩnh. “Chúng ta có thể đặt cái gì vào mắt không? Nó không thể sưng lên và thâm tím nếu chúng ta đặt thứ gì đó lạnh vào.”

James suýt nữa từ chối. Mắt anh thực sự không tệ đến mức đó – điều đáng ngạc nhiên hơn cả là việc đó đã hạ gục anh xuống đất. Nhưng Elizabeth vừa mời anh về nhà cô, và đây là cơ hội không thể bỏ lỡ. “Thứ gì đó lạnh sẽ chỉ là đồ vật thôi.” Anh lầm bầm.

“Vậy hãy theo tôi. Anh cần giúp chứ?”

James nhìn cánh tay duỗi ra của cô với chút chán nản. Cô nghĩ anh yếu tới mức nào chứ? “Cô đấm tôi vào mắt.”, anh nói với giọng khô khan. “Phần còn lại của tôi hoạt động khá tốt, cảm ơn.”

Cô rút tay về. “Tôi chỉ nghĩ... Dù sao thì anh đã té xuống đất khá mạnh.”

Chết tiệt. Một thời cơ nữa mất. Lòng tự trọng của anh đã quá khó chịu. Anh có thể dựa vào cô cả con đường về nhà. “Sao không để tôi thử và chúng ta sẽ xem như thế nào nhỉ?” anh đề nghị. Có lẽ anh có thể bong gân mắt cá chân sau hai mươi dặm hoặc hơn.

“Nghe hay đấy. Nhưng hãy cẩn thận đừng quá ép bản thân.”

James đi vài bước cẩn thận, cố nhớ bên hông nào té xuống đất. Sẽ không tốt khi khập khiễng ở bên hông không ổn.

“Anh chắc anh không đau chứ?”

Anh hẳn phải là một tên đểu cán nếu lợi dụng sự lo lắng trong mắt cô, nhưng rõ ràng lương tâm anh đã chết vì những mục đích không rõ, vì James thở dài và nói. “Tôi nghĩ là hông tôi.”

Cô liếc xuống hông anh, nơi gây ra những chỗ khác gần đó cảm nhận chút đau đớn. “Có bị thâm tím không?”

“Đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ.” anh đáp lại. “Tôi chắc là không sao nhưng...”

“Nhưng đi thì đau.” Cô gật đầu như một người mẹ. “Anh hầu như sẽ cảm thấy thoải mái hơn vào buổi sáng, nhưng có vẻ ngốc nghếch khi ép bản thân quá sức.” cô nhún mày về hiểu biết. “Có lẽ tốt nhất anh nên quay lại nhà Danbury. Nếu anh đi bộ về nhà tôi, anh sẽ lại phải đi bộ về, và...”

“Oh, tôi chắc chắn nó không tệ đến thế.” Anh nhanh chóng nói. “Và tôi đã nói tôi sẽ đưa cô về.”

“James, tôi đi bộ về nhà mỗi ngày.”

“Dù sao tôi cũng phải giữ lời hứa.”

“Tôi rất sẵn lòng bỏ qua cho anh lần này. Dù sao, anh khó có thể mong bị hạ xuống đất.”

“Thực ra, không đau như thế. Tôi chỉ không thể đi với tốc độ bình thường.”

Cô trông không chắc chắn.

“Ngoài ra,” anh thêm vào, nghĩ rằng anh cần củng cố vị trí của mình. “chúng ta vẫn còn nhiều thứ cần thảo luận về bữa tiệc trong vườn của Phu nhân Danbury thứ bảy tới.”

“Tốt thôi” cô nói miễn cưỡng. “nhưng anh phải hứa sẽ nói tôi nếu sự đau đớn trở nên không thể chịu được.”

Một lời hứa dễ dàng để giữ, vì anh không đau lắm. Well, không như kiểu cô nghĩ đến.

Họ mới chỉ bước vài bước trước khi Elizabeth quay lại và hỏi. “Anh không sao chứ?”

“Hoàn toàn không” Anh quả quyết. “Nhưng bây giờ cô đã giỏi trong việc tự bảo vệ, tôi nghĩ chúng ta nên chuyển sang những khía cạnh khác trong việc học của cô.”

Cô đỏ mặt. “Ý anh là...”

“Chính xác.”

“Anh không nghĩ sẽ khôn ngoan hơn nếu bắt đầu với cách tán tỉnh à?”

“Elizabeth, tôi không nghĩ cô phải lo lắng bất cứ điều gì trong việc đó.”

“Nhưng tôi không có manh mối nhỏ nào về việc làm thế nào!”

“Tôi chỉ có thể nói rằng cô có năng khiếu bẩm sinh.”

“Không!” cô nói mạnh mẽ. “Tôi không có. Tôi không có ý tưởng nào về việc nói gì với đàn ông.”

“Cô có vẻ biết nói gì với tôi. Đó là” anh thêm vào “khi cô không cố bám chặt vào những chỉ dẫn của bà Seeton.”

“Anh không tính.”

Anh ho. “Tại sao không?”

“Tôi không biết” cô lắc đầu nhẹ nhàng. “Anh chỉ là không tính. Anh khác.”

Anh ho lần nữa. “Không quá khác với những người khác trong giới của tôi.”

“Nếu anh phải biết, thì anh rất dễ nói chuyện cùng.”

Anh cân nhắc đến điều đó. Trước khi gặp Elizabeth, bản thân anh tự hào về khả năng làm cho những cô gái yếu điệu mới ra mắt lần đầu và những bà mẹ tham lam của họ hoàn toàn không nói được chỉ với một cái nhìn đánh giá. Đó luôn là một công cụ có tác dụng – một trong những thứ thực sự hữu dụng anh học từ cha mình.

Quyết tâm tìm hiểu, anh hướng ánh nhìn khinh khỉnh nhất Tôi – là – Hầu tước – Riverdale vào cô – thứ làm cho những người đàn ông trưởng thành phải chạy vào góc phòng – và nói “Sẽ thế nào nếu tôi nhìn cô như thế này?”

Cô nở ra một tràng cười. “Oh, dừng lại! Dừng lại! Anh trông buồn cười quá.”

“Gì cơ?”

“Dừng lại, James. Oh, anh phải dừng lại. Anh trông như một cậu con trai nhỏ giả vờ như một công tước. Tôi biết vậy, vì em trai tôi thường cố làm thế với tôi.”

Lòng tự trọng của anh nhói lên, anh nói. “Em cô bao nhiêu tuổi?”

“Nó tám tuổi, nhưng...” Bất kể cô có ý nói gì thì cũng chìm đi trong tràng cười của cô.

James không thể nhớ lần cuối có ai cười anh, và anh đặc biệt không thích bị so sánh với một cậu bé tám tuổi. “Tôi có thể cam đoan với cô”, anh nói, giọng anh hoàn toàn lạnh băng “điều đó...”

“Đừng nói gì nữa” cô nói, vẫn cười. “Thực ra, James, một người không nên đi như một quý tộc nếu họ không thể có nó.”

Chưa bao giờ, trong cả sự nghiệp làm điệp viên ở văn phòng Chiến tranh, anh thêm được để lộ thân phận của mình như lúc này. Anh đang rất muốn chụp lấy cô và lắc cô và quát lên “Tôi là một hầu tước, cô ngốc bé nhỏ! Tôi có thể là một người không địa vị khi tôi muốn thế.”

Nhưng mặt khác, có vài điều khá hấp dẫn bởi tràng cười không giả tạo của cô. Và khi cô quay sang anh và nói “Oh, làm ơn đừng cảm thấy bị sỉ nhục, James. Đó là lời khen ngợi, thực đấy. Anh là một người quá dễ chịu để làm một quý tộc.” anh quyết định đó có thể thực sự là khoảnh khắc đáng ưa thích nhất của đời anh.

Cái nhìn chăm chăm của anh bất động dưới một vệt thâm khó nhận thấy, vì vậy cô phải cúi xuống để ngang tầm nhìn với anh. “Tha lỗi cho tôi chứ?” cô chọc ghẹo.

“Tôi có thể cảm thấy...”

“Nếu tôi không tha lỗi cho tôi, vậy tôi có thể phải thực hành môn quyền anh của tôi lần nữa.”

Anh rút lại. “Trong trường hợp đó, tôi hoàn toàn tha thứ cho cô.”

“Tôi nghĩ anh có thể. Về nhà thôi.”

Và anh tự hỏi tại sao, khi cô nói từ “nhà”, anh thực sự nghĩ đó có lẽ hợp với cả anh nữa.

11. Chương 11

Elizabeth ngạc nhiên làm sao mà cô không hề lo lắng về tình trạng căn nhà cô khi cô và James đến ngưỡng cửa nhà. Tầm rèm xanh thêu hoa đã nhạt màu, và những bức tường cần một lớp sơn mới. Đồ đạc được làm tốt nhưng đã cũ, với những cái gối được đặt một cách có chủ ý ở những nơi cần sơn sửa lại nhất. Nói chung, căn nhà trông hơi sơ sài. Chỉ có vài đồ trang trí lặt vặt ra trò, những thứ nào đó với giá trị nào đó đã tới hiệu cầm đồ hay đi bán rong rồi.

Thường cô cảm thấy cần giải thích gia đình cô đang trong giai đoạn khó khăn, và làm rõ ra rằng họ đã sống trong một ngôi nhà lớn hơn trước khi cha mẹ họ chết. Lucas dù sao cũng là một nam tước, và thật mất thể diện khi họ bị hạ gục trong hoàn cảnh này.

Nhưng với James cô chỉ mở cửa với một nụ cười, chắc chắn anh sẽ thấy căn nhà nhỏ của cô theo cách cô thấy – như một ngôi nhà ấm áp, thoải mái. Anh đã bóng gió về việc sinh ra trong một gia đình tốt, nhưng anh cũng nói gia đình anh đã mất tất cả tài sản họ có, vì vậy anh sẽ hiểu cô không thể mua đồ mới, sự cần thiết phải tiết kiệm của cô.

Căn nhà – may mắn thay! – sạch sẽ, và không khí thơm mùi bánh quy nóng. “Hôm nay anh may mắn đấy,” Elizabeth nói với một nụ cười. “Susan hẳn đã quyết định nướng ít bánh.”

“Mùi thật thơm.” James nói.

“Bánh gừng. Nào, sao anh không theo tôi vào bếp nhỉ? Chúng ta không cần nghi thức ở đây, tôi e là thế.” Cô đẩy cánh cửa tới nhà bếp mở ra và đưa anh vào. Khi anh không ngồi ngay lập tức, cô trách anh và nói “Anh không phải đứng vì tôi đâu. Hồng anh bị thâm tím và hẳn làm anh đau lắm. Ngoài ra, thật ngốc khi anh đứng đó trong khi tôi chuẩn bị trà.”

Anh kéo một cái ghế ra và ngồi xuống, rồi hỏi. “Các em cô trong vườn à?”

Elizabeth kéo màn cửa về một bên và nhìn ra cửa sổ. “Vâng, đó là Lucas và Jane. Tôi không chắc Susan ở đâu, mặc dù con bé hẳn phải vừa ở đây. Những cái bánh này vẫn còn ấm.” Với một nụ cười, cô đặt một đĩa đầy trước mặt anh. “Tôi sẽ gọi Lucas và Jane. Tôi chắc chúng muốn gặp anh.”

James quan sát với sự thích thú khi cô gõ ba lần vào ô kính cửa sổ. Trong vài giây, cánh cửa bếp đã mở ra và hai đứa trẻ nhỏ xuất hiện.

“Oh, là chị, Elizabeth.” Cậu con trai nhỏ nói. “Em đã nghĩ chị là Susan.”

“Không, chỉ có chị thôi, e là thế. Em có biết chị ấy đi đâu không?”

“Chị ấy đi chợ”, cậu con trai nhỏ trả lời. “Sẽ may mắn nếu có ai đó đổi cho chúng ta ít thịt với những củ cải đó.”

“Sẽ đáng tiếc thì đúng hơn” cô gái nhỏ lầm bầm. “Tại sao ai đó lại đưa chúng ta một miếng thịt hoàn toàn ngon để lấy củ cải hoàn toàn thối hại chứ?”

“Tôi ghét củ cải.” James nói.

Cả ba người nhà Hotchkiss quay về phía anh.

Anh thêm vào. “Một người bạn của tôi nói với tôi rằng một người có thể học khá nhiều về sự cần cù từ củ cải, nhưng tôi chưa bao giờ có thể hình dung cô ấy có ý gì.”

Elizabeth bắt đầu ghen thờ.

“Nghe hơi nhầm nhí đối với em.” Cô gái nhỏ nói.

“Lucas, Jane” Elizabeth cắt ngang thật lớn. “Chị muốn các em gặp Mr. Siddons. Anh ấy là bạn chị, và anh ấy cũng làm ở nhà Danbury. Anh ấy là người quản lý tài sản mới của Phu nhân Danbury.”

James đứng dậy và bắt tay Lucas với tất cả vẻ nghiêm trang anh dành cho những người cao cấp. Rồi anh quay sang Jane và hôn tay cô. Cả khuôn mặt cô sáng bừng lên, nhưng quan trọng hơn, khi anh nhìn Elizabeth để chấp thuận, cô đang tươi cười.

“Cậu thế nào?” anh thì thầm.

“Rất tốt, cảm ơn.” Lucas nói.

Jane không nói gì. Cô quá bận nhìn chăm chăm vào bàn tay anh đã hôn.

“Chị đã mời Mr. Siddons trà và bánh,” Elizabeth nói, “hai em có muốn tham gia không?”

Thường thì James sẽ tiếc vì mất khoảng thời gian riêng với Elizabeth, nhưng có gì đó thực sự rất ảm áp nếu ngồi trong phòng bếp với ba con người bé nhỏ này, những người biết rõ ràng là một gia đình có ý nghĩa như thế nào.

Elizabeth đưa bánh quy cho các em mình và hỏi “Cả hai đã làm gì cả ngày nay? Các em đã học xong bài chị giao chưa?”

Jane gật. “Em đã giúp Lucas môn số học.”

“Chị không có!” Lucas lấp bắp, vụn bánh phun ra từ miệng. “Em hoàn toàn có thể tự làm nó.”

“Có lẽ em có thể,” Jane nói với một cái nhún vai trịnh thượng “nhưng em đã không làm.”

“Elizabeth!” Lucas phản kháng. “Chị nghe chị ấy nói gì với em chứ?”

Nhưng Elizabeth lơ câu hỏi đi, thay vào đó nghĩ không khí với sự khó chịu rõ ràng. “Cái mùi gì thế này?”

“Em đi câu.” Lucas đáp lại.

“Em phải tắm rửa ngay lập tức. Mr. Siddons là khách của chúng ta, và thật bất lịch sự...”

“Tôi không để tâm đến một chút mùi cá đâu.” James ngắt lời. “Cậu có câu được gì không?”

“Em gần như bắt được một con to như thế naaaaaà,” Lucas nói, dang rộng cánh tay hết mức có thể. “nhưng nó đã thoát được.”

“Đó luôn là cảnh ngộ.” James thì thầm cảm thông.

“Dù vậy em đã bắt được hai con vừa vừa. Em để chúng trong một cái thùng ngoài kia.”

“Chúng rất kinh tởm.” Jane thêm vào, đã hết thích thú với tay mình.

Lucas quay sang cô ngay lập tức. “Chị không nói thế khi chị ăn nó vào bữa tối.”

“Khi chị ăn chúng vào bữa tối,” cô bắn trả, “chúng không có mắt.”

“Đó là vì Lizzie đã chặt bỏ đầu chúng, chị thật ngốc.”

“Lucas” Elizabeth nói to. “Chị thực sự nghĩ em nên ra ngoài và gột sạch mùi đó đi.”

“Nhưng Mr. Siddons...”

“... chỉ là lịch sự thôi.” Elizabeth cắt ngang. “Làm ngay đi, và thay quần áo khi đã xong.”

Lucas cầu nhàu, nhưng cậu làm điều được bảo.

“Đôi khi nó là một cửa nợ.” Jane nói với một cái thở dài chán nản.

James ho để ngăn không cười.

Jane xem đó như một sự đồng tình và giải thích kỹ hơn. “Nó mới tám tuổi.”

“Còn em thì bao nhiêu?”

“Chín tuổi”, cô đáp lại, như thể điều đó tạo nên mọi sự khác biệt trên thế giới.

“Jane” Elizabeth nói vọng tới từ phía lò sưởi, nơi cô đang đun nước pha trà, “chị có thể nói chuyện với em một chút không?”

Jane xin thứ lỗi một cách lịch sự và đến cạnh chị cô. James vờ không nhìn khi Elizabeth cúi xuống và thì thầm gì đó vào tai em mình. Jane gật và chạy đi.

“Gì vậy?” anh phải hỏi.

“Tôi nghĩ nó cũng nên tắm rửa, nhưng tôi không muốn làm nó xấu hổ trước mặt anh.”

Anh ngẩng đầu lên. “Cô thực sự nghĩ cô bé sẽ xấu hổ vì điều đó à?”

“James, nó là một cô bé chín tuổi nghĩ mình mười lăm tuổi. Anh là một người đàn ông đẹp trai. Tất nhiên nó sẽ xấu hổ.”

“Well, cô biết rõ hơn tôi.” anh đáp lại, cố không để lộ sự vui thích khi cô đang ca ngợi vẻ ngoài của anh.

Elizabeth ra hiệu về phía đĩa bánh. “Anh không thử một cái à?”

Anh lấy một cái và cắn. “Rất ngon.”

“Thật chứ? Tôi không biết Susan làm gì với chúng. Tôi chưa bao giờ xoay sở được để làm bánh của tôi ngon được.” Cô lấy một cái và cắn.

James nhìn chằm chằm lên cô không thể dứt ánh mắt khỏi cảnh cô nhai bánh. Lưỡi cô thè ra để liếm một miếng bánh còn sót, và...

“Em quay lại đây!”

Anh thở dài. Một trong những khoảnh khắc gọi tình ngẫu nhiên nhất trong đời, bị cắt ngang bởi một cậu bé tám tuổi.

Lucas cười toe toét với anh. “Anh thích câu cá chứ?”

“Một trong những môn thể thao ưa thích của tôi.”

“Em thích đi săn, nhưng Elizabeth không cho phép.”

“Chị cậu là một người hiểu biết đấy. Một cậu con trai tuổi cậu không nên sử dụng một khẩu súng mà không có sự giám sát thích hợp.”

Lucas phụng mặt ra. “Em biết, nhưng đó không phải tại sao chị ấy không cho phép. Đó là vì chị ấy quá đa cảm.”

“Nếu không muốn nhìn em làm đau một chú thỏ vô tội, đáng thương” Elizabeth cắt ngang “có nghĩa là chị quá đa cảm, vậy thì...”

“Nhưng chị ăn thịt thỏ”, Lucas cãi, “em thấy chị ăn.”

Elizabeth bắt chéo tay lại và gào lên. “Khác khi nó có tai.”

James cười. “Cô nghe như Jane với ác cảm mất cá.”

“Không, không, không” Elizabeth khẳng khẳng, “hoàn toàn khác. Nếu anh nhớ lại, tôi là người luôn cắt bỏ đầu cá. Vậy rõ ràng tôi không khó tính.”

“Vậy khác nhau ở đâu chứ?” anh khích động.

“Đúng” Lucas nói, bắt chéo tay và hếch đầu lên trong sự bắt chước James một cách hoàn hảo “Khác nhau ở đâu chứ?”

“Tôi không phải trả lời.”

James quay sang Lucas và nói qua tay mình. “Cô ấy biết không có lí lẽ để bào chữa.”

“Tôi nghe rồi đây.”

Lucas chỉ cười khúc khích.

James trao đổi một cái liếc rất dài với cậu trai nhỏ. “Phụ nữ thường đa cảm một cách khó chịu khi đề cập đến những sinh vật nhỏ.”

Elizabeth dán mắt vào bếp, giả vờ đang pha trà. Đã lâu lắm rồi từ khi Lucas gặp một người cậu có thể kính trọng và khâm phục. Cô luôn luôn lo lắng rằng cô đang tước đoạt thứ gì đó quan trọng của cậu bởi đã tự nuôi cậu, chỉ có những người chị gái để bầu bạn. Nếu cô cho phép bất cứ người họ hàng nào đưa cậu đi, cậu cũng sẽ không có một người cha, nhưng ít nhất cậu sẽ có một người đàn ông trưởng thành bên cạnh.

“Con cá lớn nhất ngài từng bắt cỡ nào?” Lucas hỏi.

“Trên bờ hay dưới biển?”

Lucas chọc vào tay anh khi nói. “Ngài không thể bắt một con cá trên bờ!”

“Ý tôi là sông.”

Mắt cậu con trai nhỏ mở rộng. “Ngài đã từng bắt cá ở biển sao?”

“Tất nhiên.”

Elizabeth nhìn anh với một cái liếc kinh ngạc. Tông giọng anh rất thực.

“Ngài đã từng đi tàu sao?” Lucas hỏi.

“Không, một cái thuyền buồm thì đúng hơn.”

Một cái thuyền buồm? Elizabeth lắc đầu khi cô lấy vài cái đĩa ra từ tủ. James hẳn quen nhiều bạn ở giới thượng lưu.

“Con cá lớn cỡ nào?”

“Oh. Tôi không biết. Có lẽ chừng này.” James đo chiều dài khoảng hai feet với tay anh.

“Hells bells!” Lucas la lên.

Elizabeth suýt nữa đánh rơi một cái đĩa. “Lucas!”

“Em xin lỗi, Elizabeth”, Lucas nói mà không suy nghĩ gì nhiều, và thậm chí không quay mặt lại chỗ cô. Sự chú ý chưa từng bị dao động khỏi James khi cậu hỏi. “Nó có chống cự không?”

James cúi xuống và thì thầm gì đó vào tai Lucas. Elizabeth nghiêng cần cổ và căng tai ra, nhưng cô không thể nghe được anh nói gì.

Lucas gật đầu hơi ử rử, rồi đứng dậy, băng qua phòng tới chỗ Elizabeth, và gật đầu nhẹ nhàng. Elizabeth quá ngạc nhiên đến nỗi lần này đã làm rơi thứ cô đang cầm. May mắn thay, đó chỉ là một cái muỗng.

“Em xin lỗi, Elizabeth!” Lucas nói. “Thật không lịch sự khi dùng cách ăn nói này trước mặt một phụ nữ.”

“Cảm ơn, Lucas.” Cô nhìn sang James, người đang dành cho cô một nụ cười bí ẩn. Anh nghiêng đầu về phía cậu bé, vì vậy cô cúi xuống, đưa đĩa bánh quy cho Lucas, và nói. “Tại sao em và Jane không đi tìm Susan nhỉ? Và em có thể ăn những cái bánh quy này trên đường vào thị trấn.”

Mắt Lucas sáng lên về phía những cái bánh quy, và anh nhanh chóng chụp lấy chúng và rời khỏi phòng, bỏ Elizabeth há hốc mồm bởi sự nhanh nhẩu của cậu. “Anh đã nói gì với nó vậy?” cô hỏi trong sự sửng sốt.

James nhún vai. “Tôi không thể nói với cô.”

“Nhưng anh phải nói. Dù đó là gì, nó cực kì có tác dụng.”

Anh ngồi xuống, trông vô cùng hài lòng với bản thân. “Vài thứ tốt nhất chỉ nên giữa đàn ông với nhau thôi.”

Elizabeth cau mày hài hước, quyết định dù thế nào cô cũng phải ép anh nói tiếp, khi cô nhận ra sự chuyển màu sậm lại gần mắt anh. “Oh, tôi hoàn toàn quên mất!” Cô thốt lên. “Mắt của anh! Tôi phải tìm thứ gì đó đắp lên.”

“Nó sẽ ổn thôi, tôi chắc đấy. Tôi từng có những vết thương tệ hơn mà lại còn ít quan tâm đến chúng.”

Nhưng cô không nghe, vì cô nhanh chóng lê chân khắp bếp để tìm thứ gì đó lạnh.

“Cô không cần phải rắc rối thế đâu.” Anh thử lần nữa.

Cô nhìn lên, điều làm anh ngạc nhiên. Anh đã nghĩ cô quá để ý đến việc tìm kiếm đến nỗi không nghe, không trả lời anh.

“Tôi sẽ không tranh cãi với anh về việc đó” cô tuyên bố. “Vì vậy anh tốt hơn nên giữ giọng đi.”

James nhận ra cô đang nói sự thật. Elizabeth Hotchkiss, không phải loại người để cho kế hoạch bị bỏ dở hoặc không làm tròn trách nhiệm. Và nếu cô khẳng khái quan tâm đến con mắt bầm tím của anh, không có điều nhỏ nhặt nào mà anh – người ngang hàng với cô, một người đàn ông cao to hơn cô gấp hai lần – có thể làm để dừng cô lại.

“Nếu cô phải làm thế” anh lầm bầm, cố nghe như ít nhất có chút lúng túng bởi sự chăm sóc của cô.

Cô xoắn tay quanh thứ gì đó trong bồn rửa, rồi quay xung quanh và đưa nó cho anh. “Đây.”

“Gì vậy?” anh hỏi khả nghi.

“Chỉ là miếng vải ướt thôi. Anh nghĩ gì chứ - rằng tôi định đập con cá của Lucas vào mặt anh à?”

“Không, hôm nay cô không đủ giận dữ để làm thế, mặc dù...”

Cô nhướn mày lên khi cô bọc con mắt thâm tím của anh bằng mảnh vải. “Anh đang cho tôi biết rằng anh nghĩ ngày nào đó anh có thể làm tôi đủ bực tức để mà...”

“Tôi không nói gì về việc đó. Lạy Chúa, tôi ghét bị làm âm lên. Cô chỉ... Không, qua phải một chút.”

Elizabeth chỉnh mảnh vải lại, hướng tới trước khi cô làm vậy. “Tốt hơn chưa?”

“Rồi, mặc dù có vẻ nó đang dần ấm hơn.”

Cô giật ra sau vài inch và đứng thẳng dậy. “Tôi xin lỗi.”

“Chỉ là mảnh vải thôi.” Anh nói, gần như không đủ quý phái để dứt ánh mắt khỏi thứ ngay phía trước anh.

Anh không chắc cô có nhận ra anh đang nhìn chăm chăm vào ngực cô không, nhưng cô thốt ra tiếng “Oh!” nho nhỏ và nhảy ra sau. “Tôi có thể làm mát nó lại lần nữa.” Cô làm thế, rồi đưa ra mảnh vải ướt. “Tốt hơn anh nên tự làm.”

Anh dời cái nhìn chăm chăm lên mặt cô, vẻ mặt anh ngây thơ như một chú cún con. “Nhưng tôi thích khi cô làm.”

“Tôi nghĩ anh không thích bị quá chú ý đến.”

“Tôi đã không nghĩ là tôi thích.”

Anh nhận được một tư thế nửa vẫy hăm, nửa chế nhạo, một - tay - đặt - lên - hông. Cô trông hơi buồn cười, và cũng kinh ngạc nữa, đứng đó với một cái khăn trong tay. “Anh đang cố thuyết phục tôi rằng tôi là thiên thần may mắn của anh, đến từ thiên đường đấy...”

Miệng anh căng ra thành một nụ cười chậm rãi, nóng bỏng. “Chính xác.”

Cô ném mảnh vải vào anh, tạo ra một vệt ẩm ướt ở giữa áo sơ mi của anh. “Tôi không tin anh dù chỉ một giây.”

“So với một thiên thần may mắn,” anh thì thầm. “cô có một tính khí khá nóng nảy đấy.”

Cô lầm bầm. “Hãy chỉ đặt mảnh vải lên mắt anh thôi.”

Anh làm điều cô yêu cầu. Không đời nào anh lại không vâng lời cô khi cô đang cáu kỉnh như thế.

Họ đứng nhìn nhau một lúc, và rồi Elizabeth nói. “Bỏ nó ra một giây đi.”

Anh đưa tay ra xa khỏi mắt. “Mảnh vải ư?”

Cô gật.

“Chẳng phải cô vừa yêu cầu tôi đặt nó lên mắt sao?”

“Đúng, nhưng tôi muốn xem qua mức độ của vết thâm tím.”

James thấy không có lí do gì để không làm theo, vì vậy, anh cúi tới trước, nhắc cảm lên và nghiêng đầu để cô có thể dễ dàng nhìn mắt anh.

“Hmmpf,” cô nói, “Gần như không tía như tôi mong đợi.”

“Tôi đã nói với cô là vết thương không nghiêm trọng mà.”

Cô cau mày. “Tôi đã đánh gục anh xuống đất.”

Anh cong cần cổ xa hơn một chút, nhẹ nhàng thách thức cô để miệng mình trong khoảng cách ôm hôn lần nữa. “Có lẽ nếu cô nhìn gần hơn.”

Cô không bị lừa. “Tôi có thể thấy màu của vết bầm rõ hơn khi quan sát gần hơn à? Hmmpf. Tôi không biết anh đang giở trò gì, nhưng tôi quá khôn ngoan để bị anh lừa.”

Cô quá ngây thơ để nhận ra anh đang cố đánh cắp một nụ hôn khiến anh thích thú và say mê. Sau một lúc nghĩ ngợi, tuy nhiên, anh nhận ra rằng nó cũng làm anh hoảng sợ. Nếu cô không biết động cơ thật sự của anh, cô sẽ làm cái quái gì khi đối mặt với những kẻ dâm dăng mà mục đích của chúng còn kém quý phái hơn anh nhiều chứ?

Cô sẽ như thế, anh biết. Anh đã có thể có danh tiếng của một tên phóng dăng, nhưng anh cố gắng sống cuộc đời anh với một chút ít danh dự, thứ mà anh có thể nói đúng hơn là bởi tước vị nhiều hơn. Và Elizabeth, với mái tóc vàng sáng như ánh trăng, chưa đề cập đến đôi mắt đó, và khuôn miệng đó, và...”

Chết tiệt, anh không muốn ngồi đây và tổng hợp những nét đẹp của cô. Vấn đề là, cô không có gia đình có quyền lực để bảo vệ cho cô, và thêm nữa đàn ông sẽ cố lợi dụng cô, và anh nghĩ xa hơn nữa, điều ít thuyết phục anh nhất là cô có thể kết hôn với sự trong trắng – và linh hồn cô – còn nguyên vẹn.

“Chúng ta sẽ học thêm vài bài quyền ngày mai.” Anh thốt ra.

“Tôi nghĩ anh đã nói...”

“Tôi biết tôi đã nói gì” anh cắt ngang “nhưng sau đó tôi đã bắt đầu suy nghĩ.”

“Anh thật siêng năng.” Cô lầm bầm.

“Elizabeth, cô phải biết tự bảo vệ. Đàn ông là những tên đểu cáng. Những tên vô lại. Những kẻ ngốc, tất cả không trừ cái gì.”

“Kể cả anh à?”

“Đặc biệt là tôi! Cô có biết tôi đang cố làm gì ngay lúc cô đang quan sát mắt tôi không?”

Cô lắc đầu.

Mắt anh trở nên nóng bỏng với đam mê và đòi hỏi. “Nếu cô cho tôi thêm một giây nữa, chỉ cần một giây đáng nguyên rửa nữa, tôi sẽ đặt tay sau cổ cô, và trước khi cô có thể đếm đến một, cô sẽ ở trong vòng tay của tôi.”

Cô không trả lời, điều mà, vì vài lí do ngu xuẩn nào đó anh không thể định nghĩa, làm anh tức điên lên. “Cô có hiểu tôi đang nói gì không?” anh hỏi.

“Có” cô điềm tĩnh nói. “Và tôi sẽ để ý đến bài học này như một phần quan trọng cho việc học của tôi. Tôi đã quá tin tưởng.”

“Cô cực kì đúng về điều đó.” Anh gào lên.

“Tất nhiên, đang có một tình huống khó xử đáng chú ý cho bài học ngày mai.” Cô bắt chéo tay và nhìn anh với một ánh mắt đánh giá. “Dù sao, anh đã nói với tôi rằng tôi phải học nhiều hơn về, er, về say đắm của sự tán tỉnh.”

James có một cảm giác anh sẽ không thích điều tiếp theo.

“Anh nói tôi phải học cách hôn, và” cô đang bắn cho anh một cái nhìn vô cùng nghi hoặc. “anh nói với tôi anh phải là người dạy tôi.”

James không thể nghĩ ra lời nào có thể thể hiện sự hiểu biết của anh, vì vậy anh im lặng và cố giữ vẻ nghiêm trang của anh bằng cách quắc mắt nhìn cô.

“Giờ anh lại bảo tôi” cô tiếp tục “rằng tôi không nên tin ai. Vậy tại sao tôi lại nên tin anh?”

“Bởi vì tôi có những điều cô quan tâm trong tim.”

“Ha!”

Vì sự bác bỏ đã kết thúc, rõ ràng điều đó đủ ngắn gọn và có tác dụng đáng lưu tâm.

“Tại sao anh lại giúp tôi?” cô thì thầm. “Tại sao anh lại tạo ra lời đề nghị kì lạ về sự giúp đỡ của anh? Vì thật kì lạ, anh biết đấy. Chắc chắn anh phải nhận ra điều đó.”

“Tại sao cô chấp nhận?” anh chống trả.

Elizabeth dừng lại. Không có cách nào để trả lời câu hỏi của anh. Cô là một kẻ nói dối cực tẻ, và cô chắc chắn sẽ không nói với anh sự thật. Oh, anh đã có một khoảng thời gian thật tuyệt với điều đó – biết rằng cô muốn trải qua một tuần cuối cùng, hoặc nếu cô may mắn là cả hai tuần lễ, với sự bầu bạn của anh. Cô muốn nghe giọng nói của anh, và hít thở mùi hương của anh, và ngưng thở khi anh tiến tới quá gần. Cô muốn yêu và vờ như nó có thể kéo dài mãi mãi.

Không, sự thật không phải là một sự lựa chọn.

“Tại sao tôi chấp nhận không quan trọng.” Cuối cùng cô trả lời.

Anh đứng dậy. “Không sao?”

Thậm chí không nhận ra, cô đang lùi lại vài bước. Thật quá dễ dàng để ra vẻ can đảm khi anh đang ngồi. Nhưng với toàn bộ chiều cao của anh, anh là mẫu đàn ông dễ đe dọa người khác nhất cô từng gặp, và tất cả những lời nói dông dài vừa rồi về cảm giác thoải mái bởi sự hiện diện của anh có vẻ hơi ngốc nghếch và vội vã.

Bây giờ thì khác. Anh ở đây. Anh rất gần. Và anh muốn cô.

Cảm giác giản đơn ấy đã trôi qua – cái cảm giác cho phép cô là chính mình khi bầu bạn với anh, để nói bất cứ điều gì trong đầu cô mà không lo sợ bị xấu hổ. Nó đã bị thay thế bởi cái gì đó hồi hộp hơn rất nhiều, cái gì đó đã lấy đi hơi thở và lí lẽ và cả sức sống của cô.

Mắt anh chưa hề rời khỏi cô. Màu nâu sẫm đang âm ỉ và tối lại khi anh giảm khoảng cách giữa họ. Cô không thể chớp mắt, cô thậm chí không thể thở khi anh tiến tới gần hơn nữa. Không khí trở nên nóng bỏng, và như có điện, và rồi anh dừng lại.

“Tôi sẽ hôn cô ngay bây giờ.” Anh thì thầm.

Cô không thể tạo ra một âm thanh nào.

Một tay anh đặt ở chỗ hõm nơi thắt lưng cô. “Nếu cô không muốn, hãy nói với tôi ngay, bởi vì nếu cô không...”

Cô không nghĩ cô cử động, nhưng môi cô tách ra lặng lẽ đồng ý.

Tay kia của anh trượt sau đầu cô, và cô nghĩ cô nghe anh thì thầm điều gì đó khi những ngón tay của anh chìm vào mái tóc mượt mà của cô. Môi anh lướt trên môi cô, một lần, hai lần, sau đó chuyển đến khóe

miệng của cô, nơi lưỡi anh chọc ghẹo chỗ da nhạy cảm ở viền môi cô cho tới khi cô buộc phải hỏn hển vì thích thú.

Và trong lúc đó, tay anh đang di chuyển, vuốt ve lưng cô, cù vào gáy cô. Miệng anh lướt đến tai cô, và khi anh thì thầm, cô cảm thấy nó từng chút một như cô đang nghe nó.

“Tôi sẽ kéo cô lại gần hơn.” Hơi thở của anh, và lời nói của anh, nóng bỏng trên da cô.

Vài phần tỉnh táo trong Elizabeth nhận ra rằng anh đang trao cho cô một sự tôn kính kì lạ, và cô xoay sở để tìm lại giọng nói của cô đủ để thốt lên. “Tại sao anh hỏi tôi?”

“Để cho cô cơ hội nói không.” Ánh mắt của anh – nóng bỏng, nặng nề, và rất đàn ông – dán chặt xuống mặt cô. “Nhưng cô sẽ không nói không.”

Cô ghét khi sự tin chắc của anh không đặt nhầm chỗ, ghét khi cô không thể từ chối anh bất cứ điều gì khi anh giữ cô trong vòng tay. Nhưng cô yêu cái nhận thức đang cuộn lên trong cô – một cảm giác kì lạ lần đầu tiên trong đời, cô hiểu cơ thể của chính mình.

Và khi anh kéo cô lại gần, cô yêu khi tim anh cũng đang đập nhanh như tim cô.

Hơi nóng của anh làm cô vỡ tung, và cô không cảm thấy gì ngoài anh, không nghe thấy gì ngoài sự gấp gáp của máu cô, và một tiếng nói nhẹ nhàng. “Khỉ thật.”

Khỉ thật?

Anh lùi lại.

Khỉ thật. Elizabeth vấp chân về phía sau, rơi xuống một cái ghế giữa đường đi của cô.

“Cô có nghe thấy không?” James thì thầm.

“Cái gì cơ?”

Một tiếng xì xào của vài giọng nói. “Đó.” Anh rít lên.

Elizabeth giật bắn lên như một viên đạn. “Oh, không.” Cô rên lên. “Đó là Susan. Và Lucas và Jane. Tôi trông chính tề chứ?”

“Er, gần như.” Anh nói dối. “Có thể cô muốn...” Anh mơ hồ làm cử chỉ “chỉnh lại” quanh đầu.

“Tóc tôi à?” cô hỏn hển. “Tóc tôi! Anh đã làm gì tóc tôi?”

“Không nhiều như tôi muốn làm.” Anh lầm bầm.

“Ôi trời ôi trời ôi trời.” Cô chạy nhanh tới chỗ rửa bát, chỉ dừng lại để nhìn qua vai và nói. “Tôi phải là tấm gương tốt. Năm năm trước tôi đã thề sẽ là tấm gương tốt. Và nhìn tôi xem.”

Anh có chút thỏa mãn cả buổi chiều, James ủ rũ nghĩ, và tất cả những gì anh có là sự thất vọng.

Cửa trước đóng sầm lại. Elizabeth giật mình. “Tóc tôi thực sự trông rối lắm à?” Cô hỏi một cách điên cuồng.

“Well, nó trông không giống khi chúng ta về.” Anh thừa nhận.

Cô vỗ nhẹ đầu với một sự chuyển động nhanh, bối rối. “Tôi không thể chỉnh lại nó trong thời gian ngắn được.”

Anh chọn không trả lời. Kinh nghiệm của anh là đàn ông khôn ngoan không làm phiền việc trang điểm của phụ nữ.

“Chỉ có một việc phải làm.” Cô nói.

James nhìn cô với sự thích thú khi cô nhúng tay vào một lu nước nhỏ trên bàn bếp. Đó cũng là cái lu cô dùng để thấm ướt miếng vải đặt lên mắt anh.

Tiếng của những đứa trẻ đã gần hơn.

Và rồi Elizabeth, người trước đây anh cho là khá điềm đạm và dựa trên lí trí, vẩy tay lên, tát nước tung tóe lên mặt, lên người, và nói thực, lên cả anh nữa.

Sự đúng mực của cô, anh quyết định khi anh chậm chậm lắc hết nước khỏi đôi giày của anh, là một câu hỏi rõ ràng cần xem xét lại.

12. Chương 12

“Lạy Thánh Peter” Susan la lên. “Chuyện gì xảy ra với chị vậy?”

“Chỉ một tai nạn nhỏ thôi.” Elizabeth đáp lại. Việc nói dối của cô hẳn phải được cải thiện, vì Susan không đảo mắt ngay lập tức và khịt khịt mũi tỏ vẻ không tin. Việc tát nước là một kế hoạch không hoàn mỹ, nhưng chắc chắn đây sáng tạo. Nếu cô không thể khiến cho đầu cô trông tốt hơn, cô có thể làm nó trông tệ hơn. Ít nhất không ai sẽ nghi ngờ rằng sự lộn xộn là bởi ngón tay của James.

Mái đầu nhỏ màu vàng của Lucas quay qua quay lại khi cậu xem xét thiệt hại. “Có vẻ như thể chúng ta được một trận lụt lớn ghé thăm.”

Elizabeth cố không quắc mắt vì sự can thiệp của cậu. “Chị đang chuẩn bị một mảnh vải ướt cho Mr. Siddons đang bị thương ở mắt, và rồi chị va vào cái lu, và...”

“Vậy sao cái lu vẫn đứng?” cậu hỏi.

“Bởi vì chị đã đặt nó lại.” Elizabeth cáu cằn.

Lucas chớp mắt, và thực sự lùi lại một bước.

“Tốt hơn tôi nên về thôi.” James nói.

Elizabeth liếc về phía anh. Anh đang vẩy nước khỏi tay, và trông đặc biệt kiên nhẫn, thấy rằng cô vừa dội nước lên anh mà không chút cảnh báo.

Susan hắng giọng. Elizabeth lơ đi. Susan hắng giọng lần nữa.

“Tôi có thể dùng một cái khăn chứ?” James nói thêm.

“Oh, vâng, tất nhiên.”

Susan hắng giọng lần nữa, một tiếng ho khan lớn khiến một người sẽ mong muốn một bác sĩ, thầy thuốc, và một bệnh viện sạch sẽ sáng sủa. Không đề cập đến một phòng cách li.

“Gì vậy, Susan?” Elizabeth rít lên.

“Chị có thể giới thiệu em chứ?”

“Oh, đúng rồi.” Elizabeth cảm thấy má cô trở nên ửng đỏ hơn vì sự thiếu sót nghi lễ rõ ràng này. “Mr. Siddons, tôi muốn giới thiệu em tôi, Miss Susan Hotchkiss. Susan, đây là...”

“Mr. Siddons?” Susan há hốc miệng.

Anh mỉm cười và nghiêng đầu theo một cách tao nhã nhất. “Nghe như thể cô biết tôi.”

“Oh, không hoàn toàn.” Susan đáp lại, quá nhanh đến nỗi kẻ ngốc nhất cũng có thể bảo cô đang nói dối. Cô mỉm cười – hơi quá đại khái, theo ý của Elizabeth – và rồi nhanh chóng thay đổi chủ đề. “Elizabeth, chị mới làm gì với mái tóc của mình à?”

“Nó ướt.” Elizabeth nghiêng răng.

“Em biết, nhưng trông vẫn...”

“Nó ướt.”

Susan khép miệng lại, rồi làm cách nào đó xoay sở để nói. “Xin lỗi.” Mà không cử động môi.

“Mr. Siddons phải về nhà.” Elizabeth đánh liều nói. Cô bật về phía trước và chụp lấy cánh tay anh. “Tôi sẽ gặp anh ngoài cổng.”

“Thật vui được gặp cô, Miss Hotchkiss.” Anh nói với Susan qua vai – anh không thể làm cách nào khác, vì Elizabeth đã kéo mạnh anh qua ba người trẻ tuổi nhà Hotchkiss và ngay sau đó đẩy anh qua cửa tới phòng khách. “Còn cậu, Lucas!” anh gọi to. “Chúng ta phải đi câu nào ngày nào đó!”

Lucas ré lên sung sướng và chạy vào phòng khách sau họ. “Oh, cảm ơn, Mr. Siddons. Cảm ơn!”

Elizabeth thực tế đã đẩy James ra những bậc thang phía trước khi anh yêu cầu dừng lại và nói. “Còn một việc nữa tôi phải làm.”

“Anh còn có thể phải làm gì chứ?” cô hỏi.

Nhưng anh đã giật mạnh khỏi sự kềm kẹp của cô và bước dài quay lại phòng bếp.

Khi cô nghĩ anh đã khởi tầm nghe, cô lầm bầm. “Đối với tôi có vẻ chúng ta đã làm hết mọi việc hôm nay.”

Anh ném một nụ cười toe toét tinh quái qua vai. “Chưa phải tất cả.”

Cô lấp bắp và lấp bắp, cố nói tiếp một câu trả treo gay gắt thích hợp, khi anh hoàn toàn phá hỏng thời khắc làm tan chảy trái tim cô

“Oh, Jane.” Anh gọi to, dựa vào khung cửa.

Elizabeth không thể nhìn vào bếp, nhưng cô có thể hình dung cảnh tượng hoàn hảo khi cô em gái nhỏ của cô nghiêng đầu, đôi mắt xanh đậm mở to và lạ lùng.

James hôn gió vào phòng bếp. “Tạm biệt, Jane dễ thương. Tôi ước em lớn hơn chút nữa.”

Elizabeth thở dài hạnh phúc và ngồi sụp xuống một cái ghế. Em cô sẽ mơ về nụ hôn đó cả thời con gái của cô.

Lời nói khó thuyết phục, nhưng ngụ ý chắc chắn chân thành. Elizabeth biết cô sẽ phải đối chất với James về cách xử sự xấu xa của họ, và cô đã diễn một cuộc nói chuyện trong đầu cả đêm và buổi sáng hôm sau. Cô vẫn đang học thuộc lòng lời nói của mình khi cô bước nặng nề qua vũng bùn – sau trận mưa tối qua – để đến nhà Danbury.

Kế hoạch này – cái kế hoạch kì lạ, kì quái, không thể hiểu được này phải giúp cô kết hôn – nó cần những luật lệ. Những quy định về cách hành xử, những nguyên tắc, dạng như thế. Bởi vì nếu cô không có ý kiến gì về những điều cô phải mong đợi ở sự bầu bạn của James, cô có khả năng bị điên.

Ví dụ, cách cư xử của cô vào chiều hôm trước rõ ràng là dấu hiệu của một trí óc cực kì quần trí. Cô đã tát nước lên cả người mình trong một cơn hoảng hốt. Chưa kể đến việc đáp lại nụ hôn của James một cách phóng đảng.

Cô sẽ phải giả vờ như có chút kiểm soát. Cô từ chối làm một trường hợp đáng thương hại cho sự giải trí của anh. Cô nhất định sẽ trả ơn cho anh vì sự giúp đỡ của anh, và chỉ vậy thôi.

Vả lại, anh không thể chụp lấy cô và ôm cô trong vòng tay anh khi cô không muốn thế. Nghe thật ngốc nghếch, những nụ hôn của anh phải chỉ là lý thuyết. Chỉ là cách đơn giản để cô thoát khỏi phần này với một tâm trí không bị ảnh hưởng.

Đối với tim cô... well, hoàn toàn mất lí lẽ.

Nhưng dù cô cố tập lại những lời nói cô chuẩn bị bao nhiêu lần, cũng có vẻ không đúng. Đầu tiên là quá hống hách, tiếp đó là quá mềm yếu. Quá đĩnh tai nhức óc, và quá phỉnh phờ. Một người phụ nữ có thể tìm thấy lời khuyên ở chỗ quái quỷ nào chứ?

Có lẽ cô nên hé nhìn quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC thêm một chút. Nếu có những luật lệ và những chỉ dẫn cô muốn, cô chắc chắn tìm được chúng ở trong đó. Có thể bà Seeton đã kể thêm vài điều về việc làm cách nào để thuyết phục một người đàn ông rằng anh ta sai mà không quá sĩ nhục.

Hoặc làm cách nào để khiến một người đàn ông làm theo điều bạn muốn trong khi làm anh ta nghĩ rằng đó toàn bộ là ý của anh ta ngay từ đầu. Elizabeth chắc chắn cô đã thấy vài điều về tác động này trong những lần cô đọc.

Và nếu không có, chắc chắn là nó phải có.

Elizabeth không thể tưởng tượng ra một khả năng hữu dụng hơn. Có vài điều trong những lời khuyên cho phụ nữ mà mẹ cô đã truyền lại cho cô trước khi bà chết. “Không bao giờ giành sự vẻ vang.” Claire Hotchkiss đã nói thế. “Con sẽ đạt được mục đích cao xa hơn nếu con để anh ta nghĩ anh ta là người đàn ông thông minh nhất, khéo léo nhất, có quyền lực nhất được tạo thành.”

Và theo những gì Elizabeth đã quan sát, nó có tác dụng. Cha cô đã hoàn toàn mê muội mẹ cô. Anthony Hotchkiss không thể thấy gì khác – kể cả con cái của ông – khi vợ ông bước đi trong phòng.

Tuy nhiên, không may cho Elizabeth, khi mẹ cô đã nói qua những điều phải làm với một người đàn ông, cô chưa bao giờ được giải thích phải thực hiện nó như thế nào.

Có lẽ những thứ đó là trực giác của vài phụ nữ, nhưng chắc chắn không phải Elizabeth. Lạy Chúa, nếu cô buộc phải tham khảo một cuốn sách hướng dẫn chỉ để chỉ bảo cho cô phải nói gì với một người đàn ông, cô chắc chắn không biết làm thế nào để anh ta tin rằng ý kiến của cô thực ra là của anh ta.

Cô vẫn cố nắm vững những bài học cơ bản nhất của nghệ thuật tán tỉnh. Đó quả thực có vẻ như là một kỹ thuật cao cấp.

Elizabeth giậm chân ở bậc thang phía ngoài nhà Danbury, rồi cô bước vào cửa trước và chạy nhanh ngang qua sảnh để đến thư viện. Phu nhân D vẫn đang ăn sáng, khu vực này của căn nhà vẫn tĩnh lặng, và quyển sách nhỏ đáng nguyên rủa đó đang chờ...

Cô bước chân trên tấm thảm tao nhã trải rộng phần lớn sảnh. Điều gì đó về sự tĩnh lặng khiến cô sợ, tất nhiên có thể có điều gì đó phải làm với trận cãi nhau vặt không ngơi nghỉ cô đã chịu đựng suốt bữa sáng khi Lucas và Jane cãi nhau về việc tới lượt ai dọn dẹp. Vào giây phút chân cô chạm vào cánh cửa, có một tiếng lách cách đáng ghét, vang qua sảnh, và đánh bật sự can đảm mới đây của cô. Cô lao nhanh vào phòng, hít vào mùi gỗ và sách cũ. Cô thường thức khoảnh khắc riêng tư ngắn ngủi, cô đóng cánh cửa sau lưng cô và liếc qua kệ. Nó ở đó, nằm về một phía của cái kệ nơi cô đã tìm thấy nó hôm trước.

Chỉ hé nhìn thì không tổn thương ai. Cô biết đó là một quyển sách gốc ghéech, và hầu hết là chuyện vớ vẩn và vô lí, nhưng nếu cô có thể tìm thấy chỉ một đoạn nhỏ về lời khuyên sẽ giúp cô trong tình huống khó xử hiện tại...

Cô cầm quyển sách lên và gỡ ra, ngón tay cô khéo léo lật những trang sách khi cô lướt qua những từ ngữ của bà Seeton. Cô bỏ qua phần quần áo, và sự phi lí về việc thực hành. Có lẽ có gì đó phía cuối...

“Cô đang làm gì vậy?”

Cô nhìn lên, bối rối nhận ra nét mặt của cô trông như những con vật nhỏ bé trước nòng súng sẵn. “Không có gì cả?”

James sải chân bước ngang qua phòng, đôi chân dài của anh mang anh đến gần một cách đáng sợ chỉ trong năm bước. “Cô lại đang đọc quyển sách đó phải không?”

“Không phải đọc, hoàn toàn không.” Elizabeth lấp bắp. Cô hoàn toàn là một người ngờ nghệch khi quá xấu hổ như thế, nhưng cô không thể ngừng cảm thấy như cô mới bị bắt gặp làm một việc ghê tởm. “Đọc lướt thì đúng hơn.”

“Tôi cảm thấy không hề quan tâm tới sự khác nhau giữa chúng.”

Elizabeth nhanh chóng quyết định rằng hướng ứng phó tốt nhất là thay đổi chủ đề. “Làm sao anh biết tôi ở đây?”

“Tôi nghe tiếng chân cô. Lần sau, nếu cô muốn làm động tác lẩn tránh, hãy bước trên thảm ấy.”

“Tôi đã làm thế! Nhưng thảm có giới hạn, anh biết đấy. Người ta phải đi vài bước trên sàn để vào thư viện.”

Đôi mắt nâu của anh ánh lên một tia sáng kì lạ, gần như rất am hiểu khi anh nói “Có những cách để bớt tiếng ồn... Oh, đừng để ý. Đó không phải là vấn đề.” Anh tiến tới và tước quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC khỏi cô. “Tôi nghĩ chúng ta đã đồng ý rằng thứ này không có gì ngoài sự vô lí. Một bộ sưu tập những lời nói ngớ ngẩn và phô trương được đặt ra để khiến phụ nữ trở nên không có đầu óc, yếu đuối ngu ngốc.”

“Tôi có ấn tượng là đàn ông đã nghĩ chúng tôi không có đầu óc, yếu ớt ngu ngốc rồi.”

“Hầu hết là thế” anh lau bầu đồng ý. “Nhưng cô không phải thế.”

“Sao cơ, Mr. Siddons, anh đừng chạm đến tôi đây. Tôi nghĩ có thể đó là một lời tán dương đấy.”

“Và cô nói cô không biết tán tỉnh như thế nào.” Anh gào lên.

Elizabeth không thể nén nụ cười đang trào lên trong cô. Tất cả những lời tán dương của anh, những điều miễn cưỡng đừng chạm đến cô nhiều nhất.

Anh quắc mắt với cô, nét mặt anh trở nên gần như nóng nảy như trẻ con khi anh nhét quyển sách lại trên kệ. “Đừng để tôi bắt gặp cô xem nó lần nữa.”

“Tôi chỉ đang kiểm vài lời khuyên.” Cô phân trần.

“Nếu cô cần lời khuyên, tôi sẽ cho cô.”

Môi cô mím lại một chốc trước khi cô trả lời. “Tôi không nghĩ việc đó thích hợp trong trường hợp này.”

“Điều đó có nghĩa quái gì chứ?”

“Mr. Siddons...”

“James” anh ngắt lời.

“James,” cô lặp lại. “Tôi không biết điều gì khiến anh giận dữ như thế, nhưng tôi không đánh giá lời nói của anh. Hay tông giọng của anh.”

Anh trút ra hơi dài, hoảng hốt bởi cái cách mà cơ thể anh rung mình khi anh làm vậy. Ruột anh đã quặn xoắn lại gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ, và tất cả là bởi sự trượt chân của một cô gái. Cô vừa chạm vào vai anh, Lay Chúa.

Bắt đầu bởi nụ hôn đó. Không, anh dứt khoát nghĩ, đã bắt đầu từ rất lâu trước đó, với sự đoán trước, bản khoăn, giấc mơ về việc sẽ như thế nào khi cảm thấy miệng cô dưới anh.

Và tất nhiên không đủ. Chưa đủ gần. Anh xoay sở tốt để ứng xử khá thờ ơ chiều hôm trước – với sự giúp đỡ của lu nước đầy hữu dụng, thứ chắc chắn đã xóa bỏ nhu cầu của anh.

Nhưng buổi đêm đã để anh lại một mình với sự tưởng tượng. Và James đã có một sự tưởng tượng sống động.

“Tôi cáu giận”, cuối cùng anh trả lời cô, ngăn sự nói dối hoàn toàn bằng cách thêm vào “bởi vì tôi ngủ không ngon vào tối qua.”

“Oh.” Cô trông ngạc nhiên bởi sự đơn giản của câu trả lời. Cô mở miệng ra như thể dò hỏi nhiều hơn, rồi đóng lại.

Tốt cho cô, anh cay đắng nghĩ. Nếu cô tỏ vẻ nhiều hơn một sự quan tâm mập mờ tại sao anh không ngủ ngon, anh sẽ nói cô. Anh sẽ tả những giấc mơ đến từng chi tiết rõ ràng nhất.

“Tôi rất tiếc vì anh bị mất ngủ”, cuối cùng cô nói, “nhưng tôi nghĩ chúng ta cần thảo luận về đề nghị của anh giúp đỡ tôi tìm một người chồng. Tôi chắc anh nhận ra rằng điều đó rất không bình thường.”

“Tôi nghĩ chúng ta đã quyết định chúng ta sẽ không để điều đó ảnh hưởng đến việc làm của chúng ta.”

Cô lờ anh. “Tôi cần một tiêu chuẩn chắc chắn trong đời mình, Mr. Siddons.”

“James.”

“James.” Cô lặp lại tên anh, từ ngữ thốt ra với một tiếng thở dài. “Tôi không thể luôn luôn đề phòng, quan sát anh nếu có chụp lấy tôi mọi lúc.”

“Chụp lấy?” Khóe miệng anh nhếch lên giấu một nụ cười. Anh khá thích hình ảnh vồ lấy trong đầu.

“Và chắc chắn không tốt cho chúng ta khi quá, ah...”

“Thân mật?” anh đỡ lời cô, chỉ để chọc tức.

Nó có tác dụng. Cái nhìn cô ném vào anh có thể làm vỡ một cái cửa sổ. “Vấn đề là”, cô nói to, như thể điều đó có thể át đi sự cản trở của anh, “mục tiêu của chúng ta là tìm cho tôi một người chồng, và...”

“Đừng lo”, anh dứt khoát nói. “Chúng ta sẽ tìm cho cô một người chồng.” Nhưng thậm chí khi anh nói những lời đó, anh dần lơ mờ nhận thức một sự chán ghét kì lạ trong miệng anh. Anh có thể hình dung những bài học hướng dẫn với Elizabeth – hình ảnh mỗi và mỗi giây phút ngăn ngủ tuyệt vời – nhưng suy nghĩ của cô về việc thực sự hoàn thành mục tiêu đã định về hôn nhân khiến anh hơi khó chịu.

“Điều này dẫn tôi đến một ý kiến khác.” Cô nói.

James vòng chéo tay lại. Một ý kiến nữa thôi và anh có lẽ phải bịt miệng cô lại.

“Về việc này, và sự mong muốn của anh giúp tôi tìm một người chồng – Tôi chắc tôi sẽ không thoải mái khi mang ơn anh.”

“Không đâu.”

“Có”, Elizabeth nói dứt khoát. “Tôi có nợ. Và tôi nhất định sẽ trả ơn anh.”

Nụ cười anh dành cho cô quá nam tính và có sức thuyết phục khiến chân cô như tan chảy. “Làm thế nào” anh lẽ nhe “cô định trả ơn tôi à?”

“Kẻ tổng tiền.”

Anh chớp mắt ngạc nhiên. Cô trông hơi tự hào về điều đó. “Kẻ tổng tiền ư?” anh lặp lại.

“Phu nhân Danbury nói với tôi là anh đang giúp tìm ra kẻ tổng tiền bà, tôi muốn hỗ trợ anh.”

”Không”

“Nhưng...”

“Tôi nói không.”

Cô liếc anh, và rồi, khi anh không nói gì thêm, cô nói. “Tại sao không?”

“Vì có thể rất nguy hiểm, đó là tại sao.”

“Anh đang làm việc đó đấy thôi.”

“Tôi là một người đàn ông.”

“Oh!” cô la lên, nắm chặt tay hai bên hông. “Anh chỉ là một kẻ đạo đức giả! Mọi điều anh nói hôm qua về việc tôn trọng tôi, và nghĩ rằng tôi thông minh hơn những phụ nữ bình thường khác... chỉ toàn là những thứ vô lí để khiến tôi tin anh để anh có thể... để anh có thể...”

“Sự tôn trọng không có tác dụng gì ở đây cả, Elizabeth.” Anh chống tay lên hông, và cô thực sự phải lùi lại một bước bởi biểu cảm kì lạ trong mắt anh. Gần như thể anh trở nên một người đàn ông khác ngay đây chỉ trong năm giây – một người luôn làm những điều nguy hiểm, biết những người nguy hiểm.

“Tôi đi đây,” cô nói. “Anh có thể ở lại, tôi chẳng quan tâm.”

Anh bắt lấy thất lưng vấy cô. “Tôi không nghĩ chúng ta đã kết thúc cuộc nói chuyện.”

“Tôi không chắc tôi muốn nói chuyện với anh.”

Anh thở ra một hơi dài, thất vọng. “Tôi trọng không có nghĩa tôi muốn đặt cô vào nguy hiểm.”

“Tôi thấy khó mà tin được kẻ chống phu nhân Danbury là một người nguy hiểm. Không như thể bà ấy bị tống tiền bởi những bí mật xã hội hay những thứ như thế.”

“Làm sao cô chắc chắn về điều đó?”

Cô há hốc miệng. “Bà ấy bị như thế sao?”

“Không, tất nhiên không.” Anh cúi kính. “Nhưng cô khó mà biết được điều đó phải không?”

“Tất nhiên không! Tôi đã làm việc cho bà hơn năm năm. Anh có thực sự nghĩ Phu nhân Danbury có thể có thái độ kì lạ mà tôi không nhận ra sao? Chao ôi, chỉ cần nhìn cái cách tôi phản ứng khi bà bắt đầu ngủ.”

Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt sẫm màu của anh không có phản ứng nào. “Cô sẽ không tham gia vào việc điều tra kẻ tống tiền, và thế là đủ.”

Cô bắt chéo tay lại để đáp trả và không nói gì.

“Elizabeth?”

Một người thận trọng hơn có thể chú ý đến sự cảnh báo nặng nề trong giọng nói của anh, nhưng Elizabeth không cảm thấy thận trọng vào lúc này. “Anh không thể ngăn tôi cố gắng giúp Phu nhân Danbury. Bà như một người mẹ đối với tôi, và...” cô tắc nghẹn lời khi anh ép cô dựa vào một cái bàn, tay anh bao quanh cánh tay cô bằng sức mạnh gây choáng váng.

“Tôi sẽ trói cô, tôi sẽ bịt miệng cô lại. Tôi sẽ trói cô vào một cái cây chết tiệt nếu đó là thứ giữ cái mũi hay xen vào việc khác của cô ở nơi nó thuộc về.”

Elizabeth nuốt xuống. Cô chưa từng thấy một người đàn ông quá điên tiết. Đôi mắt anh sáng rực lên, tay anh đang rung, và cổ anh căng thẳng trông như một cái nút chai nhỏ nhất cũng có thể chặt phẳng đầu anh xuống.

“Vây,” cô rít lên, cố làm cho ngón tay anh lỏng ra. Anh trông không có ý niệm anh giữ chặt cô đến thế nào... hoặc thậm chí anh đang giữ cô. “Tôi không nói tôi sẽ xen vào chuyện của anh, chỉ là giúp đỡ anh phần nào đó, hoàn toàn là những cố gắng an toàn, và...”

“Hứa với tôi, Elizabeth.” Giọng anh trầm và kiên quyết, và gần như không thể không tan chảy dưới sự cảm nhận đáng sợ ba từ nhỏ nhỏ đó.

“Tôi... ah...” Oh, bà Seeton ở đâu khi cô cần chứ? Elizabeth đã cố phỉnh phờ dụ anh khỏi sự tức giận – cô khá chắc chắn điều đó nằm trong Chỉ Dẫn Số Hai Mươi Sáu – nhưng nó không có tí tác dụng nào. James vẫn giận dữ, tay anh vẫn bao quanh cánh tay cô như kẹp đôi, và Chúa cứu cô, nhưng Elizabeth dường như không thể rời mắt khỏi miệng anh.

“Hứa với tôi, Elizabeth.” Anh lặp lại, và tất cả những gì cô có thể làm là quan sát môi anh khi anh nói.

Tay anh siết chặt quanh cánh tay cô, và điều đó, cộng thêm vài lực ép siêu phàm, làm cô giật mình khỏi sự lơ mơ, và cô giật phắt lên nhìn anh. “Tôi sẽ không làm gì mà không hỏi anh trước.” cô thì thầm.

“Chưa đủ.”

“Sẽ như thế thôi.” Cô co rúm lại. “James, anh làm tôi đau.”

Anh nhìn xuống tay mình như thể chúng là những vật lạ, rồi bắt ngờ thả cô ra. “Tôi xin lỗi.” anh nói điên cuồng. “Tôi đã không nhận ra.”

Cô lùi lại vài bước, xoa vào cánh tay. “Ồn cả.”

James nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu trước khi nguyên rửa trong hơi thở và quay đi. Anh đã căng thẳng, và anh đã nổi cáu, nhưng anh chưa bao giờ lường trước sự làn sóng xúc cảm dữ dội cô đã gây ra. Một điều nhỏ nhất về việc Elizabeth gặp nguy hiểm, và anh trở thành một thằng ngốc nói lung tung.

Sự mỉa mai đang thấm thía. Chỉ mới năm ngoái anh cười vào mặt người bạn tốt nhất của mình khi anh ta trong trường hợp tương tự. Blake Ravenscroft đã hoàn toàn rối trí khi vợ chưa cưới của anh ta cố gắng tham gia vào hoạt động của Văn phòng Chiến tranh. James đã nghĩ toàn bộ tình huống đó vô cùng thú vị.

Rõ ràng đối với anh Caroline sẽ không đối mặt với bất kì nguy hiểm nào, và anh đã nghĩ Blake là một kẻ đàn độn khi làm ầm lên như thế.

James có thể xem xét tình huống hiện tại với sự khách quan để biết rằng Elizabeth đang thậm chí đối mặt với ít nguy hiểm hơn ở nhà Danbury. Và máu anh cuộn lên sợ hãi và điên tiết với mỗi từ đề cập đến sự dính líu của cô đến vụ tổng tiền.

Anh có cảm giác đây không phải một dấu hiệu tốt.

Hắn phải có vài sự ám ảnh thần kinh, Anh chẳng làm gì ngoài việc nghĩ về Elizabeth Hotchkiss từ khi anh đến nhà Danbury tuần trước. Đầu tiên anh phải điều tra cô như cô là một người có khả năng tổng tiền, rồi anh cảm thấy bản thân bị đẩy vào vị trí không bình thường là một người hướng dẫn việc tán tỉnh.

Thực ra, anh đã đẩy bản thân vào vai trò đó, nhưng anh chọn cách không đào sâu vào điều đó.

Thực tế là, chỉ đơn giản anh lo về sự an toàn của cô. Anh đã đóng vai như một người bảo trợ của cô, và cô chỉ làm một tạo vật bé nhỏ; bất kì người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy cần bảo vệ.

Và như nhu cầu của anh – thứ đã cào ruột anh và thiêu đốt mạch đập của anh – well, dù sao đi nữa anh là một người đàn ông, và cô là một người đàn bà, và cô ở đây, và cô thực sự rất xinh đẹp, ít nhất là theo đánh giá của anh, và khi cô cười gây nên những điều kì lạ đến...

“Chết tiệt” anh lầm bầm. “Tôi sẽ phải hôn cô.”

13. Chương 13

Elizabeth ngưng thở. Mọi dây thần kinh trong cơ thể cô đang rung lên sự cảnh báo, đau đớn với một nhu cầu cô thậm chí chưa bao giờ hình dung có tồn tại.

Khi tay anh đến gần ngực cô, không là vấn đề khi có hai lớp vải giữa cô và anh. Cô cảm thấy bị thiêu đốt, và cô biết dù chuyện gì xảy ra, tâm hồn cô sẽ thuộc về người đàn ông này mãi mãi.

James đang thì thầm gì đó, lời yêu thương và nhu cầu, nhưng cô không hiểu điều gì ngoài sự khát khao mãnh liệt trong giọng nói của anh. Và rồi cô cảm thấy mình rơi xuống từ từ. Tay anh đỡ cô ở lưng, nhưng cô đang hạ người xuống tấm thảm êm ái trên sàn thư viện.

Anh rên rỉ điều gì đó – nghe như tên cô - và giống như một yêu cầu. Và rồi cô nằm ngửa, và anh bao bọc lấy cô. Sức nặng của anh làm cô hồi hộp, hơi ấm của anh thật hấp dẫn. Nhưng rồi anh đẩy hông tới và cô cảm thấy sự khao khát thực sự của anh đối với cô, và trạng thái mơ màng của cô bị phá vỡ.

“James, không.” Cô thì thầm. “Tôi không thể.” Nếu cô không dừng ngay lúc này, việc này sẽ không dừng lại. Cô không biết tại sao cô biết điều đó, nhưng nó chính xác như tên của cô.

Môi anh dừng lại, nhưng hơi thở của anh không đều, và anh không rời khỏi cô.

“James, tôi không thể. Tôi ước...” Cô ngăn bản thân ở giây cuối. Lạy Chúa, cô đã gần như nói với anh cô ước cô có thể sao? Elizabeth đỏ mặt vì xấu hổ. Cô là loại phụ nữ gì thế này? Người đàn ông này không và không bao giờ là chồng cô.

“Chỉ một lúc thôi.” Anh khàn khàn. “Tôi cần một lúc.”

Cả hai chờ trong khi hơi thở anh đều đặn trở lại. Sau vài giây, anh nâng người đứng dậy và, luôn luôn là một quý ông (thậm chí trong những tình huống khó chịu nhất), đưa tay ra.

“Tôi xin lỗi.” cô nói, để anh giúp cô đứng dậy. “nhưng nếu tôi kết hôn, chồng của tôi sẽ mong đợi...”

“Đừng nói nữa.” Anh lau bầu. “Đừng nói thêm một từ đáng ghét nào nữa.”

Anh buông tay cô ra và quay đi. Lạy Chúa. Anh đã đặt cô dưới sàn. Anh đã suýt chút nữa làm tình với cô, lấy đi sự trong trắng của cô mãi mãi. Anh biết điều đó là sai trái, biết nó quá sai trái, nhưng anh không thể ngăn bản thân được. Anh luôn tự hào có thể kiểm soát cảm xúc mạnh mẽ của mình, nhưng bây giờ...

Bây giờ thật khác biệt.

“James?” Giọng cô phía sau anh, nhẹ nhàng và lưỡng lự.

Anh không nói gì, không tin tưởng bản thân để nói. Anh cảm thấy sự do dự của cô; cho dù anh đang quay lưng với cô, anh có thể cảm thấy cô đang cố gắng quyết định có nên nói gì nữa không.

Nhưng Chúa giúp anh, nếu cô đề cập đến từ “chồng” thêm một lần nữa...

“Tôi hi vọng anh không giận tôi.” Cô nói với một vẻ nghiêm trang êm dịu. “Nhưng tôi phải cưới một người đàn ông vì tiền, việc ít nhất tôi có thể làm để đáp lại là sự trong trắng.” Một tiếng cười mỉa mai bật ra từ cổ họng cô, một âm thanh chua chát. “Tất cả chuyện này có vẻ hơi hèn hạ, anh không thấy vậy sao?”

Giọng anh trầm và điềm tĩnh nhất có thể khi anh nói “Tôi sẽ tìm cho cô một người chồng.”

“Có lẽ đó không phải là ý kiến hay nhất. Anh...”

Anh quay ngoắt lại và ngắt lời “Tôi nói tôi sẽ tìm cho cô một người chồng!”

Elizabeth bước vài bước về phía cửa. Mẹ cô thường nói chẳng có lí lẽ khi mà một người đàn ông đang nóng giận, và nghĩ lại, cô nhớ bà Seeton cũng đã viết điều tương tự. “Tôi sẽ nói với anh về việc này sau.” Cô nói nhẹ nhàng.

Anh thở ra một hơi dài. “Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Tôi không có ý...”

“Được rồi.” Cô nhanh chóng nói. “Thật đấy. Mặc dù có lẽ chúng ta phải hủy bài học hôm nay, vì rằng...”

Anh liếc cô khi cô để cho giọng mình kéo dài ra. “Vì cái gì?”

Người đàn ông đáng nguyên rủa, anh đang ép cô nói ra. Má cô ửng đỏ lên khi cô đáp lại. “Vì rằng tôi đã thực hiện mọi nụ hôn có thể phù hợp trước hôn nhân.” Khi anh không nói gì, cô lầm bầm. “Hầu như còn nhiều hơn.”

Anh dành cho cô một cái gật cộc lốc. “Cô có danh sách khách mời đến vào ngày mai chứ?”

Cô chớp mắt, giật mình vì việc đổi chủ đề đột ngột. “Phu nhân Danbury cảm nó. Tôi có thể đem tới cho anh vào buổi chiều.”

“Tôi sẽ tự lấy.”

Giọng anh có vẻ không có ý muốn nói thêm gì nữa, vì vậy cô rời khỏi phòng.

James dành cả buổi sáng để giận dữ. Anh quắc mắt với người hầu,, quắc mắt với Malcolm, anh thậm chí còn quắc mắt với tờ báo chết tiệt.

Những bước đi bình thường thoải mái của anh ngắt quãng bởi những cái giậm chân, và khi anh trở lại nhà Danbury sau vài giờ trên đồi, đôi giày của anh gây ra đủ tiếng ồn để đánh thức cả người chết.

Cái anh thực sự cần là cây gậy đáng nguyên rủa của dì anh. Nó thật trẻ con đối với anh, anh biết, nhưng có gì đó khá thỏa mãn khi trút cơn bực bội của anh lên sàn nhà. Nhưng giậm chân vẫn chưa đủ. Với cây gậy, anh có thể đục một cái hố chết tiệt trên sàn.

Anh băng qua sảnh lớn, tai anh miễn cưỡng vểnh lên khi anh bước qua cánh cửa hé mở vào phòng khách. Elizabeth có trong đó chứ? Và cô sẽ nghĩ gì khi anh giậm chân? Cô phải biết anh đang ở đây. Cô phải giả vờ điếc mới không nghe tiếng ồn anh tạo ra.

Nhưng thay vì giọng nói du dương như tiếng nhạc của Elizabeth, anh nghe tiếng oang oang của dì anh. “James!”

James thốt ra một tiếng rên rỉ gần như thầm lặng. Nếu dì anh gọi anh là James, có nghĩa là Elizabeth không đi cùng bà. Và nếu Elizabeth không đi cùng bà, có nghĩa là Agatha muốn Nói Chuyện Với Anh. Việc không bao giờ báo trước điều tốt lành.

Anh bước vài bước lùi về sau và thò đầu vào ngưỡng cửa. “Vâng?”

“Ta cần nói chuyện với cháu.”

Anh không bao giờ biết xoay sở thế nào để không rên rỉ. “Vâng, cháu cũng nghĩ thế.”

Bà gõ cây gậy. “Cháu không cần nghe như thể cháu đang trên đường đến đoạn đầu dài đâu.”

“Còn phụ thuộc vào chúng ta đang nói đến đoạn đầu dài của ai.” Anh lầm bầm.

“Eh? Cháu nói gì cơ?” Cộp cộp cộp.

Anh bước vào phòng, mắt anh liếc nhanh tìm Elizabeth. Cô không ở đó, nhưng Malcolm thì có, và con mèo nhanh chóng nhảy khỏi ngưỡng cửa sổ và chạy đến cạnh anh.

“Cháu nói,” James nói dối “rằng cháu muốn một cái gậy như thế.”

Mắt Agatha nheo lại. “Chân cháu sao thế?”

“Không sao. Cháu chỉ muốn tạo vài tiếng ồn.”

“Chỉ cần đóng mạnh cửa là được cơ mà?”

“Cháu ở ngoài.” Anh nói với một giọng lễ phép.

Bà cười khoái trá. “Tâm trạng không tốt hử?”

“Tệ nhất đấy.”

“Muốn chia sẻ tại sao chứ?”

“Không nếu và có một khẩu súng hướng vào tim cháu.”

Điều đó làm bà nhướn mày lên. “Cháu nên biết nhiều hơn là làm tăng sự tò mò của ta như thế, James.”

Anh mỉm cười không hề hài hước và ngồi xuống một cái ghế đối diện bà. Malcolm đi theo và nằm cạnh chân anh. “Dì cần gì sao, Agatha?” James hỏi.

“Muốn trò chuyện với cháu là chưa đủ sao?”

Anh không ở trong tâm trạng để đùa giỡn, vì vậy anh lại đứng lên. “Đủ rồi, cháu đi đây. Cháu có nhiệm vụ phải để ý đến khi là người quản lí tài sản của dì.”

“Thưa ngài.”

Anh ngồi xuống. Anh luôn nghe lời dì mình khi bà sử dụng tông giọng đó. Và thói quen khó mà phá vỡ được.

Agatha hắng giọng – không bao giờ là một dấu hiệu tốt. James cam chịu cho một bài diễn thuyết.

“Sự trò chuyện của ta sẽ rất kì quặc đấy đấy.” bà nói.

“Oh?”

Bà xoa ngón tay lại với nhau. “Đúng, rất không giống nó. Cháu có nhận thấy không?”

Không có cách nào anh có thể giải thích những việc xảy ra vài ngày mới đây đối với dì anh. Chẳng có cách nào cả. “Cháu không thể nói rằng cháu biết rõ Miss Hotchkiss,” anh đáp lại, “vì vậy cháu không thể đưa ra ý kiến được.”

“Thật ư?” Bà hỏi, tông giọng thờ ơ đáng nghi ngờ. “Ta đã nghĩ hai đứa đã có một kiểu tình bạn nào đó.”

“Chúng cháu có. Theo dạng nào đó. Cô ấy là một người phụ nữ trẻ thân thiện nhất.” Vành tai anh trở nên nóng. Nếu cái ửng hồng hiện trên má, anh quyết định, anh sẽ phải rời đất nước. Anh đã không đỏ mặt trong cả thập niên.

Nhưng một lần nữa, anh đã không bị chất vấn bởi dì mình lâu đến thế.

“Tuy nhiên” anh tiếp tục, lắc đầu nhẹ để tóc anh có thể che đôi tai anh lại, “chỉ mới có vài ngày. Chắc hẳn không đủ lâu để xét về cách cư xử của cô ấy.”

“Hmmph.” Một lúc im lặng vô tận, và rồi nét mặt của Agatha thay đổi đột ngột và bà hỏi. “Việc điều tra của cháu thế nào rồi?”

James chớp mắt một lần. Anh biết rõ thói quen thay đổi chủ đề đột ngột của dì anh. “Chưa có gì cả.” Anh nói thẳng thừng. “Cháu chẳng thể làm gì cho đến khi kẻ tổng tiền có yêu cầu khác. Cháu đã nói với dì về những người hầu của dì, và dì cam đoan với cháu rằng tất cả bọn họ quá trung thành và thiếu hiểu biết để có thể bày ra âm mưu này.”

Đôi mắt xanh lạnh lẽo của bà nheo lại. “Không phải cháu vẫn đang nghĩ là Miss Hotchkiss làm đấy chứ?”

“Dì sẽ hạnh phúc khi biết rằng cháu đã loại cô ấy khỏi sự tình nghi.”

“Cháu còn làm gì nữa?”

“Không gì cả” Anh thú nhận. “Chẳng có gì để làm. Như cháu đã nói, cháu e rằng bước tiếp theo là của kẻ tổng tiền.”

Phu nhân Danbury vỗ vỗ những ngón tay vào nhau. “Vây điều cháu đang nói với ta là cháu buộc phải ở nhà Danbury này cho đến khi kẻ tổng tiền có yêu cầu khác à?”

James gật.

“Ta hiểu.” Bà ngồi sát vào ghế. “Vây có vẻ như mọi điều cháu có thể làm là bận bịu như một người quản lý tài sản để không ai đoán ra thân phận thật của cháu.”

“Agatha” anh nói với một cái gật chán nản. “dì không gọi cháu về đây chỉ để có một người quản lý tài sản không công chứ?” Trước ánh mắt khó chịu của bà, anh thêm vào. “Cháu biết dì có thể keo kiệt đến mức nào.”

“Ta không thể tin cháu nghĩ thế về ta.” Bà khụt khịt.

“Còn hơn thế, dì yêu quý.”

Bà mỉm cười thật ngọt ngào. “Thật tốt khi có một trí óc được tôn kính.”

“Sự xảo quyệt của dì là một thứ cháu không bao giờ đánh giá thấp.”

Bà cười. “Ah, ta đã nuôi cháu thật tốt, James. Ta rất yêu cháu.”

Anh thở dài khi đứng lên lần nữa. Bà là một người già lắm mánh khéo, và bà không hối hận gì khi xen vào cuộc đời anh và từng lúc biến nó thành địa ngục, nhưng anh rất yêu bà. “Cháu sẽ đi làm việc của mình. Chúng ta không muốn ai nghĩ cháu là một người quản lý tài sản kém trình độ.”

Bà bắn cho anh một cái nhìn. Agatha chưa bao giờ đánh giá cao sự châm biếm từ người khác trừ bà.

James nói. “Dì phải báo cho cháu nếu dì nhận thêm một lời nhắn khác từ kẻ tổng tiền.”

“Ngay khi ta nhận nó.” Bà cam đoan với anh.

Anh dừng trước cửa. “Cháu cho là bà có một cuộc họp mặt ngày mai phải không?”

“Đúng, một bữa tiệc nhỏ trong vườn, tại sao?” Nhưng trước khi anh trả lời, bà nói. “Oh, tất nhiên. Cháu không muốn bị nhận ra. Đây, để ta đưa cháu danh sách khách mời.” Bà chỉ tay qua phòng. “Lấy cho ta cái hộp đựng giấy trên bàn.”

James làm khi bà bảo.

“May là ta đã thay đổi tên cháu phải không? Không người hầu nào sẽ đề cập đến Mr. Sidwell.”

James gật khi dì anh lục lại đồng giấy của bà. Anh thường được biết với tên Riverdale, từ khi anh được hưởng tước vị vào lúc hai mươi tuổi, nhưng họ của anh cũng đủ phổ biến.

Agatha thốt lên. “Aha!” và rút ra một tờ giấy màu kem. Trước khi bà đưa nó ra, bà liếc qua nó, lẩm bẩm. “Oh cháu yêu. Ta không nghĩ cháu biết bất kì ai trong này.”

James đọc qua những cái tên, để dì anh tin rằng sự hứng thú của anh đối với danh sách liên quan tới nhu cầu giữ thân phận bí mật. Tuy nhiên, thật ra, đó là vì anh muốn xem trong những người đàn ông mà anh phải chọn ra một người chồng cho Elizabeth.

Ngài Bertram Fellport. Say rượu.

Đức ngài Binsly. Con bạc thâm căn cố đế.

Daniel, Quý ông Harmon. Đã kết hôn.

Ngài Christopher Gatcome. Đã kết hôn.

Ngài Robert Gifford. Đã kết hôn.

Ngài William Dunford. Quá trác táng.

Đại úy Cynric Andrien. Quá quân đội.

“Cái này sẽ chẳng có tác dụng gì.” James rên lên, chỉ vừa đủ kiểm chế thôi thúc vò nát tờ giấy thành một trái banh nhỏ.

“Có vấn đề gì à?” Agatha hỏi.

Anh ngạc nhiên nhìn lên. Anh hoàn toàn quên mất Agatha đang trong phòng. “Dì có phiền không nếu cháu lấy một bản sao?”

“Ta không thể hiểu vì sao cháu muốn làm vậy.”

“Chỉ để ghi chép thôi.” Anh ứng biến. “Việc ghi chép chính xác rất quan trọng.” Thực ra, James tin rằng càng ít ghi chép càng tốt. Không có thứ gì ngoài tài liệu viết để buộc tội một người.

Agatha nhún vai bà đưa tờ giấy. “Cháu sẽ tìm thấy một cây bút và hũ mực trên bàn gần cửa sổ.”

Một phút sau, James đã sao chép một cách rõ ràng danh sách khách mời và chờ mực khô. Anh bước lại chỗ dì anh, nói. “Luôn có khả năng kẻ tổng tiền nằm trong số khách mời của dì.”

“Ta thấy điều đó đáng ngờ đấy, nhưng cháu là chuyên gia.”

Điều đó khiến anh nhướn mày lên kinh ngạc. “Dì quả là đang chiều theo sự phán đoán của cháu về một vấn đề à? Những lo lắng sẽ không ngừng sao.”

“Không châm biếm thì không là cháu, cháu yêu quý.” Agatha rướn cổ lên để nhìn vào tờ giấy trong tay anh.

“Tại sao cháu bỏ qua tên phụ nữ.”

Thêm nhiều sự ứng biến hơn. “Họ ít giống kẻ bị tình nghi hơn.”

“Lạ thật. Chính cháu đã dành những ngày đầu tiên đi theo Miss Hotchkiss, nghĩ rằng...”

“Cháu không đi theo cô ấy!”

“Ta nói ả dụ, tất nhiên. Ta chỉ có ý chỉ ra rằng cháu lúc đầu đã nghi ngờ Miss Hotchkiss, vì vậy ta không hiểu tại sao cháu có thể loại trừ tất cả đàn bà khỏi sự tình nghi.”

“Cháu sẽ xem xét họ khi đã xong với đàn ông.” James lăm bằm cái kính. Không ai có thể dồn anh vào thế bí như dì anh. “Cháu thực sự cần quay lại làm việc.”

“Đi đi, đi đi.” Agatha vẫy tay một cách thô bạo. Mặc dù thật bất ngờ khi thấy Hầu tước Riverdale làm công việc của người hầu siêng năng như thế.”

James chỉ lắc đầu.

“Thêm nữa, Elizabeth sẽ quay lại trong vài phút nữa. Ta chắc nó sẽ bầu bạn tốt hơn cháu.”

“Không nghi ngờ gì nữa.”

“Đi đi.”

Anh đi. Thực sự, dù sao anh cũng không hứng thú với ý nghĩ đụng độ Elizabeth lúc đó. Anh muốn có thời gian để xem qua danh sách trước, để chuẩn bị những lí lẽ về sự không phù hợp của hầu hết - nghĩa là, của tất cả - đàn ông.

Và phải làm chút việc, vì hai trong số họ là những người James luôn gọi là bạn.

Chiều hôm đó, khi Elizabeth đang đi về nhà thì đâm sầm vào James đang rời khỏi nhà của anh. Cô đã định đi hướng khác ra đường chính nhưng đã gạt bỏ sự hèn nhát đó. Cô luôn đi ngang qua nhà của người quản lí tài sản khi về nhà, và cô không định tránh con đường đó trong một cơ hội rằng James có lẽ ở nhà thay vì ở trên đồi hay đến thăm những tá điền, hay làm một trong những nhiệm vụ mà anh được giao kèo để thực hiện.

Và rồi anh ở đây, mở cửa căn nhà của mình, ngay khi cô đi ngang.

Elizabeth ghi nhớ trong đầu sẽ không bao giờ phụ thuộc vào may mắn nữa.

“Elizabeth” anh thực sự hét lên. “Tôi đang tìm cô.”

Cô nhìn thoáng qua nét mặt dữ dội của anh và quyết định đây là thời điểm tuyệt vời để bày tỏ một tình trạng báo động sống - chết ở nhà. “Tôi rất muốn nói chuyện”, cô nói, cố đi lướt qua anh, “nhưng Lucas đang ốm, và Jane...”

“Hôm qua trông cậu ấy không ốm.”

Cô cố mỉm cười một cách ngọt ngào, nhưng thật khó dùng mưu mẹo khi mà răng cô dính chặt vào nhau thế này. “Trẻ con có thể bệnh rất nhanh. Thứ lỗi cho tôi.”

Anh chụp lấy tay cô. “Nếu cậu ấy thực sự ốm, vậy cô sẽ không phải đi làm hôm nay.”

Oh, khi thật. Anh bắt được cô. “Tôi không nói nó bệnh quá nặng,” cô nghiêng rằng, “nhưng tôi muốn chăm sóc nó, và...”

“Nếu cậu ấy không bệnh quá nặng, vậy chắc chắn cô có thể dành cho tôi vài phút.” Và rồi, trước khi cô có cơ hội để kêu lên, anh chụp lấy khuỷu tay cô và kéo cô thật mạnh vào nhà của anh.

“Mr. Siddons!” cô rít lên.

Anh đá cánh cửa đóng lại. “Tôi nghĩ chúng ta đã bỏ ‘Mr. Siddons.’”

“Chúng ta đã đảo ngược rồi.” cô rít. “Để tôi đi.”

“Ngừng cư xử như tôi định cưỡng hiếp cô đi.”

Cô liếc anh. “Tôi không hiểu tại sao đó lại là một điều không thể xảy ra.”

“Chúa lòng lành.” Anh nói, cào cào tay lên đầu. “Từ lúc nào cô bộc lộ cái khuynh hướng hay gây gổ đó chứ?”

“Khi mà anh ép tôi vào nhà anh!”

“Tôi chắc chắn sẽ không làm thế nếu cô không nói dối về em mình.”

Miệng cô mở ra, và cô trút ra một sự tức giận vì bị xúc phạm. “Làm sao anh dám buộc tội tôi nói dối chứ!”

“Cô không nói dối à?”

“Well, có” cô khẳng định gắt gỏng. “nhưng đó chỉ bởi vì anh là một người thô lỗ kiêu căng, kiêu nhả từ chối chấp nhận không cho câu trả lời.”

“Từ chối chấp nhận sự phủ nhận luôn đảm bảo cho kết quả tích cực.” Anh đáp lại, giọng anh quá hạ cố đến nỗi Elizabeth phải nắm chặt váy để không đánh anh.

Giọng và đôi mắt hoàn toàn lạnh băng, cô nói. “Dường như lối trốn thoát duy nhất của tôi là cho phép anh nói vấn đề của mình. Anh muốn nói gì chứ?”

Anh phe phẩy một tờ giấy trước mặt cô. “Tôi lấy được cái này từ Phu nhân Danbury.”

“Giấy kết thúc công việc của anh, tôi hi vọng thế.” Cô lầm bầm.

Anh lờ đi. “Đây là danh sách khách mời của Phu nhân Danbury. Và tôi rất tiếc phải báo cho cô rằng không thể chấp nhận ai trong số những quý ông này.”

“Oh, và tôi cho rằng anh biết họ.” cô chế giễu.

“Thực tế, tôi có biết.”

Cô giật lấy tờ giấy khỏi tay anh, xé toạc một góc nhỏ khi làm vậy. “Oh, làm ơn.” Cô nói một cách chế giễu. “Có hai đức ngài và một quý ông. Làm sao anh biết tất cả họ?”

“Em cô là một quý ngài.” Anh nhắc cô.

“Vâng, well, em anh thì không.” Cô bắn trả.

“Cô không biết điều đó.”

Đầu cô ngẩng lên. “Anh là ai?”

“Em tôi không phải một quý ngài.” Anh nói với một giọng bức bối. “Tôi thậm chí không có một người em. Tôi chỉ là làm rõ ra rằng cô có một thói quen tai hại là nhảy ngay đến giả định mà không xem xét thực tế.”

“Điều gì” cô nói, quá chậm đến nỗi anh biết sự tức giận của cô đang treo trên một sợi chỉ mỏng manh. “không ổn với những người đàn ông này?”

“Ba trong số họ đã kết hôn.”

Quai hàm cô run run vì nghiến răng. “Có gì không ổn với những vị khách chưa kết hôn?”

“Well, đầu tiên, người này” - anh chỉ vào Sir Bertram Fellport - “là một kẻ nghiện rượu.”

“Anh chắc chứ?”

“Lương tâm tôi không thể cho phép cô cưới một người lạm dụng rượu.”

“Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Khỉ thật, nhưng cô cứ dai dẳng. “Có, tôi chắc chắn anh ta là một kẻ nghiện rượu. Và một minh chứng cho điều đó.”

Cô lại nhìn xuống tờ giấy bị rách trong tay. “Còn Lord Binsny?”

“Anh ta đánh bạc.”

“Nhiều lắm à?”

James gật, bắt đầu khoái chí. “Rất nhiều. Và anh ta mập.”

Cô bắt đầu chỉ lần nữa. “Còn...”

“Đã kết hôn, đã kết hôn, và đã kết hôn.”

Cô nhìn lên nhanh chóng. “Cả ba sao?”

Anh gật. “Một trong số họ thậm chí còn hạnh phúc.”

“Well, đó chắc chắn là truyền thống.” Cô lầm bầm.

James cúi đầu không đáp.

Elizabeth thở dài, và anh nhận ra rằng sự thở dài của cô ẩn giấu sự chán nản khó chịu. “Vẫn còn Mr, William Dunford và Đại úy Cynric Andrien. Tôi cho rằng một người thì xấu xí và người kia là một kẻ ngốc chẳng?”

Anh vô cùng muốn đồng ý với cô, nhưng một khi thấy Dunford và đại úy cô sẽ biết anh lừa cô. “Họ đều được cho rằng rất ưa nhìn và thông minh.” Anh khẳng định.

“Vậy vấn đề là gì?”

“Dunford là một kẻ trác táng.”

“Rồi sao?”

“Anh ta chắc chắn không chung thủy.”

“Tôi không phải một giải thưởng, James. Tôi không mong đợi sự hoàn hảo.”

Mắt anh trở nên nóng rực. “Cô nên mong chờ sự chung thủy. Cô cần đòi hỏi điều đó.”

Cô nhìn anh chằm chằm không tin nổi. “Như thế sẽ tốt, tôi chắc chắn thế, nhưng điều đó khó mà quan trọng như...”

“Chồng cô”, anh gào lên, “sẽ phải chung thủy với cô hoặc anh ta sẽ phải đối diện với tôi.”

Mắt Elizabeth mở to, miệng cô mở ra, và rồi cô đổ sập trong một tràng cười.

James bắt chéo tay và nhìn cô chằm chằm. Anh không quen bị cười vào cử chỉ lịch sự của mình.

“Oh, James” cô hỗn hển. “Tôi rất xin lỗi, và anh rất tử tế. Hầu như” - cô dụi mắt – “đủ tử tế để được tha thứ vì lừa tôi.”

“Tôi không lừa cô.” Anh nói một cách sững sủa.

Cô vẫy tay. “Làm sao anh có thể mong chờ tôi bảo vệ danh dự của mình một khi đã kết hôn chứ?”

“Cô sẽ không cưới Dunford.” Anh lầm bầm.

“Nếu anh nói thế.” Cô nói, cẩn thận và nghiêm trang đến nỗi anh biết cô đang muốn cười lần nữa. “Vậy, sao anh không nói với tôi Đại úy Andrien có vấn đề gì?”

Một khoảng dừng thật lâu. Thực sự rất lâu. Cuối cùng James thốt ra “Anh ta bị gì?”

Một khoảng dừng khác. “Anh loại bỏ anh ta chỉ vì anh ta bị gì?” cô hỏi ngờ vực.

“Đó là dấu hiệu bị bệnh ở trong người.”

“Tôi hiểu.”

James nhận ra Andrien phải bị nhiều thứ hơn là gù. “Chưa kể đến,” anh thêm vào, lảng tránh trong khi cố nghĩ ra một lời nói dối thích hợp. “một lần tôi đã thấy anh ta quát mắng mẹ mình ở nơi đông người.”

Elizabeth rõ ràng không thể tìm ra một câu trả lời. Cho dù đó là bởi vì kìm nén tiếng cười hay hoàn toàn sững sốt, James không hề biết.

Và anh cực kì chắc chắn anh muốn tìm hiểu cho rõ.

“Er, thật bất kính.” Anh thêm vào.

Không hề báo trước, cô tiến tới và sờ trán anh. “Anh có bị sốt không? Tôi nghĩ anh bị sốt.”

“Tôi không bị sốt.”

“Anh cư xử như anh đang bị sốt ấy.”

“Cô có định đưa tôi lên giường và chăm sóc tôi với sự ân cần yêu thương nếu tôi bị sốt không?”

“Không.”

“Vậy tôi không bị sốt.”

Cô lùi một bước. “Trong trường hợp đó, tốt hơn tôi nên đi.”

James dựa sụp vào tường, hoàn toàn kiệt sức. Cô đã khiến anh như thế, anh nhận ra. Nếu anh không đang cười toe toét như một thằng ngốc thì anh đang giận dữ. Nếu anh không giận dữ, thì là mất tự chủ vì khao khát. Nếu anh không đang mất tự chủ vì thèm khát...

Well, đó là một câu hỏi tranh luận phải không?

Anh nhìn cô khi cô mở toang cánh cửa, bị thôi miên bởi đường cong thanh tú ở bàn tay đeo găng của cô.

“James? James?”

Giật mình, anh ngẩng đầu lên.

“Anh chắc Đại úy Andrien bị gù chứ?”

Anh gật, biết rằng anh sẽ bị phát hiện là một kẻ nói dối vào ngày mai nhưng vẫn hi vọng anh có thể nghĩ ra một lời nói dối khác khéo léo hơn để lấp liếm.

Cô cong môi lên.

Ruột anh xoắn chặt, rồi giật nhẹ.

“Anh có thấy lạ không? Một người thuộc quân đội bị gù?”

Anh nhún vai bất lực. “Tôi đã nói cô không được cười anh ta.”

Cô thốt ra một âm thanh thích thú. “Tôi có thể cải thiện lại dáng điệu của anh ta.”

Anh chỉ có thể lắc đầu. “Cô là một người phụ nữ đang chú ý, Elizabeth Hotchkiss.”

Cô gật đầu với anh, rồi đi ra ngoài. Tuy nhiên, trước khi đóng nó, cô thò đầu vào. “Oh, James?”

Anh nhìn lên.

“Đứng thẳng lên.”

14. Chương 14

Buổi chiều hôm sau Elizabeth nắp gần cửa chính nhà Danbury, nguyên rửa bản thân đầu tiên là bởi sự ngốc nghếch của cô, tiếp đó là bởi sự nhút nhát, và cuối cùng là vì...

Cô đã làm theo lời khuyên của Susan và để quyển sổ của cô – thứ mà trong đó cô ghi tất cả những tính toán tiền bạc của gia đình - ở nhà Danbury ngày hôm trước. Vì quyển sổ là vật cần thiết mọi ngày, cô buộc phải lấy lại nó trong thời gian diễn ra bữa tiệc trong vườn.

“Không có gì đáng ngờ về sự có mặt của mình ở đây.” Cô tự nhủ. “Mình quên quyển sổ. Mình cần quyển sổ. Mình không thể sống sót đến ngày thứ hai mà không có nó.”

Tất nhiên điều đó không giải thích tại sao cô đã mang theo quyển sổ - vật trước đây không bao giờ rời khỏi nhà Hotchkiss.

Cô đợi đến gần bốn giờ, khi khách khứa đã hầu như chắc chắn ở ngoài để thưởng thức ánh mặt trời ấm áp của miền quê. Phu nhân Danbury đã đề cập đến tennis và trà ở bãi đất phía nam. Đó không hoàn toàn trên đường Elizabeth cần đi để lấy lại quyển sổ của cô, nhưng không có lí do gì cô không thể đi một chuyến đặc biệt để tìm Phu nhân Danbury hỏi xem liệu cô có thể tìm quyển sổ của cô hay không.

Không có lí do gì trừ lòng tự trọng của cô.

Lạy Chúa, Elizabeth ghét điều này. Cô cảm thấy quá tuyệt vọng, quá tham lam. Mỗi lần gió thổi, cô chắc chắn đó là cha mẹ mình trên thiên đường, buồn phiền khi thấy cô tự làm giảm phẩm cách của mình. Thật

khủng khiếp khi họ thấy cô thế này, dựng nên một lời xin lỗi tầm thường chỉ để sự một bữa tiệc mà mình không được mời.

Và tất cả chỉ để làm quen với một người đàn ông hầu như chắc chắn bị gù.

Cô rên lên. Cô đã đứng ngoài cổng trước, dựa đầu vào hàng rào cả hai mươi phút. Nếu cô đợi ở đó lâu thêm chút nữa, cô có thể trượt chân và làm đầu mình mắc kẹt, như Cedric Danbury ở Lâu đài Windsor.

Không thể trì hoãn được nữa. Rướn cầm lên và thẳng lưng, cô bước tới trước, đi ngang có chủ ý qua khu vực gần nhà James. Điều cuối cùng cô cần bây giờ là một người quan sát như anh.

Cô len qua cánh cửa trước nhà Danbury, tai cô vểnh lên nghe tiếng ồn từ bữa tiệc, nhưng tất cả những gì cô nghe được là sự im lặng. Quyển sổ ở trong thư viện, nhưng cô vờ như cô không biết điều đó, vì vậy cô di chuyển qua cánh cửa Pháp dẫn đến hiên sau.

Đủ chắc chắn, cả tá những quý bà và quý ông đang ở sân sau. Một cặp trong số họ đang cầm vợt tennis, vài người đang nhắm nháp rượu pân, và tất cả bọn họ đang cười và trò chuyện.

Elizabeth mím môi lại. Thậm chí giọng của họ cũng nghe thanh nhã.

Cô đi ra bãi đất. Cô có một cảm giác mình trông nhút nhát như một chú chuột, nhưng đó thực sự không là vấn đề. Không ai sẽ mong chờ người bầu bạn của Phu nhân Danbury bước vào bữa tiệc một cách trơ trẽn.

Phu nhân Danbury đang ở phía xa so với mái hiên, ngồi trong một chiếc ghế rơm rã mà Elizabeth nhận ra là nó thuộc về căn phòng màu xanh. Vải bọc bằng nhung quá dị là đồ dùng trong nhà duy nhất được chuyển ra hiên, và nó rõ ràng là một phần của chiếc ghế cho người chiến thắng, thứ mà Elizabeth hình dung là ý định của Phu nhân Danbury. Hai quý bà và một quý ông đang ngồi với bà. Những quý bà đang gật gù chăm chú đến mỗi lời nói, đôi mắt của người đàn ông nhìn xung quanh, và không ai thấy lạ khi Malcolm đang nằm trên váy của Phu nhân Danbury, nằm dài xoạc chân thành hình chữ X. Nó trông như xác chết của một con mèo nhỏ, nhưng Phu nhân Danbury đã khẳng khái với Elizabeth lần này qua lần khác rằng xương sống của nó linh hoạt một cách tuyệt vời và nó thực sự rất thích vị trí đó.

Elizabeth tiến lên gần chút nữa, cố nghe được lời nói của Phu nhân Danbury để cô có thể cắt ngang vào thời điểm ít gây cản trở nhất. Thật khó để theo dõi cuộc nói chuyện, nó giống một vở độc thoại hơn, với phu nhân Danbury là người bắt đầu.

Cô chỉ còn vài bước phía trước và cố gây sự chú ý với Phu nhân Danbury khi cô cảm thấy ai đó chụp lấy khuỷu tay cô. Quay lại, cô thấy mình đối diện với người đàn ông đẹp trai nhất cô từng thấy. Mái tóc vàng, đôi mắt xanh – “đẹp trai” vẫn là một tính từ quá thô kệch để miêu tả anh. Người đàn ông có khuôn mặt của một thiên thần.

“Vui lòng thêm rượu.” Hấn nói, đưa cô cái ly của mình.

“Oh, không, tôi xin lỗi, ngài không hiểu. Tôi...”

“Bây giờ.” Hấn đập vào hông cô.

Elizabeth cảm thấy mặt đỏ lên, và cô đẩy mạnh ly rượu lại cho hấn. “Ngài nhầm rồi. Xin thứ lỗi.”

Mắt người đàn ông tóc vàng nheo lại một cách nguy hiểm, và Elizabeth cảm thấy một cơn rùng mình cảnh giác dọc xương sống. Đây không phải là một người đàn ông để chạm mặt – mặc dù một người hấn nghĩ rằng thậm chí dạng người nóng nảy nhất cũng không bực dọc vì một ly rượu pân.

Nhún vai nhẹ nhàng, cô xua đi vấn đề đó khỏi đầu và tiếp tục tới chỗ Phu nhân Danbury, người đang nhìn cô ngạc nhiên. “Elizabeth!” Bà la lên. “Cháu làm gì ở đây?”

Elizabeth biểu cảm ngoài mặt một dáng vẻ cô hi vọng là tươi tỉnh, một kiểu cười xin lỗi. Dù sao, cô có thính giả. “Cháu vô cùng xin lỗi đã làm phiền bà, Phu nhân Danbury.”

“Không hề. Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì tôi tẹ ở nhà sao?”

“Không, không, không có gì tôi tẹ cả.” Cô liếc một cái sang quý ông bên cạnh Phu nhân Danbury. Mái tóc cũng khá giống James, và họ có vẻ cùng độ tuổi, nhưng đôi mắt anh ta trông trẻ hơn.

James có nét từng trải. Những thứ đen tối. Chúng trong mắt anh, khi anh nghĩ cô không nhìn anh.

Nhưng cô phải ngừng nghĩ về James. Chẳng có gì không ổn với quý ông ngồi đây. Nhìn anh một cách khách quan, cô phải thừa nhận anh ưa nhìn một cách ấn tượng. Và anh hoàn toàn không gù.

Anh chỉ không phải James.

Elizabeth lắc đầu. “Cháu e là cháu đã để quyển sổ của mình ở đây.”, cô nói, nhìn sang Phu nhân Danbury. “Bà có thấy nó không? Cháu cần nó trước thứ hai.”

Phu nhân Danbury lắc đầu khi bà ấn tay vào đồng lông màu nâu của Malcolm và xoa bụng nó. “Ta không thể nói là ta có thấy. Cháu chắc chắn cháu đã mang nó theo chứ? Ta không hề biết cháu đem những thứ như thế trước đây.”

“Cháu chắc chắn.” Elizabeth nuốt xuống, lo lắng tại sao sự thật có vẻ rất giống một lời nói dối.

“Ta ước ta có thể giúp cháu”, Phu nhân Danbury nói, “nhưng ta đang có khách. Có lẽ cháu sẽ thích tự tìm hơn. Cháu có vẻ không thể tìm nó trong hơn năm hoặc sáu phòng. Và người hầu biết cháu có quyền tự do trong nhà.”

Elizabeth đứng thẳng lên và gật. Cô đã được cho phép đi. “Cháu sẽ đi tìm ngay.”

Bất ngờ người đàn ông đứng cạnh Phu nhân Danbury nhảy lên phía trước. “Tôi rất sẵn lòng giúp cô.”

“Nhưng ngài không thể đi được.” một trong những quý bà rên rỉ.

Elizabeth nhìn cảnh tượng trong sự thích thú. Thật rõ ràng tại sao những quý bà này vẫn còn thích thú bên cạnh Phu nhân Danbury.

“Dunford,” Phu nhân Danbury quát, “ta chỉ mới nói với cậu về việc gặp gỡ của ta với nữ bá tước nước Nga.”

“Oh, cháu cũng đã gặp rồi.” anh nói với một nụ cười toe toét tinh quái.

Miệng Elizabeth mở ra. Cô chưa từng gặp ai không bị dọa cho phục tùng bởi Phu nhân Danbury. Và nụ cười đó – lạ Chúa, cô chưa từng thấy điều gì như thế. Người đàn ông này rõ ràng đã làm tan vỡ rất nhiều trái tim.

“Ngoài ra,” anh tiếp tục, “cháu khá thích cuộc tìm kiếm kho báu.”

Phu nhân Danbury cau mày. “Ta cho rằng tốt hơn nên giới thiệu. Mr. Dunford, đây là người bầu bạn của ta, Miss Hotchkiss. Và hai quý bà đây là Miss và Mrs. Corbishley.”

Dunford móc tay mình qua tay Elizabeth. “Tuyệt. Tôi chắc chúng ta sẽ tìm thấy quyển sổ đó ngay thôi.”

“Ngài thực sự không cần...”

“Không có gì đâu. Tôi không thể chịu được khi một cô gái đang buồn.”

“Hầu như không hề buồn khổ chút nào.” Miss Corbishley nói với một giọng mỉa mai. “Cô ấy mất quyển sổ, Lạ Chúa.”

Nhưng Dunford đã kéo Elizabeth đi, qua những cánh cửa ngoài hiên và vào nhà.

Phu nhân Danbury cau mày.

Miss Corbishley nhìn chăm chăm vào cánh cửa hiên như thể cô đang cố đốt căn nhà.

Mrs. Corbishley, người ít có lí do để giữ mồm giữ miệng, nói. “Tôi sẽ sa thải cô gái đó, nếu tôi là bà. Cô ta đi quá xa rồi.”

Phu nhân Danbury khiến bà ta ngậm miệng bằng một cái liếc gay gắt. “Dựa vào đâu mà bà kiêu căng như thế?”

“Tại sao, chỉ cần nhìn cách...”

“Tôi đã biết Miss Hotchkiss lâu hơn là tôi biết bà, Mrs. Corbishley.”

“Đúng”, bà ta đáp lại, khoe miệng căng ra một kiểu khó ưa nhất. “nhưng tôi là một người nhà Corbishley. Bà biết dòng họ tôi.”

“Đúng” Phu nhân Danbury cắt ngang. “và ta chưa bao giờ thích dòng họ của bà. Đưa cho ta cây gậy.”

Mrs. Corbishley quá kinh ngạc để làm theo, nhưng con gái bà ta vẫn còn trí óc để chụp lấy cây gậy và đẩy mạnh vào tay Phu nhân Danbury.

“Well, tôi không bao giờ!” Mrs. Corbishley lấp bắp.

Cộp! Phu nhân Danbury đứng dậy.

“Bà đi đâu vậy?” Miss Corbishley hỏi.

Khi Phu nhân Danbury trả lời, giọng của bà nghe có vẻ điên cuồng. “Ta phải nói chuyện với ai đó. Ta phải nói chuyện với ai đó ngay.”

Và rồi bà tập tễnh đi, di chuyển nhanh hơn nhiều năm qua.

“Cô có nhận ra” Mr. Dunford nói “rằng tôi sẽ mang ơn cô cho đến ngày tôi chết không?”

“Đó là một lời hứa quá lâu dài để nói, Mr. Dunford.” Elizabeth trả lời, giọng cô đầy thích thú.

“Chỉ gọi Dunford, nếu cô thấy thoải mái. Tôi đã không được gọi là Mister trong nhiều năm.”

Cô không thể làm gì ngoài mỉm cười. Có một điều gì đó thân thiện đặc biệt ở người đàn ông này. Kinh nghiệm của Elizabeth là những người được ban phước có một vẻ bề ngoài tuyệt vời đáng kinh ngạc có khuynh hướng bị nguyên rửa bởi tính khí tồi tệ đáng kinh ngạc, nhưng Dunford có vẻ là ngoại lệ cho quy luật. Anh sẽ là một người chồng tốt, cô quyết định, nếu cô có thể khiến anh hỏi cưới cô.

“Được thôi,” cô nói. “Chỉ là Dunford. Và ai là người anh đã cố thoát khỏi? Phu nhân Danbury ư?”

“Lạy Chúa, không. Agatha luôn tuyệt vời cho những cuộc giải trí bữa tối.”

“Miss Corbishley? Cô ấy có vẻ thích...”

Dunford rùng mình. “Không bằng một nửa thích thú của mẹ cô ta.”

“Ah.”

Anh cau mày. “Tôi nghĩ là cô biết loại người như thế.”

Một tiếng cười hoảng sợ thoát khỏi môi cô. Lạy Chúa, cô là loại người đó.

“Tôi sẽ cho cả một đồng guinee vì những ý muốn đó.” Dunford nói.

Elizabeth lắc đầu, không chắc chắn nên tiếp tục cười hay đào một cái hố... và nhảy vào đó. “Những suy nghĩ đó không quá đáng giá để...” Đầu cô giật mạnh. Có phải cô thấy đầu James thò ra khỏi căn phòng màu xanh không nhỉ?

Dunford nhìn theo cô. “Có gì không ổn sao?”

Cô lắc tay nôn nóng. “Chỉ một lúc thôi. Tôi nghĩ tôi đã thấy...”

“Cái gì?” Đôi mắt nâu của anh trở nên ma mẫn. “Hay là ai?”

Cô lắc đầu. “Tôi hẳn là nhầm lẫn. Tôi nghĩ tôi thấy người quản lí tài sản.”

Anh nhìn cô lúng túng. “Điều đó lạ lắm à?”

Elizabeth lắc nhẹ. Không có cách nào để cô thử giải thích tình huống của mình. “Tôi... ah... tin rằng tôi có lẽ đã để quyển sổ trong phòng khách. Đó là nơi Phu nhân Danbury và tôi thường tận hưởng mỗi ngày với nhau.”

“Hãy dẫn đường đi nào, quý cô.”

Anh theo cô vào phòng khách. Elizabeth giả vờ mở ngăn kéo và tủ. “Một người hầu có lẽ đã nhầm lẫn nó với đồ đạc của Phu nhân Danbury” cô giải thích, “và đặt nó chỗ khác.”

Dunford đứng cạnh khi cô tìm kiếm, rõ ràng là một quý ông khi không tọc mạch quá nhiều vào đồ đạc của Phu nhân Danbury. Không là vấn đề nếu anh nhìn, Elizabeth nghĩ một cách hài hước. Phu nhân D giữ tất cả những thứ quan trọng được khóa lại, và anh chắc chắn không tìm thấy quyển sổ, thứ đã được giấu trong thư viện.

“Có lẽ nó ở trong một căn phòng khác.” Dunford gợi ý.

“Có lẽ, mặc dù...”

Một tiếng gõ thật trọng ngoài cánh cửa mở ngắt lời cô, Elizabeth, người không có ý niệm làm sao cô kết thúc câu nói, đã dành một lời cảm ơn lặng lẽ và nhanh chóng đến người hầu đang đứng nơi ngưỡng cửa.

“Ngài là Mr. Dunford?” người hầu hỏi.

“Vâng.”

“Tôi có một bức thư cho ngài.”

“Một bức thư ư?” Dunford đưa một tay ra và cầm chiếc bì thư màu kem. Khi mắt anh xem qua từ ngữ, môi anh trông nghiêm nghị.

“Không phải tin xấu, tôi hi vọng thế.” Elizabeth nói.

“Tôi phải quay về London.”

“Ngay lập tức sao?” Elizabeth không thể giữ sự không bằng lòng trong giọng nói. Anh không khiến cho máu cô cuộn lên như James, nhưng Dunford chắc chắn là một ứng viên cho hôn nhân.

“Tôi e là thế.” Anh lắc đầu. “Tôi sẽ giết Riverdale.”

“Ai cơ?”

“Hầu tước Riverdale. Một người bạn khá thân của tôi, nhưng cậu ta có thể quá lơ đãng rồi. Nhìn xem!” Anh lắc nó vào không khí, không cho cô cơ hội để nhìn. “Tôi không thể nói đây là một chuyện khẩn cấp hay là anh ta muốn cho tôi thấy con ngựa mới.”

“Oh.” Có vẻ không còn gì để nói.

“Và làm sao anh ta tìm thấy tôi, tôi không biết.” Dunford tiếp tục. “Người đã biến mất tuần trước.”

“Có vẻ nghiêm trọng.” Elizabeth lầm bầm.

“Sẽ như thế”, anh nói, “một khi tôi bóp cổ cậu ta.”

Cô nuốt xuống để khỏi cười, điều mà cô cảm thấy sẽ rất không phù hợp.

Anh nhìn lên, mắt anh tập trung vào mặt cô lần đầu tiên trong vài phút. “Tôi tin rằng cô có thể tiếp tục mà không có tôi.”

“Oh, tất nhiên.” Cô cười nhả nhỏ. “Tôi đã làm thế hơn hai mươi năm nay.”

Lời nói của cô khiến anh ngạc nhiên. “Cô là một người tốt, Miss Hotchkiss. Nếu cô thứ lỗi cho tôi.”

Và rồi anh đi. “Một người tốt.” Elizabeth nhắc lại. “Một người tốt. Một người vô cùng tốt.” Cô rên lên. “Một người tốt tẻ nhạt.”

Đàn ông không cưới người tốt. Họ muốn vẻ đẹp và cảm hứng và đam mê. Họ muốn, theo những lời của Bà Seeton quý quái, ai đó hoàn toàn khác biệt.

Well, không quá khác biệt.

Elizabeth tự hỏi cô có nên tới địa ngục để thiêu cháy Bà Seeton.

“Elizabeth.”

Cô ngẩng lên nhìn James, đang cười toe toét với cô nơi ngưỡng cửa.

“Cô đang làm gì vậy?” anh hỏi.

“Suy ngẫm về một tương lai ngọt ngào.” Cô lầm bầm.

“Theo đuổi quý tộc, chắc chắn là thế.”

Cô nhìn lên một cách sắc nhọn. Giọng anh hơi quá thân thiện. Và tại sao nụ cười của anh khiến tim cô ngừng đập, trong khi nụ cười của Dunford – khách quan mà nói, hẳn là một sự kết hợp làm sững sốt nhất của môi và răng trong mọi tác phẩm – khiến cô muốn vỗ nhẹ thân thiết vào tay anh?

“Nếu cô không mở miệng sớm,” James nói với một giọng mỉa mai chọc tức, “cô sẽ nghiền nát răng thành bột.”

“Tôi đã gặp Mr. Dunford,” cô nói.

Anh lầm bầm. “VẬY Ừ?”

“Tôi cảm thấy anh ta khá dễ thương.”

“Đúng, well, anh ta là một người dễ thương.”

Cánh tay cô duỗi thẳng giằng dữ bên hông. “Anh đã nói với tôi anh ta là một kẻ ăn chơi trác táng.” Cô buộc tội.

“Anh ta là như thế. Một kẻ ăn chơi trác táng dễ thương.”

Có điều gì không ổn. Elizabeth chắc chắn như thế. James có vẻ hơi hồ hững với việc cô gặp Dunford. Cô không chắc cô đang mong chờ kiểu phản ứng nào, nhưng hoàn toàn lạnh nhạt thì dứt khoát không phải. Đôi mắt cô nheo lại, cô hỏi, “Anh không biết hầu tước Riverdale phải không?”

Anh bắt đầu ho.

“James?” Cô tiến tới bên cạnh anh.

“Chỉ là một chút bụi thôi.” Anh hỏn hển.

Cô vỗ nhẹ vào lưng anh, rồi bắt chéo tay, quá chìm đắm vào những trầm tư của mình để có thể dành cho anh thêm sự cảm thông nào nữa. “Tôi nghĩ anh chàng Riverdale này có quan hệ với Phu nhân Danbury.”

“Cô không nói.”

Cô gõ ngón tay lên má. “Tôi chắc chắn bà ấy đã nhắc tới anh ta. Tôi muốn nói anh ta là họ hàng của bà, nhưng có lẽ anh ta thực ra là cháu. Bà có nhiều anh em.”

James ép một khóe môi thành một nụ cười, nhưng anh nghi ngờ rằng nó thuyết phục.

“Tôi có thể hỏi bà về anh ta. Tôi chắc chắn sẽ hỏi về anh ta.”

Anh phải đổi chủ đề, ngay.

“Dù sao,” Elizabeth tiếp tục, “bà sẽ muốn biết tại sao Dunford rời đi quá đột ngột.”

James nghi ngờ điều đó. Agatha là người đã tìm kiếm anh và yêu cầu anh khiến cho Dunford – kẻ ăn chơi trác táng vô lương tâm, bà đã gọi như thế - rời khỏi Elizabeth.

“Có lẽ tôi phải tìm bà ngay.”

Thậm chí không ngừng một giây, anh bắt đầu tiếp tục ho. Cách duy nhất khác để giữ cô không rời khỏi phòng là chụp lấy cô và đè cô xuống sàn nhà, và anh có cảm giác cô sẽ không xem đó là một cách hành xử phù hợp.

Well, có lẽ đó không phải là cách duy nhất khác, nhưng đó chắc chắn là cách hấp dẫn nhất.

“James?” cô hỏi, lo lắng bao trùm đôi mắt xanh ngọc của cô. “Anh có chắc anh ổn chứ?”

Anh gật, khổ sở tạo ra vài tiếng ho nữa.

“Anh thực sự nghe không ổn.” Cô để một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng trên má anh.

James hít thở. Cô đang đứng gần, quá gần, và anh có thể cảm thấy cơ thể mình căng cứng.

Cô chuyển bàn tay đến trán anh. “Anh trông hơi kì lạ,” cô lầm bầm “mặc dù anh trông không nóng.”

Anh nói “Tôi ổn” nhưng nó gần như một tiếng hỗn hển.

“Tôi có thể gọi trà.”

Anh lắc đầu nhanh chóng. “Không cần thiết. Tôi...” Anh ho. “Tôi sẽ ổn thôi.” Anh cười một cách yếu ớt. “Thấy không?”

“Anh chắc chứ?” Cô rút tay lại và xem xét anh. Với mỗi cái chớp mắt, ánh nhìn u buồn, không tập trung biến mất khỏi mắt cô, thay thế bởi một vẻ tươi sáng.

Đáng tiếc. Ánh nhìn u buồn, không tập trung là một sự khởi đầu tốt hơn cho một nụ hôn.

“Anh ổn chứ?” Cô lặp lại.

James gật.

“Well, trong trường hợp đó” cô nói, giọng cô biểu lộ điều anh nghĩ rằng là thiếu lo lắng đáng chú ý. “Tôi sẽ về nhà.”

“Sớm vậy sao?”

Một bên vai cô nâng lên hạ xuống theo một cái nhún vai thoải mái kì lạ. “Tôi không định làm gì hôm nay nữa. Mr. Dunford đã bị gọi về London bởi ngài hầu tước bí ẩn kia, và tôi nghi ngờ việc tôi sẽ có lời cầu hôn từ Adonis tóc vàng người nhằm tôi với gái điếm.”

“Adonis?” Lay chúa, đó là giọng anh sao? Anh chưa bao giờ biết anh có thể nghe quá cáu kỉnh như thế.

“Khuôn mặt của một thiên thần”, cô thêm vào, “Cách cư xử của một con bò.”

Anh gật, cảm thấy tốt hơn nhiều. “Fellport.”

“Ai cơ?”

“Sir Betram Fellport.”

“Ah. Người uống rất nhiều.”

“Chính xác.”

“Làm sao anh biết những người đó?”

“Tôi đã nói với cô, tôi thường giao thiệp với những quý tộc.”

“Nếu anh là bạn tốt với những người đó, anh không muốn chào sao?”

Đó là một câu hỏi hay, nhưng James có một câu trả lời hay. “Và để họ thấy tôi thê thảm đến mức nào ư? Chắc chắn là không?”

Elizabeth thở dài. Cô hoàn toàn hiểu anh cảm thấy thế nào. Cô đã chịu đựng tất cả những lời xì xào trong làng, những lời chỉ trích và cười nhạo. Mỗi Chủ nhật cô đưa gia đình đến nhà thờ, và mỗi Chủ nhật cô ngồi thật thẳng, cố ra vẻ như thể cô muốn mặc cho em mình những bộ váy lỗi thời và những chiếc quần tối đầu gối. “Chúng ta có nhiều điểm giống nhau, anh và tôi.” Cô nói nhẹ nhàng.

Có gì đó hiện trong mắt anh, điều gì đó như sự đau đớn, hay có lẽ xấu hổ. Elizabeth nhận ra rằng cô phải rời đi, bởi vì tất cả những gì cô muốn làm là vòng tay qua vai anh và an ủi anh – như thể một người phụ nữ bé nhỏ như chính cô có thể làm cách nào đó che chở cho người đàn ông to lớn, khỏe mạnh này khỏi những lo lắng của thế giới.

Thật lố bịch, tất nhiên. Anh không cần cô.

Và cô không cần phải cần anh. Cảm xúc là niềm vui sướng mà cô không thể đạt được vào lúc này trong đời cô.

“Tôi đi đây”, cô nhanh chóng nói, hoảng sợ bởi sự khan tiếng cô nghe từ giọng mình. Cô nhanh chóng đi ngang qua anh, rút lại khi vai cô lướt qua tay anh. Trong vài giây ngắn ngủi, cô nghĩ anh có lẽ sẽ với tới và

dừng cô lại. Cô cảm thấy anh do dự, cảm thấy anh di chuyển, nhưng cuối cùng anh chỉ nói. “Tôi sẽ gặp cô vào Thứ Hai chứ?”

Cô gật, và nhanh chóng chạy ra cửa.

James nhìn chăm chăm vào ngưỡng cửa trống trơn trong vài phút. Mùi hương của Elizabeth vẫn thoảng trong không khí, một sự kết hợp của dầu tây và xà phòng. Những chất vô hại, chắc chắn là thế, nhưng nó vẫn đủ làm cho cơ thể anh căng cứng và khiến anh đau nhức bởi cảm giác có cô trong vòng tay anh.

Trong vòng tay anh, quý thật. Anh đang cố lừa ai chứ? Anh muốn cô dưới anh, bao quanh anh. Anh muốn cô trên anh, dưới anh.

Anh chỉ muốn cô, luôn luôn.

Anh đang định làm cái quái gì với cô chứ?

Anh vừa sắp xếp để rút tiền gửi đến cho gia đình cô – vô danh, tất nhiên. Elizabeth sẽ không bao giờ chấp nhận. Điều đó sẽ ngừng mọi điều vô lý về cuộc hôn nhân của cô với người đàn ông đầu tiên... có khả năng... và có tiền mà cô đặt ra.

Nhưng nó lại không giải quyết được cái đống lộn xộn anh đang vướng phải. Khi đi anh tìm kiếm anh vào buổi chiều và nói với anh rằng Elizabeth đã đi với Dunford, anh cảm thấy một làn sóng ghen tị không giống bất cứ điều gì anh mơ là có thể. Nó vặn xoắn trái tim anh, đập mạnh mẽ qua máu anh, và khiến anh kém lý trí, không thể nghĩ bất cứ điều gì khác ngoài làm cho Dunford rời khỏi Surrey và trở về London.

London, quý thật. Nếu anh có thể tìm ra cách đưa Dunford tới Constantinople, anh đã làm vậy.

Anh đã cố thuyết phục bản thân rằng cô chỉ là một người đàn bà khác. Ý nghĩ cô ở trong vòng tay của người đàn ông khác khiến anh khó chịu, và anh sẽ không thể chấp nhận trò chơi tìm một người chồng cho cô lâu hơn được nữa. Không khi mà mỗi lần thấy cô, anh gần như mất tự chủ với mong muốn kéo mạnh cô vào một căn phòng và chiếm lấy cô.

James rên rỉ cam chịu. Ngày càng chắc chắn hơn đối với anh là anh sẽ phải cưới người đàn bà nhỏ nhắn đó. Đó chắc chắn là con đường duy nhất để tâm trí và cơ thể anh có chút yên ổn.

Nhưng trước khi anh có thể cưới cô, anh sẽ phải tiết lộ thân phận thật của mình, và anh không thể làm thế cho đến khi anh kiểm soát được vấn đề tổng tiền của Agatha. Anh nợ đi anh quá nhiều. Chắc chắn anh có thể đặt nhu cầu của mình sang một bên khoảng hai tuần.

Và nếu anh không thể giải quyết câu đố này trong vòng hai tuần... well, vậy, anh không biết sẽ làm cái quái gì. Anh thực sự nghi ngờ việc anh có thể chịu đựng nhiều hơn hai tuần trong tình trạng đau đớn hiện tại.

Với một tiếng chữ rửa to và bất cần, anh quay gót và đi ra ngoài. Anh cần chút không khí trong lành.

Elizabeth cố không nghĩ đến James khi cô chạy qua căn nhà nhỏ ẩm ướt của anh. Cô không thành công, tất nhiên, nhưng ít nhất cô không phải lo lắng đến việc tình cờ gặp anh chiều nay. Anh đã trở lại phòng khách, có lẽ đang cười về cái cách cô chạy trốn.

Không, cô tự thừa nhận, anh không cười cô. Sẽ dễ dàng hơn nếu anh làm thế. Rồi thì cô có thể ghét anh.

Như thể ngày hôm nay chưa đủ tệ hại, Malcolm có vẻ quyết định rằng tra tấn Elizabeth thú vị hơn là nghe bài diễn thuyết của Phu nhân Danbury với nhà Corbishleys, và con mèo cừ khôi đó đang chạy bên cạnh cô, rít lên đều đều.

“Có cần thiết phải thế không?” Elizabeth hỏi. “Đi theo tao ra ngoài chỉ để rít lên với tao?”

Sự đáp lại của Malcolm là một tiếng rít khác.

“Con vật này. Không ai tin mày rít lên với tao, mày biết không. Mày chỉ làm thế khi chúng ta ở riêng.”

Con mèo cười. Elizabeth có thể thề.

Cô vẫn đang tranh cãi với con mèo đáng nguyên rủa khi cô đi qua chuồng ngựa. Malcolm gầm gừ và rít lên, và Elizabeth đang chỉ ngón tay cô vào con vật và yêu cầu im lặng, điều gần như chắc chắn tại sao cô không nghe tiếng bước chân tới gần.

“Miss Hotchkiss.”

Đầu cô giật mạnh lên. Sir Bertram Fellport – Adonis tóc vàng với khuôn mặt thiên thần – đang đứng trước cô. Quá gần, theo cô là thế. “Oh, ngày tốt lành, thưa ông.” Cô thận trọng và cô hi vọng, một bước lùi không làm méch lòng.

Hắn ta cười, và Elizabeth nửa mong chờ một nhóm thiên sứ sẽ xuất hiện trên đầu hắn, hát về những thiên thần cao thượng. “Tôi là Fellport.” Hắn nói.

Cô gật. Cô vừa mới biết điều đó, nhưng cô thấy chẳng có lí do gì để nói điều đó với hắn. “Tôi rất vui lòng được làm quen với ông.”

“Cô đã tìm thấy quyển sổ của mình chưa?”

Hắn đã nghe cuộc nói chuyện của cô với Phu nhân Danbury. “Chưa”, cô đáp lại, “Tôi chưa tìm thấy. Nhưng tôi chắc chắn nó sẽ quay trở lại thôi. Những thứ đó luôn như thế.”

“Vâng.” Hắn lầm bầm, đôi mắt xanh nhìn cô với một sự mãnh liệt khó chịu. “Cô đã làm cho Phu nhân Danbury lâu chưa?”

Elizabeth lùi lại thêm một bước nhỏ. “Năm năm.”

Hắn tiến tới và vuốt má cô. “Đó hẳn làm một cuộc sống cô đơn.”

“Hoàn toàn không.” Cô nói một cách kiên quyết. “Thứ lỗi cho tôi.”

Tay hắn vụt tới và chụp lấy cổ tay cô với một sức mạnh đau đớn. “Tôi không thứ lỗi cho cô.”

“Sir Bertram”, cô nói, bằng cách nào đó giữ cho giọng mình lớn hơn tiếng đập của trái tim, “tôi muốn nhắc ông rằng ông là một người khách nhà Phu nhân Danbury.”

Hắn giật mạnh cổ tay, ép cô đến gần hơn. “Và tôi phải nhắc cô rằng cô là người hầu của Phu nhân Danbury, và vì vậy bắt buộc phải chăm lo đến sự thoải mái của khách khứa chứ?”

Elizabeth nhìn lên đôi mắt xanh ẩn tượng ấy và thấy có gì đó xấu xa và lạnh lùng.

Dạ dày cô xoắn lại, và cô nhận ra cô phải đi ngay bây giờ. Hắn ta có thể kéo cô đến chuồng ngựa, và một khi hắn có cô ở ngoài tầm nhìn, sẽ không có lối thoát nào.

Cô hét lên, nhưng đã bị ngăn chặn bởi sự kềm kẹp chặt chẽ xấu xa của tay hắn quanh miệng cô. “Cô sẽ làm điều tôi bảo,” hắn rít vào tai cô. “và sau đó, cô sẽ nói, ‘Cảm ơn.’”

Và rồi tất cả nỗi sợ hãi tệ hại nhất của Elizabeth đã được nhận biết khi cô cảm thấy bản thân bị kéo vào chuồng ngựa.

15. Chương 15

James bỏ tay vào túi áo khoác khi anh đi đến chuồng ngựa. Anh tự cho phép mình tận hưởng một cơn bực bội hiếm có; anh không thường xuyên phải từ chối bản thân bất cứ điều gì mà anh thực sự muốn, và vứt bỏ cuộc theo đuổi Elizabeth của anh khiến anh ở trong một tâm trạng xấu.

Không khí trong lành không giúp được nhiều, vì vậy anh quyết định thực hiện ý định đó với một mức độ cao hơn và đi cưỡi ngựa. Một kiểu cưỡi ngựa nguy hiểm, hết tốc lực, gió-quạt-cho-tóc-rối tung-và-lộn xộn. Là người quản lí tài sản của Phu nhân Danbury, anh tự do sử dụng chuồng ngựa, và nếu không đúng quy

cách khi một người phi nước đại như một người đàn ông man rợ - well, James có ý định sẽ đi thật xa để không ai nhận ra anh.

Nhưng khi anh đến chuồng ngựa, Malcolm đang đứng trên chân sau, cào điên cuồng vào cánh cửa và rít lên như một nữ thần báo tử.

“Lạy Chúa, mèo con. Chuyện gì xảy ra với mày thế?”

Malcolm rít lên, lùi lại vài bước, và đầu húc vào cánh cửa.

Đó là khi James nhận ra cánh cửa chuồng ngựa bị đóng lại, điều rất lạ lùng vào khoảng thời gian này trong ngày. Mặc dù ngựa của khách đã được chải lông, và những người giữ ngựa gần như chắc chắn đã đến Bag of Nail để uống bia, cánh cửa phải được mở ra. Dù sao, hôm nay là một ngày ẩm áp, và những chú ngựa có thể thưởng thức những làn gió nhẹ thổi vào.

James cố đẩy cánh cửa mở ra, rụt lại bởi một tiếng cọt kẹt lớn của bản lề hoen gỉ. Anh cho rằng đó là nhiệm vụ của anh phải chăm lo những thứ thế này. Hay ít nhất phải quan sát nó khi ai đó làm việc này. Anh đập bàn tay đeo găng vào bắp đùi một lúc, rồi đi tới kho dự trữ để tìm thứ gì đó để bôi trơn bản lề. Sẽ không mất nhiều thời gian để sửa chữa, và bên cạnh đó, anh phần nào nghĩ một chút công việc chân tay lộn xộn sẽ giúp anh tốt lên bây giờ.

Khi anh tiến tới cánh cửa kho, tuy nhiên, anh nghe một tiếng động kì lạ nhất.

Không hơn một tiếng sột soạt, thực sự, nhưng có gì đó không nghe giống tiếng phát ra từ một con ngựa.

“Có ai ở đây không?” James gọi to.

Thêm tiếng sột soạt, nó nhanh hơn và điên cuồng hơn lần này, kèm theo một tiếng động lăm băm hoang mang kì lạ.

Máu James trở nên lạnh giá.

Có mười hai ngăn chuồng ngựa. Tiếng ồn có thể đến từ bất kì ngăn nào. Và bằng cách nào đó anh biết. Chân anh đưa anh đến ngăn xa nhất, và với một tiếng hét tức giận thốt ra từ chính sức sống của mình, anh giật mạnh cánh cửa khỏi bản lề.

Elizabeth biết địa ngục trông như thế nào. Nó có đôi mắt xanh và mái tóc vàng, và một nụ cười xấu xa, tàn ác. Cô chống trả Fellport với mọi thứ cô có, nhưng với một cái đầu trên trọng lượng bảy stone (1stone = 6,4kg), cô có thể chỉ là một cái lông chim với sức mạnh hần cần để kéo cô qua chuồng ngựa.

Miệng hần ép lên cô, và cô giữ môi mím chặt. Hần có thể cướp lấy phẩm cách và sự kiểm soát của cô, nhưng cô sẽ giữ ít nhất một phần trong cô khỏi hần.

Hần ngẩng đầu lên và ép cô dựa vào một cái cột, ngón tay hần bấu vào cánh tay cô. “Ta chỉ hôn cô, Miss Hotchkiss”, hần nói với một giọng ngọt xót, “Cảm ơn ta.”

Cô nhìn chăm chăm vào hần một cách chống đối.

Hần giật mạnh cô về phía hần, rồi đẩy cô lại vào cái cột, cười nhảu nhử khi đầu cô đập vào thanh gỗ cứng. “Ta tin cô có điều muốn nói với ta.” Hần thì thầm.

“Cút xuống địa ngục đi”, cô hét to. Cô biết cô không nên kích động hần, làm thế chỉ khiến hần chửi rửa cô, nhưng chết tiệt hần, cô sẽ không cho phép hần kiểm soát lời nói của cô.

Hần nhìn chăm chăm vào cô, và chỉ một khoảnh khắc, Elizabeth nghĩ hần có thể không trừng phạt cô bởi lời lăng mạ của cô. Nhưng rồi, với một tiếng giận dữ điên tiết, hần kéo cô ra khỏi cái cột và ném cô vào một ngăn chuồng ngựa trống. Cô ngã sòng xoài xuống đồng cỏ và cố đứng dậy, nhưng Fellport quá nhanh, và quá to lớn, và hần bắt được cô với một sức mạnh rút hết hơi thở từ cơ thể cô.

“Để tôi yên, ông...”

Tay hần giữ chặt miệng cô, và đầu cô vẹo một cách đau đớn qua một bên. Cô cảm thấy đám cỏ khô lún bên má, nhưng cô không thấy đau. Cô cảm thấy... không gì cả. Cô đã rời cơ thể mình, tâm trí cô bằng cách nào

cảm thấy cách duy nhất để vượt qua nỗi sợ hãi này là thoát ra, nhìn nó từ trên cao, làm cho cơ thể này – cơ thể đang bị hành hạ bởi Fellport – không phải của cô.

Và rồi, chỉ khi sự phân cách đã được hoàn thành, cô nghe một tiếng động.

Fellport cũng nghe. Tay hắn siết chặt trên miệng cô và hắn hoàn toàn lặng thinh.

Đó là tiếng cọt kẹt của cánh cửa chuồng ngựa. Người trông ngựa đã định sửa nó hôm qua, nhưng ông ta bị gọi đi bởi vài mục đích ngớ ngẩn, và ai cũng quá bận vào hôm nay với quá nhiều khách.

Nhưng tiếng ồn nghĩa là ai đó đang ở đây. Và nếu ai đó đang ở đây, vậy Elizabeth có một cơ hội.

“Có ai ở đây không?”

Giọng James.

Elizabeth vùng vẫy như cô chưa từng vùng vẫy trước đây. Cô tìm thấy sức mạnh cô chưa bao giờ mơ cô có, kêu thét dưới tay Fellport.

Điều gì xảy ra tiếp theo là một sự mập mờ. Có một tiếng hét lớn – nó thậm chí nghe không phải là người – và rồi cánh cửa chuồng bật mở. Fellport bị nhấc lên khỏi cô, và Elizabeth bò đến góc, giữ chặt lấy chiếc váy tả tơi của cô.

James là một người đàn ông bị kích động. Anh đấm Fellport liên hồi với những cú đấm tàn bạo, và đôi mắt anh có một cái nhìn hoang dã, hung dữ khi anh đẩy khuôn mặt người đàn ông vào đồng cỏ.

“Mày thích vị cỏ khô chứ?” James rít lên. “Mày có thích mặt của mày bị ép xuống sàn không?”

Elizabeth nhìn chăm chăm vào hai người đàn ông với một sự thu hút đáng sợ.

“Nó khiến mày cảm thấy mạnh khi ép cô ấy xuống, hành hạ một người chỉ bằng nửa kích thước mày à? Phải vậy không? Mày làm bất cứ điều gì chỉ vì mày to hơn và mạnh hơn à?” James đẩy đầu Fellport xuống hơn nữa, nghiền mặt hắn vào cỏ và bụi bặm. “Ah, nhưng tao to hơn và mạnh hơn mày. Thấy thế nào, Fellport? Cảm thấy thế nào với ơn huệ của tao? Tao có thể xé xác mày thành hai mảnh.”

Một sự tĩnh lặng khó chịu, chỉ ngắt quãng bởi hơi thở không đều, thất thường của James. Anh đang nhìn chăm chăm chú ý vào Fellport, nhưng đôi mắt anh nhìn xa hơn khi anh thì thầm. “Tao đã đợi giây phút này. Tao đã đợi nhiều năm rồi để đáp trả lại mày.”

“Tôi?” Fellport rít lên.

“Tất cả bọn mày” James hét lên. “Mỗi tên còn lại như mày. Tao không thể bảo vệ...” Anh ngừng lời, và không ai thở khi cơ mặt anh co giật.

“Tao có thể cứu Elizabeth”, anh thì thầm, “Tao không để mày phá hoại phẩm cách của cô ấy.”

“James?” Elizabeth thì thầm. Lạy Chúa, anh sẽ giết hắn mất. Và Elizabeth, Chúa cứu vớt linh hồn cô, muốn nhìn thấy. Cô muốn James xé xác hắn thành hai.

Nhưng cô không muốn James bị treo cổ, điều chắc chắn sẽ xảy ra. Fellport là một nam tước. Một người quản lý tài sản không thể giết một nam tước và thoát khỏi chuyện đó.

“James”, cô nói, to hơn, “anh phải dừng lại.”

James ngừng lại, chỉ đủ lâu để Fellport có cái nhìn tốt hơn vào mặt anh. “Cậu!” Fellport lẩm bẩm.

Cơ thể James đang run, nhưng anh giữ giọng mình thấp và đều đặn khi nói “Xin lỗi quý cô.”

“Con điếm đó à?”

Đầu Fellport bị ném phịch xuống đất.

“Xin lỗi quý cô.”

Fellport không nói gì.

Và rồi, với một tiếng vù vù cử động nhanh mà Elizabeth không thể tin vào mắt mình, James lấy ra một khẩu súng.

Elizabeth ngưng thở, và bàn tay run rẩy đưa lên bao lấy miệng cô.

Một tiếng click lớn, và James đẩy nòng súng vào đầu Fellport.

“Xin lỗi quý cô.”

“Tôi... tôi...” Fellport bắt đầu run không thể nén được, và hắn không thể thốt ra lời.

James di chuyển cây súng chậm rãi, gần như nhẹ nhàng trên thái dương của Fellport.

“Xin lỗi quý cô.”

“James”, Elizabeth nói, sự khiếp sợ rõ rệt trong giọng cô. “anh phải ngừng lại. Ổn mà. Ôi không cần...”

“Không ổn gì cả!” anh gầm lên. “Sẽ không bao giờ ổn! Và người này sẽ xin lỗi hoặc tôi sẽ...”

“Tôi xin lỗi!” Lời nói nổ bung từ miệng Fellport, the thé và hoảng sợ.

James chụp lấy cổ áo Fellport và kéo hắn khỏi sàn nhà. Fellport rên lên khi vải cạ vào da hắn. “Mày sẽ rời khỏi bữa tiệc.” James nói với một giọng đầy chết chóc.

Fellport chỉ tạo ra một âm thanh uất hận.

James quay sang Elizabeth, không một lần nói lỏng sự kèm kẹp Fellport. “Tôi sẽ quay trở lại ngay.”

Cô gạt đầu không quả quyết, nắm chặt hai tay lại với nhau trong cố gắng chống run rẩy.

James kéo lê Fellport ra ngoài, để Elizabeth một mình trong ngăn chuồng ngựa. Một mình với ngàn câu hỏi.

Tại sao James mang theo một cây súng? Và anh đã học cách đánh nhau với sự chính xác chết người như vậy ở đâu? Nắm đầm của James không tác dụng một cách thân thiện, tinh thần thượng võ của quyền Anh; chúng được tạo nên để giết người.

Và rồi những câu hỏi đáng sợ hơn khiến tim cô ngừng đập, cơ thể cô không ngừng run rẩy. Sẽ ra sao nếu James không đi ngang qua đúng lúc? Sẽ ra sao nếu Fellport trở nên tàn bạo? Sẽ ra sao nếu...?

Cuộc sống không thể diễn ra theo “sẽ thế nào nếu?” và Elizabeth biết cô chỉ kéo dài cảnh khốn khổ của cô khi chú ý vào những điều có thể xảy ra hơn là những điều đã xảy ra, nhưng cô không thể ngừng suy nghĩ về sự tấn công trong tâm trí. Và mỗi khi tới lúc mà James vừa cứu cô, anh đã không xuất hiện, và Fellport tiến xa hơn, lột quần áo của cô, làm thâm tím da cô, chiếm lấy cô...

“Ngừng lại.” cô nói lớn, ấn ngón tay lên thái dương khi cô từ từ ngồi xuống đất. Sự run rẩy của cô trở thành cái lắc dữ dội, và tiếng nức nở cô không cho phép bản thân cảm nhận bắt đầu thoát ra từ cổ họng. Cô hít thở sâu, cố giữ cơ thể phản bội của cô trong tầm kiểm soát, nhưng cô không đủ mạnh mẽ để giữ lại những giọt nước mắt.

Đầu cô gục xuống tay, và cô bắt đầu khóc. Và rồi cô cảm thấy một điều lạ lùng nhất. Malcolm bò lên vạt áo cô và bắt đầu liếm những giọt nước mắt của cô. Và vì lý do gì đó, nó khiến cô khóc to hơn.

Cuộc nói chuyện riêng của James với Sir Bertram Fellport ngắn gọn. Nó không yêu cầu nhiều lời để giải thích điều gì sẽ xảy ra với nam tước nếu hắn ta dám mon men lần nữa tới dinh thự của Phu nhân Danbury. Và khi Fellport đang run dữ dội với sự khiếp sợ và oán hận, James bổ sung lời đe dọa nếu Fellport dám đến gần Elizabeth trong vòng hai mươi yard (1yard = 0,914m), không cần biết vị trí của cô ở đâu.

Dù sao, nếu James theo đến cùng kế hoạch lấy cô làm vợ, không nghi ngờ gì họ sẽ đến London.

“Chúng ta đã hiểu nhau chưa?” James hỏi, giọng anh điềm tĩnh một cách đáng sợ.

Fellport gạt đầu.

“Vậy ra khỏi đây mà về địa ngục đi.”

“Tôi cần lấy đồ đạc của mình.”

“Tao sẽ gửi chúng cho mày”, James quát. “Mày có xe ngựa không?”

Fellport lắc đầu. “Tôi đến với Binsy.”

“Tốt. Thì trấn gần đây một dặm. Mày có thể thuê ai đó đưa mày về Luân Đôn từ đó.”

Fellport gật.

“Và nếu mày hé một lời với bất kì ai” James nói với một giọng chết chóc. “nếu mày đề cập đến chuyện tao ở đây, tao sẽ giết mày.”

Fellport gật lần nữa, nhìn như thể hắn không muốn gì hơn là làm theo yêu cầu của James và rời khỏi, nhưng James vẫn nắm chặt cổ áo hắn.

“Một điều nữa” James nói. “Nếu mày đề cập đến tao, tao sẽ, như đã nói, giết mày, nhưng nếu mày đề cập đến Miss Hotchkiss...”

Fellport quá mất bình tĩnh.

“Tao sẽ làm từ từ.”

James thả cổ áo Fellport, và bá tước vấp lùi vài bước trước khi bỏ chạy. James nhìn hắn biến mất khỏi đỉnh đồi, rồi quay lại chuồng ngựa. Anh không muốn để Elizabeth một mình sau một trải nghiệm đáng sợ như thế, nhưng anh không có lựa chọn. Anh phải thỏa thuận với Fellport, và anh không nghĩ Elizabeth muốn ở trong cùng một phòng với tên vô lại đó thêm một giây nào nữa.

Chưa đề cập đến việc Fellport có thể nhận ra thân phận thật của James bất cứ lúc nào.

Lúc James bước vào chuồng ngựa, anh nghe cô khóc.

“Chết tiệt”, anh thì thầm, vấp chân khi bước tới cô. Anh không biết làm thế nào để an ủi cô, không có ý niệm mong manh nào về việc phải làm. Tất cả anh biết là cô cần anh, và anh cầu xin Chúa rằng anh không làm cô thấy tồi tệ thêm.

Anh tới gần chuồng ở góc, cánh cửa vẫn lủng lẳng trên bản lề. Elizabeth rúc vào bức tường, cánh tay bao quanh chân, trán cô nằm trên đầu gối. Con mèo bằng cách nào đó đã chui vào lỗ hổng giữa đùi và thân trên của cô, quá mức với sự ngạc nhiên của James, có vẻ đang cố an ủi cô.

“Lizzie?” James thì thầm. “Oh, Lizzie.”

Cô lắc người một cách yếu ớt, và anh có thể thấy vai cô nâng lên hạ xuống với mỗi hơi thở run rẩy.

Anh biết hơi thở ngắn đó. Đó là điều bạn làm khi bạn cố gắng hết sức để giữ cả xúc trong lòng, nhưng bạn không đủ mạnh mẽ.

Anh di chuyển ngay lập tức đến bên cô, ngồi xuống cạnh cô trên đồng cỏ. Đặt tay lên bờ vai mảnh khảnh của cô, anh thì thầm. “Hắn đi rồi.”

Cô không nói gì, nhưng anh cảm thấy các cơ của cô căng lên.

James nhìn xuống cô. Váy áo của cô bẩn nhưng không bị rách, và mặc dù anh khá chắc chắn Fellport không đạt được mục đích cưỡng hiếp cô, anh cầu mong cuộc tấn công của hắn không vượt qua quá một cái hôn tàn bạo.

Hôn! Anh gần như thốt ra từ đó. Bất cứ điều gì Fellport đã làm với cô, dù bằng cách nào hắn ép miệng mình lên miệng cô, nó không phải một nụ hôn.

Mắt James lơ đãng ở đỉnh đầu cô. Mái tóc vàng sáng màu lẫn với rơm, và mặc dù anh không thể thấy mặt cô, cô trông rất tuyệt vọng.

Tay anh siết chặt. Nó quay lại – cái cảm giác bất lực quen thuộc. Anh có thể cảm thấy sự khiếp sợ của cô. Nó làm anh mất bình tĩnh, cuộn lên trong dạ dày anh. “Làm ơn”, anh thì thầm, “Nói cho tôi biết tôi có thể làm gì.”

Cô không tạo ra bất cứ tiếng động nào, nhưng cô cuộn tròn lại gần anh. James siết chặt cái ôm.

“Hắn sẽ không làm phiền cô lần nữa”, anh nói kiên quyết, “Tôi hứa với cô.”

“Tôi rất cố gắng để mạnh mẽ”, cô rên rỉ, “Mỗi ngày, tôi rất cố gắng...”

James quay sang và ôm chặt bờ vai cô, ép cô nâng đôi mắt đầm nước lên anh. “Cô mạnh mẽ”, anh nói, “Anh là người phụ nữ mạnh mẽ nhất tôi biết.”

“Tôi rất cố gắng”, cô nói lần nữa, như thể cố cam đoan với bản thân điều đó. “Mỗi ngày. Nhưng tôi không đủ mạnh mẽ. Tôi không...”

“Đừng nói nữa. Không phải lỗi của cô. Đàn ông như Fellport...” James ngừng lại để hít một hơi. “Chúng làm đau phụ nữ. Đó là cách duy nhất chúng biết để cảm thấy mạnh.”

Cô không nói gì, và anh có thể thấy sự đấu tranh của cô để giữ lại tiếng nức nở trong cổ họng.

“Nó... Tôi ác đó... đó là do sự khiếm khuyết trong nhân cách của hắn, không phải của cô.” Anh lắc đầu và ép mắt mình nhắm lại một lúc. “Cô không yêu cầu hắn làm thế cho cô.”

“Tôi biết.” Cô lắc đầu, và môi cô cong lên với một nụ cười buồn bã nhất anh từng thấy. “Nhưng tôi không thể dừng hắn lại.”

“Elizabeth, hắn gấp đôi cô!”

Cô thở dài và quay đi khỏi anh, dựa vào bức tường. “Tôi mệt mỏi vì phải mạnh mẽ. Tôi quá mệt mỏi. Từ ngày cha tôi mất...”

James nhìn chằm chằm vào cô, nghiên cứu đôi mắt của cô khi chúng ngầy ra, và một cảm giác linh tính kì quặc siết chặt tim anh. “Elizabeth”, anh hỏi một cách cẩn trọng, “Cha mẹ cô mất như thế nào?”

“Mẹ tôi mất trong một tai nạn xe ngựa”, cô đáp, giọng cô trống rỗng. “Mọi người thấy nó. Chiếc xe ngựa bị hỏng. Họ che cơ thể bà, nhưng mọi người đều thấy bà chết thế nào.”

Anh đợi cô nói gì đó về cha cô, nhưng cô không nói. Cuối cùng, anh thì thầm, “Và cha của cô?”

“Ông tự sát.”

Môi James tách ra ngạc nhiên, và anh bị tấn công bởi một sự giận dữ quyết liệt và không thể kiềm chế. Anh không hiểu điều gì xảy ra đã khiến cha Elizabeth cảm thấy quá tuyệt vọng như vậy, nhưng Mr. Hotchkiss đã tự tử, để lại cô con gái lớn chăm sóc gia đình.

“Chuyện gì đã xảy ra?” anh hỏi, cố giữ sự giận dữ khỏi giọng anh.

Elizabeth nhìn lên, một giọng nói cay đắng, tuyệt vọng thoát ra khỏi môi cô. “Sáu tháng sau cái chết của Mama. Ông luôn...” Cô ghen ngào trong lời nói. “Ông luôn yêu bà ấy nhất.”

James bắt đầu nói gì đó, nhưng từ ngữ thoát ra khỏi môi cô với tốc độ của một dòng nước chảy ồ ạt. Như thể anh đã phá vỡ một cái đập nước, và bây giờ cô không thể ngăn được luồng cảm xúc.

“Ông chỉ là không thể vượt qua.”, cô nói, mắt cô sáng lên với sự giận dữ. “Mỗi ngày ông lại càng lần trốn vào vài nơi bí mật nào đó mà không ai trong chúng tôi có thể tới. Và chúng tôi đã cố gắng! Lạy Chúa, tôi thể với anh, chúng tôi đã cố gắng.”

“Tôi biết cô đã như thế”, anh thì thầm, ôm chặt vai cô. “Tôi biết cô. Tôi biết cô đã cố gắng.”

“Thậm chí Jane và Lucas. Chúng đã ngồi vào lòng ông, như lúc trước, nhưng ông đẩy chúng đi. Ông không ôm chúng tôi. Ông không chạm vào chúng tôi. Và cuối cùng, ông thậm chí không nói với chúng tôi.” Cô hít một hơi sâu, nhưng nó chỉ làm cô bình tĩnh một chút. “Tôi luôn biết ông chưa bao giờ yêu chúng tôi như ông yêu mẹ, nhưng anh nghĩ ông đủ yêu chúng tôi.”

Nón tay cô gấp lại thành một nắm siết chặt, và James nhìn với sự đau đớn bất lực khi cô ấn nó lên miệng. Anh vươn tới và chạm vào ngón tay cô, cảm thấy yên lòng một cách kì lạ khi chúng nằm trong tay anh.

“Anh có nghĩ”, cô nói, giọng cô là lời thì thầm buồn bã nhất, nhỏ nhất. “rằng ông yêu chúng tôi đủ để sống.”

“Cô không cần phải nói gì nữa”. James thăm thì, biết rằng anh sẽ bị ám ảnh mãi mãi bởi giây phút này. “Cô không cần phải nói với tôi.”

“Không.” Cô lắc đầu. “Tôi muốn nói. Tôi chưa bao giờ nói những lời này.”

Anh đợi khi cô lấy hết can đảm.

“Ông tự bắn mình”, cô nói, từ ngữ vừa đủ nghe. “Tôi thấy ông trong vườn. Có quá nhiều máu.” Cô nuốt xuống. “Tôi chưa bao giờ thấy quá nhiều máu như thế.”

James im lặng, rất muốn nói gì đó để an ủi cô, nhưng biết rằng không có lời nào giúp được.

Cô cười chua chát. “Tôi cố tự nhủ đó là hành động chu đáo cuối cùng của ông, tự bắn mình trong vườn. Tôi đã phải tới giếng rất nhiều lần, nhưng ít nhất máu cũng thấm vào đất. Nếu ông tự bắn mình trong nhà, có Chúa mới biết tôi sẽ làm cách nào để lau nó.”

“Cô đã làm gì?” anh hỏi một cách nhẹ nhàng.

“Tôi khiến nó trong như một tai nạn khi săn bắn.” cô thì thầm. “Tôi kéo cơ thể ông vào rừng. Ai cũng biết ông là một thợ săn. Không ai nghi ngờ có việc gì khác, hoặc nếu họ có nghi, họ không bao giờ nói gì.”

“Cô kéo ông?” anh hỏi không thể tin được. “Cha cô có phải là một người nhỏ con không? Ý tôi là, cô khá nhỏ nhắn, và...”

“Ông cao cỡ anh, mặc dù ốm hơn một chút. Tôi không biết tôi lấy được sức mạnh từ đâu”, cô nói, lắc đầu, “Do hoàn toàn khiếp sợ, tôi cho là thế. Tôi không muốn em mình biết ông đã làm gì.” Cô nhìn lên, biểu cảm trong mắt cô bỗng nhiên không chắc chắn. “Chúng vẫn không biết.”

Anh siết chặt tay cô.

“Tôi đã cố không nói nặng lời về ông.”

“Và cô phải chịu đựng gánh nặng đó trong năm năm”, anh nói nhẹ nhàng, “Bí mật rất nặng nề, Elizabeth. Một mình chịu đựng chúng rất nặng nề.”

Vai cô nâng lên hạ xuống trong một cái nhún vai mệt mỏi. “Có lẽ tôi đã không làm sai. Nhưng tôi quá hoang mang. Tôi không biết phải làm gì cả.”

“Có vẻ cô đã làm chính xác việc cần làm.”

“Ông đã được chôn cất ở khu đất thánh”, cô nói với một giọng buồn chán. “Theo nhà thờ - theo tất cả mọi người trừ tôi – đó không phải là vụ tự sát. Mọi người liên tục chia buồn, nói đó chỉ là một bi kịch, và đó là tất cả điều tôi có thể làm để không hét lên sự thật.”

Cô quay đầu để nhìn anh. Mắt cô ướt và long lanh, chính xác là màu tím. “Tôi ghét ông đã làm điều có vẻ như một anh hùng. Tôi là người giấu đi sự tự sát của ông, và tôi cũng muốn nói mọi người ông là một người hèn nhát, rằng ông đã để tôi lại để chăm sóc những đứa con của ông. Tôi muốn lắt chúng và lắt chúng và lắt chúng và khiến chúng ngừng nói ông là người cha tốt như thế nào. Vì ông không phải.” Giọng cô trở nên chậm và giận dữ. “Ông không phải là một người cha tốt. Chúng tôi chỉ là mối phiền toái. Ông chỉ muốn Mama. Ông không bao giờ muốn chúng tôi.”

“Tôi rất tiếc.” James thì thầm, nắm lấy tay cô.

“Không phải lỗi của anh.”

Anh cười, cố dỗ dành lại cô. “Tôi biết, nhưng tôi vẫn rất tiếc.”

Môi cô cong lên... gần như là một nụ cười, nhưng không giống lắm. “Chẳng phải rất mỉa mai sao? Anh nghĩ tình yêu là một điều tốt đẹp, đúng không?”

“Tình yêu là một điều tốt đẹp, Elizabeth.” Và anh có ý đó. Anh có ý đó nhiều hơn anh có thể từng mơ như thế.

Cô lắc đầu. “Cha mẹ tôi rất yêu nhau. Đơn giản là không đủ để dành cho chúng tôi. Và khi Mama mất... well, chúng tôi không thể thế chỗ của bà.”

“Đó không phải lỗi của cô”, James nói, mắt anh nghiêng cứu cô với một cảm xúc mê hoặc dữ dội. “Không có giới hạn trong tình yêu. Nếu trái tim cha cô không đủ lớn cho cả gia đình, điều đó có nghĩa ông không hoàn thiện, không phải cô. Nếu ông là một người đàn ông, ông sẽ nhận ra con của mình là phần kì diệu của tình yêu của ông đối với mẹ cô. Và ông sẽ có sức mạnh đi tiếp mà không có mẹ cô.”

Elizabeth suy nghĩ về lời nói của anh, để chúng chậm rãi ăn sâu vào tim cô. Cô biết anh đúng, biết rằng sự yếu đuối của cha cô là sự yếu đuối của ông, không phải của cô. Nhưng quá khó khăn để chấp nhận điều đó. Cô nhìn lên James, người đang nhìn cô với đôi mắt tốt bụng nhất, ấm áp nhất cô từng thấy. “Cha mẹ anh hẳn phải yêu nhau rất nhiều”, cô nói nhẹ nhàng.

James giật lùi ngạc nhiên. “Cha mẹ tôi...” anh nói chậm rãi. “Đó không phải là một sự kết hợp bởi tình yêu.”

“Oh”, cô nói nhẹ nhàng. “Nhưng có lẽ như thế là tốt nhất. Dù sao, cha mẹ tôi...”

“Điều cha cô làm”, James cắt ngang, “là sai trái và yếu đuối và hèn nhát. Điều cha tôi đã làm...”

Elizabeth thấy nỗi đau trong mắt anh và nắm chặt tay anh.

“Điều cha tôi đã làm”, anh thì thầm một cách gay gắt, “xứng đáng để cho ông một chỗ ở địa ngục.”

Elizabeth cảm thấy miệng cô khô khốc. “Anh có ý gì?”

Đó là một khoảng im lặng, và khi James cuối cùng cũng nói, giọng anh rất lạ. “Tôi lên sáu khi mẹ tôi mất.” Cô im lặng.

“Họ nói với tôi mẹ tôi cầu thang. Gãy cổ. Thật là một bi kịch, họ đều nói thế.”

“Oh, không.” Từ ngữ thoát ra từ môi Elizabeth.

James quay đầu một cách đột ngột để đối mặt với cô. “Bà luôn cố nói với tôi rằng bà vùng vẫy, nhưng tôi đã thấy dáng khiêu vũ của bà. Bà thường ngân nga khi bà nhảy điệu valse một mình trong phòng nhạc. Bà là người phụ nữ đẹp nhất, tuyệt vời nhất tôi từng gặp. Đôi khi bà nâng tôi lên và nhảy với tôi ở trên hông.”

Elizabeth cố an ủi anh với một nụ cười. “Tôi cũng thường làm thế với Lucas.”

James lắc đầu. “Bà không vùng vẫy. Bà chưa bao giờ va vào chân đèn hay đập vào một cây nến. Ông đánh bà, Elizabeth. Ông đánh bà mỗi ngày.”

Cô nuốt xuống, môi dưới bắt trong răng cô. Bất ngờ cơn thịnh nộ không thể kiểm soát lên Fellport làm cho sự đùng chạm có ý nghĩa hơn. Sự giận dữ đã tồn tại hơn hai thập kỉ. Nó đã bị kiềm chế quá lâu.

“Ông... ông có đánh anh không?” cô thì thầm.

Anh lắc đầu. “Chưa bao giờ. Tôi là người thừa kế. Ông thường nhắc nhở bà điều đó mọi lúc. Bà không còn giá trị khi sinh ra tôi. Bà có lẽ là vợ ông, nhưng tôi là dòng máu của ông.”

Một cái rùng mình chạy dọc theo sống lưng Elizabeth, và cô biết anh đang nói những lời anh đã nghe quá nhiều lần.

“Và ông sử dụng tôi”, James tiếp tục. Mắt anh trở nên trống rỗng, và đôi bàn tay to, mạnh mẽ đang run lên. “Ông dùng tôi để trút cơn thịnh nộ lên bà. Ông chưa bao giờ đồng tình với cách dạy dỗ của bà. Nếu ông thấy bà ôm tôi hay dỗ dành tôi khi tôi khóc, ông sẽ nổi cơn thịnh nộ. Bà chiều chuộng tôi, ông sẽ quát mắng. Bà sẽ khiến tôi thành một người yếu đuối.”

“Oh, James.” Elizabeth vươn tới và vuốt tóc anh. Cô không thể ngăn mình. Cô chưa từng biết ai quá cần sự an ủi như thế.

“Và vì vậy tôi học cách không khóc.” Anh lắc đầu một cách chán chường. “Và sau một thời gian tôi rời khỏi vòng tay của bà. Nếu ông không thể bắt gặp bà ôm tôi, có lẽ ông sẽ ngừng đánh bà.”

“Nhưng ông đã không ngừng, đúng không?”

“Không. Luôn có lí do bà cần để thực hiện vai trò của bà. Và cuối cùng...” Hơi thở của anh trở nên lạnh giá và run rẩy. “Cuối cùng ông quyết định vị trí của bà là ở cuối cầu thang.”

Elizabeth cảm thấy có gì đó nóng lên trên má cô, và đó là lúc cô nhận ra cô đang khóc. “Chuyện gì xảy ra với anh?”

“Đó”, James trả lời, giọng anh hơi mạnh mẽ hơn. “có lẽ là tia sáng duy nhất trong câu chuyện. Dì tôi – em của mẹ tôi – đến và đưa tôi đi. Tôi nghĩ bà đã luôn nghi ngờ mẹ bị hành hạ, nhưng dì chưa bao giờ nghĩ rằng nó tệ như đến thế. Sau đó, dì nói rằng dì sẽ bị nguyên rửa nếu để cha tôi làm thế với tôi.”

“Anh có nghĩ ông sẽ làm thế không?”

“Tôi không biết. Tôi vẫn còn giá trị. Người thừa kế duy nhất của ông. Nhưng ông cần ai đó để chửi rửa, và với sự ra đi của Mama...” Anh nhún vai.

“Dì anh hẳn là một phụ nữ đặc biệt.”

Anh nhìn cô, muốn nói với cô sự thật hơn bất cứ điều gì, nhưng anh không thể. Chưa thể. “Đúng vậy”, anh nói, giọng anh khàn khàn với cảm xúc. “Dì đã cứu tôi. Chắc chắn như thể bà đã cứu tôi khỏi một căn nhà đang cháy, bà đã cứu tôi.”

Elizabeth chạm vào má anh. “Bà hẳn đã dạy anh cách để hạnh phúc.”

“Bà luôn cố ôm tôi”, anh nói. “Năm đầu tiên, bà cố chỉ cho tôi tình yêu, và tôi luôn trốn tránh. Tôi nghĩ chú của tôi sẽ đánh dì nếu bà ôm ấp tôi.” Anh cào tay lên đầu, một nụ cười ngẩn, giận dữ thoát khỏi môi anh. “Cô có tin được không?”

“Anh còn có thể nghĩ đến điều gì khác nữa chứ?”, Elizabeth hỏi một cách nhẹ nhàng. “Cha anh là người đàn ông duy nhất anh biết.”

“Dì đã dạy tôi yêu là thế nào”, anh thở một hơi ngắn, “Tôi vẫn còn chưa thể tha thứ, nhưng tôi biết tình yêu.”

“Cha anh không đáng được tha thứ”, cô nói, “Tôi luôn cố làm theo lời thuyết giáo của Chúa, và tôi biết chúng ta không nên đánh trả, nhưng cha anh không xứng đáng với điều đó.”

James im lặng một lúc, và rồi anh quay sang cô và nói, “Ông chết khi tôi hai mươi. Tôi đã không dự lễ tang.”

Đó là sự xúc phạm lớn nhất mà một đứa trẻ có thể nhắm vào cha mẹ.

Elizabeth gật với một sự đồng tình tàn nhẫn. “Anh có gặp ông khi anh lớn không?”

“Tôi đã có dịp. Không thể tránh được. Theo luật, dì tôi đã không có lí lẽ để bào chữa. Nhưng dì rất mạnh mẽ, và bà đã dọa nạt ông. Ông chưa bao giờ gặp một người phụ nữ đương đầu với ông trước đây. Ông không có cách nào để thỏa thuận với bà.”

Elizabeth cúi về phía trước và đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán anh. “Tôi sẽ tính cả dì anh vào lời nguyện cầu của tôi tối nay.” Tay cô trượt trên má anh, và cô nhìn anh với sự hối tiếc đăm chiêu, hi vọng có cách nào đó cô có thể vận ngược đồng hồ, cách nào đó để giữ lấy đứa trẻ nhỏ ngày trước và chỉ cho anh thấy thế giới có thể là một nơi an toàn và đáng yêu.

Anh quay mặt vào tay cô. Môi anh ấn vào lòng bàn tay cô, tìm kiếm sự ấm áp của da cô và trân trọng hơi ấm trong trái tim cô. “Cảm ơn.”, anh thì thầm.

“Vì điều gì?”

“Vì đã ở đây. Vì đã lắng nghe. Vì là chính cô.”

“Cảm ơn.”, cô thì thầm, “Cũng bởi những điều đó.”

16. Chương 16

Khi James đưa Elizabeth về nhà, anh cảm thấy cuộc đời anh thật rõ ràng. Từ khi anh buộc phải rời Văn Phòng Chiến Tranh, anh đã trôi nổi lững lơ hơn là sống thực sự. Anh đã bị mắc vào một tình trạng phiến muộn, biết rằng anh phải tiến về phía trước với cuộc sống của mình nhưng lại bất mãn với những lựa chọn được đưa ra. Anh biết anh cần kết hôn, nhưng sự đáp ứng của phụ nữ ở Luân Đôn đều gần như nhạt nhẽo. Anh cần thích thú hơn với khu đất và tài sản của anh, nhưng thật khó khăn khi gọi Lâu đài Riverdale là nhà khi anh thấy bóng của cha mình khắp mọi nơi.

Nhưng chỉ trong một tuần, cuộc đời anh đã có hướng đi mới. Lần đầu tiên trong một năm, anh muốn điều gì đó.

Anh muốn ai đó.

Anh muốn Elizabeth.

Anh đã bị bỏ bùa mê và đầu buổi chiều, bị mê hoặc và ám ảnh về thời điểm anh quyết định cưới Elizabeth. Nhưng điều gì đó rất lạ và kì diệu đã lóe lên ở gần chuồng ngựa khi anh cố an ủi Elizabeth.

Anh thấy bản thân kể cho cô về những điều anh giữ làm bí mật trong nhiều năm. Và khi lời nói tuôn ra, anh cảm thấy khoảng trống trong anh được lấp đầy. Và anh biết anh không bị bỏ bùa mê bởi Elizabeth. Anh không bị mê hoặc, và anh không bị ám ảnh.

Anh cần cô.

Và anh biết anh sẽ không bình yên cho đến khi anh có được cô, cho đến khi anh biết từng inch cơ thể cô và mỗi góc tâm hồn cô. Nếu đó là tình yêu, anh sẵn sàng giao nộp mình.

Nhưng anh không thể rời bỏ những trách nhiệm của mình, và anh sẽ không phá vỡ lời hứa với dì anh. Anh sẽ làm sáng tỏ điều bí ẩn về kẻ tổng tiền đáng nguyên rủa. Dù sao Agatha đã chăm sóc anh khi còn nhỏ, anh sẽ làm sáng tỏ điều bí ẩn này cho bà.

Elizabeth yêu Agatha. Cô sẽ hiểu.

Nhưng điều đó không có nghĩa anh sẽ khoan tay đứng nhìn. Anh đã nói với Agatha cách tốt nhất để tìm ra kẻ tổng tiền là chờ lời nhắn khác, và đó là sự thật, nhưng anh quá mệt mỏi phải chờ đợi.

Anh nhìn thoáng qua mặt Elizabeth, ghi nhớ đôi mắt xanh thăm thẳm và làn da hoàn mỹ, và quyết định. “Tôi phải đi Luân Đôn ngày mai.” Anh bắt ngờ nói.

Đầu cô quay sang anh ngay lập tức. “Luân Đôn?” cô lặp lại. “Tại sao?”

“Một vài việc gia đình không dễ chịu”, anh đáp, ghét khi anh không thể nói với cô toàn bộ sự thật, nhưng được an ủi một phần trên thực tế là lời nói của anh không hoàn toàn là một lời nói dối.

“Tôi hiểu”, cô nói chậm rãi.

Tất nhiên cô không hiểu, anh nghĩ một cách giận dữ. Làm sao cô có thể chứ? Nhưng anh không thể nói với cô. Không có vẻ là kẻ tổng tiền Agatha trở nên quá khích, nhưng James hoàn toàn không thể không tính đến khả năng đó. Cách duy nhất để che chở Elizabeth là để cô trong bóng tối.

“Tôi sẽ về sớm”, anh nói, “Tôi hi vọng là trong một tuần.”

“Anh không định đuổi theo Fellport chứ, phải không?”

Cô hỏi, lo lắng nhíu lông mày. “Bởi vì nếu anh định...”

Anh đặt ngón trỏ nhẹ nhàng lên đôi môi mềm mại của cô. “Tôi không định đuổi theo Fellport.”

Về mặt cô vẫn không chắc chắn. “Nếu anh tấn công ông ta lần nữa, anh sẽ bị treo cổ.” cô khẳng khái. “Chắc chắn anh biết điều đó.”

Anh khiến cô im lặng với một nụ hôn ngắn và đầy hứa hẹn. “Đừng lo về tôi”, anh thì thầm bên khóe miệng của cô. Anh lùi lại, nắm cả hai tay cô trong tay anh. “Có vài việc tôi phải làm, nhưng việc tôi phải làm trước khi...”

Từ ngữ của anh kéo dài ra, và anh thấy câu hỏi thăm lặng trong mắt cô. “Chúng ta sẽ bên nhau”, anh nói, “tôi hứa với em.”

Cuối cùng, anh phải hôn cô một lần nữa. “Tương lai thật tươi sáng”, anh thì thầm, lời nói nhẹ nhàng và ngọt ngào trên môi cô. “quả thực rất tươi sáng.”

Elizabeth ghi nhớ những lời nói đó trong tim cô mười ngày sau đó, khi mà vẫn không có tin gì từ James. Cô không chắc chắn tại sao cô rất lạc quan về tương lai; cô chỉ là người bầu bạn của một quý bà và James chỉ là một người quản lý tài sản, và cả hai người đều không có một xu nào, nhưng không biết tại sao cô tin tưởng vào khả năng của anh sẽ tạo ra một tương lai, mà anh đã nói, tươi sáng.

Có lẽ anh mong chờ một khoản thừa kế từ người họ hàng xa. Có lẽ anh biết một trong những thầy giáo ở Elton và có thể sắp xếp cho Lucas nhận một mức phí miễn giảm. Có lẽ...

Có lẽ có lẽ có lẽ. Cuộc sống đầy những điều có lẽ, nhưng bỗng nhiên “có lẽ” giữ nhiều lời hứa hơn.

Sau nhiều năm gánh vác trách nhiệm, cô cảm thấy gần như choáng váng với việc từ bỏ cảm giác lo lắng liên miên. Nếu James nói anh có thể giải quyết những vấn đề của cô, cô tin anh. Có lẽ cô ngốc nghếch, nghĩ rằng một người đàn ông có thể nhảy vào cuộc sống của cô và khiến mọi thứ hoàn hảo. Dù sao, cha cô đã chắc chắn không là một hình mẫu của sự độc lập và chính trực.

Nhưng chắc chắn cô xứng đáng có một chút điều kì diệu trong đời. Bây giờ cô đã tìm thấy James, cô không thể dễ dàng thân mong chờ những cạm bẫy và hiểm nguy được. Trái tim cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn sau bao nhiêu năm, và cô từ chối nghĩ đến bất cứ điều gì có thể cướp mất niềm hạnh phúc đó.

Phu nhân Danbury đã khẳng định với cô rằng James đã được cho phép nghỉ vài ngày để thăm gia đình. Đó là một ơn huệ kì quặc đối với một người quản lý tài sản, nhưng Elizabeth thừa nhận rằng James được ban cho quyền lợi và sự cân nhắc tốt hơn nhờ vào mối quan hệ mỏng manh giữa gia đình anh với nhà Danbury.

Tuy nhiên, điều kì lạ là tình trạng cấu kính gần như liên tục của Phu nhân Danbury. Bà có lẽ đã cho James thời gian để chăm lo việc của anh, nhưng bà rõ ràng không làm vậy với sự khoan dung và nhân hậu vĩ đại. Elizabeth không thể đếm số lần cô bắt gặp Phu nhân D cầu nhàu về sự vắng mặt của anh.

Gần đây, mặc dù vậy, Phu nhân Danbury đã quá bận tâm về bữa tiệc hóa trang sắp tới để mà nhắc đến James. Đó là bữa tiệc lớn nhất được tổ chức ở nhà Danbury trong nhiều năm, và toàn bộ người hầu cộng thêm năm mươi người được thuê chỉ cho sự kiện này rất bận rộn với công việc. Elizabeth hiếm khi có thể đi từ phòng khách đến thư viện (chỉ có ba cánh cửa) mà không tông vào ai đó, chạy theo Phu nhân Danbury với những câu hỏi về danh sách khách mời, hay thực đơn, hay đèn lồng Trung Hoa, hay trang phục, hay...

Phải, trang phục. Số nhiều. Trước sự kinh ngạc của Elizabeth, Phu nhân Danbury đã chuẩn bị hai bộ trang phục. Bộ trang phục nữ hoàng Elizabeth cho chính bà và một bộ cô gái chăn cừu cho Elizabeth.

Elizabeth không hề thích thú.

“Cháu sẽ không mang cây gậy này theo mình cả tối đâu.” Cô thề.

“Cây gậy ư, ha. Đó chưa là gì đâu.” Phu nhân D cười nắc nẻ. “Hãy chờ đến khi cháu thấy đàn cừu.”

“Giiii cơơơ?”

“Ta chỉ đùa thôi. Lạy Chúa, cô bé, cháu phải cải thiện một khiêu hài hước tốt hơn.”

Elizabeth lấp bắp một tràng lời vô nghĩa trước khi cuối cùng cũng xoay sở để nói. “Cháu mong bà thứ lỗi.”

Phu nhân D phẩy tay một cách tùy tiện. “Ta biết, ta biết. Giờ cháu sẽ nói với ra rằng bất kì ai sống năm năm làm việc cho ta phải hạn chế khiêu hài hước tuyệt vời.”

“Những điều tương tự” Elizabeth lầm bầm.

“Hoặc có lẽ nếu cháu không có một khiếu hài hước xuất sắc thì bây giờ cháu đã bị giết bởi sự tra tấn phải làm người bầu bạn với ta.”

Elizabeth chớp mắt. “Phu nhân Danbury, cháu nghĩ bà đang tự phát triển một khiếu hài hước.”

“Euf. Ở tuổi của ta, ai cũng phải có khiếu hài hước. Đó là cách duy nhất để sống qua ngày.”

Elizabeth chỉ cười.

“Mèo của ta đâu?”

“Cháu không biết, Phu nhân Danbury. Cháu không thấy nó sáng nay.”

Phu nhân D quay đầu từ bên này sang bên kia, nói khi bà đang nhìn lướt qua phòng tìm Malcolm. “Thậm chí”, bà cao giọng, “một người cũng nghĩ rằng ta sẽ nhận được ít nhất một biểu hiện tôn trọng hơn.”

“Cháu chắc chắn không hiểu bà có ý gì chỉ với một câu nói như thế.”

Nét mặt Phu nhân Danbury hài hước chế giễu. “Với cháu và James, ta sẽ không bao giờ được cho phép cả tin như thế. ”

Trước khi Elizabeth có thể đáp, Phu nhân D quay lại và nói. “Ở tuổi của ta, ta có quyền được tự mãn. ”

“Hiện nay thì đang ở tuổi nào ạ?”

Phu nhân Danbury lúc lắc ngón tay. “Đừng lấu cá thể. Cháu biết rõ ta bao nhiêu tuổi.”

“Cháu sẽ cố hết sức để theo dõi.”

“Hmmp. Mèo của ta đâu?”

Vì cô đã trả lời cho câu hỏi đó, Elizabeth hỏi ngay lập tức. “Khi nào, ah, bà nghĩ Mr. Siddons sẽ quay trở lại?”

Mắt phu nhân Danbury dường như không nhận thức khi bà hỏi. “Người quản lý tài sản lang thang của ta à?”

“Vâng.”

“Ta không biết, chết tiệt. Chúng ta hoàn toàn lộn xộn ở đây.”

Elizabeth nhìn bãi cỏ xanh tươi bắt tận Nhà Danbury qua cửa sổ. “Bà có lẽ hơi quá cường điệu rồi.”

Phu nhân D bắt đầu nói gì đó, nhưng Elizabeth đã giơ tay lên và nói “Và đừng nói với cháu ở tuổi bà thì có quyền được cường điệu.”

“Well, là thế đấy. Hmmp. Malcolm!”

Mắt Elizabeth vụt nhìn về phía cánh cửa. Ông vua Nhà Danbury đang thông thả bước vào phòng khách, những cái chân mập mạp của nó di chuyển nhẹ nhàng qua tấm thảm.

“Người đây rồi, sweetie.” Phu nhân Danbury thủ thỉ. “Đến với Mama nào.”

Nhưng Malcolm thậm chí không phẩy cái đuôi cà phê sữa vào bà. Trong khi Phu nhân D quan sát trong kinh ngạc, con mèo của bà lon ton thẳng tới chỗ Elizabeth và nhảy lên lòng cô.

“Mèo ngoan”, Elizabeth thủ thỉ.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây?” Phu nhân Danbury hỏi.

“Malcolm và cháu đã lập một mối quan hệ hữu nghị.”

“Nhưng nó ghét cháu!”

“Tại sao, Phu nhân Danbury”, Elizabeth nói, vờ như bị sốc. “ Bao nhiêu năm bà đã khẳng định nó là một con mèo hoàn toàn thân thiện.”

“Nó chắc chắn là một con mèo hoàn hảo.” Phu nhân Danbury lầm bầm.

“Chưa đề cập đến những lần bà nói với cháu đó là do trong đầu cháu.”

“Ta nói dối!”

Elizabeth đập một tay lên má trong một thái độ vờ như không thể tin được. “Không!”

“Ta muốn con mèo của ta trở lại.”

Elizabeth nhún vai. Malcolm búng lên nằm trên lưng và duỗi ra với chân trên đầu.

“Con mèo phản bội bạc bẽo.”

Elizabeth cười với con mèo khi cô gãi gãi đám lông dưới cằm nó. Cuộc sống tốt đẹp, eh, Malcolm? Cuộc sống rất rất tuyệt vời.”

Malcolm rên ư ử đồng ý, và Elizabeth biết điều đó phải là sự thật.

Trở lại Luân Đôn, James thất vọng như địa ngục. Anh dành hơn một tuần nghiên cứu về cuộc đời Agatha và không tìm được gì. Anh không thể tìm được một người thậm chí biết ai đó có hận thù với dì anh. Oh, có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu người nói về bà với tính hóm hỉnh chua chát và tính tình ngay thẳng, nhưng không ai thực sự ghét bà.

Thêm nữa, không có bất cứ một dấu vết nào về lời xì xào tai tiếng quanh quá khứ của bà. Ở Luân Đôn, Agatha, Phu nhân Danbury đã để lại một cuộc đời mẫu mực. Thẳng thắn và chính trực, bà được tán dương mà một tấm gương ưu tú cho phụ nữ Anh đích thực.

Thực sự mà nói, anh không thể nhớ đã từng đeo đuổi một vụ điều tra quá chán như thế này chưa.

Anh biết rằng không có vẻ như anh sẽ tìm thấy điều gì tồn tại; dù sao, kẻ tổng tiền đã tìm dì anh ở Surrey. Nhưng anh không phát hiện ra dấu mối nào ở Nhà Danbury, và Luân Đôn có vẻ là bước hợp lý tiếp theo. Nếu kẻ thù của Agatha đã biết bí mật của bà đâu đó qua những câu chuyện ngồi lê đôi mách có ảnh hưởng một cách sáng chói của nhiều người, vậy sẽ có lí khi một ai đó ở Luân Đôn biết điều gì đó.

James không hài lòng một cách cay đắng.

Không có gì để làm trừ việc quay lại Nhà Danbury và hi vọng kẻ tổng tiền có một yêu cầu khác. Tuy nhiên, điều đó không chắc xảy ra; chắc chắn dì anh sẽ thông báo cho anh nếu bà nhận được một lời nhắn đe dọa khác. Bà biết phải tìm anh ở đâu; anh đã nói với bà chính xác nơi anh sẽ đến và anh muốn hoàn thành cái gì.

Agatha đã phản đối một cách chua chát về sự rời đi của anh. Bà đã thuyết phục rằng kẻ tổng tiền sẽ được tìm thấy ở Surrey, lẩn trốn trong bóng tối của Nhà Danbury. Ngay lúc James đi ra qua cửa trước, Agatha đã ở trong một tình trạng đường bệ, cấu kỉnh và sừng sĩa, dễ cấu hơn cả con mèo của bà.

James cau mày khi nghĩ đến Elizabeth tội nghiệp, bị mắc kẹt với sự bầu bạn gắt gỏng của dì anh tuần rồi. Nhưng nếu ai có thể kéo Agatha ra khỏi cơn giận của bà, anh bị thuyết phục rằng đó là Elizabeth.

Ba ngày nữa. Anh sẽ không dành thêm thời gian điều tra ở Luân Đôn nữa. Ba ngày và rồi anh sẽ trở lại Nhà Danbury, thông báo sự thất bại của anh với dì và ý định của anh với Elizabeth.

Ba ngày nữa và anh có thể bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới.

Chiều thứ sáu, Nhà Danbury trong một tình trạng vây hãm. Elizabeth nhốt mình trong thư viện cả một tiếng đồng hồ chỉ để tránh xa cả đám người hầu đang chuẩn bị ngôi nhà sẵn sàng cho buổi tiệc hóa trang tối đó. Không có lối thoát khỏi những hoạt động điên cuồng, tuy nhiên; Phu nhân Danbury đã khẳng khái rằng Elizabeth phải làm những việc chuẩn bị của mình ở nhà Danbury. Đó là một lời đề nghị hợp lí, loại trừ sự cần thiết cho Elizabeth phải về nhà và quay trở lại trong trang phục. Nhưng điều đó cũng khiến cô không thể tận hưởng ít phút bình yên.

Khoảng thời gian trong thư viện không tính đến. Làm sao mà tính đến khi không ít hơn năm người hầu tống vào cánh cửa, hỏi ý kiến của cô về những vấn đề ngớ ngẩn nhất. Cuối cùng Elizabeth phải quơ tay va hét. “Hỏi Phu nhân Danbury!”

Khi chiếc xe ngựa đầu tiên lăn bánh trên đường chính, Elizabeth trốn lên cầu thang đến căn phòng Phu nhân Danbury đã chỉ định cho cô ở buổi tối. Bộ trang phục cô gái chần cừ đáng kinh hãi treo trong tủ quần áo, cây gậy kèm theo dựa vào tường.

Elizabeth ngồi phịch xuống giường. Cô không có mong muốn tới sớm nào. Cô hoàn toàn mong chờ trải qua buổi tối một mình. Cô không phiền đến khách khứa, nhưng điều cuối cùng cô muốn là bị nhận biết. Đến khi bữa tiệc đông đúc thực sự có nghĩa là cô có thể lẫn vào đám đông. Nhờ đó, khách của Phu nhân Danbury sẽ quá chú ý chào hỏi trong cuộc nói chuyện của họ để có thể chú ý đến cô.

Nhưng khách khứa đến trong một cơn lũ hơn là dòng suối nhỏ, và Elizabeth hiểu Phu nhân Danbury đủ rõ để biết rằng bà bá tước sẽ kéo cô xuống lầu bằng tai nếu cô vắng mặt lâu hơn nữa. Vì vậy, cô mặc bộ trang phục chần cừ, thêm vào chiếc mặt nạ có lông trang trí mà Phu nhân D cũng đã mua cho cô, và đứng trước gương.

“Mình trông thật lố bịch”, cô nói với hình ảnh của mình “Hoàn toàn lố bịch.” Bộ váy trắng của cô là một đồng nếp gấp và diềm xếp nếp, tô điểm thêm nhiều đăng ten mà không cô gái chần cừ nào đủ khả năng để có, và vạt áo trên, hoàn toàn không đoan trang, được cắt sâu hơn bất cứ bộ váy nào cô từng mặc.

“Như thế có cô chần cừ nào có thể chạy trên cánh đồng khi mặc bộ này ấy”. Cô lăm bằm, giật mạnh cái váy. Tất nhiên không có cô chần cừ nào sẽ mang một chiếc mặt nạ gắn lông trang trí, nhưng có vẻ không quan trọng khi so với sự phồng lên nơi ngực áo cô đang phô ra.

“Oh, mình không quan tâm”, cô tuyên bố. “Không ai biết mình là ai, dù sao cũng thế, và nếu ai đó khiếm nhã, ít nhất mình đã có cây gậy chết tiệt này.”

Elizabeth chụp lấy cây gậy và đâm nó vào không khí như một thanh gươm. Được trang bị khá thỏa mãn, Elizabeth ra khỏi phòng và đi xuống sảnh. Tuy nhiên, trước khi cô đến được cầu thang, một cánh cửa mở ra, và một phụ nữ mặc như một trái bí ngô đến tông mạnh... vào Elizabeth.

Cả hai người bọn họ ngã xuống tấm thảm với một tiếng huych và một tràng xin lỗi. Elizabeth đứng lên, rồi nhìn xuống trái bí ngô, người vẫn đang ngồi dưới chân cô.

“Cô có cần giúp đỡ không?” Elizabeth hỏi.

Trái bí ngô, người đang giữ chiếc mặt nạ xanh trong tay, gật. “Cảm ơn. Tôi hơi vụng về mấy hôm nay, tôi e là thế.”

Điều đó khiến Elizabeth chớp mắt hai lần, nhưng rồi cô nhận ra trái bí... quý phu nhân! Cô phải ngưng nghĩ cô ấy là một trái bí ngô. “Oh, không!” Elizabeth nói, quỳ xuống cạnh cô. “Cô có sao không?...” Cô ra hiệu chỗ thắt lưng của quý phu nhân, mặc dù khó có thể nói đâu là thắt lưng dưới bộ trang phục trái bí ngô ấy.

“Tôi ổn”, phu nhân đảm bảo với cô. “Chỉ có sự kiêu hãnh của tôi bị thâm tím thôi, tôi đảm bảo đấy.”

“Đây, để tôi giúp cô đứng dậy.” Thật khó để vận động với bộ trang phục, nhưng cuối cùng Elizabeth cũng xoay sở để giúp quý phu nhân đứng lên.

“Tôi vô cùng xin lỗi vì đã tông vào cô”, phu nhân xin lỗi, “Chỉ là tôi đã quá trẻ, và tôi biết chồng tôi đang đứng dưới lầu nhện chân, và...”

“Không có gì đâu, tôi đảm bảo với cô.” Elizabeth nói. Và rồi, vì quý phu nhân là một trái bí thân thiện, cô thêm vào. “Tôi khá biết ơn cô, thực thế. Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi không gây nên tai nạn. Tôi hết sức vụng về.”

Người bạn mới của Elizabeth cười. “Vì chúng ta quá giống nhau, cho phép tôi được tiến lên phía trước và tự giới thiệu. Tôi là Mrs. Blake Ravenscroft, nhưng tôi sẽ bị xúc phạm nếu cô gọi tôi tên gì khác ngoài Caroline.”

“Tôi là Miss Elizabeth Hotchkiss, người bầu bạn của Phu nhân Danbury.”

“Lạy chúa, thật chứ? Tôi đã được nghe bà ấy đúng là một người khó tính.”

“Bà thực sự rất dịu dàng bên trong. Nhưng tôi không nên nói đến mặt xấu của bà.”

Caroline gật và vỗ nhẹ lên mái tóc nâu sáng của cô. “Tôi có bị rối không?”

Elizabeth lắc đầu. “Không rối hơn một người mong đợi ở một trái bí ngô.”

“Vâng, tôi cho là bí ngô có thể được cho phép mức độ tóc tai gọn gàng hơn.”

Elizabeth cười lần nữa, rất thích người phụ nữ này.

Caroline đưa tay ra. “Chúng ta xuống dưới chứ?”

Elizabeth gật, và họ đi xuống cầu thang.

“Cái cuống lá của tôi hẳn đã tách khỏi cô rồi”, Caroline nói với một nụ cười, nâng chiếc mặt nạ xanh khi chào. “Chồng tôi trải qua ít thời gian ở đây khi còn nhỏ, và anh ấy đảm bảo với tôi là vẫn còn sợ Phu nhân Danbury.”

“Chồng cô là bạn với con của phu nhân à?”

“Cháu của bà, thực ra là thế. Hầu tước Riverdale. Tôi hi vọng được thấy anh ấy tối nay. Anh ấy hẳn phải được mời. Cô có gặp anh ấy không?”

“Không. Không, tôi không thấy. Nhưng tôi nghe chút ít về anh ấy tuần trước.”

“Thực sao?” Caroline bắt đầu bước cẩn thận xuống cầu thang. “Anh ấy đang làm gì? Tôi chưa nghe tin gì từ anh cả hơn một tháng.”

“Thực ra tôi không biết. Phu nhân Danbury tổ chức một bữa tiệc ngoài vườn nho nhỏ tuần trước, và anh ấy đã gửi một lời nhắn yêu cầu một trong những người khách gặp anh ấy tại Luân Đôn ngay lập tức.”

“Oooh. Tò mò thật. Và thật giống James.”

Elizabeth cười khi đề cập đến cái tên. Cô có James của riêng cô, và cô không thể chờ để gặp anh lần nữa.

Caroline dừng lại và quay sang Elizabeth với một nét mặt rất thân thiết, rất tò mò. “Điều đó có nghĩa gì vậy?”

“Gì chứ?”

“Nụ cười đó. Đừng nói là cô không cười. Tôi đã thấy.”

“Oh.” Elizabeth thấy má cô ửng lên. “Không có gì. Người yêu tôi cũng tên James.”

“Thực chứ?” Đôi mắt xanh biển của Caroline ánh lên một tia sáng của một người làm mới bắt sinh. “Cô phải giới thiệu chúng tôi.”

“Anh ấy không ở đây, tôi e là thế. Anh ấy là người quản lý tài sản mới của Phu nhân Danbury, nhưng anh vừa bị gọi về Luân Đôn. Chuyện khẩn cấp gia đình. Tôi tin là thế.”

“Tiếc thật. Tôi cảm thấy chúng ta đúng là bạn bè. Tôi sẽ phải gặp anh ấy.”

Elizabeth cảm thấy mắt mình trở nên mơ hồ. “Thật là một điều đáng mến.”

“Cô nghĩ vậy à? Tôi rất vui khi cô không nghĩ tôi quá xấu xược. Tôi không được nuôi nấng trong xã hội, và tôi có thói quen đáng sợ là nói mà không suy nghĩ trước. Tôi khiến chồng tôi phát điên lên.”

“Tôi chắc là anh ấy yêu cô lắm.”

Mắt Caroline sáng rực, và cô biết rằng cô ấy có một sự kết hợp bởi tình yêu. “Tôi quá trẻ đến nỗi anh ấy có vẻ sẽ cần đầu tôi mất”, Caroline khẳng định. “Anh ấy là một người hay lo lắng.”

“Vậy chúng ta tốt nhất nên đi theo cô.” “Tôi không thể đợi để giới thiệu cô với Blake.”

“Điều đó sẽ rất thú vị. Nhưng đầu tiên tôi phải tìm Phu nhân Danbury và chắc chắn bà không cần gì nữa.”

“Nghĩa vụ gọi, tôi cho là thế. Nhưng cô phải hứa với tôi là chúng ta sẽ gặp nhau chút nữa.” Caroline cười nhún nhả và chỉ vào trang phục của cô. “Tôi hoàn toàn rất dễ nhận ra.”

Elizabeth bước xuống bậc cuối cùng và rút tay khỏi Carolive. “Hứa đấy.” Rồi, với một nụ cười và vẫy tay, cô đi ra khỏi sảnh. Phu nhân Danbury hẳn đang ở ngoài cửa trước đón khách, và sẽ dễ dàng lĩnh ra ngoài căn nhà hơn là cố xô đẩy vào đám đông bên trong.

“Cái quái gì thế này?” James đeo đuổi câu hỏi với tràng nguyên rửa lớn xấu xa đáng chú ý khi anh cười con ngựa của mình quanh dần xe ngựa chậm chậm lăn bánh đến nhà Danbury.

Tiệc hóa trang. Bữa tiệc hóa trang chết tiệt, phiền phức, bất tiện. Anh quên hết về nó.

Anh đã lên kế hoạch cho buổi tối nay đến chi tiết cuối cùng. Anh sẽ đến chỗ dì anh, nói rằng anh thất bại, rằng anh không thể điều tra ra kẻ tổng tiền bà, và hứa với bà rằng anh sẽ tiếp tục cố gắng, nhưng anh không thể giấu cả cuộc sống của anh trong khi làm thế.

Rồi anh sẽ cười ngựa đến nhà Elizabeth và cầu hôn cô. Anh đã cười toe toét như một tên ngốc cả con đường về nhà, lên kế hoạch cho từng lời nói. Anh đã nghĩ sẽ gọi riêng Lucas ra và hỏi cưới chị gái cậu. Không phải James định để một cậu bé tám tuổi điều khiển cuộc đời anh, nhưng không hiểu sao ý nghĩ bao gồm cả cậu con trai nhỏ bé đó khiến trái tim anh ảm áp.

Thêm nữa, anh có cảm giác Elizabeth sẽ vui sướng bởi cử chỉ đó, hầu như chắc chắn là động cơ thực sự trong mọi việc.

Nhưng anh không thể thoát khỏi nhà Danbury tối nay, và anh chắc chắn sẽ không có được một cuộc nói chuyện riêng với dì anh.

Thất vọng bởi sự cản trở của những cỗ xe ngựa, anh thúc con ngựa ra khỏi đường chính và băng ngang khu vườn cây sáo sữa chạy dọc theo bãi cỏ nhà Danbury. Trăng tròn, và đủ ánh sáng chiếu ra từ nhiều cửa sổ của căn nhà soi đường cho anh, vì vậy anh không phải chậm lại quá nhiều để trở lại khu chuồng ngựa.

Anh chăm sóc con ngựa của mình và lê bước vào căn nhà nhỏ của anh, mỉm cười khi anh nhớ lại lần anh bắt gặp Elizabeth rình mò ba tuần trước. Anh vẫn chưa nói với cô về điều đó. Không quan trọng, anh có cả cuộc đời để chia sẻ và tạo dựng kỉ niệm với cô.

Anh cố làm lơ âm thanh từ bữa tiệc, thích sự yên tĩnh và tách biệt của căn nhà tạm thời này, nhưng anh không thể lờ đi tiếng ùng ục trong cái dạ dày rỗng của anh. Anh chạy về Surrey, nóng lòng được gặp Elizabeth và không dừng để ăn trừ một miếng bánh mì nhỏ. Căn nhà của anh, tất nhiên, không có gì có thể ăn được, vì vậy anh cho phép mình thốt một tiếng nguyên rửa to và rồi lê bước ra ngoài. Với một sự may mắn nào đó, anh có thể đến nhà bếp mà không bị nhận ra hoặc bị rình bởi một kẻ say xỉn.

Anh giữ đầu mình cúi xuống khi anh len qua đám đông đang bước ra vườn. Nếu anh hành động như một người hầu, khách của Agatha sẽ thấy một người hầu và, với may mắn, để anh yên. Chúa biết, họ sẽ không mong đợi Hầu tước Riverdale quá bụi bặm và rối bù.

Anh băng qua đám đông, và đang nửa đường đến nơi định đến, khi khước mắt anh thấy một cô gái chặn cừ tóc vàng vấp một cục đá, quơ tay trái điên cuồng để lấy thăng bằng và rồi cuối cùng đứng thẳng bằng cách chống cây gậy xuống đất.

Elizabeth. Chắc hẳn là cô. Không cô gái chặn cừ tóc vàng nào có thể quá vụng về một cách quyền rũ như thế.

Cô có vẻ đang lĩnh đi quanh nhà Danbury, ra phía trước. James hơi đổi hướng và đến chỗ cô, tìm anh vút bay với nhận biết cô sẽ sớm trong vòng tay anh.

Từ khi nào anh trở thành một kẻ ngốc lãng mạn thế chứ?

Ai cần biết? Ai quan tâm? Anh đang yêu. Anh cuối cùng cũng tìm thấy một người phụ nữ có thể lấp đầy trái tim anh, và nếu điều đó khiến anh là một kẻ ngốc, thì cứ thế đi.

Anh rón rén phía sau cô khi cô chạy lon ton ra cửa trước, và trước khi cô có thể nghe tiếng chân của anh lạo xạo trên sỏi, anh vươn tới và chụp lấy cổ tay cô.

Cô quay ngoắt lại với một tiếng hỏn hển hốt hoảng. James nhìn cô với sự vui sướng khi mắt cô tan chảy từ hoảng sợ sang vui mừng.

“James!” cô hét lên, bàn tay tự do của cô vươn tới để chụp lấy tay anh. “Anh đã về.”

Anh nâng tay cô lên môi anh và hôn chúng. “Anh không thể cách xa được.”

Khoảng thời gian cách xa khiến cô e thẹn, và cô không thể nhìn mắt anh khi cô thì thầm “Em nhớ anh.”

Sự đứng đắn chết tiệt. Anh ôm chầm lấy cô trong tay và hôn cô. Và rồi, khi anh có thể ép bản thân tách môi anh khỏi môi cô, anh thì thầm. “Đi với anh.”

“Đi đâu?”

“Bất cứ đâu.”

Cô đi.

17. Chương 17

Màn đêm buông xuống với sự kì diệu. Trăng rực sáng, không khí ngập tràn mùi hương thoang thoảng của hoa dại, và gió là lời thì thầm lãng mạn qua làn da.

Elizabeth nghĩ cô hẳn là một công chúa. Người phụ nữ đang chạy băng qua đồng cỏ, tóc tuôn ra như một dải ruy băng màu vàng, không thể là Elizabeth Hotchkiss giản dị và bình thường. Chỉ một đêm, cô đã thay đổi. Chỉ một đêm, trái tim cô không còn những lo lắng, những gánh nặng. Cô ngập chìm trong tiếng cười và say mê, được bao phủ bởi niềm vui thuần khiết.

Tay trong tay, họ chạy. Nhà Danbury khuất khỏi tầm mắt, mặc dù âm thanh của bữa tiệc vẫn vang trong không khí. Hàng cây xung quanh họ trở nên dày đặc hơn, và cuối cùng James dừng lại, hơi thở của anh nặng nề bởi sự cố gắng và kích thích.

“Oh, lạy Chúa”, Elizabeth hổn hển, gần như va vào anh. “Em đã không chạy quá nhanh từ khi...”

Cánh tay anh vòng quanh cô, và hơi thở cô ngưng lại. “Hôn anh”, anh yêu cầu.

Elizabeth đắm chìm trong sự mê hoặc của màn đêm, và bất cứ lời nói ấp úng nào cô đã nói, bất kì ý niệm về điều gì thích hợp và điều gì bê bối, đã tan chảy. Cô cong cần cổ, dâng cho anh đôi môi, và anh chiếm lấy chúng, miệng anh bắt lấy miệng cô trong sự trộn lẫn ngọt ngào nhất của sự dịu dàng và cần thiết ban sơ.

“Anh sẽ không chiếm lấy em. Không phải bây giờ, chưa phải.” anh thề trên da cô. “Nhưng hãy để anh yêu em.”

Elizabeth không hiểu anh có ý gì, nhưng máu cô trở nên nóng và chảy nhanh hơn trong huyết quản của cô, và cô không thể từ chối anh điều gì. Cô nhìn lên, nhìn thấy ngọn lửa trong đôi mắt nâu của anh, và quyết định. “Hãy yêu em”, cô thì thầm, “Em tin anh.”

Ngón tay James run run khi anh đưa chúng một cách tôn kính lên làn da mềm mại trên thái dương cô. Tóc cô là một dải lụa vàng dưới tay anh, và cô trông nhỏ nhắn và mỏng manh dưới đôi tay to vụng về bất chợt của anh. “Anh sẽ nhẹ nhàng”, anh thì thầm, chỉ đủ để nhận ra giọng anh. “Anh sẽ không bao giờ làm đau em. Không bao giờ.”

Cô tin anh. Đó là một món quà tinh thần đầy quyền uy.

Anh lướt những ngón tay từ má cô xuống làn da trần ở cổ. Trang phục của cô không giống bất kì bộ nào cô từng mặc trước đây, khiêu khích anh với đường nét đôi vai trần được ẩn giấu của cô, cảnh báo sẽ trượt khỏi chỉ với một cú thúc tay nhẹ nhất. Anh có thể móc ngón tay vào làn vải trắng mềm mại và để lộ một bờ vai mỏng manh, và rồi bờ vai kia, và rồi anh có thể đẩy bộ váy xuống, lột trần cô.

Máu dồn xuống háng anh. Lạy Chúa, nếu anh cứng như thế này chỉ vì nghĩ về việc cởi váy áo của cô, cái quái gì sẽ xảy ra nếu anh thực sự có cô trần truồng và sẵn sàng trong tay anh? Làm sao anh có thể xoay sở để làm tình với cô với sự nhẹ nhàng và quan tâm mà cô xứng đáng?

Hơi thở anh cháy bùng trong phổi, anh chậm chậm kéo váy cô khỏi một bờ vai, chưa lúc nào rời ánh mắt khỏi làn da nơi anh để lộ ra. Cô bùng sáng dưới ánh trăng như một viên ngọc trai quý hiếm, và khi anh cúi đầu xuống để rúc vào đường cong ấm áp, quyến rũ nơi cổ nối với vai cô, thật giống như về nhà.

Khi anh hôn cô, tay anh cũng làm điều kì diệu như vậy với phần váy bên kia, và anh nghe cô hỗn hển khi làn vải dịch xuống. Cô thì thầm gì đó, anh nghĩ đó có lẽ là tên anh nhưng cô không nói không, và vì vậy anh mở chiếc cúc đơn độc nép giữa ngực cô, nới lỏng đường viền cổ áo cô chỉ vừa đủ để nó rơi xuống.

Đôi tay cô nâng lên để che mình, nhưng anh nắm lấy chúng trong tay anh và giữ chúng ra xa khi anh cúi xuống để đặt một nụ hôn phớt lên môi cô. “Em thật đẹp”, anh thì thầm, hơi nóng của giọng anh xộc vào miệng cô, “Quá đẹp.”

Vẫn giữ hai tay cô trong một tay, anh đưa tay kia ra và nhẹ nhàng khum lấy một bên ngực cô, để cho nó lấp đầy lòng bàn tay anh. Cô căng ra một cách đáng ngạc nhiên, và anh không thể kìm tiếng rên thỏa mãn khi anh cảm thấy núm vú cô nhún nhúm lại trong lòng bàn tay anh.

Anh nhìn lên khuôn mặt cô, cần phải thấy cảm xúc của cô, cần phải biết rằng cô yêu cái đụng chạm của anh. Môi cô hé ra và lấp lánh như thể cô mới làm ướt chúng bằng lưỡi mình. Đôi mắt cô mê mẩn và không tập trung, và hơi thở của cô trở thành những tiếng hỗn hển nhỏ xíu dồn dập.

Anh trượt một tay xuống ôm lấy hông cô, đỡ lấy cô khi họ hạ người xuống mặt đất. Bãi cỏ là một tấm thảm mềm, lạnh lẽo dưới họ, mái tóc Elizabeth trải dài như một chiếc quạt màu vàng ngô nghĩnh. James chỉ quan sát cô một lúc, thì thầm những lời cảm ơn nhẹ nhàng đến bất cứ điều gì chúa đã dẫn dắt anh đến thời điểm này, và rồi anh cúi đầu xuống ngực cô, làm tình với cô bằng miệng của anh.

Elizabeth thốt ra một tiếng “Oh!” khi môi anh bao quanh núm vú của cô. Hơi thở anh thật nóng trên ngực cô, và máu cô nóng lên ở đó. Cơ thể cô trở nên hoàn toàn xa lạ, cảm thấy gần như thể cô đang trở nên quá to lớn so với da cô. Cô đang mất tự chủ bởi nhu cầu được di chuyển, co ngón chân và chà xát mặt đất dưới bãi cỏ, được cong cánh tay và trượt nó vào mái tóc nâu dày của anh.

Cô cong người dưới anh, bị thiêu đốt bởi một đam mê dữ dội nào đó thôi thúc cô với lấy bất cứ anh đang mang đến. “James”, cô rên lên, và rồi cô thì thầm nó lần nữa. Tên anh là từ duy nhất thốt ra khỏi miệng cô, và nó nghe như một lời khẩn cầu.

Váy cô đã bị kéo xuống đến mức mà nó có thể bị, và vì vậy một bàn tay anh di chuyển đến chân cô, chiếm lấy bắp chân cô trước khi trượt lên đầu gối cô. Và rồi, quá chậm rãi, cô nhúc nhối bởi sự chờ đợi, tay anh trượt qua đầu gối để nắn lấy làn da mịn màng của bắp đùi cô.

Tên anh lướt qua môi cô lần nữa, nhưng miệng anh đã trên miệng cô, và từ ngữ của cô lạc mất trong nụ hôn của anh. Tay anh di chuyển xa hơn theo chân cô, tiến đến làn da mềm mại hơn nữa ở đùi trong của cô. Cô cứng người, cảm thấy cô đang rất gần bờ vực của cái gì đó, lang thang đến vài nơi bí ẩn mà không có đường quay lại.

James ngẩng đầu lên để nhìn cô. Cô phải chớp mắt vài lần trước khi cô có thể thậm chí tập trung vào nét mặt yêu quý của anh, và rồi, một nụ cười ranh mãnh điểm trên môi anh, anh hỏi “Nữa chứ?”

Chúa giúp cô, cô gật, và cô thấy nụ cười của anh mở rộng trước khi miệng anh hạ thấp xuống dưới cằm cô, đẩy nó lên cho đến khi anh có thể khám phá hoàn toàn cổ cô.

Và rồi tay anh di chuyển cao hơn.

Anh gần như ở nơi cao nhất của bắp đùi cô, quá gần với điểm trung tâm kín đáo nữ tính của cô. Sự gần gũi làm mất bình tĩnh, và chân cô bắt đầu run lên trong sự chờ đợi.

“Hãy tin anh”, anh thì thầm. “Chỉ cần tin anh thôi. Anh sẽ làm điều này thật tuyệt cho em. Anh hứa.”

Sự run rẩy của cô không ngừng lại, nhưng chân cô hơi tách ra, cho phép anh di chuyển vào giữa chúng. Cô không nhận ra cho đến lúc anh giữ mình tách khỏi cô, sử dụng đôi tay mạnh mẽ để đỡ lấy trọng lượng của mình.

Nhưng tất cả điều đó thay đổi khi anh hạ thấp mình xuống cô. Sức nặng của anh thật đáng sợ, chiều dài, hơi nóng. Anh quá lớn so với cô; cô chưa bao giờ biết đến sức mạnh của anh cho đến khi nó ép một cách

quá thân mật lên cô thế này.

Tay anh trải đầy cả bề rộng của đùi cô, ngón tay cái của anh trở nên gần gũi một cách nguy hiểm đến những lọn xoắn che phủ vùng nữ tính của cô. Anh len lỏi, anh trêu chọc.

Và rồi anh chạm vào cô.

Elizabeth hoàn toàn không được chuẩn bị cho luồng điện thuần khiết chạy dọc sống lưng. Cô chưa bao giờ biết cô có thể cảm thấy quá nóng, quá kích thích, quá dữ dội bởi cái đụng chạm của người khác như thế.

Những ngón tay của anh mơn trớn cô cho đến khi cô chắc chắn không thể chịu được nữa, và rồi anh còn làm nhiều hơn nữa. Hơi thở nóng ẩm của anh chọc ghẹo tai cô cho đến khi cô chắc rằng nó sẽ bùng cháy ngay, và rồi anh tiếp tục thì thầm những lời yêu thương và đam mê. Mỗi khi cô chắc chắn cô đã đạt đến giới hạn của mình, anh lại đưa cô lên cao hơn, đẩy cô đến một niềm đam mê mới.

Cô giật mạnh đám cỏ, sợ rằng nếu cô vòng tay ôm lấy James, cô sẽ xé áo anh ra làm hai. Nhưng rồi, khi ngón tay anh trượt vào trong cô, anh thì thầm. “Chạm vào anh.”

Một cách ngập ngừng, e sợ cảm xúc dữ dội của chính mình, cô đưa tay lên cổ áo anh. Nút áo trên cùng được mở ra, cái thứ hai nhanh chóng trượt qua lỗ bởi sự gấp rút của cô muốn được chạm vào làn da của anh.

“Lạy Chúa, Elizabeth,” anh hổn hển. “Em giết anh mất.”

Cô ngừng lại, mắt cô nhìn anh.

“Không,” anh nói, mỉm cười “Nó rất tuyệt.”

“Anh chắc chứ? Bởi vì Ohhhhhhhhhh!”

Cô không biết anh đã làm gì, anh di chuyển những ngón tay chính xác như thế nào, nhưng sức ép ở trong cô bỗng nhiên bùng nổ. Cả cơ thể cô căng ra, uốn cong, rồi lay chuyển khi cô cuối cùng cũng rùng mình nằm xuống mặt đất, cô chắc chắn cô phải tan thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

“Oh, James”, cô thở dài “Anh khiến trong em cảm thấy thật tuyệt.”

Cơ thể anh vẫn căng cứng như một cục đá, và anh căng thẳng với ham muốn mà anh biết sẽ không đạt được vào tối nay. Cánh tay anh bắt đầu run bởi sức nặng của anh, vì vậy anh lăn sang một bên, nằm bên cô trên bãi cỏ. Anh nâng đầu trên khuỷu tay, ngắm nhìn đường nét thanh tú khuôn mặt cô. Đôi mắt cô nhắm, môi cô hé mở, và anh chắc chắn anh chưa bao giờ thấy điều gì đẹp như thế trong đời mình.

“Có quá nhiều điều anh cần nói với em”, anh thì thầm, vuốt tóc cô khỏi trán anh.

Mắt Elizabeth bối rối mở ra. “Điều gì?”

“Ngày mai”, anh hứa, nhẹ nhàng kéo vạt trên của váy cô. Thật đáng xấu hổ khi bao bọc một vẻ đẹp hoàn hảo như thế, nhưng anh biết cô ngưỡng ngùng bởi sự trần truồng của mình. Hoặc ít nhất là như thế, một khi cô nhớ ra rằng cô đang trần truồng.

Cô đỏ mặt, chứng minh giả thuyết của anh, là kết quả của cảm xúc mạnh mẽ, cô quên mất mình đang ở trong tình trạng nào. “Tại sao anh không thể nói với em tối nay?” cô hỏi.

Đó là một câu hỏi hay. Ngay đầu lưỡi anh đã muốn thốt ra thân phận thực sự của mình và cầu hôn cô, nhưng có điều gì đó giữ anh lại. Anh sẽ chỉ cầu hôn một lần trong đời, và anh muốn nó phải hoàn hảo. Anh chưa bao giờ mơ rằng mình sẽ tìm thấy một người phụ nữ hoàn toàn chiếm lấy tâm hồn anh. Cô xứng đáng có những bông hồng và kim cương, và anh quý gối.

Và anh cảm thấy anh nợ Agatha để nói với bà rằng anh ngừng trò chơi đồ chữ của mình trước khi anh kết thúc điều này.

“Ngày mai”, anh hứa lần nữa “Ngày mai.”

Điều đó có vẻ đã thỏa mãn cô, vì cô thở dài và đứng lên. “Em nghĩ chúng ta nên quay trở vào.”

Anh nhún vai và cười toe toét. “Anh không có cuộc hẹn cấp bách nào cả.”

Lời nói mang lại cho anh một cái cau mày thân thiện. “Đúng, nhưng em thì có. Phu nhân Danbury đã dành cả tuần để rầy la em về việc dự tiệc hóa trang của bà. Nếu em không xuất hiện, em sẽ không bao giờ ngừng nghe về nó.” Cô bắn cho anh một cái liếc cau có. “Bà sẽ gần như khiến em điên vào lúc đó. Một bài thuyết giảng không bao giờ chấm dứt về việc không tham dự có lẽ sẽ đẩy em tới ngay bờ vực.”

“Đúng”, James lầm bầm, “bà khá là khéo léo với những tội lỗi.”

“Tại sao anh không đi cùng với em?” Elizabeth hỏi.

Ý kiến tệ nhất. Bất kì ai cũng có thể nhận ra anh. “Anh rất muốn”, anh nói dối, “nhưng anh không thể.”

“Tại sao?”

“Er, người anh đầy bụi đường, và”

“Chúng ta sẽ phủi chúng.”

“Anh không có trang phục.”

“Bah! Một nửa đàn ông từ chối mặc trang phục hóa trang. Em chắc chắn chúng ta có thể tìm cho anh một chiếc mặt nạ.”

Tuyệt vọng, anh buột miệng. “Anh đơn giản chỉ không thể giao thiệp với người khác trong tình trạng hiện tại.”

Điều đó khiến cô im lặng dù cô đang nghĩ đến câu đáp trả nào. Sau vài giây im lặng ngượng nghịu, cuối cùng cô hỏi. “Anh đang đề cập đến tình trạng nào?”

James rên lên. Không ai giải thích những điều giữa đàn ông và phụ nữ cho cô sao? Chắc chắn là không. Mẹ cô đã mất khi cô mới tám tuổi, và anh cảm thấy khó khăn khi tưởng tượng dì anh sẽ nói về vấn đề tế nhị này. Anh nhìn lên Elizabeth. Đôi mắt cô chờ đợi. “Anh không nghĩ em sẽ để anh nói với em rằng anh thích nhảy vào một cái hồ và ở đó.” Anh nói.

Cô lắc đầu.

“Anh không nghĩ vậy.” anh lầm bầm.

“Anh không...ah...”

Anh ngắt lời cô. “Chính xác! Anh không thể.”

“Vấn đề”, cô nói, không nhìn vào mắt anh “là em không hoàn toàn chắc chắn anh đã không làm gì.”

“Anh sẽ gặp em sau”, anh hứa. “Lạy Chúa, nếu anh không gặp em, anh sẽ chết trước khi hết tháng.”

“Cả một tháng ư?”

Một tháng? Anh điên rồi sao? Anh sẽ phải lấy một giấy phép đặc biệt. “Một tuần. Chắc chắn là một tuần.”

“Em hiểu.”

“Không, em không hiểu. Nhưng em sẽ hiểu.”

Elizabeth ho và đỏ mặt. “Bất cứ điều gì anh đang nói đến”, cô lầm bầm, “em có cảm giác nó khá ranh ma.”

Anh nâng tay cô lên môi anh. “Em vẫn còn trong trắng, Elizabeth. Và anh hư hỏng như quỷ.”

“Oh! Em...” Cô mỉm cười bên lên. “Cảm ơn anh.”

“Anh không nói là hoàn toàn không có rắc rối với việc đó.” Anh nói, vòng lấy cánh tay cô. “trừ việc đó là một lời nói dối rõ ràng.”

“Và em cho rằng”, cô thêm vào một cách tinh nghịch, “cũng sẽ là nói dối nếu anh nói đó là niềm thích thú của anh.”

“Nó sẽ là một lời nói dối khủng khiếp. Một tỉ lệ lớn.”

Cô cười.

“Nếu em không bắt đầu chấp nhận anh với một sự tôn trọng đúng đắn hơn”, anh lẩm bẩm, “anh có lẽ phải kéo em xuống hồ với anh.”

“Chắc chắn anh sẽ phải chịu một tí chọc ghẹo.”

“Anh phần nào nghĩ rằng nếu anh chịu đựng tất cả những sự trêu chọc cơ thể anh có thể cầm cự trong tối nay.”

Cô lại thốt ra một tràng cười rúc rích khác. “Em xin lỗi”, cô hổn hển, “em không có ý cười cợt anh, nhưng...”

“Đúng, em có ý đó.” Anh cố không cười toe toét, nhưng anh không thành công.

“Được thôi, đúng, em như thế, nhưng chỉ bởi...” Cô ngừng bước và vươn tới để chạm vào khuôn mặt đáng yêu của anh. “Chỉ bởi anh làm cho em rất hạnh phúc và tự do. Em không thể nhớ lần cuối cùng em cảm thấy có thể cười được.”

“Còn lúc em ở với gia đình thì sao?” anh hỏi, “Anh biết em quý mến họ.”

“Đúng. Nhưng thậm chí khi chúng em cười đùa và có những khoảng thời gian đáng yêu nhất, vẫn có một đám mây trên em, không ngừng nhắc nhở em rằng mọi thứ có thể bị lấy mất. Mọi thứ sẽ mất đi vào lúc em thấy bản thân không thể nâng đỡ được chúng nữa.”

“Em sẽ không bao giờ phải lo lắng về điều đó lần nữa”, anh nói, giọng anh là một lời thề dữ dội. “Không bao giờ.”

“Oh, James”, cô nói một cách buồn bã. “Anh thật tốt khi nói thế, nhưng em không hiểu làm sao anh có thể...”

“Em phải tin anh”, anh ngắt lời. “Anh có vài kế hoạch dự phòng. Ngoài ra, anh nghĩ em đã nói rằng khi em bên anh đám mây xám xịt rầy rà đó biết mất.”

“Khi em bên anh em quên hết những lo lắng của mình, nhưng không có nghĩa chúng đã rời bỏ.”

Anh vỗ nhẹ tay cô. “Có lẽ anh sẽ làm em ngạc nhiên, Elizabeth Hotchkiss.”

Họ bước đi về phía ngôi nhà trong một sự tĩnh lặng thân mật. Khi họ gần đến, âm thanh của bữa tiệc trở nên to hơn – âm nhạc, hòa với tiếng nói chuyện, và tiếng ầm ầm thi thoảng bởi những tiếng cười khàn khàn.

“Có vẻ như khá đông đúc.” Elizabeth nói.

“Phu nhân Danbury sẽ không chấp nhận ít hơn đâu”, James đáp lại. Anh nhìn chằm chằm vào ngôi nhà đá trang nghiêm đang dần hiện ra trong tầm mắt. Khách khứa đã ra ngoài bãi cỏ, và anh biết anh sẽ phải tránh xa ngay lập tức. “Elizabeth”, anh nói, “Anh phải đi bây giờ, nhưng anh sẽ gặp em ngày mai.”

“Không, làm ơn hãy ở lại.” Cô cười với anh, đôi mắt xanh sâu thẳm mở to. “Chúng ta chưa bao giờ khiêu vũ.”

“Anh hứa chúng ta sẽ khiêu vũ.” Anh nhìn đám đông gần nhất. Anh không thấy ai anh biết, nhưng một người có thể không bao giờ quá cẩn thận được.

“Em sẽ tìm cho anh một chiếc mặt nạ, nếu đó là điều anh lo lắng.”

“Không, Elizabeth, anh chỉ không thể tham dự thôi. Em phải chấp nhận điều đó.”

Cô cau mày. “Em không hiểu tại sao anh phải...”

“Chỉ đơn giản nó phải như thế. Anh... Ooof!” Có gì đó rất to và êm va vào lưng anh. Rõ ràng họ không xa đám đông như anh nghĩ. Anh quay sang để nhìn người khách vụng về...

Và cảm thấy mình đang nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biển của Caroline Ravenscroft.

Elizabeth nhìn cảnh tượng trước mắt với một cảm giác không thể tin được và hoảng sợ ngày càng lớn dần.

“James?” Caroline hỏi, đôi mắt cô ánh lên sự sung sướng. “Oh, James! Thật tuyệt được thấy anh!”

Mắt Elizabeth chuyển từ James sang Caroline, cố hình dung làm cách nào hai người này biết nhau. Nếu Caroline biết James, chắc chắn cô sẽ biết anh là người quản lý tài sản Elizabeth đã đề cập đến lúc tối.

“Caroline”, James trả lời, giọng anh căng thẳng không thể tin được.

Caroline cố vòng tay quanh anh, nhưng bộ trang phục bí ngô khiến cho cái ôm thật khó khăn. “Anh đã ở đâu?” cô hỏi, “Blake và em đã rất bức mình. Anh ấy đã cố liên lạc với anh từ... Elizabeth?”

James đông cứng. “Làm sao em biết Elizabeth?” anh hỏi, giọng anh chậm rãi và cẩn thận.

“Chúng em gặp nhau lúc tối.” Caroline đáp, dành cho anh một cái phẩy tay trước khi quay sang người bạn mới của cô. “Elizabeth, tôi đã tìm cô cả buổi. Cô biến đi đâu thế? Và làm thế nào cô biết James?”

“Tôi... tôi...” Elizabeth không thể nói lời nào, không thể thốt lên điều rõ ràng rành mạch được.

“Anh gặp Elizabeth lúc nào?” Caroline quay sang nhìn James, cái nơ màu nâu sáng của cô chọc vào vai anh. “Em đã nói với cô ấy chiều nay và cô ấy nói không biết anh.”

“Cô nói với tôi về anh ấy ư?” Elizabeth thì thầm. “Không, không có. Cô không đề cập đến James. Người duy nhất cô nói với tôi là...”

“James”, Caroline ngắt lời. “Hầu tước Riverdale.”

“Không”, Elizabeth nói với một giọng run rẩy, trí óc cô bất ngờ tràn đầy hình ảnh quyển sách nhỏ màu đỏ và những chỉ dẫn không bao giờ chấm dứt. **LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀY HẦU TƯỚC.** Không, không thể nào. “Không...”

Caroline quay sang James. “James?” Đột ngột cô trở nên to hơn khi cô nhận ra cô đã vô tình làm lộ một bí mật. “Oh, không. Em xin lỗi. Em không nghĩ anh sẽ cải trang làm việc ở nhà Danbury. Anh đã nói với em anh đã bỏ qua mọi thứ.”

“Mọi thứ gì chứ?” Elizabeth hỏi, giọng cô hơi rít lên.

“Đây không phải là vì Văn phòng Chiến tranh.” James đáp.

“Cái gì, vậy thì là sao?” Caroline hỏi.

“Hầu tước Riverdale?” Elizabeth lặp lại. “Anh là một hầu tước?”

“Elizabeth”, James nói, phớt lờ Caroline. “Hãy để anh giải thích.”

Một hầu tước. James là một hầu tước. Và anh hẳn phải cười cợt cô bao tuần qua. “Đồ giả tạo”, cô rít lên. Và rồi, dùng mọi bài học đấm bốc anh dạy cô, thêm chút hoàn toàn bản năng, cô co cánh tay phải lại và vùng tới trước.

James trượt chân. Caroline thét lên. Elizabeth bỏ đi.

“Elizabeth!” James kêu oang oang, bước dài sau cô. “Quay lại đây ngay. Em sẽ nghe anh.”

Tay anh chụp lấy khuỷu tay cô. “Bỏ tôi ra!” Cô hét lên.

“Không cho đến khi em nghe anh.”

“Oh, anh hẳn đã rất vui vẻ với tôi”, cô nén giận. “Rất nhiều thú vui khi vờ dạy tôi làm thế nào để cưới một hầu tước. Anh là kẻ dối trá. Anh là kẻ dối trá bẩm sinh.”

Anh gần như chùn bước trước ác ý trong giọng cô. “Elizabeth, anh chưa một lần...”

“Anh có cười cợt về tôi với bạn bè anh không chứ? Anh có cười cợt một người bầu bạn tầm thường nghèo khổ, nghĩ rằng cô ta có thể cưới một hầu tước?”

“Elizabeth, anh có những lí do để phải giữ bí mật về thân phận mình. Em đang vội vàng kết luận đấy.”

“Đừng đếm xỉa đến tôi”, cô nói to, cố giật cánh tay khỏi sự kìm kẹp của anh. “Thậm chí đừng nói với tôi lần nữa.”

“Anh sẽ không để em đi mà không nghe anh giải thích.”

“Và tôi đã để anh chạm vào tôi”, cô thì thầm, sự hoảng loạn hiện rõ ràng trên mặt cô. “Tôi đã để anh chạm vào tôi và tất cả chỉ là dối trá.”

Anh chụp lấy cánh tay kia của cô và kéo cô vào anh cho đến khi ngực cô ép chặt vào xương sườn anh. “Em có thể”, anh rít lên, “gọi đây là dối trá sao?”

“Vậy thì là gì? Anh không yêu tôi. Anh thậm chí không đủ tôn trọng tôi để nói với tôi anh là ai.”

“Em biết không phải như thế.” Anh nhìn lên và thấy một nhóm nhỏ bắt đầu tới gần Caroline, người vẫn đang há hốc miệng đứng cách khoảng mười yard (khoảng 9,14m). “Đi nào”, anh yêu cầu, kéo cô đi vòng qua góc nhà Danbury. “Chúng ta sẽ nói chuyện trong riêng tư.”

“Tôi không đi đâu với anh”. Cô nín gót chân, nhưng cô không là đối thủ với sức mạnh của anh. “Tôi sẽ về nhà, và nếu anh có thử nói chuyện với tôi lần nữa, tôi sẽ không báo trước hậu quả đâu.”

“Elizabeth, em đang quá vô lí đấy.”

Cô cúi gằm. Là do giọng anh hay lời nói của anh, cô không biết, cô chỉ cúi gằm. “Đừng nói với tôi tôi là người thế nào!” cô quát lên, thụi nắm đấm vào ngực anh. “Đừng nói với tôi bất cứ cái gì!”

James chỉ đứng đó, để cô đánh anh. Anh đứng yên đến mức cuối cùng cánh tay cô dừng lại khi cảm thấy không có sự phản kháng.

Cô lùi lại, cả người cô vỡ vụn bởi hơi thở sâu và mạnh khi cô nhìn chằm chằm vào mặt anh. “Tôi ghét anh”, cô nói với một giọng thấp.

Anh không nói gì.

“Anh không biết anh đã làm gì”, cô thì thầm, lắc đầu không thể tin được, “Anh thậm chí không nghĩ anh đã làm gì sai.”

“Elizabeth.” Anh chưa bao giờ hình dung cần có một sức mạnh thế này để nói một từ đơn giản.

Đôi mắt cô trở nên tổn thương, như thể cô bất ngờ nhận ra anh không xứng với cô, rằng anh sẽ không bao giờ xứng với tình yêu và sự tôn trọng của cô. “Tôi về nhà đây. Anh nên thông báo cho Phụ nhân Danbury rằng tôi nghỉ việc.”

“Em không thể nghỉ việc được.”

“Tại sao không?”

“Bà cần em. Và em cần...”

“Tiền?” cô hét lên. “Đó là điều anh định nói đúng không?”

Anh cảm thấy má anh ửng đỏ, và anh biết cô có thể thấy câu trả lời trong mắt anh.

“Có một số việc tôi không làm vì tiền”, cô nói với anh, “và nếu anh nghĩ tôi sẽ quay trở lại đây và làm việc cho dì anh... Oh, Lạy Chúa!” cô hổn hển, như thể mới nhận ra cô đã nói gì. “Bà là dì của anh. Bà ấy hẳn phải biết. Làm sao bà có thể làm thế với tôi chứ?”

“Agatha không biết chuyện gì xảy ra giữa chúng ta. Bất cứ trách nhiệm nào em định quy xét, bà không phải chịu gì cả.”

“Tôi đã tin bà ấy”, cô thì thầm, “Bà như một người mẹ với tôi. Tại sao bà để chuyện này xảy ra chứ?”

“James? Elizabeth?”

Cả hai quay sang nhìn quả bí ngô thò đầu vào góc tường, theo sau là một kẻ cướp tóc đen hơi cúi gằm, người đang phẩy tay về hướng ngược lại, quát lên, “Đi đi! Tất cả mọi người! Không có gì để xem cả.”

“Giờ không phải lúc thích hợp, Caroline”, James nói, từ ngữ không rõ ràng.

“Thực ra”, Caroline nói nhẹ nhàng, “Em e giờ là lúc thích hợp. Có lẽ chúng ta có thể đi vào trong? Nơi nào đó riêng tư hơn chẳng?”

Blake Ravenscroft, chồng Caroline và bạn thân nhất của James, bước tới trước. “Cô ấy nói đúng, James. Tin đồn đã lan ra rồi. Một nửa khách khứa sẽ kéo đến góc này trong vòng vài phút.”

Caroline gật. “Em sợ là sẽ có một vụ tai tiếng khủng khiếp.”

“Tôi chắc chắn đã có một rồi”, Elizabeth vặn lại. “Tôi không quan tâm. Tôi chắc chắn sẽ không gặp lại ai trong bọn họ lần nữa.”

James cảm thấy móng tay bầu vào lòng bàn tay anh. Anh đã hoàn toàn mệt mỏi với tính ương bướng của Elizabeth. Cô không một lần cho anh cơ hội giải thích trường hợp của mình. Có phải tất cả đều là vô nghĩa khi cô nói tin tưởng anh? Nếu cô thực sự tin anh, cô có lẽ phải để anh thanh minh chứ.

“Em sẽ gặp lại những người này lần nữa.” Anh nói bằng một giọng nguy hiểm.

“Oh, vậy khi nào chứ?” cô chế nhạo. “Tôi không cùng giai cấp với anh, anh thật quá khéo léo khi kín đáo chỉ ra như thế.”

“Không”, anh nói nhẹ nhàng, “em tốt hơn thế.”

Điều đó khiến cô giật mình im lặng. Miệng cô run run, và giọng cô hoảng hốt khi cuối cùng cô nói, “Không. Anh không thể làm thế này. Điều anh làm không thể tha thứ được, và anh không thể dùng những lời nói ngọt như lời thú tội.”

Anh nghiêng rặng và bước một bước tới chỗ cô, không quan tâm đến cách Caroline và Blake đang há hốc miệng nhìn anh. “Anh sẽ cho em một ngày để em trút hết giận dữ, Elizabeth. Em có thời gian đến giờ này ngày mai.”

“Và rồi chuyện gì xảy ra?”

Đôi mắt anh trở nên nóng bỏng khi anh cúi tới trước, đe dọa cô có chủ đích với sự to lớn của mình. “Sau đó em sẽ cưới anh.”

18. Chương 18

Elizabeth đâm anh lần nữa, lần này vì mất cảnh giác nên anh đã ngã nhào xuống đất.

“Thật là một điều khủng khiếp để nói ra như thế!” cô hét lên.

“Elizabeth”, Caroline nói, chụp lấy cổ tay cô và kéo mạnh cô về bên mình. “Mình nghĩ anh ấy chỉ đang cầu hôn bạn thôi. Thật là dễ thương. Một điều thật dễ thương.” Cô quay sang chồng mình, người đang nhìn James và cô không cười. “Chẳng phải đó là một điều dễ thương sao?”

“Anh ta không có ý đó”, Elizabeth vặn lại. “Anh ta chỉ nói thế bởi vì thấy có lỗi. Anh ta biết những gì anh ta đã làm là sai và...”

“Đợi một chút”, Blake chen vào. “Tôi nghĩ cô đã nói cậu ấy thậm chí không biết mình làm sai cơ mà.”

“Anh ta đã không biết. Anh ta không biết. Tôi không biết!” Elizabeth lắc mạnh, đôi mắt cô nheo lại nhìn người đàn ông đẹp trai một cách nham hiểm. “Anh thậm chí còn không ở đó. Làm sao anh biết tôi đã nói gì chứ? Anh nghe lén à?”

Blake, người đã làm với James ở Văn phòng Chiến tranh trong nhiều năm, chỉ nhún vai. “Bản năng thứ hai, tôi e là thế.”

“Well, đó là một thói quen đáng khinh. Tôi...” Cô ngừng lại, chuyển sang anh một nét mặt thiếu kiên nhẫn. “Anh là ai?”

“Blake Ravenscroft”, anh nói với một cử chỉ cúi đầu lịch sự.

“Chồng của mình”, Caroline thêm vào.

“Ah, vâng, người làm Bạn với anh ta” Elizabeth giật mạnh tay về phía James, người đang ngồi dưới đất, giữ lấy mũi “trong nhiều năm. Xin thứ lỗi cho tôi nếu mối liên hệ đó không khiến cho tôi có thiện cảm với anh.”

Blake chỉ cười.

Elizabeth lắc đầu, cảm thấy mất thăng bằng một cách kì lạ. Thế giới của cô đang vỡ vụn xung quanh cô với một tốc độ chóng mặt, mọi người đang nói cùng một lúc, và điều duy nhất cô có thể duy trì bất cứ lúc nào là cơn giận của cô với James. Cô lắc ngón tay về phía anh, vẫn nhìn chăm chăm Blake. “Anh ta là một quý tộc. Dòng dõi hầu tước.”

“Điều đó tệ thế sao?” Blake hỏi, nhướn mày.

“Anh ta nên nói với tôi!”

“James”, Caroline nói, quỳ gối bên anh với khoảng cách mà bộ trang phục cho phép. “Anh có chảy máu không?”

Chảy máu? Elizabeth ghét khi cô quan tâm, nhưng cô không thể kìm tiếng rên, và cô ngay lập tức quay sang James. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh về những gì anh đã làm, và cô chắc chắn không bao giờ muốn thấy anh lần nữa, nhưng cô không muốn anh bị thương.

“Anh không chảy máu”, James lầm bầm.

Caroline nhìn lên chồng cô và nói, “Cô ấy đánh cậu ấy hai lần.”

“Hai lần ư?” Blake cười toe toét. “Thật chứ?”

“Không buồn cười đâu”, Caroline nói.

Blake nhìn xuống James. “Cậu để cô ấy đánh những hai lần à?”

“Chết tiệt, tôi đã dạy cô ấy.”

“Bạn tốt ạ, điều đó cho thấy thiếu sự lương trước không thể tin được về phía cậu đấy.”

James quát mắng. “Tôi cố dạy cô ấy bảo vệ bản thân.”

“Khỏi ai? Cậu à?”

“Không! Khỏi... Oh, Lạy Chúa, có vấn đề gì chứ, tôi...” James nhìn lên, thấy Elizabeth cẩn thận lùi từng bước, và đứng phắt dậy. “Em sẽ không đi đâu cả”, anh gào lên, chụp lấy khăn buộc chỗ thắt lưng cô.

“Để tôi đi! Ouch oh James!” Cô ngo nguậy như một con cá rời nước, không thành công trong việc cố gắng quay lại để cô có thể nhìn anh. “Để Tôi ĐI!”

“Không trong một triệu năm nữa.”

Elizabeth nhìn Caroline cầu xin. Chắc chắn người phụ nữ khác sẽ thông cảm cho hoàn cảnh của cô. “Làm ơn nói với anh ta để tôi đi.”

Caroline liếc từ James qua Blake rồi quay lại Elizabeth. Rõ ràng phân vân giữa lòng trung thành với bạn thân mến của cô và sự thông cảm với Elizabeth, cô lắp bắp, “Mình không biết chuyện gì đang xảy ra, trừ việc anh ấy không nói với bạn anh ấy là ai.”

“Chừng đó chưa đủ sao?”

“Well”, Caroline lảng tránh, “James hiếm khi nói với mọi người anh ấy là ai.”

“Cái gì?” Elizabeth rít lên, xoay tít lại để cô có thể đẩy mạnh vào đôi vai quý tộc của James. “Anh đã làm thế trước đây rồi sao? Anh thật đáng khinh, vô đạo đức...”

“Đủ rồi!” James rống lên.

Sáu cái đầu thò ra ở góc nhà.

“Em thực sự nghĩ chúng ta phải vào trong”, Caroline nói một cách yếu ớt.

“Trừ khi các cậu thích có thánh giả hơn”, Blake thêm vào.

“Tôi muốn về nhà”, Elizabeth tuyên bố, nhưng không ai nghe cô. Cô không biết tại sao điều này khiến cô ngạc nhiên, không ai nghe cô cả buổi tối.

James gạt đầu một cách cộc lốc với Blake và Caroline và rồi ra hiệu về phía căn nhà bằng một cái giật mạnh nhanh chóng của đầu anh. Sự kìm kẹp siết chặt lại trên chiếc khăn quanh eo Elizabeth, và khi anh bắt đầu đi vào nhà, cô không thể làm gì ngoài việc đi theo.

Một lúc sau, cô thấy mình đang ở trong thư viện, một nước bài mĩa mai thô lỗ nhất. Quyển LÀM THỂ NÀO ĐỂ CƯỚI MỘT NGÀI HẦU TƯỚNG vẫn nằm trên kệ, đúng nơi cô để nó.

Elizabeth nén lại một thôi thúc kì cục muốn cười nhạo. Bà Seeton đã đúng; có một hầu tước ở mỗi góc quanh đây. Quý tộc khắp mọi nơi, chỉ chờ đợi để làm nhục những người phụ nữ cả tin, nghèo khổ.

Và đó chính là điều James đã làm. Mỗi lần anh bày cho cô một bài học làm thể nào để bắt được một hầu tước làm chồng, chết tiệt anh đã làm nhục cô. Mỗi lần anh cố dạy cho cô làm thể nào để cười hoặc tấn tỉnh, cô đã bị hạ thấp. Và khi anh hôn cô, vờ như không là ai hơn ngoài một người quản lí tài sản tầm thường, anh đã làm mất thanh danh cô bằng những lời nói dối của mình.

Nếu James không giữ khăn buộc của cô, cô chắc chắn sẽ chộp lấy quyển sách đáng nguyên rửa đó và quăng nó ra khỏi cửa sổ và rồi đẩy anh xuống theo ngay sau đó.

Elizabeth cảm thấy mắt anh nhìn mặt cô, đốt cháy làn da cô, và khi cô nhìn lên anh, cô nhận ra rằng anh đang nhìn theo cái nhìn của cô tới quyển sách của bà Seeton.

“Đừng nói gì cả”, cô lầm bầm, đau khổ nhận thức sự có mặt của nhà Ravenscroft. “Làm ơn đừng làm bề mặt tôi như thế.”

James gạt cộc lốc, và Elizabeth cảm thấy cả người cô nhẹ nhõm với sự giải vây. Cô không biết Blake, và cô chỉ mới biết Caroline, nhưng cô không thể chịu được khi để họ biết cô quá thảm thương khi dựa vào một quyển sách hướng dẫn để tìm chồng.

Blake đóng cánh cửa sau lưng anh, rồi nhìn lên những người trong phòng với một biểu cảm trống rỗng. “Er”, anh nói, đôi mắt nhìn sang Elizabeth rồi James, “cả hai có muốn chúng tôi rời đi không?”

“Có”, James quát lại.

“Không!” Elizabeth gần như quát lên.

“Anh nghĩ chúng ta nên đi”, Blake nói với vợ mình.

“Elizabeth muốn chúng ta ở lại”, Caroline chỉ ra, “và chúng ta không thể để bạn ấy ở đây một mình với anh ấy.”

“Như thế sẽ không đúng đắn”, Elizabeth vội vàng thêm vào. Cô không muốn ở một mình với James. Nếu họ ở một mình, anh sẽ khiến cô mất đi nghị lực, khiến cô quên mất cơn giận của mình. Anh sẽ dùng những từ ngữ nhẹ nhàng và những cái đụng chạm dịu dàng, và cô sẽ mất đi nhận thức đâu là sự thật và đâu là đúng đắn. Cô biết anh có quyền lực đó, và cô ghét bản thân vì điều đó.

“Anh nghĩ chúng ta đã vượt qua giới hạn rồi.” James vắn lại.

Caroline sụp xuống cạnh bàn. “Oh, lạy Chúa.”

Blake liếc cô thích thú. “Em quan tâm đến sự đúng đắn từ bao giờ đấy?”

“Từ khi... Oh, im lặng nào.” Và rồi, với một giọng nhỏ nhẹ cô thêm vào. “Anh muốn họ cưới nhau à?”

“Anh thậm chí không biết cô ấy tồn tại cho đến mười phút trước.”

“Tôi sẽ không cưới anh ta”, Elizabeth la lớn, cô không để ý đến giọng mình vỡ vụn trong lời nói. “Và tôi đánh giá cao nếu cả hai người đừng nói như thể tôi không có mặt trong phòng nữa.”

Đôi mắt Caroline nhìn xuống sàn. “Xin lỗi”, cô lẩm bầm. “Mình rất ghét khi mọi người làm thế với mình.”

“Tôi muốn về nhà.” Elizabeth nói lần nữa.

“Mình biết, bạn thân mến”, Caroline thì thầm, “nhưng mình thực sự phải lựa chọn, và...”

Ai đó bắt đầu nện vào cửa.

“Đi đi”, Blake hét lên.

“Bạn sẽ cảm thấy tốt hơn vào buổi sáng nếu chúng ta giải quyết xong bây giờ”, Caroline tiếp tục. “Mình hứa với bạn rằng...”

“IM LẶNG!”

Giọng James vang lên trong phòng với quá nhiều uy lực đến nỗi Elizabeth ngồi xuống. Thật không may, tay anh vẫn nắm chặt khăn buộc eo của cô, vì thế cô cảm thấy mình thở hắt ra không khí khi chiếc khăn thắt chặt xương sườn cô. “James”, cô khò khè, “thả ra.”

Anh thả, mặc dù gần như chắc chắn mong muốn của anh là đưa nắm đấm của anh vào bất cứ ai hơn bất cứ điều gì. “Lạy Chúa”, anh la lối, “làm sao một người đàn ông có thể suy nghĩ với tất cả những tiếng ồn đó chứ? Chúng ta có thể chỉ sắp xếp một cuộc nói chuyện đơn giản được chứ? Chỉ một, đó là tất cả những gì phải làm theo đúng không?”

“Thực ra”, Caroline thêm vào, chắc chắn là không khôn ngoan, “nếu một người muốn đưa ra một quan điểm tốt về việc này, chúng ta đang thảo luận một chủ đề đơn giản. Tất nhiên tất cả chúng ta đang nói cùng lúc...”

Chồng cô liếc cô với đủ uy lực để hình thành một tiếng oai oái. Cô không nói gì sau đó.

“Tôi cần nói chuyện với Elizabeth”, James nói, “Một mình.”

Câu trả lời của Elizabeth là chắc chắn và nhanh gọn. “Không”.

Blake bắt đầu đi về phía cửa, kéo Caroline sau anh. “Đã đến lúc chúng ta phải đi rồi, vợ yêu.”

“Chúng ta không thể để bạn ấy ở đây ngược lại với ý muốn của bạn ấy” Caroline phản đối, “và với lương tâm của em, em không thể...”

“Cậu ấy sẽ không làm đau cô ấy đâu.” Blake ngắt lời.

Nhưng Caroline vừa móc một bàn chân vào chân bàn. “Em sẽ không bỏ mặc bạn ấy”, cô nghiến răng.

Elizabeth thốt ra lời chân thành “cảm ơn” từ bên kia phòng.

“Blake...” James nói, liếc mắt qua Caroline, người đang ngoắc cánh tay bí ngô màu vàng quanh thành ghế.

Blake nhún vai. “Cậu sẽ sớm học được thôi, James, có nhiều lúc một người đàn ông không thể tranh cãi với vợ mình.”

“Well, anh ta có thể học điều đó với người vợ khác”, Elizabeth nói to, “vì tôi sẽ không cưới anh ta.”

“Tốt thôi!” James bùng nổ, quơ một cánh tay giận dữ sang Blake và Caroline, “Ở lại và nghe. Dù sao hai người cũng sẽ nghe lén qua cửa thôi. Còn với em...” Anh quay cái nhìn điên tiết của mình sang Elizabeth. “Em sẽ nghe anh và em sẽ cưới anh.”

“Thấy chưa?” Caroline thì thầm với Blake. “Em biết anh ấy sẽ chịu thua và cho chúng ta ở lại mà.”

James quay sang chậm chậm, cổ anh căng đến nỗi quai hàm anh giật giật. “Ravenscroft”, anh nói với Blake, giọng anh kiểm soát một cách nguy hiểm, “cậu đã bao giờ có thói thúc muốn bóp cổ cô ấy chưa?”

“Oh, mọi lúc.” Blake phấn khởi nói. “Nhưng phần lớn, mình vui vì cô ấy đã cưới mình thay vì cậu.”

“Gì cơ?” Elizabeth rít lên. “Anh ta đã cầu hôn cô?” Đầu cô lắc lư trước sau vài giây trước khi cô xoay sở để ngừng chuyển động và dồn sự chú ý vào Caroline. “Anh ta đã cầu hôn cô?”

“Vâng”, Caroline đáp lại với một cái nhún vai hiển nhiên. “Nhưng anh ấy không nghiêm túc.”

Elizabeth quay sang nhìn James. “Anh có thói quen đưa ra những lời cầu hôn không chân thành à?”

James thậm chí nhìn Caroline gay gắt hơn. “Em không cải thiện tình hình gì cả.”

Caroline đưa đôi mắt trong sáng về phía chồng cô.

“Đừng mong chờ sự giúp đỡ của anh.” Anh nói.

“Anh ấy sẽ cưới mình nếu mình nói đồng ý.” Caroline giải thích với một cái thở dài lớn. “Nhưng anh ấy chỉ yêu cầu thúc giục Blake cầu hôn thôi. Anh ấy thực sự rất chu đáo. Anh ấy sẽ là một người chồng tuyệt vời của bạn, Elizabeth. Mình hứa đấy.”

Elizabeth nhìn chằm chằm ba người bọn họ không thể tin được. Nhìn họ tác động lẫn nhau thật hết sức chịu đựng.

“Chúng mình làm bạn bối rối lắm phải không?” Caroline hỏi.

Elizabeth vẫn không nói lời nào.

“Thật sự là một câu chuyện đáng nhớ.” Blake nói với một cái nhún vai. “Tôi định viết một quyển sách về chuyện đó, trừ việc không ai tin tôi.”

“Anh nghĩ thế ư?” Caroline hỏi, đôi mắt cô sáng lên với sự vui thích “Anh gọi nó là gì?”

“Không chắc lắm.” Blake nói, cà cà vào cằm anh. “Có lẽ cái gì đó về nắm bắt một nữ thừa kế.”

James hướng khuôn mặt giận dữ của anh đến Blake. “Tại sao không phải là LÀM THẾ NÀO ĐỂ KHIẾN CHO BẠN CỦA BẠN HOÀN TOÀN MẤT TRÍ KHÔNG THỂ THAY ĐỔI ĐƯỢC?”

Elizabeth lắc đầu. “Các người điên cả rồi. Tôi chắc về điều đó.”

Blake nhún vai. “Tôi cũng chắc về điều đó cả nửa thời gian.”

“Liệu tôi có thể nói chuyện với Elizabeth được không?” James ngắt lời.

“Rất xin lỗi.” Blake nói với một giọng rõ ràng phiền nhiễu. “Tôi gần như quên mất tại sao chúng ta ở đây.”

James đưa tay trái lên tóc ngay trên trán anh và kéo, có lẽ đó là cách duy nhất để khỏi chụp tay anh quanh cổ Blake. “Tôi bắt đầu nhận ta”, anh gào lên, “tại sao lời tỏ tình tốt nhất nên được bày tỏ riêng tư.”

Blake nhướn mày. “Nghĩa là gì?”

“Nghĩa là cả hai người đã làm mọi thứ rồi tung lên.”

“Tại sao?” Elizabeth phản đối. “Bởi vì anh ấy vô tình làm lộ thân phận của anh à?”

“Anh định nói với em mọi việc vào ngày mai.”

“Tôi không tin anh.”

“Anh không quan tâm nếu em không tin anh!” James cáu. “Đó là sự thật.”

“Thứ lỗi vì sự can thiệp của em”, Caroline chen vào “nhưng chẳng phải anh nên quan tâm việc cô ấy có tin anh hay không à? Dù sao, anh đã cầu hôn cô ấy.”

James bắt đầu run lên, sẵn sàng bóp cổ bất cứ ai trong phòng nhưng không chắc anh giận giữ với ai nhất. Là Blake, với cái nhìn chế giễu; Caroline, người phụ nữ hay can thiệp trong mọi trường hợp; và Elizabeth...

Elizabeth. Đúng, cô là người anh thực sự muốn mắng mỗ, bởi vì chỉ ý nghĩ về tên cô thôi cũng làm nhiệt độ của anh tăng thêm. Và đó không phải chỉ do sự giận dữ.

Anh đang điên tiết. Xương anh kêu răng rắc, răng nghiền chặt, các-múi-cơ-sắp-nhảy-ra-khỏi-làn-da-anh. Và ba người đang nói chuyện với anh rõ ràng không nhận ra nguy hiểm họ đang chuốc lấy mỗi lần họ nói thêm một lời đùa cợt ngu ngốc khác.

“Bây giờ tôi sẽ nói”, anh nói, giữ cho giọng mình chậm rãi và đều đều một cách khó khăn, “Và người phá bình tôi sẽ bị ném ra ngoài cửa sổ. Rõ rồi chứ?”

Không ai nói gì.

“Rõ rồi chứ?”

“Tôi nghĩ cậu muốn chúng tôi im lặng.” Blake nói.

Đó là tất cả động cơ Caroline cần để mở miệng ra và nói “Anh có nghĩ anh ấy nhận ra là cửa sổ chưa được mở không?”

Elizabeth đập tay lên miệng. James liếc cô. Chúa cứu cô nếu cô cười.

Anh hít một hơi sâu và nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh của cô. “Anh không nói với em anh là ai vì anh được gọi đến đây để tìm ra kẻ tổng tiền dì anh.”

“Ai đó tổng tiền dì anh à?” Caroline thở hắt ra.

“Lạy Chúa!” Blake la lên. “Kẻ ngu ngốc đó hẳn phải muốn được chết.” Anh nhìn Elizabeth. “Tôi sợ người phụ nữ già đó.”

James nhìn người nhà Ravenscroft, rồi nhìn ra hiệu về phía cánh cửa sổ, rồi lại nhìn Elizabeth. “Thật không khôn ngoan khi nói cho em biết mục đích thực sự của anh ở Nhà Danbury này, bởi vì, nếu em nhớ lại, thì em là nghi phạm đầu tiên của anh.”

“Anh nghi ngờ Elizabeth?” Caroline cắt ngang. “Anh thực sự điên rồi sao?”

“Anh ấy đã như thế đấy”, Elizabeth khẳng định. “Và anh ấy như thế. Điên, ý tôi là vậy,”

James hít thêm một hơi bình tĩnh. Anh chỉ còn hai bước nữa là bùng cháy hoàn toàn. “Tôi đã nhanh chóng xóa Elizabeth khỏi danh sách tình nghi.” Anh la lớn.

“Đó là khi anh nên nói với tôi anh là ai”, Elizabeth nói. “trước khi...” Cô ngừng lại và nhìn có chủ ý xuống sàn.

“Trước gì cơ?” Caroline hỏi.

“Cửa sổ, em yêu.” Blake nói, vỗ nhẹ cánh tay vợ anh. “Hãy nhớ cửa sổ.”

Cô gật và quay về phía James và Elizabeth, nét mặt chờ đợi.

James cố ý lơ cô đi, tập trung hoàn toàn vào Elizabeth. Cô đang ngồi trong một cái ghế, lưng cô thẳng như một cái nòng súng, và mặt cô trông căng thẳng đến nỗi anh nghĩ rằng một cái vuốt ve nhẹ nhàng nhất cũng làm cô tan vỡ. Anh cố nhớ lại cô như thế nào một giờ trước đây, tràn ngập đam mê và vui sướng. Với sự lo sợ của anh, anh không thể.

“Anh không tiết lộ với em về anh lúc đó”, anh tiếp tục, “bởi vì anh cảm thấy nhiệm vụ đầu tiên của anh là dành cho dì mình. Bà đã...” Anh thấy rằng những từ ngữ này có thể giải thích sự tận tâm sâu sắc của anh đối với người phụ nữ già quái gở, nhưng rồi anh nhớ ra rằng Elizabeth biết quá khứ của anh. Thực tế, cô là người duy nhất anh từng kể cả câu chuyện tuổi thơ của mình. Thậm chí Blake chỉ biết một ít và rời rạc.

“Bà rất quan trọng với anh trong bao năm qua”, cuối cùng anh nói, “Anh không thể...”

“Anh không phải giải thích lòng yêu mến của anh với Phu nhân Danbury”, Elizabeth nói nhẹ nhàng, không ngược mắt nhìn anh.

“Cảm ơn”, anh hắng giọng. “Anh không biết... Anh vẫn không biết... thân phận của kẻ tổng tiền. Hơn nữa, anh không có cách nào chứng minh kẻ này có nguy hiểm hay không. Anh thấy không có lí do gì để đẩy em vào vấn đề đó xa hơn.”

Elizabeth nhìn lên bất ngờ, và biểu cảm trong đôi mắt cô tan vỡ. “Chắc chắn anh biết tôi sẽ không bao giờ làm điều gì hại Phu nhân Danbury.”

“Tất nhiên không. Sự cống hiến của em đối với bà rất rõ ràng. Nhưng sự thật cho thấy em không có kinh nghiệm trong những vấn đề thế này, và...”

“Và tôi cho rằng anh thì có?” cô hỏi, lời chế nhạo của cô là hiển nhiên chứ không ghê tởm.

“Elizabeth, anh đã dành cả mười năm cuộc đời làm việc ở văn phòng chiến tranh.”

“Cây súng”, cô lầm bầm, “Cách anh tấn công Fellport. Tôi đã biết có gì đó không đúng.”

James thề. “Cuộc cãi lộn của anh với Fellport không liên quan gì đến kinh nghiệm của anh ở văn phòng chiến tranh cả. Lạy Chúa, Elizabeth, hẳn đã tấn công em.”

“Đúng”, cô đáp, “nhưng anh có vẻ quen thuộc với bạo lực. Điều đó quá dễ dàng đối với anh. Cách anh sử dụng súng của mình... Anh đã có quá nhiều kinh nghiệm với nó.”

Anh cúi xuống, đôi mắt anh bùng cháy trong cô. “Cái anh cảm thấy lúc đó không hề quen thuộc chút nào. Đó là cơn thịnh nộ, Elizabeth, thuần khiết và nguyên sơ, và rất không giống bất cứ thứ gì từng chảy qua huyết mạch của anh.”

“Anh... anh chưa bao giờ thịnh nộ trước đây à?”

Anh lắc đầu chậm rãi. “Không như thế. Fellport dám tấn công những gì của anh. Hẳn may mắn khi anh để hắn sống.”

“Tôi không phải của anh.” Cô thì thầm. Nhưng giọng cô thiếu tự tin.

“Không ư?”

Bên kia phòng, Caroline thở dài.

“James”, Elizabeth nói. “Tôi không thể tha thứ cho anh. Chỉ là không thể thôi.”

“Em không thể tha thứ cho anh vì cái quái gì chứ?” anh quát lại. “Vì không nói với em anh có dòng máu quý tộc sao? Anh nghĩ em đã nói em không muốn một hầu tước chết tiệt cơ mà.”

Cô dựa ra sau khỏi cơn giận của anh, lầm bầm. “Ý anh là gì?”

“Em không nhớ à? Chính trong căn phòng này. Em đã cầm quyển sách, và...”

“Đừng nói đến quyển sách đó”, cô nói, giọng cô thấp và giận dữ. “Đừng bao giờ đề cập đến quyển sách đó nữa.”

“Tại sao?” anh chế nhạo, cơn giận và nỗi đau khiến anh xấu tính. “Bởi vì em không muốn nhắc lại em tuyệt vọng như thế nào ư? Hay là tham lam và thèm muốn thế nào?”

“James!” Caroline la lên. “Đừng lại đi.”

Nhưng anh quá tổn thương, đã đi quá xa. “Em không hề tốt hơn tôi, Elizabeth Hotchkiss. Em thuyết giáo về sự chân thực, nhưng em định bẫy một kẻ ngốc tội nghiệp không ngờ vực vào hôn nhân.”

“Tôi không có! Tôi không bao giờ cưới một người mà không chắc chắn anh ta biết tình trạng của tôi trước. Anh biết điều đó.”

“Tôi biết ư? Tôi không nhớ em đề cập đến yếu tố cốt lõi này. Thực tế, tất cả những gì tôi nhớ là sự thực hành những mưu mẹo của em với tôi.”

“Anh yêu cầu tôi làm thế!”

“James Siddons, người quản lý tài sản, đủ tốt để bị lừa”, anh chế nhạo, “nhưng không đủ tốt để cưới. Phải thế không?”

“Tôi yêu James Siddons!” cô la lớn. Và rồi, hoảng sợ vì những gì cô vừa nói, cô nhảy dựng lên và chạy về phía cửa.

Nhưng James quá nhanh. Anh chặn cô, thì thầm. “Em yêu anh?”

“Tôi yêu anh ấy”, cô hét lên, “Tôi không biết anh là ai.”

“Cũng là một người thôi.”

“Không, không phải. Người đàn ông tôi biết là một sự dối trá. Anh ấy sẽ không chế nhạo một phụ nữ theo cái cách anh đã làm với tôi. Và chưa...” Giọng cô vỡ vụn, và một nụ cười hoảng sợ thoát ra khỏi môi cô. “Và anh ta đã làm thế. Phải không?”

“Lạy Chúa, Elizabeth, anh đã làm cái quái gì quá tội lỗi và đê tiện chứ?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh không tin nổi. “Anh thậm chí không biết phải không? Anh làm tôi ghê tởm.”

Cổ họng anh giãn giật giụa dữ, và nó khiến cho mỗi ounce kiềm chế không chụp lấy vai cô và lắc cho đến khi cô có lí. CƠN GIẬT và nỗi đau của anh quá nguyên sơ, gần như biểu hiện ra bên ngoài đến nỗi anh sợ rằng một biểu cảm nhỏ sẽ bùng nổ tất cả, gây ra một dòng chảy giụa dữ. Cuối cùng, sử dụng sự tự chủ hiếm hoi mà anh tin anh có được, anh xoay sở để nói ra hai từ ngắn gọn: “Giải thích”

Cô vẫn đứng một lúc, và rồi, với một cái giậm chân, cô đi hiên ngang qua phòng và giật mạnh quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚNG đang nằm trên kệ. “Anh có nhớ thứ này không?” cô quát lên, lắc quyển sách nhỏ màu đỏ trong không khí. “Nhớ không?”

“Anh tin là em yêu cầu anh không đề cập đến quyển sách đó trước mặt nhà Ravenscroft.”

“Không còn là vấn đề nữa. Dù sao anh cũng đã làm tôi bẽ mặt hoàn toàn trước mặt họ. Tôi có lẽ tốt hơn kết thúc việc đó.”

Caroline cảm thông đặt một tay lên cánh tay Elizabeth. “Mình nghĩ bạn rất dũng cảm”, cô nói nhẹ nhàng, “Xin đừng nghĩ bạn bị làm nhục dù theo cách nào.”

“Oh, bạn không nghĩ thế sao?” Elizabeth đã kích, châm biếm trong từng từ, “Well, vậy, nhìn cái này đi” cô đẩy mạnh quyển sách vào tay Caroline.

Quyển sách nằm úp xuống, nên Caroline lầm bầm sự khó hiểu của cô cho đến khi cô lật nó lên và đọc tiêu đề. Một tiếng hét kích động nhỏ thoát khỏi môi cô.

“Gì vậy, em yêu?” Blake hỏi.

Im lặng, cô đưa cho anh quyển sách. Anh nhìn nó, lật nó trong tay vài lần. Rồi cả hai người họ nhìn lên James.

“Em không chắc chuyện gì đã xảy ra”, Caroline cẩn trọng nói, “nhưng sự tưởng tượng của em cho thấy mọi thảm họa.”

“Anh ấy thấy tôi với quyển sách đó”, Elizabeth nói, “Tôi biết đó là một quyển sách lộ bịch, nhưng tôi phải kết hôn và tôi không có ai để xin lời khuyên. Và rồi anh ấy thấy tôi với nó, và tôi sợ rằng anh ấy sẽ chế nhạo tôi. Nhưng anh ấy đã không làm thế.” Cô dừng lại để thở, rồi vội vàng lau đi một giọt nước mắt.

“Anh ấy quá tử tế. Và rồi anh ấy... và rồi anh ấy đề nghị được hướng dẫn tôi. Anh ấy đồng ý rằng tôi có thể không bao giờ hi vọng cưới được một hầu tước...”

“Anh chưa bao giờ nói thế!” James nói nóng nảy. “Em nói thế. Không phải anh.”

“Anh ấy đề nghị giúp tôi hiểu được quyển sách để mà...”

“Anh đề nghị đốt quyển sách, nếu em nhớ lại. Anh đã nói với em nó hoàn toàn vô nghĩa.” Anh nhìn chăm chăm vào cô, và khi điều đó không khiến cô sợ, anh nhìn chăm chăm Blake và Caroline. Có vẻ không có tác dụng gì, vì vậy anh quay sang Elizabeth và hét lên, “Lạy Chúa, phụ nữ, chỉ có một luật lệ trong quyển sách chết tiệt đó đáng được làm theo.”

“Và đó là?” Elizabeth hỏi một cách khinh khỉnh.

“Đó là em hãy cưới ngài hầu tước chết tiệt của em đi!”

Cô im lặng một lúc lâu, đôi mắt xanh của cô khóa chặt trong anh, và rồi, trong một cử động khiến ruột anh xé làm đôi, cô quay đi.

“Anh ấy đã nói anh ấy sẽ giúp tôi học cách bắt lấy một người chồng”, cô nói với người nhà Ravenscroft. “Nhưng anh ấy chưa bao giờ nói với tôi anh ấy là ai. Anh ấy không bao giờ nói với tôi anh ấy là một hầu tước.”

Không ai trả lời, vì vậy Elizabeth chỉ thở ra một hơi nhỏ và nói. “Vây bây giờ cả hai người biết cả câu chuyện. Anh ấy đã chế giễu tôi và hoàn cảnh bất hạnh của tôi như thế nào.”

James băng qua phòng trong một nhịp đập. “Anh chưa bao giờ cười cợt em, Elizabeth”, anh nói, đôi mắt anh gắn chặt trên khuôn mặt cô. “Em phải tin điều đó. Anh chưa bao giờ có ý định làm em tổn thương.”

“Well, anh đã làm rồi đấy.” Cô nói.

“Vậy hãy cười anh. Hãy để anh dành cả phần đời còn lại để chứng minh cho em thấy.”

Một giọt nước mắt trào lên khóe mắt cô. “Anh không muốn cười tôi.”

“Anh hỏi em bao nhiêu lần”, anh nói với một sự thiếu kiên nhẫn giận dữ, “Em còn cần bằng chứng gì nữa chứ?”

“Tôi không được phép có lòng tự trọng à? Hay sự xúc động xứng đáng được sự ưu ái?”

“Anh là một người khủng khiếp đến như thế sao?” Câu hỏi được đặt ra với một sự giận dữ hoang mang mơ hồ. “Anh đã không nói với em anh là ai. Anh xin lỗi. Tha thứ cho anh vì đã thích thú... không, ham mê... trong thực tế là em đã yêu anh, không phải tức vị, không phải tiền bạc, không phải bất cứ thứ gì của anh. Chỉ anh thôi.”

Một tiếng chế giễu thoát ra từ cô. “Đây là một bài kiểm tra phải không?”

“Không!” anh thực sự quát lên. “Tất nhiên đó không phải một bài kiểm tra. Anh đã nói với em, anh có những lí do quan trọng để giấu thân phận. Nhưng... nhưng...” Anh tìm kiếm từ ngữ, không biết làm cách nào để thể hiện điều trong trái tim anh. “Nhưng nó vẫn rất tuyệt vời. Em không biết đâu, Elizabeth. Không biết gì cả.”

“Không”, cô nói nhỏ, “Tôi không biết.”

“Đừng trừng phạt anh, Elizabeth.”

Giọng anh khàn khàn vì cảm xúc, và Elizabeth cảm thấy chất giọng trầm ảm áp đó sâu trong tâm hồn cô. Cô phải ra khỏi đây, phải thoát khỏi trước khi anh nói thêm lời nói dối nào đến tim cô.

Giật mạnh tay khỏi anh, cô nhanh chóng đi ra cửa. “Tôi phải đi”, cô nói, tổn thương dâng đầy trong giọng cô. “Tôi không thể ở cùng với anh lúc này.”

“Em đi đâu?” James hỏi, chậm chậm bước theo cô.

“Nhà.”

Cánh tay anh đưa ra để cản trở cô. “Em không được tự đi về nhà. Đã tối rồi, và đường đầy rẫy những kẻ ăn chơi say xỉn.”

“Nhưng...”

“Anh không quan tâm nếu em ghét anh”, anh nói với một giọng không cho phép sự phản đối. “Anh sẽ không cho phép em rời khỏi căn phòng này một mình.”

Cô nhìn Blake khẩn thiết. “Vậy anh có thể. Anh sẽ đưa tôi về chứ? Làm ơn?”

Blake đứng dậy, và đôi mắt anh nhìn James một chốc trước khi gật đầu. “Tôi rất sẵn lòng.”

“Chăm sóc cô ấy.” James nói cộc cằn.

Blake gật lần nữa. “Cậu biết tôi sẽ làm thế mà.” Anh nâng cánh tay Elizabeth và đưa cô ra khỏi phòng.

James nhìn họ đi, rồi dựa vào tường, cả cơ thể anh run lên với tất cả cảm xúc anh cố kiềm chế cả buổi tối. Sự giận dữ, nỗi đau đớn, sự cău tiết, thậm chí cơn thịnh nộ chết tiệt... dù sao, anh đã không có được khoái lạc của mình với Elizabeth trong rừng.

Chúng rung chuyển trong anh, bào mòn anh, khiến anh khó thở.

Anh nghe một tiếng lách cách nhỏ và nhìn lên. Chết tiệt, anh hoàn toàn quên mất Caroline vẫn còn trong phòng.

“Oh, James”, cô thở dài. “Làm sao anh có thể?” “Đừng nói, Caroline”, anh ngắt lời. “Giữ chúng lại.” Và rồi anh lao đi, lơ dềnh băng qua đám đông trong sảnh. Có một chai uýt-ki trong nhà anh hứa hẹn sẽ là người bầu bạn tốt nhất cho đêm nay.

19. Chương 19

Không cần mất nhiều thời gian để Elizabeth quyết định rằng Blake Ravenscroft – mặc dù anh là anh em thân thiết với James- là một người đàn ông khôn ngoan. Khi anh đưa cô về nhà, anh đã không định nói chuyện, hay hỏi những câu tò mò, hay làm bất cứ điều gì khác ngoài dành cho cô những cái vỗ nhẹ thông cảm trên cánh tay và nói. “Nếu cô cần ai đó, tôi chắc chắn Caroline sẽ rất vui được nói chuyện với cô.”

Chỉ có một người đàn ông thông minh mới biết khi nào cần im lặng.

Quãng đường về nhà diễn ra trong im lặng, để cho Elizabeth chỉ hướng về nhà cô.

Tuy nhiên, khi họ đến nhà Hotchkiss, Elizabeth ngạc nhiên khi thấy căn nhà sáng ánh đèn. “Lạy Chúa”, cô lầm bầm, “Chúng hẳn đã thấp mọi cây nến trong nhà.”

Và rồi, tất nhiên, theo thói quen, cô bắt đầu tính nhẩm trong đầu giá trị của những tấm thảm và cầu nguyện rằng chúng chưa sử dụng cây nến sáp ong đắt tiền nào cô thường dành cho khách khứa.

Blake chuyển cái nhìn từ đường đi hướng lên cô. “Có gì không ổn à?”

“Tôi hi vọng là không. Tôi không thể tưởng tượng...”

Chiếc xe ngựa dừng lại, và Elizabeth nhảy xuống mà không đợi sự giúp đỡ của Blake. Không có lí do gì để căn nhà Hotchkiss ồn ào, không có bất cứ lí do gì. Có đủ tiếng ồn từ căn nhà để đánh thức người chết, và trong khi có vẻ như là tiếng ồn hạnh phúc, Elizabeth không thể ngăn được sự hoang mang đang dâng lên trong ngực cô.

Cô mở toang ánh cửa và theo hướng tiếng hét và tiếng cười huyền ảo trong phòng khách. Susan, Jane, và Lucas đang nắm tay nhau và quay quần thành một vòng tròn, cười đùa và hát với tông giọng cao nhất.

Elizabeth hoàn toàn điếng người. Cô chưa bao giờ thấy em cô hành động kiểu này. Cô thích nghĩ rằng cô đã xoay sở để gánh vác hầu hết những nỗi lo lắng của họ trong năm năm qua và chúng đã có một tuổi thơ đáng yêu và vô tư, nhưng cô chưa bao giờ thấy chúng hoàn toàn hạnh phúc như thế.

Cô cảm thấy Blake đứng cạnh cô, và khi anh thì thầm. “Cô có biết chuyện gì xảy ra không?” Cô thậm chí không thể đưa ra một câu trả lời.

Sau năm phút, Susan thấy ánh nhìn của chị cô đang đứng ở ngưỡng cửa và há hốc nhìn họ, cô ngừng điệu nhảy vòng tròn lại, khiến cho Jane và Lucas va vào nhau thành một mớ lộn xộn đáng buồn cười của những cánh tay gầy gộc và tóc vàng.

“Elizabeth!” Susan la lên. “Chị đã về.”

Elizabeth gật đầu chậm rãi. “Chuyện gì đang diễn ra vậy? Chị không nghĩ các em còn thức.”

“Oh, Elizabeth!” Jane hét lên. “Điều tươi sáng nhất đã xảy ra. Chị sẽ không tin đâu!”

“Tuyệt vời”, Elizabeth đáp lại, cảm nhận của cô vẫn còn quá méo mó để thể hiện cảm xúc trong lời nói. Nhưng cô cố gắng. Cô không biết chuyện gì xảy ra khiến các em cô hạnh phúc đến vậy, nhưng cô nợ chúng điều đó, cô lau đi sự đau khổ trong mắt và ít nhất cố gắng trông hứng thú.

Susan lao đến, giữ một mảnh giấy cô lấy từ bàn viết. “Nhìn xem cái gì đến khi chị ra ngoài này. Một người đưa thư đã mang nó đến.”

“Một người đưa thư đáng yêu”, Jane thêm vào. “Anh ấy cực kì đẹp trai.”

“Anh ấy là một người hầu” Lucas nói với cô.

“Đó không có nghĩa là anh ấy không đẹp trai.” Cô vặn lại.

Elizabeth mỉm cười. Nghe Lucas và Jane cãi nhau rất thú vị. Không giống như phần còn lại của buổi tối tệ hại này. Cô lấy tờ giấy từ Susan và nhìn xuống.

Và rồi tay cô bắt đầu run.

“Nó không tươi sáng ư?” Susan hỏi, đôi mắt xanh của cô lo lắng. “Ai đã nghĩ đến điều này chứ?”

Elizabeth không nói gì, cố chống lại cơn buồn nôn trong dạ dày cô.

“Chị nghĩ có thể là ai?” Jane nói. “Hẳn phải là một người rất đáng yêu. Người tử tế nhất, đáng yêu nhất trên thế giới này.”

“Tôi có thể không?” Blake lẩm bẩm.

Im lặng, cô đưa anh tờ giấy. Khi cô nhìn lên, Susan, Jane, và Lucas đang nhìn chăm chăm vào cô với nét mặt hoang mang.

“Chị không vui à?” Jane thì thầm.

Blake đưa lại cô tờ giấy và cô nhìn xuống nó lần nữa, như thể lần đọc khác sẽ làm cách nào đó thay đổi nội dung bức thư.

Sir Lucas Hotchkiss,

Miss Hotchkiss,

Miss Susan Hotchkiss,

Miss Jane Hotchkiss,

Tôi rất hân hạnh được thông báo cho các bạn rằng gia đình bạn đã được nhận ngân phiếu từ thiện vô danh với giá trị... 5000.

Sự sắp xếp khác đã được sắp đặt bởi người làm việc này dành cho Sir Lucas được nhận vào Eton. Cậu ấy nên đến trường vào đầu kì học tới.

Thân ái,

Geo. Shillingworth

Shillingworth and Son, Solicitors.

Nó là từ James. Chắc chắn là thế. Cô quay sang Blake, không thể giữ sự cứng rắn trong mắt cô.

“Anh ấy chỉ có ý giúp cô thôi”, Blake nói nhẹ nhàng.

“Đây là sỉ nhục”, cô chỉ vừa đủ xoay sở để nói. “Làm sao tôi có thể nhận nó chứ? Làm sao tôi có thể...”

Anh đặt tay lên cánh tay cô. “Cô đã mệt mỏi quá rồi. Có lẽ nếu cô xem xét vấn đề này vào ngày mai...”

“Tất nhiên tôi mệt mỏi! Tôi...” Elizabeth thấy được khuôn mặt kinh ngạc của các em cô và che miệng lại, hoảng sợ bởi sự bột phát của cô.

Ba cặp mắt xanh đang nhìn chăm chú giữa mặt cô và Mr. Ravenscroft, người chúng thậm chí chưa biết, và...

Mr. Ravenscroft. Cô nên giới thiệu anh với lũ trẻ. Chúng hẳn đã đủ rối loạn bởi phản ứng của cô, và ít nhất chúng nên biết người đang đứng trong phòng khách của chúng.

“Susan, Jane, Lucas”, cô nói, cố giữ giọng đều đều, “đây là Mr. Ravenscroft. Ngài ấy là một người bạn của...” Cô nuốt xuống. Cô gần như nói “Mr. Siddons”, nhưng đó thậm chí không phải tên thật của anh, đúng không? “Ngài ấy là một người bạn của Phu nhân Danbury”, cô kết thúc, “Và ngài ấy đã rất tử tế khi đưa chị về.”

Các em cô lằm bằm lời chào, và Elizabeth quay sang Blake và nói, “Mr. Ravenscroft, đây là...” Cô ngừng lại, nheo mắt. “Tôi nói, đây là Mr. Ravenscroft, phải không? Anh không giấu tước hiệu nào chứ?”

Blake lắc đầu, sự che giấu một nụ cười hiển hiện trên khóe miệng anh. “Chỉ là một quý ông, tôi e là thế, mặc dù nếu một sự vạch trần đầy đủ là cần thiết, thì cha tôi là một tử tước.”

Elizabeth muốn cười, biết rằng lời nói của anh có ý đùa vui, nhưng cô không thể cười được. Thay vào đó, cô quay sang các em mình, và với một trái tim nặng nề, nói, “Chúng ta không thể nhận chúng.”

“Nhưng...”

“Chúng ta không thể.” Elizabeth thậm chí không biết người em nào nói lên sự chống đối, cô cắt ngang thật nhanh trước sự phản kháng đó. “Cái này quá nhiều. Chúng ta không thể nhận món quà từ thiện này được.”

Jane có vẻ không đồng ý. “Nhưng chị không nghĩ là dù ai gửi cho chúng ta số tiền này cũng muốn chúng ta có nó sao?”

Elizabeth cố nén cơn ghen trong cổ. Ai mà biết James định làm gì chứ? Đây có phải một phần trong kế hoạch lớn chế giễu cô không? Sau những gì anh đã làm, ai mà biết đầu óc anh làm việc như thế nào chứ?

“Chị chắc người đó muốn”, cô cẩn thận nói, “nếu không sẽ không có tên của chúng ta ở đầu bức thư. Nhưng thế này không thích hợp. Chúng ta không thể nhận tiền từ người lạ được.”

“Có lẽ không phải là người lạ”, Susan nói.

“Vậy thì còn tệ hơn!” Elizabeth vặn lại. “Lạy Chúa, em có thể hình dung không? Vài người đáng sợ nào đó đối xử với chúng ta như những con rối, giật dây, nghĩ rằng hẳn ta có thể kiểm soát vận mệnh của chúng ta? Thật bệnh hoạn. Bệnh hoạn.”

Tĩnh lặng, theo đó bởi âm thanh lạ lùng nhất. Lucas, cố ngăn nước mắt. Cậu nhìn lên Elizabeth, đôi mắt to đau khổ. “Có nghĩa là em sẽ không được đến Eton phải không?” cậu thì thầm.

Hơi thở của Elizabeth tắc nghẹn trong cổ họng. Cô cố nói Lucas rằng cậu không thể đi, biết rằng cô phải nói cho cậu rằng họ không thể nhận tiền của James, nhưng từ ngữ không thể tuôn ra.

Cô đứng đó, nhìn khuôn mặt sợ hãi của em trai cô. Cậu đang rất cố gắng giữ cho môi trên nghiêm nghị và không biểu hiện sự thất vọng. Đôi tay nhỏ nhắn cứng đờ bên hông, và cằm của cậu đưa ra, như thể giữ cho quai hàm ngăn cản dòng nước mắt.

Elizabeth nhìn cậu và thấy cái giá của tự trọng.

“Chị không biết về Eton”, cô nói, cúi tới trước để an ủi cậu. “Có lẽ chúng ta vẫn có thể xoay sở được.”

Nhưng Lucas lùi lại. “Chúng ta không có đủ điều kiện. Chị đã rất cố gắng để giấu, nhưng em biết sự thật. Em không thể đi. Em sẽ không bao giờ có thể đi.”

“Không đúng. Có lẽ đó” cô ra hiệu một cách mơ hồ về bức thư “có nghĩa mọi thứ đã khác đi.” Cô cười yếu ớt. Từ ngữ của cô hoàn toàn thiếu thuyết phục, và thậm chí một đứa trẻ tám tuổi – đặc biệt là tám tuổi – có thể nói cô đang nói dối.

Đôi mắt Lucas gắn chặt vào cô trong khoảng thời gian dài nhất, đau đớn nhất trong đời. Và rồi cậu chỉ nuốt xuống và nói. “Em đi ngủ.”

Elizabeth thậm chí không cố ngăn cậu lại. Cô không thể nói gì.

Jane theo sau mà không nói lời nào, dây buộc tóc nhỏ màu vàng của cô rõ ràng trông ủ rũ.

Elizabeth nhìn Susan. “Em có ghét chị không?”

Susan lắc đầu. “Nhưng em không hiểu chị.”

“Chúng ta không thể nhận nó, Susan. Chúng ta sẽ nợ ân nhân đến cuối đời.”

“Nhưng tại sao việc đó lại có vấn đề chứ? Chúng ta thậm chí không biết người đó là ai!”

“Chị sẽ không mắc nợ người đó”, Elizabeth nói một cách dữ dội, “Chị sẽ không.”

Susan lùi lại một bước, đôi mắt cô mở lớn. “Chị biết là ai”, cô thì thầm. “Chị biết ai gửi nó.”

“Không”, Elizabeth nói, nhưng cả hai đều biết cô đang nói dối.

“Chị biết. Và đó là tại sao chị không nhận nó.”

“Susan, chị sẽ không bàn luận thêm nữa.”

Susan quay đi, nắm chặt ngưỡng cửa khi cô bước ra sảnh. “Em sẽ an ủi Lucas”, cô nói “Nó cần một bờ vai để khóc.”

Elizabeth co rúm lại.

“Một cú đánh khá là trực tiếp”, Blake lầm bầm, khi Susan đã lên lầu.

Elizabeth quay lại. Cô hoàn toàn quên mất anh ở đó. “Xin lỗi?”

Anh lắc đầu. “Không đáng để nhắc lại.”

Cô ngồi sụp xuống dựa vào ghế sofa, đôi chân cô từ chối nâng đỡ cô thêm một giây nào nữa. “Có vẻ anh có mặt trong mọi giây phút riêng tư tôi nay.”

“Không phải tất cả.”

Cô mỉm cười không hề hài hước. “Tôi cho rằng anh sẽ quay về với ngài hầu tước và nói với anh ta mọi chuyện.”

“Không. Tôi sẽ nói với vợ tôi mọi chuyện, không phải James.”

Elizabeth nhìn anh bối rối. “Vậy anh sẽ nói gì với anh ấy?”

Blake nhún vai khi anh đi ra cửa. “Rằng cậu ta là một tên ngốc nếu để cô đi. Nhưng tôi nghi rằng cậu ấy cũng đã biết rồi.”

Elizabeth thức dậy vào sáng hôm sau, biết rằng hôm nay là một ngày đáng sợ. Cô không muốn gặp ai, chắc chắn cô không muốn nói chuyện với ai, và kể cả cô.

Cô không muốn đối mặt với các em cô và khuôn mặt thất vọng của chúng. Cô không muốn thấy người nhà Ravenscroft – hoàn toàn là những người lạ đã chứng kiến đầy đủ và hoàn toàn sự bẽ mặt của cô. Cô từ chối đến nhà Danbury; cô không nghĩ cô có thể trải qua một ngày với sự bầu bạn của bà bá tước mà không giàn giụa nước mắt và hỏi bà làm sao cô có thể tham gia vào trò đùa của James.

Và cô chắc chắn không muốn thấy James.

Cô thức dậy, thay quần áo, rồi chỉ ngồi trên giường. Một sự khó chịu kì lạ tràn ngập trong cô. Ngày hôm trước đã quá khủng khiếp theo mọi cách; đôi chân cô, trí óc cô, trái tim cô... mọi thứ từ chối hoạt động. Cô sẽ hạnh phúc nếu cô có thể chỉ ngồi đây, trên giường, không gặp ai, không làm gì, trong một tuần.

Well, không hạnh phúc. Hạnh phúc chỉ là nói ngoa thôi. Nhưng cái cô đang cảm thấy chắc chắn tốt hơn cái cô cảm thấy nếu có ai gõ cửa và...

Cốc cốc.

Elizabeth nhìn lên. “Chỉ một lần thôi”, cô cầu nài hướng lên trần nhà, “Người không thể cho con một ơn huệ nhỏ chỉ một lần thôi sao?” Cô đứng lên, bước một bước, rồi nhìn lên lần nữa, nét mặt cô rõ ràng bức dọc. “Khi mọi ơn huệ qua đi, điều này sẽ chỉ rất nhỏ thôi.”

Cô mở toang cánh cửa. Susan đang đứng trong hành lang, tay cô giơ lên để gõ lần nữa. Elizabeth không nói gì, gần như bởi vì cô có cảm giác cô sẽ không hài lòng với tông giọng của mình nếu cô nói.

“Chị có khách.” Susan nói.

“Chị không muốn thấy anh ta.”

“Đó không phải ‘anh ta’.”

Cả khuôn mặt Elizabeth lùi ra sau vì ngạc nhiên. “Không phải à?”

“Không.” Susan đưa ra một tấm thiệp màu kem. “Cô ấy có vẻ là một phu nhân tử tế.”

Elizabeth nhìn xuống, lơ đãng nhận ra tấm thiệp được làm bằng loại giấy tốt nhất, đắt tiền nhất.

Mrs. Blake Ravenscroft.

“Em nghĩ cô ấy là vợ của quý ngài chúng ta gặp hôm qua phải không?” Susan hỏi.

“Phải. Tên cô ấy là Caroline.” Elizabeth đưa tay lên đầu, cô thậm chí chưa kẹp tóc lên. “Cô ấy là một người rất tử tế, nhưng thực sự, chị không muốn tiếp khách lúc này, và...”

“Rất tiếc”, Susan ngắt lời, “nhưng em không nghĩ cô ấy sẽ đi.”

“Gì cơ?”

“Em tin rằng lời cô ấy chính xác là ‘Tôi nghĩ cô ấy không muốn tiếp khách, nhưng tôi vui lòng đợi cho đến khi cô ấy cảm thấy khác đi.’ Rồi cô ấy ngồi xuống, lấy ra một quyển sách...”

“Lạy Chúa, đó là quyển LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TUỐC phải không?”

“Không, nó màu đen, thực đấy, và em nghĩ nó hẳn phải là một tờ báo nào đó vì cô ấy bắt đầu viết vào đó. Nhưng khi em đang nói”, Susan thêm vào, “cô ấy nhìn lên và nói ‘Em không cần lo lắng. Chị có thể thoải mái một mình mà.’”

“Cô ấy nói thế à?”

Susan gật và nhún vai. “Vì vậy em không lo lắng. Cô ấy có vẻ hoàn toàn vui vẻ khi viết vội vàng vào quyển sách. Mặc dù thế, em đã đặt một tách trà, vì ấn tượng tốt thôi.”

“Cô ấy thực sự không định đi phải không?”

Susan lắc đầu. “Cô ấy có vẻ là một người phụ nữ bướng bỉnh nhất. Em không nghĩ cô ấy định rời đi cho đến khi gặp chị. Em sẽ không ngạc nhiên nếu cô ấy mang theo quần áo để thay.”

“Chị nghĩ tốt hơn chải đầu và xuống đó”, Elizabeth nói với một cái thở dài.

Susan bước đến cái bàn trang điểm nhỏ của Elizabeth và cầm chiếc lược lên. “Em sẽ giúp chị.”

Elizabeth cho rằng đây là một mảnh khoe để lấy thông tin từ cô; Susan chưa bao giờ đề nghị chải đầu giúp cô trước đây. Nhưng chiếc lược đầy lông cứng có vẻ thật dễ chịu trên đầu cô, Elizabeth quyết định bỏ qua. Đây là lúc hiếm hoi khi có người đợi cô.

Elizabeth đếm những lần chiếc lược chải qua tóc cô trước khi Susan bắt đầu hỏi. Một lần, hai lần, ba lần, bốn... ah, cô hơi ngừng lại trước lần thứ năm, cô hẳn đã sẵn sàng cho điều gì đó...

“Có phải sự viếng thăm của Mrs. Ravenscroft có liên quan đến những việc tối qua không?” Susan hỏi.

Năm lần. Elizabeth bị ấn tượng. Cô chưa bao giờ nghĩ Susan sẽ kéo qua lần thứ ba.

Susan kéo chiếc lược qua tóc Elizabeth lần nữa. “Lizzie? Chị có nghe em không?”

“Chị chắc là chị không biết lí do chuyến viếng thăm của Mrs. Ravenscroft.” Elizabeth nói dối.

“Hmmph.”

“Ow!”

“Xin lỗi.”

“Đưa cho chị!” Elizabeth giật chiếc lược khỏi em cô. “Và những cái kẹp tóc nữa. Chị không tin tưởng em với bất kì vật nhọn nào.”

Susan lùi lại bắt chéo tay và cau mày.

“Thật khó mà tập trung khi em nhìn trừng trừng chị như thế”, Elizabeth lầm bầm.

“Tốt”

“Susan Mary Hotchkiss!”

“Đừng nói với em như thể chị là mẹ em.”

Elizabeth thở một hơi dài, mệt mỏi, xoa bóp phía trên lông mày cô. Buổi sáng chỉ cần thế này. “Susan”, cô nói nhỏ nhẹ, “chị sẽ nói với em điều em cần biết khi chị có thể.”

Susan nhìn chằm chằm cô một lúc, có vẻ đang cân nhắc từ ngữ.

“Đó là điều tốt nhất chị có thể làm”, Elizabeth thêm vào, đâm cái kẹp cuối cùng vào búi tóc của cô. “Vì vậy em có lẽ nên thể hiện một vẻ duyên dáng và cố hiểu cho hoàn cảnh của chị.”

Susan gật, đôi mắt cô tối lại với sự hối lỗi. Cô nhường lối khi Elizabeth ra khỏi phòng, rồi theo chị cô xuống nhà.

Caroline ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, viết nguệch ngoạc vào quyển sách bìa da khi Elizabeth bước vào.

Nghe tiếng bước chân, Elizabeth nhìn lên. “Bạn không hề ngạc nhiên khi gặp mình, mình hi vọng thế.”

Elizabeth hơi mỉm cười. “Mình không mong đợi bạn, nhưng giờ bạn đã ở đây, không, mình không thể nói là mình ngạc nhiên được.”

Caroline đóng quyển sách lại. “Blake đã nói với mình mọi chuyện.”

“Đúng, anh ấy đã nói anh ấy sẽ kể. Mình...” Elizabeth ngừng lại, quay đầu nhìn qua vai cô, và nhìn liếc Susan, người đang lảng vảng nơi ngưỡng cửa. Susan vội vàng đi chỗ khác sau cái nhìn trừng trừng, nhưng Elizabeth quay sang khách của cô và nói “Bạn có muốn đi dạo dọc con đường không? Mình không thể biết được cuộc nói chuyện của bạn về cái gì, nhưng nếu bạn thích riêng tư, mình cho rằng chúng ta nên đi ra ngoài.”

Caroline cười. “Mình yêu gia đình. Họ hoàn toàn tò mò.” Cô đứng dậy, đỡ phần thân dưới khi cô làm vậy. “Mình chắc chắn bạn ước gia đình bạn sẽ ở Hy Lạp lúc này... hoặc xa hơn!... nhưng mình chưa từng có gia đình nuôi nấng, và mình có thể nói với bạn thật đáng yêu khi có ai đó thích thú với điều họ muốn nghe trộm.”

“Mình cho là nó phụ thuộc vào tâm trạng của người đó.” Elizabeth thừa nhận.

Caroline vỗ vỗ bụng cô. “Đó là một phần lí do mình rất mong chờ đứa trẻ này. Mình chưa từng có gia đình phía sau mình, vì vậy mình sẽ tạo ra một gia đình trong tương lai.”

Họ bước ra cửa trước và tản bộ xa khỏi ngôi nhà, Caroline vẫn giữ quyển sách nhỏ màu đen trong tay. Khi họ đã ra khỏi tầm nhìn của căn nhà, Caroline quay sang Elizabeth và nói “Mình hi vọng cậu không cảm thấy bị sỉ nhục bởi hành động của James về ngân phiếu.”

“Mình không hiểu mình còn có thể cảm thấy thế nào nữa.”

Caroline nhìn như thể cô có một lời đề nghị, nhưng cô ngậm miệng lại, lắc đầu nhẹ, và rồi tiếp tục một hướng khác. “Có lẽ anh ấy sắp xếp ngân phiếu bởi vì anh ấy không muốn bạn cảm thấy bị ép buộc vào hôn nhân trái ngược con tim bạn.”

Elizabeth không nói gì.

“Mình chắc chắn mình không biết toàn bộ câu chuyện”, Caroline tiếp tục, “nhưng mình đang cố hết sức ghép các mảnh lại với nhau, và mình tin rằng bạn cảm thấy bạn phải cưới ai đó thật tốt để đỡ đần gia đình bạn.”

Elizabeth gật một cách buồn bã. “Chúng mình không có gì cả. Mình khó có thể nuôi dưỡng chúng.”

“Mình chắc James chỉ muốn trao cho bạn tự do để chọn người bạn muốn. Có lẽ thậm chí là chọn một người quản lí tài sản tầm thường.”

Đầu Elizabeth vụt ngẩng lên nhìn cô. “Không”, cô nói với một giọng thấp, run rẩy. “anh ấy không bao giờ muốn thế.”

“Không sao? Khi mình nói chuyện với bạn trước bữa tiệc, có vẻ như bạn và người quản lí tài sản của bạn gần như đính hôn.”

Elizabeth cắn môi dưới của cô. Khi James đơn giản là Mr. Siddon, anh chưa bao giờ đề cập đến hôn nhân, nhưng anh đã thề họ sẽ tìm ra cách để ở bên nhau. Elizabeth đã cho rằng lời nói của anh là chân thành, nhưng làm sao cô có thể tin những lời đó khi thân phận của anh là dối trá chứ?

Caroline hắng giọng. “Mình không nghĩ bạn có thể chấp nhận lòng khoan dung của James.”

“Bạn đã hiểu mình cảm thấy thế nào...”

“Mình nghĩ bạn nên cưới anh ấy.”

“Anh ấy đã biến mình thành kẻ ngốc, Caroline.”

“Mình không nghĩ đó là ý định của anh ấy.”

“Đó chắc chắn là kết quả.”

“Tại sao bạn nghĩ thế?” Và rồi trước khi Elizabeth có thể trả lời, Caroline thêm vào, “Mình không nghĩ bạn là một kẻ ngốc. Mình biết Blake không nghĩ thế. Và James chắc chắn...”

“Có lẽ chúng ta đừng nhắc đến James nữa được không?”

“Tốt thôi. Mình cho là chúng ta có thể quay lại nhà bạn rồi.” Caroline theo sau cô và đặt một bàn tay ủng hộ lên lưng cô. “Mình không có năng lượng bình thường trong những ngày này.” Rồi cô đưa ra một quyển sách màu đen, hỏi, “Bạn có thể cầm cái này không?”

“Chắc chắn rồi. Một bài báo à?”

“Dạng như thế. Đó là từ điển cá nhân của mình. Khi mình gặp một từ mới, mình thích viết nó ra, với định nghĩa của nó. Rồi, tất nhiên, mình phải dùng nó trong ngữ cảnh, hoặc mình chắc chắn sẽ quên nó.”

“Thật thú vị”, Elizabeth lầm bầm. “Mình nên thử mới được.”

Caroline gật. “Mình viết về bạn tối qua.”

“Vậy sao?”

Cô gật lần nữa. “Ngay trang cuối cùng. Ngay trang cuối cùng mà mình viết, đó. Tối nữa. Mình không phiền nếu bạn đọc nó đâu.”

Elizabeth lật qua nhiều trang cho đến khi cô thấy bài mới nhất. Thế này:

in*ex*or*a*ble (tính từ). Không nao núng; không chịu khuất phục; không dễ làm mủi lòng.

Tôi e rằng James sẽ chứng minh tính không chịu khuất phục của mình trong việc theo đuổi Miss Hotchkiss.

“Mình cũng sợ điều đó”, Elizabeth lầm bầm.

“Well, ‘Tôi e’ thực sự chỉ là một câu thôi.” Caroline vội vàng giải thích, “Mình chắc chắn không sợ điều đó. Thực ra, nếu mình hoàn toàn thành thật, mình sẽ viết rằng mình hi vọng James sẽ chứng minh tính không dễ khuất phục.”

Elizabeth nhìn lên người bạn mới của cô và cảm thấy thôi thúc rên lên. “Có lẽ chúng ta nên về nhà thôi.”

“Tốt thôi, nhưng nếu mình có thể đưa ra quan niệm cuối cùng...”

“Nếu đó là về James, mình thực sự thích bạn không nói gì.”

“Đúng, nhưng mình hứa sẽ là lời cuối cùng. Bạn thấy...” Caroline ngừng để xoa cằm, mỉm cười ngượng ngùng, rồi nói “Mình làm thế này khi mình trì hoãn thời gian.”

Elizabeth ra hiệu với bàn tay đưa về phía đường về nhà, và họ bắt đầu bước đi. “Mình chắc bạn sẽ nói với mình rằng James là một người hoàn toàn đáng yêu, và...”

“Không, mình sẽ không nói thế đâu”, Caroline ngắt lời. “Anh ấy hoàn toàn không thể chịu được, nhưng bạn sẽ phải tin mình khi mình nói với bạn rằng đó là người đàn ông tốt.”

“Dạng người bạn không thể sống cùng.”

“Không, dạng người bạn không thể sống mà không có người đó. Và nếu bạn yêu anh ấy...”

“Mình không có.”

“Bạn có. Mình có thể thấy điều đó trong mắt bạn.”

“Mình không có.”

Caroline bỏ qua sự phản đối của cô. “Bạn có. Bạn chỉ chưa nhận ra thôi.”

“Caroline!”

“Điều mình đang cố nói là mặc dù James đã làm một điều hoàn toàn kinh khủng vì đã không nói với bạn thân phận thật của anh ấy, anh ấy có lí do, và không có lí do nào là muốn làm bạn bẽ mặt. Tất nhiên.” Caroline thêm với một cái gạt đầu. “mình nhận ra rằng thật dễ dàng để mình nói, vì mình không phải là người nhận bài học cuối một hầu tước từ một hầu tước...”

Elizabeth chớp mắt.

“Nhưng ý định của anh ấy là ngay thẳng. Mình chắc chắn điều đó. Và một khi bạn đã hết giận – cơn giận có căn cứ và xứng đáng” Caroline nhìn sang Elizabeth để chắc chắn cô nghe phần đó “bạn sẽ nhận ra rằng bạn sẽ khốn khổ nếu không có anh ấy trong cuộc đời.”

Elizabeth cố lờ đi từ ngữ của cô, bởi vì cô có một sự nghi ngờ rằng họ đúng hơn là cô.

“Chưa đề cập đến” Caroline vô tình tiếp tục “rằng mình sẽ khốn khổ nếu không có bạn trong cuộc đời mình. Mình biết không có người phụ nữ nào trẻ tuổi mình ngoài em của Blake, và cô ấy đã đến miền Tây Ấn Độ với chồng cô ấy.”

Elizabeth không thể làm gì ngoài mỉm cười, nhưng cô đã không đáp thêm lời nào khi cô nhận thấy cánh cửa trước nhà cô mở ra. Cô quay sang Caroline và hỏi, “Chẳng phải chúng ta đã đóng nó rồi sao?”

“Mình nghĩ chúng ta đã làm thế.”

Đó là khi họ nghe tiếng cộp.

Theo sau đó là tiếng gọi trà.

Theo sau đó là một tiếng hét rõ ràng của phụ nữ.

“Oh, không”, Elizabeth rên rỉ. “Phu nhân Danbury.”

20. Chương 20

Phu nhân Danbury hiếm khi đi đâu mà không có mèo của bà. Malcolm, không may thay, đã đánh giá một cách khó khăn những khía cạnh tốt hơn của cuộc sống bên ngoài Nhà Danbury. Oh, nó thỉnh thoảng đi đến chuồng ngựa, thường là để tìm kiếm một chú chuột mập mạp, nhưng được nuôi nấng giữa những quý tộc, nó rõ ràng xem mình ngang hàng với họ, và nó không thích bị kéo ra khỏi môi trường dễ chịu của nó.

Trước sự thích thú của Lucas và Jane, Malcolm đã chọn cách thể hiện sự giận dữ của mình bằng tiếng rên rỉ sâu thẳm, có phần buộc tội. Nó lặp lại cứ hai giây một lần, với một sự đều đặn gây chú ý mà âm thanh lại không quá khó chịu một cách ghê gớm.

“Maw”, nó rên rỉ.

“Tiếng đó là gì vậy?” Caroline hỏi.

CỘP.

“Tiếng rên rĩ hay tiếng cộp?” Elizabeth quay lại, áp tay vào trán cô.

“Maw.”

“Cả hai”.

CỘP.

Elizabeth đợi tiếng “maw” tiếp theo của Malcolm, và đáp “Đó là mèo của Phu nhân Danbury, và đó” – CỘP – “là Phu nhân Dabury.”

Trước khi Caroline có thể đáp lời, họ nghe một tiếng động khác, tiếng bước chân vội vã quanh nhà.

“Đó, mình nghĩ là”, Elizabeth nói một cách khô khan, “em Susan của mình, chuẩn bị trà cho Phu nhân Danbury.”

“Mình chưa bao giờ gặp Phu nhân Danbury.”, Caroline nói.

Elizabeth chụp lấy tay cô và đẩy cô tới trước. “Vậy bạn sẽ được thích thú đấy.”

“Elizabeth!” Phu nhân D la lên từ phòng khách. “Ta nghe cháu rồi đấy!”

“Bà ấy nghe tất cả”, Elizabeth lầm bầm.

“Ta cũng nghe câu đó nữa!”

Elizabeth nhướn mày và thốt ra “Thấy chưa?” về phía Caroline.

Caroline mở miệng để nói điều gì đó, rồi ngừng lại với một cái liếc hoảng sợ về phía phòng khách. Cô giật lấy quyển sách của mình từ tay Elizabeth, chụp lấy cây bút lông từ bàn viết và ngồi trong sảnh, vội vàng viết gì đó.

Elizabeth nhìn xuống và đọc:

Bà ấy khiến tôi hoảng sợ.

Cô gật. “Bà ấy làm thế với hầu hết mọi người.”

“Elizabeth!”

“Maw.”

Elizabeth lắc đầu. “Mình không thể tin rằng bà ấy mang theo con mèo.”

“ELIZABETH!”

“Mình nghĩ bạn tốt hơn nên vào trong và gặp bà ấy”, Caroline thì thầm.

Elizabeth thở dài, bước về phía phòng khách với những bước chậm nhất có thể. Phu nhân Danbury chắc chắn có ý kiến về những sự kiện bề mặt tối hôm trước, và Elizabeth chắc chắn phải ngồi đó trong khi bà nói. Sự an ủi duy nhất của cô là kéo theo Caroline.

“Mình sẽ đợi ở đây”, Caroline thì thầm.

“Oh, không, bạn không được”, Elizabeth vặn lại. “Mình đã nghe bạn nói. Bây giờ bạn phải nghe bà ấy.”

Miệng Caroline há hốc ra sững sốt.

“Bạn đi với mình”, Elizabeth la lớn, vòng cả hai tay quanh cánh tay Caroline, “và thế là xong.”

“Nhưng...”

“Ngày tốt lành, Phu nhân Danbury”, Elizabeth nói, mỉm cười qua hàm răng nghiến chặt khi cô thò đầu vào phòng khách. “Chắc chắn đây là một sự ngạc nhiên.”

“Cháu đã ở đâu đấy hả?” Phu nhân Danbury hỏi, tựa quây trong cái ghế cũ kĩ ưa thích của Elizabeth. “Ta đã đợi mấy tiếng rồi.”

Elizabeth nhướn một bên mày. “Cháu chỉ mới đi có mười lăm phút thôi, Phu nhân Danbury.”

“Hmmph. Cháu ngày càng táo tợn đấy, Elizabeth Hotchkiss.”

“Vâng”, Elizabeth nói, giấu đi một nụ cười, “Cháu như thế đúng không?”

“Hmmph. Mèo của ta đâu?”

“Maaaaa w!”

Elizabeth quay xung quanh, phát hiện ra một bộ lông màu mộc đang băng qua sảnh, theo sau bởi hai đứa trẻ đang kêu thét lên. “Cháu tin là nó đang được chăm sóc, Phu nhân Danbury.”

“Hmmph. Con mèo phiền phức. Ta sẽ giải quyết với nó sau. Ta cần nói chuyện với cháu, Elizabeth.”

Elizabeth kéo mạnh Caroline vào phòng. “Bà đã gặp Mrs. Ravenscroft chưa, Phu nhân Danbury?”

“Vợ của Blake phải không?”

Caroline gật.

“Một người bạn đủ tốt, ta cho là thế”, Phu nhân D công nhận, “Những người bạn của cháu ta. Lúc nhỏ thường đến chơi.”

“Vâng”, Caroline đáp lại, “Anh ấy rất sợ bà.”

“Hmmph. Người đàn ông thông minh. Cháu cũng nên thế.”

“Oh, chắc chắn rồi ạ.”

Mắt Phu nhân Danbury nheo lại. “Cháu đang đùa ta đấy à?”

“Làm như cô ấy dám ấy”, Elizabeth chen vào. “Người duy nhất bà không khiến cho sợ hãi là cháu, Phu nhân Danbury.”

“Well, ta sẽ cố gắng làm vậy ngay bây giờ, Elizabeth Hotchkiss. Ta cần nói chuyện với cháu, và rất khẩn cấp.”

“Vâng”, Elizabeth thận trọng nói, ngồi xuống cạnh ghế sô-pha. “Cháu rất lo sợ. Bà chưa bao giờ đến nhà chúng cháu bao giờ.”

Khi Phu nhân Danbury hắng giọng, Elizabeth thở dài, chờ đợi một bài diễn thuyết mà cô chắc chắn sẽ nhận được. Phu nhân Danbury có ý kiến về mọi chuyện, và Elizabeth chắc chắn rằng những sự kiện tốt qua không có loại trừ. Vì James là cháu của bà, đương nhiên bà sẽ đứng về phía anh ta, và Elizabeth sẽ bị ép buộc chịu đựng một danh sách dài về những nét tính cách tốt của anh ta, thỉnh thoảng được nhấn mạnh bằng cách đề cập đến những tính tốt của Phu nhân Danbury.

“Cháu”, Phu nhân Danbury nói một cách kích động, chỉ ngón tay về phía Elizabeth, “đã không tham dự buổi tiệc hóa trang của ta tối hôm qua.”

Quai hàm Elizabeth muốn rơi ra. “Đó là điều bà muốn hỏi cháu sao?”

“Ta rất không hài lòng. Cháu”, bà chỉ về phía Caroline, “Ta có thấy. Trái bí ngô, phải không? Loại trái cây man rợ nhất.”

“Cháu tin nó là một loại rau”, Caroline lầm bầm.

“Không thể nào, nó là một loại trái cây. Nếu hạt giống của nó nhỏ và mập, đó là trái cây. Cháu đã học sinh học ở đâu vậy, cháu gái?”

“Đó là một loại bí”, Elizabeth la lớn, “Chúng ta có thể bỏ qua chuyện đó được không?”

Phu nhân Danbury phẩy tay bác bỏ, “Dù nó là gì, nó cũng không mọc ở Anh. Do đó ta không dùng nó.”

Elizabeth cảm thấy bản thân bắt đầu rũ xuống. Phu nhân Danbury làm cô kiệt sức.

Nữ bá tước đẩy câu hỏi quay đầu để nhìn cô, “Ta chưa xong với cháu đâu, Elizabeth.”

Elizabeth sẽ rên rỉ, nếu cô có thời gian trước khi Phu nhân Danbury thêm vào một cách nhảy bèn, “Và ngồi thẳng lên.”

Elizabeth ngồi thẳng.

“Bây giờ”, Phu nhân Danbury tiếp tục, “ta đã rất cố gắng để thuyết phục cháu tham dự buổi tiệc của ta. Ta tìm trang phục cho cháu – một bộ trang phục rất thích hợp, ta phải nói thế - và cháu đáp lại ta bằng cách thậm chí không thể hiện sự tôn trọng của cháu theo cách phù hợp sao? Ta bị sỉ nhục đấy. Hầu như...”

“Maaaaa w!”

Phu nhân Danbury nhìn lên ngay lập tức và thấy Lucas và Jane vừa chạy vừa hét trong sảnh. “Chúng làm gì với mèo của ta thế?” bà hỏi.

Elizabeth nghển cổ lên. “Cháu không chắc chúng đang rượt đuổi Malcolm hay nó rượt đuổi chúng.”

Caroline phấn khởi. “Cháu rất vui lòng đi xem xét.”

Elizabeth nắm chặt cánh tay Caroline. “Làm ơn”, cô nói cực kì ngọt ngào “ở lại.”

“Elizabeth”, Phu nhân Danbury quát, “cháu có định trả lời ta không?”

Elizabeth chớp mắt bối rối. “Bà đã hỏi cháu câu gì sao?”

“Cháu đã ở đâu? Tại sao cháu không tham dự?”

“Cháu... cháu...” Elizabeth lúng túng. Cô đương nhiên không thể nói sự thật – rằng cô đã bị quyến rũ bởi cháu của bà.

“Sao?”

Cốc cốc cốc.

Elizabeth lao ra khỏi phòng như một viên đạn. “Cháu phải mở cửa”, cô nói to qua vai.

“Cháu sẽ không thoát khỏi ta, Lizzie Hotchkiss!” cô nghe Phu nhân Danbury hét lên. Cô cũng nghĩ cô nghe Caroline lầm bầm từ “kẻ phản bội” trong hơi thở, nhưng Elizabeth đã mất sức khi lo lắng có thể James đang đứng phía bên kia cánh cửa gỗ sồi nặng nề.

Cô hít thở sâu. Nếu anh ở đó, cô sẽ không thể làm gì. Cô mở toang cánh cửa.

“Oh, ngày tốt lành, Mr. Ravenscroft.” Bây giờ, tại sao cô lại cảm thấy quá thất vọng chứ?

“Miss Hotchkiss”, anh gật đầu. “Có vợ tôi ở đây không?”

“Có, trong phòng khách với Phu nhân Danbury.”

Blake rụt lại. “Có lẽ tôi sẽ quay lại sau...”

“Blake?” họ nghe Caroline gọi to – với một giọng khá tuyệt vọng. “Anh đấy à?”

Elizabeth đánh vào cánh tay Blake. “Quá muộn rồi.”

Blake lê bước vào phòng khác, biểu cảm trên mặt anh chính xác là của một đứa bé tám tuổi sắp bị rầy la vì trò chơi khăm với con cóc và áo gối.

“Blake” Giọng Caroline thực sự vang lên với sự nhẹ nhõm.

“Phu nhân Danbury”, anh lầm bầm.

“Blake Ravenscroft!” Phu nhân Danbury nói lớn, “ta chưa gặp lại cháu từ khi cháu tám tuổi.”

“Cháu đã bị giấu đi.”

“Hmmp. Tất cả các cháu đang trở nên táo tợn với cái tuổi già của ta.”

“Và bà đạo này thế nào?” Blake hỏi thăm.

“Đừng cố đổi chủ đề.” Phu nhân D cảnh báo.

Caroline quay sang Elizabeth và thì thầm. “Có chủ đề nào à?”

Phu nhân Danbury nheo mắt lại và lắc ngón tay về phía Blake. “Ta vẫn chưa nói xong chuyện với cháu cái lần cháu để con cóc trong gối của Miss Bowater tội nghiệp đâu.”

“Bà ấy là một cô giáo khủng khiếp”, Blake đáp lại, “và ngoài ra, đó là ý của James.”

“Ta chắc chắn là thế, nhưng cháu nên có thái độ đạo đức đúng đắn...” Phu nhân Danbury ngừng lại đột ngột, và bắn một cái liếc hoảng sợ về phía Elizabeth, người vừa nhớ đến rằng người chủ của cô không biết rằng cô đã biết thân phận thật của James.

Elizabeth, không muốn đó là khởi nguồn cho một cuộc nói chuyện, quay đi và xem xét móng tay của cô một cách cẩn mẫn. Sau một lúc, cô nhìn lên, chớp mắt, giả vờ ngạc nhiên, và hỏi, “Bà đang nói chuyện với cháu à?”

“Không”, Phu nhân D trả lời với một giọng bối rối. “Ta thậm chí không nhắc đến tên cháu.”

“Oh”, Elizabeth nói, nghĩ rằng cô có lẽ hơi quá trong việc vờ như không chú ý. “Cháu thấy bà nhìn cháu, và...”

“Không có gì”, Phu nhân Danbury nhanh chóng nói. Bà quay lại Blake và mở miệng, có lẽ để trách mắng anh, nhưng không có gì được thốt ra.

Elizabeth mím môi để kiềm chế một nụ cười. Phu nhân Danbury tội nghiệp hẳn rất muốn rầy la Blake vì một trò chơi khăm của một cậu bé vào hai thập kỉ trước, nhưng bà không thể, bởi vì đó sẽ dẫn đến việc đề cập đến James, về người bà nghĩ Elizabeth không biết sự thật, và...

“Trà, có ai dùng không?” Susan loạng choạng bước vào phòng với một khay trà quá tải.

“Vừa đúng lúc!” Phu nhân Danbury có vẻ sẵn sàng để nhảy ra khỏi ghế với sự vội vàng đổi chủ đề.

Lần này Elizabeth đã cười. Lạy Chúa, từ khi nào cô đã xoay sở để có sự hài hước với sự thất bại này chứ?

“Elizabeth?” Caroline thì thầm. “Bạn đang cười à?”

“Không”, Ho, “Mình đang ho.”

Caroline lầm bầm trong hơi thở điều gì đó mà Elizabeth không thể hiểu được.

Susan đặt khay trà xuống bàn với tiếng lách cách lớn, bị ngắt quãng bởi Phu nhân Danbury, người đang kéo mạnh cái ghế lại gần hơn và thông báo, “Ta sẽ rót trà.”

Susan lùi lại, va vào Blake, người đang len lỏi bước về phía vợ mình và thì thầm, “Tất cả những gì khung cảnh tuyệt diệu này cần là James.”

“Đừng nói nữa”, Elizabeth lầm bầm, không hề xin lỗi vì nghe trộm.

“Phu nhân Danbury không biết rằng Elizabeth đã biết”, Caroline thì thầm.

“Cả ba đang thì thầm gì đấy?” Phu nhân D quát.

“Không có gì!” Thật khó để phân biệt ai trong ba người nói to nhất.

Im lặng duy trì khi Phu nhân Danbury đưa một tách trà cho Susan, rồi Blake vươn tới trước và thì thầm, “Có phải anh nghe tiếng gõ cửa không?”

“Đừng chọc ghẹo nữa”, Caroline trách móc.

“Đó là con mèo” Elizabeth quả quyết nói.

“Cô có một con mèo à?” Blake hỏi.

“Đó là mèo của Phu nhân Danbury.”

“Mèo của ta đâu?” Phu nhân D hỏi.

“Bà ấy nghe thấy mọi điều.” Elizabeth lầm bầm.

“Ta nghe đấy!”

Elizabeth đảo mắt.

“Cô có vẻ trong tâm trạng khá tốt hôm nay”, Blake nói.

“Điên cuồng thật quá mệt mỏi. Tôi đã quyết định trở lại thói quen thường ngày để làm điều tệ nhất trở nên tốt nhất.”

“Tôi mừng khi nghe thấy thế”, Blake lầm bầm, “vì tôi vừa thấy James cưỡi ngựa đến.”

“Cái gì?” Elizabeth chạy vụt đi để nhìn qua cửa sổ. “Tôi không thấy anh ta.”

“Cậu ấy vừa chạy qua rồi.”

“Cả ba đang nói về cái gì đấy?” Phu nhân Danbury hỏi.

“Mình nghĩ cậu đã nói bà ấy nghe mọi điều.” Caroline nói.

Phu nhân Danbury quay sang Susan và nói, “Chị cháu trông như thể phải chịu đựng một cơn đau dữ dội.”

“Chị ấy như thế từ tối qua”, Susan nói.

Phu nhân D vừa cười vừa nói lớn, “Ta thích em cháu, Elizabeth. Nếu cháu lớn và lấy chồng, ta muốn con bé làm người bầu bạn của ta.”

“Cháu sẽ không lấy chồng”, Elizabeth nói, như một thói quen hơn bất cứ thứ gì.

Điều đó khiến cả hai Ravenscroft quay sang và nhìn cô với biểu hiện ngờ vực.

“Cháu sẽ không!”

Đó là khi tiếng đập cửa bắt đầu.

Blake nhướn mày, “Và cô nói cô không kết hôn”, anh lầm bầm.

“Elizabeth”, Phu nhân Danbury quát “Chẳng phải cháu nên mở cửa sao?”

“Cháu sẽ mở nó đi”, Elizabeth trệu trạo.

Lucas và Jane chọn lúc đó để xuất hiện ở ngưỡng cửa.

“Chị có muốn em mở cửa không?” Jane hỏi.

“Em nghĩ em lạc mất mèo của Phu nhân Danbury rồi”, Lucas thêm vào.

Phu nhân D bỏ tách trà xuống. “Malcolm đáng thương của ta đâu?”

“Well, nó chạy vào phòng bếp, và rồi vào vườn, và sau những luống củ cải, và...”

“Em có thể nhảy valse tới chỗ cánh cửa”, Jane thêm vào, “Em cần thực hành.”

“Malcolm!” Phu nhân D hét lên. “Ồ đây này, mèo ngoan mèo ngoan!”

Elizabeth quay sang để quắc mắt với Caroline và Blake, cả hai người đang rung lên với những tiếng cười thâm không thể kiểm soát.

Lucas nói, “Cháu không nghĩ nó sẽ nghe bà từ đây, Phu nhân Danbury.”

Tiếng đập cửa lớn hơn. Hình như Jane đã quyết định xoay tròn quanh sảnh trước khi nghiêng người đến cánh cửa trước.

Rồi James bắt đầu rống lên tên Elizabeth, theo sau đó là một lời khá đe dọa, “Mở cửa ngay lập tức!”

Elizabeth ngồi sụp xuống cái ghế nệm dài, cố chống lại thôi thúc ngớ ngẩn là cười. Nếu nhiệt độ trong phòng chỉ cần nóng hơn vài độ, cô thề là cô đang ở địa ngục.

James Sidwell, Hầu tước Riverdale, không ở trong một tâm trạng tốt. Tính khí của anh thậm chí không thể được coi là lịch sự có thể chấp nhận được. Anh đã đập tường cả ngày, gần như trối mình vào giường để không chạy tới chỗ Elizabeth.

Việc đầu tiên anh muốn là đến chỗ cô, nhưng không, cả Caroline và Blake đã nói đi nói lại rằng anh nên cho cô ít thời gian. Cô đã quá mệt mỏi, họ nói. Tốt hơn nên đợi cho đến khi cảm xúc của cô không quá dữ dội.

Vì vậy anh đã đợi. Chống lại óc phán đoán tốt hơn của anh, và, điều quan trọng hơn gắn liền với tính khí của anh, chống lại sự bản năng tự nhiên của anh, anh đã đợi. Và rồi, khi cuối cùng anh đến phòng Ravenscroft để hỏi họ xem họ nghĩ anh đã đợi đủ lâu chưa, anh thấy lời nhắn Caroline dành cho Blake, giải thích rằng cô đến nhà Hotchkiss.

Và rồi anh thấy lời nhắn từ Blake dành cho anh, nói tương tự như thế.

Và rồi, để thêm sự sỉ nhục vào tổn thương, khi anh lao vào sảnh lớn nhà Danbury, người quản gia đã chặn anh để nói rằng nữ bá tước đã đến nhà Hotchkiss.

Kẻ chết tiệt duy nhất không đi một chuyến dài cả dặm như thế là con mèo đáng nguyên rủa.

“Elizabeth!” James gào lên, giọng nắm đấm vào cánh cửa được làm tốt cứng cáp một cách đáng ngạc nhiên. “Để anh vào ngay lập tức hoặc anh thề anh sẽ...”

Cánh cửa đột nhiên bật mở. James nhìn lên vô thức, rồi chuyển ánh nhìn của anh xuống vài inche. Jane Hotchkiss bé nhỏ đang đứng ở ngưỡng cửa, tươi cười với anh. “Ngày tốt lành, Mr. Siddons”, cô nói vui vẻ, chìa tay ra, “Em đã học được điệu valse.”

James miễn cưỡng đối diện với sự thật là anh không thể xô đẩy một cô bé chín tuổi và sống với lương tâm của mình. “Miss Jane”, anh đáp, “Thật vui được gặp em lần nữa.”

Cô ngo nguẩy ngón tay.

Anh chớp mắt.

Cô ngo nguẩy chúng lần nữa.

“Oh, phải rồi”, anh nhanh chóng nói, cúi xuống để hôn tay cô. Có vẻ một lần bạn hôn vào tay một cô gái nhỏ, bạn sẽ phải lặp lại cử chỉ đó cả tuổi thơ của cô ấy.

“Thật là một ngày tốt lành, ngài không nghĩ thế sao?” Jane hỏi, nhấn mạnh sự xúc động.

“Vâng, tôi...” Từ ngữ của anh kéo dài khi anh nhìn qua vai cô, cố thấy một hình ảnh của bất cứ cái gì tạo ra sự rối loạn trong phòng khách. Dĩ nhiên đang gào lên vì điều gì đó, Lucas đang gọi cái gì đó, và rồi Susan vội vàng ra ngoài, chạy qua sảnh và vào bếp.

“Cháu sẽ tìm nó!” Susan hét lên.

Trước sự ngạc nhiên của James, một vật hình cầu mập mạp đầy lông chạy lon ton ra từ nhà bếp, băng qua sảnh và nhàn hạ bước vào phòng khách.

Chết tiệt. Thậm chí con mèo quý tộc đó cũng tới đây trước anh.

“Jane”, anh nói với biểu hiện mà anh nghĩ là mức độ kiên nhẫn có thể có, “Anh thực sự cần nói chuyện với chị em.”

“Elizabeth à?”

Không, Susan. “Đúng, Elizabeth”, anh nói chậm rãi.

“Oh. Chị ấy đang trong phòng khách. Nhưng em phải cảnh báo anh”, Jane ngắt đầu, “chị ấy rất bận. Chúng em có rất nhiều khách sáng nay.”

“Anh biết”, James lầm bầm, chờ Jane di chuyển để anh không phải đẩy cô khỏi đường tới phòng khách.

“Maw!”

“Con mèo đó không cư xử tốt lắm”, Jane nghiêm nghị nói, không có biểu hiện di chuyển khi cô có đề tài để nói chuyện. “Nó rên rĩ như thế cả ngày.”

James nhận ra tay anh đang cuộn thành nắm đấm mất kiên nhẫn, “Thật sao?” anh hỏi, lịch sự nhất có thể. Nếu anh dùng tông giọng phản ánh đúng như anh đang cảm thấy, cô gái bé nhỏ chắc chắn sẽ vừa chạy vừa hét theo hướng khác.

Và con đường tới trái tim Elizabeth hoàn toàn không bao gồm khiến cho em gái cô khóc.

Jane gật. “Nó là một con mèo khủng khiếp.”

“Jane”, James nói, chùng chân xuống ngang bằng cô, “anh có thể nói chuyện với Elizabeth bây giờ không?”

Cô gái bé nhỏ bước sang một bên. “Tất nhiên. Anh nên yêu cầu chứ.”

James chống lại thôi thúc nói thêm nữa. Thay vào đó, anh cảm ơn Jane, hôn tay cô lần nữa để có một đánh giá tốt, và rồi lao vào phòng khách, nơi, quá mức so với sự ngạc nhiên và hơi thích thú của anh, anh thấy Elizabeth đang bò.

“Malcolm”, Elizabeth rít lên, “ra khỏi gầm tủ ngay.”

Malcolm khụt khịt.

“Ngay bây giờ, con mèo nhỏ khốn khổ.”

“Đừng nói mèo của ta là con mèo nhỏ khốn khổ”, Phu nhân Danbury nói oang oang.

Elizabeth vươn tới và cố chụp lấy con vật đầy lông bướng bỉnh đó. Con vật đầy lông bướng bỉnh đáp lại bằng một cú vỗ với chân của nó.

“Phu nhân Danbury”, Elizabeth thông báo mà không ngẩng đầu lên, “con mèo này là một con quái vật.”

“Đừng có lố bịch như thế. Malcolm là một con mèo nhỏ hoàn hảo, và cháu biết điều đó.”

“Malcolm”, Elizabeth lầm bầm, “là hiện thân của quái vật.”

“Elizabeth Hotchkiss!”

“Đó là sự thật.”

“Mới tuần trước cháu nói nó là một con mèo tuyệt vời.”

“Tuần trước nó tử tế với cháu. Theo cháu nhớ, bà đã gọi nó là một kẻ phản bội.”

Phu nhân Danbury khịt mũi khi bà nhìn Elizabeth cố chụp lấy con mèo lần nữa. “Nó rõ ràng lộn xộn như thế là bởi những đứa trẻ hung hăng kia rượt theo nó quanh nhà.”

Thế đấy! Elizabeth nhảy dựng lên, cố định một cái nhìn chết chóc theo hướng Phu nhân Danbury, và gào lên, “Không ai được gọi Jane và Lucas hung hăng trừ cháu!”

Những gì theo đó không hoàn toàn là sự tĩnh lặng. Blake đang cười ra tiếng dưới tay anh, và Phu nhân Danbury đang lấp bấp, tạo ra những âm thanh ồ ồ ọc ọc kì lạ, và chớp mắt liên tục đến nỗi Elizabeth thề cô có thể nghe thấy lông mi bà cụp xuống.

Nhưng cô đã không chuẩn bị cho âm thanh vỗ tay chậm rãi từ phía sau cô. Elizabeth chậm chậm quay lại, nhăn nhó nhìn ngưỡng cửa.

James. Đang đứng đứ đứ với một biểu hiện nửa mỉm cười nửa cau mày. Anh ngẩng đầu nhìn dì anh và nói, “Cháu không thể nhớ lần cuối cháu nghe người khác nói với dì như thế, Dì à.”

“Trừ cháu!” Phu nhân D vắn lại. Rồi, nhận ra anh mới gọi bà là “dì”, bà bắt đầu lấp bấp lần nữa, giật mạnh đầu về phía Elizabeth.

“Mọi thứ ổn cả”, James nói, “Cô ấy biết cả rồi.”

“Từ khi nào?”

“Từ tối qua.”

Phu nhân Danbury quay sang Elizabeth và trách, “Cháu không nói với ta à?”

“Bà không hỏi!” Rồi Elizabeth quay lại nhìn James và quát lên, “Anh đã đứng đó bao lâu rồi?”

“Anh thấy em bò dưới gầm kệ, nếu đó là điều em đang hỏi.”

Elizabeth rên rỉ trong lòng. Cô đã giữ chặt lấy Jane và năn nỉ nó chặn James, và cô đã hi vọng rằng Jane sẽ giữ anh ở trong sảnh ít nhất cho đến khi cô xoay sở để trả lại con mèo quá đáng đó cho Phu nhân Danbury.

Cô thực sự không muốn lần đầu James thấy cô từ sự thảm hại tối qua là việc cô bò dưới sàn.

Khi cô đặt tay vào con mèo đó...

“Tại sao”, Phu nhân Danbury nói the thé, “không ai báo cho ta sự thay đổi thân phận của James?”

“Blake”, Caroline nói, giật mạnh cánh tay chồng cô, “đây có lẽ là cơ hội để chúng ta rời đi.”

Anh lắc đầu. “Anh sẽ không bỏ lỡ việc này đâu.”

“Well, cậu phải thế thôi”, James nói quả quyết. Anh băng qua phòng và chụp lấy tay Elizabeth. “Mọi người đều được chào đón và thưởng thức trà, nhưng Elizabeth và tôi sẽ rời khỏi.”

“Đợi một chút”, cô phản đối, cố gắng trong vô vọng để giải thoát tay cô, “Anh không thể làm thế này.”

Anh nhìn cô dứt khoát. “Anh không thể làm gì chứ?”

“Điều này!” cô đáp trả, “Anh không có quyền gì với tôi...”

“Anh sẽ làm”, anh nói, dành cho cô một nụ cười rất tự tin, rất đàn ông.

“Chiến lược xấu”, Caroline thì thầm với Blake.

Elizabeth cào mạnh tay, cố thêm vào cơn giận của cô, “Đây là nhà tôi”, cô la lớn, “Nếu có ai mời khách của tôi thoải mái ở đây, người đó sẽ là tôi.”

“VẬY HÃY LÀM THẾ ĐI”, James quay lại.

“Và anh không thể bắt tôi rời khỏi với anh.”

“Anh không thể. Anh nói với những người khách của em – tất cả những người anh cho rằng không được mời – rằng chúng ta tời khỏi.”

“Anh ấy đang làm mọi việc tệ hơn”, Caroline thì thầm với Blake.

Elizabeth khoanh tay lại. “Tôi không đi đâu cả.”

Nét mặt của James trở nên hoàn toàn đe dọa.

“Nếu cậu ấy chỉ cần hỏi bạn ấy thật tử tế...” Caroline thì thầm với Blake.

“Blake”, James nói, “khóa miệng vợ cậu lại.”

Blake cười, điều đó đã dành cho anh một cú đấm khá mạnh vào tay từ vợ anh.

“Và em”, James nói với Elizabeth. “Anh đã duy trì mọi sự kiên nhẫn anh có thể cho phép. Chúng ta cần nói chuyện. Chúng ta có thể nói ở ngoài hay trong này, trước dì anh, các em của em và”, anh giật mạnh một tay về phía Caroline và Blake, “hai người này.”

Elizabeth nuốt xuống lo lắng, đông cứng với sự do dự.

James cúi xuống gần hơn. “Quyết định đi, Elizabeth.”

Cô không làm gì cả, kì lạ là không thể mở miệng ra để nói.

“Tốt thôi”, James chen vào. “Anh sẽ quyết định cho em.” Và rồi, không tốn công sức nữa, anh chụp lấy thắt lưng Elizabeth, quăng cô lên vai, và đưa cô ra khỏi phòng.

Blake, người đang quan sát vở kịch trước mắt với một nụ cười thích thú trên mặt, quay sang vợ anh và nói, “Thực ra, em yêu, anh phải không đồng tình. Mọi chuyện, anh nghĩ cậu ấy giải quyết khá tốt.”

21. Chương 21

Lúc James đưa cô ra khỏi cửa trước, cô ngo nguẩy như một con lươn. Một con lươn giận dữ. Nhưng James đã khiêm tốn khi anh thể hiện sự đeo đuổi môn quyền anh của mình; kinh nghiệm của anh rất bao quát, và anh đã có nhiều hơn là “vài bài học”. Khi ở Luân Đôn, anh đã đi đến Khu Đầm Bốc của Ông Jackson hằng ngày, và khi rời khỏi Luân Đôn, anh thường làm cho người hầu thấy sợ hãi và thú vị bằng cách nhảy qua nhảy lại và đâm vào đồng cỏ. Như một kết quả, cánh tay anh rất mạnh mẽ, cơ thể anh rắn chắc, và Elizabeth, với tất cả những vụn vặt đó, chẳng thể đi đến đâu cả.

“Để tôi xuống!” Cô rít lên.

Anh chẳng có lí do gì để trả lời.

“Đức ngài!” Cô nói trong sự phản kháng.

“James”, anh vặn lại, kéo dài khoảng cách khỏi căn nhà bằng những bước dài có chủ đích. “Em đã gọi tên anh đủ thường xuyên.”

“Đó là khi tôi tưởng anh là Mr. Siddons”, cô vặn lại, “Và để tôi xuống.”

James tiếp tục đi, tay anh là một cái kềm ở xương sườn của cô.

“James!”

James cầu nhàu, “Như thế đúng hơn đấy!”

Elizabeth vặn vẹo mạnh hơn, buộc anh phải quàng thêm cánh tay thứ hai quanh cô. Cô lặng im gần như ngay lập tức.

“Cuối cùng em cũng nhận ra trốn thoát là không thể à?” James hỏi nhẹ nhàng.

Cô quắc mắt với anh.

“Anh hiểu đó là có.”

Cuối cùng, sau vài phút đi trong im lặng nữa, anh để cô xuống gần một cái cây to. Lưng cô dựa vào thân cây, và chân cô giữa những cái rễ cây cứng ngoằn ngoèo. James đứng trước cô, to lớn và tay bắt chéo.

Elizabeth nhìn chằm chằm vào anh và bắt chéo tay để đáp trả. Cô đang đứng trên chỗ đất nhô cao, vì vậy cách biệt chiều cao của họ không như bình thường.

James hơi thay đổi vị trí nhưng không nói gì.

Elizabeth đưa cằm ra trước và nghiêng chặt răng.

James nhướn mày.

“Oh, Lạy Chúa!” Elizabeth nói lớn, “Hãy cứ nói chuyện anh tới để nói.”

“Hôm qua”, anh nói, “Anh đã cầu hôn em.”

Cô nuốt xuống. “Ngày hôm qua em đã từ chối.”

“Còn hôm nay?”

Cô đã định nói trên đầu lưỡi, “Hôm nay anh chưa hỏi em”, nhưng từ ngữ đã lặng đi trước khi chúng có thể thoát khỏi môi cô. Đó là sự chú ý cô dành cho người đàn ông cô biết là James Siddons. Người đàn ông này – ngài hầu tước này – hoàn toàn là một người khác, và cô không biết cô định đối xử với anh như thế nào.

Không phải là cô không quen với phong cách của quý tộc, dù sao cô đã dành nhiều năm làm người bầu bạn với Phu nhân Danbury.

Cô cảm thấy như thể cô bị bẫy vào một trò hề kì lạ, và cô không biết luật lệ. Cả cuộc đời cô đã được dạy phải cư xử thế nào; mỗi quý cô Anh quốc dòng dõi nào cũng được dạy dỗ những điều đó. Nhưng không ai dạy cô phải làm gì khi một người yêu một người đàn ông thay đổi thân phận theo cách người khác thay đổi áo quần của mình.

Sau một phút dài im lặng, cô nói, “Anh không nên gửi tờ ngân phiếu đó.”

Anh rút lại, “Nó đến rồi sao?”

“Tối qua.”

Anh nguyên rửa dưới hơi thở, lăm bầm gì đó về “đúng lúc tệ hại chết tiệt.”

Elizabeth chớp mắt để ngăn giọt nước hình thành trong mắt cô. “Tại sao anh lại làm thế? Anh nghĩ tôi cần từ thiện sao? Rằng tôi vô vọng, thảm thương...”

“Anh đã nghĩ”, anh ngắt lời, “rằng là tội lỗi nếu em phải cưới một kẻ phóng đảng trác táng già nào đó để nuôi nấng các em mình. Hơn nữa, nó thật sự làm tan vỡ trái tim anh khi thấy em phải cố gắng sống theo quan điểm của Bà Seeton về sự nữ tính.”

“Tôi không cần sự thương hại của anh”, cô thấp giọng.

“Đó không phải thương hại, Elizabeth. Em không cần những chỉ dẫn chết tiệt đó. Tất cả những gì chúng làm là làm mờ đi tâm hồn em.” Anh đưa một bàn tay mướt lên tóc. “Anh không thể chịu được nếu em mất đi tia sáng khiến em rất đặc biệt. Ngọn lửa âm ỉ trong mắt em hay nụ cười bí ẩn khi em thấy thích thú, bà ta sẽ lấy mất chúng khỏi em, và anh không thể đứng nhìn.”

Cô nuốt xuống, không thoải mái với sự tử tế trong lời nói của anh.

Anh bước tới, giảm đi khoảng cách giữa họ. “Điều anh làm, anh đã làm hơn cả tình bạn.”

“Vậy tại sao còn bí mật?” cô thì thầm.

Lông mày anh nâng lên thành một cái nhìn ngờ vực, “Em đang nói với anh rằng em sẽ đồng ý à?” Anh chờ một giây trước khi thêm vào, “Anh nghĩ là không. Ngoài ra, anh vẫn được xem là James Siddons. Một người quản lí tài sản thì kiếm đâu ra số tiền đó chứ?”

“James, anh có biết em đã cảm thấy thấp kém thế nào hôm qua không? Khi em về nhà, sau mọi chuyện đã xảy ra, lại thấy một tấm ngân phiếu vô danh?”

“Và” anh phản kháng, “em sẽ cảm thấy thế nào nếu nó đến sớm hai ngày? Trước khi em biết anh là ai. Trước khi em không có lí do gì để nghi ngờ anh là người gửi nó.”

Cô mím môi lại. Cô hoàn toàn đa nghi, nhưng cũng sẽ vui mừng. Và cô chắc chắn sẽ nhận món quà. Tự trọng là tự trọng, nhưng các em cô cần phải ăn. Và Lucas cần đến trường. Và nếu cô nhận lời cầu hôn của James...

“Em có biết em ích kỉ thế nào không?” anh hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô một cách đáng cảm ơn, để ngăn cô khỏi nghĩ theo hướng nguy hiểm nhất.

“Sao anh dám”, cô vặn lại, giọng cô run lên với cơn thịnh nộ, “Sao anh dám gọi tôi như thế. Tôi sẽ chấp nhận mọi lời lăng mạ khác, nhưng không phải điều đó.”

“Tại sao, bởi vì em đã dành cả năm năm để làm việc cật lực để gia đình được sống tốt ư? Bởi vì em đã dành từng điều may mắn cho chúng và không lấy gì cho bản thân mình ư?”

Giọng anh chế nhạo, và Elizabeth quá điên tiết để trả lời.

“Oh, em đã làm tất cả”, anh nói với một sự trang nghiêm tàn nhẫn, “nhưng cơ hội em có để làm cho tình hình tốt hơn, cơ hội duy nhất để kết thúc tất cả những lo lắng của em và cho chúng cuộc sống mà em nghĩ chúng xứng đáng, em đã quảng đi tất cả.”

“Tôi có lòng tự trọng của mình”, cô la lớn.

James cười một cách cay nghiệt. “Đúng, em có. Và rõ ràng giá trị của em đáng giá hơn cuộc sống tốt đẹp của gia đình.”

Cô giơ tay để tát anh, nhưng anh đã dễ dàng chụp lấy. “Thậm chí nếu em không cưới anh”, anh nói, cổ lờ đi những vết cắt đau đớn đang giật lên trong ngực anh. “Thậm chí nếu em không cưới anh, em có thể lấy tiền và tránh xa anh cả cuộc đời.”

Cô lắc đầu. “Anh đã có quá nhiều ảnh hưởng đến tôi.”

“Như thế nào? Tiền là của em. Một tờ ngân phiếu. Anh không có cách nào để lấy lại.”

“Anh sẽ trừng phạt tôi vì đã lấy nó”, cô thì thầm, “lấy nó và không cưới anh.”

Anh cảm thấy có gì đó trong trái tim anh trở nên đóng băng. “Em nghĩ anh là loại người gì chứ?”

“Tôi không biết anh là loại người gì!” cô la lớn, “Làm sao tôi có thể biết chứ? Tôi thậm chí còn không biết anh là ai.”

“Mọi thứ em cần phải biết là việc anh là loại người gì và anh là người chồng thế nào, em đã biết rồi.” Anh chạm vào má cô, cho phép sự xúc động, mỗi một chút yêu thương hiện dần trên mặt. Tâm hồn anh trống rỗng trong mắt anh, và anh biết. “Em biết anh rõ hơn bất kì ai, Elizabeth.”

Anh thấy sự ấp úng của cô, và lúc đó, anh ghét cô bởi điều đó. Anh đã trao cho cô mọi thứ, từng chút một trái tim anh, và tất cả cô có thể làm là ấp úng!

Anh nguyên rửa dưới hơi thở và quay đi. Nhưng anh chỉ mới đi hai bước khi anh nghe Elizabeth gọi, “Chờ đã!”

Chậm chậm, anh quay lại.

“Em sẽ cưới anh”, cô thốt ra.

Đôi mắt anh nheo lại. “Tại sao?”

“Tại sao?” cô lặp lại “Tại sao?”

“Em đã liên tục từ chối anh hai ngày”, anh chỉ ra. “Tại sao lại thay đổi?”

Môi Elizabeth mở ra, và cô cảm thấy cổ họng cô đóng lại vì hoang mang. Cô không thể nói một từ, thậm chí không thể hình thành một ý nghĩ. Dù sao, cô chưa bao giờ mong chờ anh chất vấn sự chấp thuận của cô.

Anh tiến tới trước, hơi nóng và sức mạnh cơ thể anh tràn ngập dù anh không làm gì để chạm vào cô. Elizabeth cảm thấy mình lùi lại dựa vào cái cây, không thể thở khi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt tối lại của anh, lóe lên sự giận dữ.

“Anh... anh đã hỏi em”. Cô chỉ xoay sở để nói. “Anh đã hỏi em và em nói đồng ý. Không phải đó là cái anh muốn sao?”

Anh chậm rãi lắc đầu và chống tay vào thân cây, một ở bên trái, một ở bên phải cô. “Nói cho anh biết tại sao em đồng ý?”

Elizabeth cố gắng dựa sâu vào trong thân cây. Có điều gì đó trong sự quyết tâm im lặng, chết chóc của anh làm cô sợ. Nếu anh quát lên, hoặc gắt gỏng, hoặc gì đó, cô có lẽ sẽ biết phải làm gì. Nhưng sự cơn giận tĩnh lặng này làm cô mất nghị lực, và nhà tù nhỏ hẹp được tạo ra bởi tay anh và cái cây khiến máu cô sôi sục trong tĩnh mịch.

Cô cảm thấy mắt cô mở to hơn, và biết rằng nét mặt anh thấy lúc đó là một người nhút nhát. “Anh... anh đã đưa ra những luận cứ rất tốt”, cô nói, cố giữ lòng tự trọng của mình, một cảm xúc anh đã buộc tội cô quá coi trọng. “Em... em không thể cho các em mình cuộc sống chúng xứng đáng, và anh có thể, và dù sao em cũng sẽ kết hôn, và tốt hơn là cưới ai đó em...”

“Quên đi”, anh ngắt lời, “Lời đề nghị bị hủy bỏ.”

Hơi thở rời bỏ cô trong một khắc ngắn ngủi. “Hủy bỏ?”

“Anh sẽ không có em theo cách đó.”

Mắt cá chân cô trở nên loạng choạng, và cô dựa vào thân cây to lớn sau cô để đỡ mình. “Em không hiểu”, cô thì thầm.

“Em sẽ không cưới anh vì tiền của anh”, anh thề.

“Oh!” Cô thốt ra, sức lực và sự tổn thương trở lại hoàn toàn. “Bây giờ ai đang giả nhân giả nghĩa đây? Đầu tiên anh dạy em để em có thể cưới một kẻ ngốc đáng thương, không ngờ vực vì tiền của anh ta, rồi anh nhiech móc em vì không dùng tiền của anh để nuôi dưỡng các em mình. Và bây giờ... bây giờ anh cây đắng hủy bỏ lời cầu hôn – một hành động cực kì không lịch sự, em phải thêm vào như thế - bởi vì em thành thật nói em cần của cải và địa vị cho gia đình của mình. Điều mà”, cô nhấn mạnh “chính xác anh đã dùng để cố khiến em cưới anh từ ban đầu!”

“Em nói xong chưa?” anh hỏi với một giọng xác xược.

“Chưa”, cô vặn lại. Cô đang tức giận và tổn thương, và cô muốn anh cũng tổn thương. “Cuối cùng anh sẽ được kết hôn vì tiền của anh. Chẳng phải đó là cách mọi việc diễn ra theo sự sắp xếp của anh sao?”

“Đúng”, anh nói với một sự nhẹ nhàng ớn lạnh, “Anh hầu như luôn dự định cho một đám cưới vì của cải. Đó là điều cha mẹ anh đã làm, và trước họ, trước họ nữa. Anh có thể chịu đựng một cuộc hôn nhân lạnh nhạt vì địa vị. Anh đã được sinh ra từ đó.” Anh cúi tới trước cho đến khi môi anh chỉ cách một hơi thở với cô. “Nhưng anh không thể chịu được một việc như thế với em.”

“Tại sao không?” cô thì thầm, không thể tránh ánh mắt khỏi anh.

“Bởi vì chúng ta có điều này.”

Anh di chuyển rất nhanh, đôi tay to lớn của anh ôm lấy gáy cô khi môi anh tìm thấy môi cô. Trong giây phút cuối trước khi anh ép cô vào anh, cô đã nghĩ đây sẽ là một nụ hôn vì giận dữ, một cái ôm mạnh bạo. Nhưng dù cánh tay anh giữ cô yên một chỗ, miệng anh di chuyển với một sự dịu dàng tuyệt vời khiến cô tan chảy.

Đó là nụ hôn mà phụ nữ sẽ chết vì nó, nụ hôn mà một người sẽ không bỏ lỡ nếu lửa địa ngục có bùng cháy dưới chân. Elizabeth cảm thấy bên trong cô bị kích thích, và cánh tay cô giật mạnh khỏi vòng kèm kẹp của anh để ôm lấy anh. Cô chạm vào cánh tay anh, vai anh, và cổ anh, đôi tay cô cuối cùng dừng lại trong mái tóc dày của anh.

James thì thầm những lời yêu thương và ham muốn trên má cô cho đến khi anh chạm đến tai cô. Anh mơn trớn vành tai, thì thầm sự thỏa mãn của anh khi đầu cô ngã ra sau, để lộ đường cong dài tao nhã của cổ họng cô. Có điều gì đó với cổ của phụ nữ, cái cách tóc họ trải dài mượt mà trên da, chúng chưa bao giờ hết khuấy động anh.

Nhưng đây là Elizabeth, và cô khác biệt, và James hoàn toàn chưa xong. Tóc cô quá vàng đến nỗi không thể thấy nó chạm đến da cô ở chỗ nào. Và hương thơm của cô thật trên người, sự trộn lẫn tao nhã của xà phòng và hoa hồng, và cái gì đó – duy nhất ở cô.

Anh di chuyển miệng anh dọc thêm cổ cô, ngừng lại để thể hiện sự tôn kính lên đường nét thanh tú ở xương đòn của cô. Những cái nút trên cùng của váy cô chưa được mở, anh không có kí ức nào về việc mở chúng ra, nhưng anh phải có, và anh thích thú với làn da đang để trần cho anh.

Anh nghe cô đang thở, cảm thấy nó thì thầm qua tóc anh khi anh trở lại hôn dưới cằm cô. Cô đang thở hỗn hển, rên rỉ giữa hơi thở, và cơ thể James thậm chí còn căng ra hơn nữa trước dấu hiệu khao khát của cô. Cô muốn anh. Cô muốn anh hơn cô có thể hiểu được, nhưng anh biết sự thật. Đó là một điều mà cô không thể giấu.

Miễn cưỡng, anh lùi lại, ép bản thân chờ một khoảng trống giữa họ thậm chí cả khi tay anh còn ở trên vai cô. Cả hai đang run rẩy, thở một cách khó khăn, và vẫn cần phải đỡ lấy nhau. James không chắc anh tin được thăng bằng của chính mình, và cô nhìn không hề khá hơn.

Đôi mắt anh xem xét cô, quan sát từng inch rỗi bời của cô. Tóc cô đã tuột khỏi búi tóc cô, và mỗi lọn tóc như đang trêu chọc anh, van xin anh kéo nó về môi anh. Cơ thể anh trở nên căng thẳng, và cần từng ounce kiểm soát của James để không kéo lưng cô dựa vào anh.

Anh muốn cởi bỏ váy áo khỏi người cô, đặt cô nằm xuống thảm cỏ mềm, và đòi hỏi cô cũng như anh ở trong tình trạng nguyên thủy nhất có thể. Và rồi khi đã xong, khi cô có thể không nghi ngờ gì về việc cô không thể thay đổi và hoàn toàn thuộc về anh, anh muốn yêu cô lần nữa, lần này chậm rãi, khám phá từng inch của cô với tay anh, và rồi với môi anh, và rồi, khi cô đã nóng và cong lên với nhu cầu...

Đột ngột, anh giật mạnh tay mình khỏi vai cô. Anh không thể chạm vào cô khi tâm trí anh đang lang thang đến vùng đất nguy hiểm như thế được.

Elizabeth dựa vào thân cây, đưa đôi mắt xanh mở to lên nhìn anh. Lưỡi cô khê đưa ra để làm ướt đôi môi, và James cảm thấy một cú giật nhẹ thẳng vào ruột anh.

Anh lùi thêm một bước. Với mỗi cử động cô làm, mỗi hơi thở nhỏ nhất, khó có thể nghe được, anh mất từng chút kiểm soát. Anh không thể tin vào tay anh được nữa; chúng râm ran muốn vươn tới cô.

“Khi nào em thừa nhận tại sao em muốn anh”, anh nói, giọng anh nóng bỏng và dữ dội “anh sẽ cưới em.”

Hai ngày sau, kí ức về nụ hôn cuối cùng vẫn khiến cho Elizabeth run rẩy. Cô đã đứng bên cái cây, mê mẩn và choáng váng, và nhìn anh đi mất. Rồi cô ở lại đó thêm mười phút, đôi mắt cô dán chặt vào đường chân trời, nhìn vô hồn vào nơi cuối cùng cô thấy anh. Và rồi, khi tâm trí cô cuối cùng cũng thức tỉnh khỏi cơn sốc mãnh liệt từ cái đụng chạm của anh, cô đã ngồi sụp xuống và khóc.

Cô đã không thành thực khi cô cố thuyết phục, vật lộn rằng cô muốn cưới anh vì anh là một hầu tước giàu có. Thật châm biếm, thực sự là thế. Cô đã dành cả tháng cam chịu số phận bản thân phải cưới vì tiền, và bây giờ cô đang yêu, và anh giàu có đủ để cho gia đình cô một cuộc sống tốt hơn, nhưng mọi việc đã sai hết rồi.

Cô yêu anh. Hay, cô yêu người đàn ông giống anh. Elizabeth không quan tâm là Phu nhân Danbury hay nhà Ravenscroft nói cho cô; James Siddons bình thường không thể là cùng một người đàn ông với hầu tước Riverdale cao quý. Đơn giản là không thể. Mỗi người có một vị trí trong xã hội nước Anh này; đó là điều mà một người được dạy dỗ đầu tiên, đặc biệt những người như Elizabeth, những cô gái thuộc tầng lớp quý tộc nhỏ sống ở ngoại ô.

Có lẽ cô có thể giải quyết mọi vấn đề của mình bằng cách đến chỗ anh và nói với anh rằng cô muốn anh, không phải tiền của anh. Cô sẽ cưới người đàn ông cô yêu, với nguồn tài chính dư dả để đỡ đàn gia đình cô. Nhưng cô không thể bỏ đi sự nghi ngờ phiền hà là cô không biết anh.

Con người thực dụng trong cô nhắc nhở cô rằng cô hầu như sẽ không biết bất cứ người đàn ông nào cô chọn để kết hôn, hoặc ít nhất cô không biết rõ anh ta. Đàn ông và phụ nữ hiếm khi tiến hành một sự tìm hiểu nếu không ở cùng địa vị.

Nhưng với James, thật khác biệt. Chỉ vì anh nói anh không thể chấp nhận một cuộc hôn nhân vì lợi ích với cô, cô không nghĩ cô có thể chịu đựng một xã hội không có sự tin tưởng. Có lẽ với ai đó, nhưng không phải với anh.

Elizabeth nhắm mắt lại và nằm xuống. Cô đã dành quá nhiều ngày qua để nhốt mình trong phòng. Sau vài lần cố gắng ban đầu, các em cô đã từ bỏ việc cố nói chuyện với cô và để những khay đồ ăn ngoài cửa. Susan đã làm tất cả những món ăn ưa thích của Elizabeth, nhưng hầu hết chúng không hề được đụng đến. Nỗi đau xé ruột hình như không thể làm ra một bữa ăn ngon.

Một tiếng gõ cửa vang lên, và Elizabeth quay đầu để nhìn ra ngoài cửa sổ. Theo như mức mặt trời bên ngoài, có vẻ đã đúng giờ ăn tối. Nếu cô lơ tiếng gõ cửa, chúng sẽ để khay thức ăn lại và đi.

Nhưng tiếng gõ cửa cứ dai dẳng, vì vậy Elizabeth thở dài và ép bản thân phải bước đi. Cô băng qua căn phòng nhỏ trong vòng ba bước và mở cửa, thấy cả ba đứa trẻ nhà Hotchkiss.

“Cái này là của chị”, Susan nói, đưa ra một bì thư màu kem, “Từ Phu nhân Danbury. Bà ấy muốn gặp chị.”

Elizabeth nhún mày. “Em đọc thư của chị đấy à?”

“Tất nhiên là không! Người hầu bà ấy gửi đến nói với em như thế.”

“Thật đấy”, Jane thêm vào, “Em đã ở đó.”

Elizabeth rướn tới và lấy bì thư. Cô nhìn các em mình. Họ nhìn lại.

“Chị không định đọc nó à?” Cuối cùng Lucas nói.

Jane thúc vào xương sườn của em cô. “Lucas, đừng bất lịch sự thế.” Cô nhìn lên Elizabeth. “Chị không định đọc à?”

“Giờ ai là người bất lịch sự chứ?” Elizabeth nói ngược lại.

“Chị có lẽ nên mở nó”, Susan nói, “Có lẽ, nó sẽ giúp trí óc chị thoát khỏi...”

“Đừng nói nữa”, Elizabeth cảnh báo.

“Well, chị chắc chắn không thể giam mình trong sự tự ti thương đó mãi mãi.”

Elizabeth thở dài, “Chị không được quyền trễ ít nhất là một hay hai ngày sao?”

“Tất nhiên”, Susan nói, “nhưng thậm chí như thế, chị cũng đã hết thời gian rồi.”

Elizabeth rên rỉ và xé bì thư. Cô lo lắng các em cô biết bao nhiêu về vấn đề của cô. Cô không nói gì với chúng, nhưng chúng là những thám tử bé nhỏ khi phải khám phá bí mật, và cô cực kỳ lo lắng đã biết hơn nửa câu chuyện lúc này đây.

“Chị không định đọc nó à?”

Elizabeth nhướn mày và nhìn em trai cô. Cậu thực sự đang nhảy tung tưng. “Chị không thể hình dung tại sao em quá hào hứng muốn nghe Phu nhân Danbury nói gì”. Cô nói.

“Em cũng không thể hình dung”, Susan càu nhàu, đập mạnh một tay xuống vai Lucas để giữ cậu đứng yên.

Elizabeth chỉ lắc đầu. Nếu người nhà Hotchkiss cãi nhau, vậy thì cuộc sống hẳn đã trở lại bình thường, và đó là một điều tốt.

Lờ đi tiếng cằn nhằn phản kháng mà Lucas đang tạo ra khi bị đối xử thô bạo bởi chị cậu, Elizabeth lấy tờ giấy trong bì thư và mở nó ra. Chỉ cần ít phút để cô lướt qua những dòng chữ, và một tiếng ngạc nhiên “Mình ư?” thoát khỏi môi cô.

“Có gì không ổn à?” Susan hỏi.

Elizabeth lắc đầu. “Không hoàn toàn. Nhưng Phu nhân Danbury muốn chị đến gặp bà.”

“Em nghĩ chị không còn làm cho bà ấy nữa”, Jane nói.

“Không, mặc dù chị nghĩ chị sẽ phải nhịn nhục và xin quay lại. Chị không biết còn cách nào để chúng ta có đủ tiền ăn.”

Khi Elizabeth nhìn lên, cả ba đứa trẻ nhà Hotchkiss đang nhai nhai môi dưới của chúng, rõ ràng đang lưỡng lự muốn chỉ ra rằng (A) Elizabeth có thể cưới James hoặc (B) cô có thể ít nhất là nhận tờ ngân phiếu thay vì xé nó ra thành bốn mảnh đẹp đẽ.

Elizabeth bò dưới sàn để lấy đôi giày dưới gầm giường, nơi cô đá chúng ngày hôm trước. Cô tìm thấy túi xách bên cạnh, và cô lượm nó lên.

“Chị đi ngay bây giờ à?” Jane hỏi.

Elizabeth gật khi cô ngồi xuống tấm thảm bên để mang giày vào. “Đừng đợi chị”, cô nói, “Chị không biết chị sẽ ở đó bao lâu. Chị nghĩ Phu nhân Danbury sẽ cho xe đưa chị về.”

“Chị thậm chí có lẽ ở lại cả đêm”, Lucas nói.

Jane đánh mạnh vào vai cậu. “Tại sao chị ấy lại làm thế?”

“Có lẽ thế sẽ tốt hơn nếu trời tối”, cậu quay lại với một cái liếc, “và...”

“Dù sao”, Elizabeth nói lớn, cảm thấy cả cuộc nói chuyện kì quái theo cách nào đó, “các em không cần đợi.”

“Chúng em sẽ không đợi”, Susan đảm bảo với cô, kéo Lucas và Jane khỏi đường đi khi Elizabeth đi ra ngoài. Chúng quan sát khi cô bước xuống cầu thang và mở toang cửa trước. “Vui vẻ nhé!” Susan nói to.

Elizabeth ném một cái nhìn chế nhạo qua vai cô. “Chị chắc là sẽ không, nhưng cảm ơn vì lời chúc.”

Cô đóng cửa sau lưng, để lại Susan, Jane và Lucas đứng trên đầu cầu thang. “Oh, chị có lẽ sẽ ngạc nhiên, Elizabeth Hotchkiss”, Susan nói với một nụ cười toe toét, “Chị hẳn sẽ ngạc nhiên.”

Những ngày vừa qua rõ ràng là những ngày tốt đẹp nhất của James Sidwell. Nghĩ cơn giận của anh thô lỗ là một sự nói giảm đi hoàn toàn, và người hầu của Phu nhân Danbury đã đi đường vòng quanh nhà chỉ để tránh anh.

Sự suy sụp của anh là hoàn toàn say xỉn, nhưng anh đã làm thế một lần, vào đêm Elizabeth khám phá ra thân phận thật của anh, và việc đó để lại cho anh một cảm giác khó chịu. Vì vậy ly ứt ki anh rót ra lúc anh trở về từ nhà của cô vẫn ở trên cái bàn trong thư viện, mới được nhấp không quá hai lần. Kì lạ, những người hầu được dạy bảo rất tốt của dì anh lẽ ra phải dọn sạch ly rượu còn một nửa; không có gì gây khó chịu cho giác quan của họ hơn là một ly nước cũ đặt ngay trên cái bàn bóng láng. Nhưng thái độ hung tợn của James ngay lần đầu tiên ai đó dám gõ cánh cửa thư viện bị khóa đã được đoán chắc, và giờ đây nơi ẩn náu của anh – và nửa ly rượu ứt ki của anh – vẫn là của anh.

Tất nhiên, anh đã đắm mình trong sự tự thương hại, nhưng có vẻ đối với anh một người đàn ông xứng đáng có một hoặc hai ngày với thái độ phản đối tất cả sau tất cả những gì anh đã trải qua.

Có vẻ sẽ dễ dàng hơn nếu anh có thể quyết định anh bực tức với ai hơn: Elizabeth hay chính anh.

Anh cầm ly rượu ứt-ki lên cả trăm lần hôm nay, nhìn nó, và đặt xuống lại. Bên kia phòng, quyển LÂM THỂ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC nằm trên kệ, bìa da màu đỏ âm thầm thách thức anh dám nhìn đi chỗ khác. James nhìn chằm chằm quyển sách, khó có thể kìm nén thôi thúc ném chai ứt-ki vào nó.

Để xem... nếu anh thấm ướt nó với ứt-ki, rồi ném nó vào lò sưởi... cái cảnh kết thúc sẽ rất đáng thỏa mãn.

Anh thực sự đang xem xét việc đó, cố nghiên cứu xem ngọn lửa sẽ lớn cỡ nào, thì một tiếng gõ cửa vang lên, lần này có lực hơn là những lần thử không đáng kể của người hầu.

“James! Mở cửa ngay lập tức.”

Anh rên lên. Dì Agatha. Anh đứng dậy và băng qua phòng tới chỗ cánh cửa. Anh có lẽ nên chịu đựng điều này. Anh biết cái tông giọng đó; bà sẽ đập cửa cho đến khi nắm tay của bà chảy máu.

“Agatha”, anh nói rất ngọt ngào. “thật tuyệt khi thấy dì.”

“Cháu nhìn như quỷ sứ ấy”, bà quát, rồi đi ngang qua anh để ngồi vào một trong những cái ghế dựa ở thư viện.

“Vẫn lịch sự như mọi khi”, anh lầm bầm, dựa vào cạnh bàn.

“Cháu đã uống rượu đấy à?”

Anh lắc đầu và chỉ vào chai rượu. “Rót một li nhưng chưa uống”. Anh nhìn xuống chất lỏng màu hổ phách. “Hmmm. Trên ly đã có bụi rồi đây.”

“Ta không tới đây để bàn về tình trạng của cháu”, Agatha nói một cách kiêu căng.

“Dì đã đòi hỏi sự diêm dâm của cháu”, anh chỉ ra.

Bà lờ câu nói của anh đi. “Ta đã không nhận ra là cháu trở nên thân thiết với Lucas Hotchkiss.”

James chớp mắt và đứng thẳng dậy. Trong tất cả những chủ đề dì anh có thể chọn – và bà là thiên tài về việc thay đổi chủ đề mà không báo trước – anh chắc chắn không mong chờ việc này. “Lucas?” anh nhắc lại, “Lucas thì sao?”

Phu nhân Danbury đưa ra một mẫu giấy. “Cậu ấy gửi cho cháu bức thư này.”

James lấy bức thư từ di anh, nhận thấy vết nhơ ngầy ngầy trên giấy. “Cháu nghĩ là di đã đọc nó”, anh nói. “Nó vẫn chưa mở niêm phong.”

Anh quyết định không nhấn mạnh về vấn đề này nữa và mở tờ giấy. “Kì lạ thật”, anh lầm bầm.

“Về việc nó muốn gặp cháu à? Ta không nghĩ có chút kì lạ nào. Cậu bé tội nghiệp đã không có người đàn ông nào trong cuộc đời từ khi lên ba và cha cậu đã chết trong một tai nạn lúc đi săn.”

James nhìn lên một cách sắc bén. Rõ ràng mưu mẹo của Elizabeth có tác dụng. Nếu Agatha không tìm cách khám phá ra sự thật về cái chết của Mr. Hotchkiss, vậy bí mật sẽ được giấu an toàn.

“Nó chắc chắn có câu hỏi cho cháu”, Agatha tiếp tục, “Một số điều nó quá xấu hổ để hỏi các chị của nó. Con trai là thế. Và ta chắc nó lo lắng về những điều bất hạnh xảy ra những ngày qua.”

James nhìn bà với đôi mắt tò mò. Di anh đang thể hiện một cảm xúc đáng chú ý về cảnh ngộ của một cậu bé nhỏ.

Và rồi Agatha nói nhẹ nhàng, “Nó nhắc ta nhớ về cháu ở tuổi đó.”

James nín thở.

“Oh, đừng quá ngạc nhiên thế. Tất nhiên, nó hạnh phúc hơn cháu lúc đó.” Bà cúi xuống và bồng con mèo đang lượn lờ trong phòng. “Nhưng nó đã mất đi cảm giác của một cậu bé ở tuổi đó và chúng không có một người đàn ông để dạy bảo.” Bà cào vào bộ lông dày của Malcolm. “Tất nhiên, những người phụ nữ chúng ta, hoàn toàn có khả năng và, hầu hết, xoay sở giỏi hơn đàn ông, nhưng thậm chí ta phải thừa nhận có một số việc chúng ta không thể làm.”

Trong khi James đang hiểu sự thật là di anh thực sự thừa nhận có tồn tại những việc không nằm trong khả năng của bà, bà thêm vào “Cháu sẽ đi gặp nó chứ?”

James bị si nhục khi bà thực sự hỏi thế. Chỉ có một con quái vật không có cảm xúc mới lơ đi lời yêu cầu thế này. “Tất nhiên cháu sẽ đi gặp cậu bé. Tuy nhiên, cháu hơi tò mò về sự lựa chọn địa điểm của cậu ấy.”

“Căn nhà săn bắn của Đức ông Danbury ấy à?” Agatha nhún vai. “Nó không lạ như cháu nghĩ đâu. Sau khi ông mất, không ai dùng nó. Cedric quá ngây thơ với việc săn bắn, và dù sao vì nó không bao giờ rời khỏi London, ta đã tặng nó cho Elizabeth. Con bé từ chối, tất nhiên.”

“Tất nhiên”, James lầm bầm.

“Oh, ta biết cháu đang nghĩ con bé quá tự trọng, nhưng sự thật là, con bé đã thuê căn nhà của nó trong năm năm, vì vậy việc di chuyển sẽ không đảm bảo cho tiền của con bé. Và con bé không muốn phá vỡ gia đình của mình.” Phu nhân Danbury nâng Malcolm đứng trên váy của bà và để nó hôn vào mũi bà. “Chẳng phải nó là con mèo đáng yêu nhất sao?”

“Còn phụ thuộc định nghĩa “đáng yêu” của di”, James nói, nhưng chỉ để chọc di anh. Anh nợ con mèo đó một lời cảm ơn mãi mãi vì đã dẫn anh đến chỗ Elizabeth khi Fellport tấn công cô.

Phu nhân D quắc mắt với anh. “Như ta đã nói, Elizabeth đã từ chối, nhưng con bé đồng ý chúng có thể chuyển tới đó một khi việc thuê nhà đã chấm dứt, vì vậy con bé đã đưa cả gia đình tới xem thử. Cậu Lucas trẻ con đó rất hứng thú với nó.” Bà cau mày suy tư. “Ta nghĩ đó là vì những huy chương săn bắn. Những cậu trai trẻ rất thích những thứ như thế.”

James liếc đồng hồ. Anh cần phải đi trong mười lăm phút nữa nếu anh muốn nhanh chóng đến cuộc hẹn của Lucas.

Agatha hít một hơi và đứng dậy, để Malcolm nhảy qua một cái kệ sách trống. “Ta sẽ để cháu một mình”, bà nói, dựa vào cây gậy của bà. “Ta sẽ nói với người hầu không đợi cháu cho bữa cơm tối.”

“Cháu chắc việc này không lâu đâu.”

“Không ai biết cả, và nếu một cậu bé đang gặp rắc rối, cháu có lẽ cần dành chút thời gian với nó. Ngoài ra”, bà ngừng lại khi bà đi đến ngưỡng cửa và quay xung quanh, “dù sao cháu cũng không dành sự hiện diện rạng rỡ của cháu ở bàn ăn mấy ngày qua.”

Một câu đáp lại sẽ làm hỏng sự rời đi thần kì của bà, vì vậy James chỉ cười toe toét và nhìn bà chậm chậm bước qua sảnh, cây gậy gỗ nhẹ nhàng theo nhịp chân của bà. Anh đã học được từ rất lâu rằng ai cũng sẽ hạnh phúc hơn nếu Agatha không nói được từ cuối ít nhất trong nửa thời gian.

James đi chậm chậm vào thư viện, cầm ly ứt-ki lên, và đổ phần còn lại ra cửa sổ. Đặt ly xuống bàn, anh nhìn quanh phòng, và đôi mắt anh lại rơi vào quyển sách nhỏ màu đỏ đã ám ảnh anh những ngày qua.

Anh bước tới kệ sách và cầm nó lên, ném quyển sách nhỏ qua lại. Sức nặng của nó chẳng bao nhiêu, có vẻ thật mĩa mai, vì nó đã làm quá nhiều để thay đổi cuộc sống của anh. Và rồi, với một quyết định nhanh chóng mà anh sẽ không bao giờ hiểu được, anh nhét nó vào túi áo khoác.

Cũng nhiều như việc anh ghét nó, theo cách nào đó nó giúp anh cảm thấy gần cô hơn.

CHƯƠNG 22

Khi Elizabeth đến gần căn nhà săn bắn của Đức ông Danbury, cô nhai nhai môi dưới một cách lo lắng, và ngừng lại để đọc bức thư không hề được mong đợi của Phu nhân Danbury lần nữa.

Elizabeth

Như cháu được biết, ta đang bị tổng tiền. Ta tin rằng cháu có lẽ có thông tin để tìm ra kẻ lưu manh đang chọn ta làm mục tiêu. Hãy gặp ta tại căn nhà săn bắn của Đức ông Danbury vào tám giờ tối nay.

Yrs,

Agatha, Phu nhân Danbury.

Elizabeth không thể hình dung tại sao Phu nhân Danbury nghĩ cô có thông tin đúng đắn nào, nhưng cô không có lí do gì để nghi ngờ tính xác thực của bức thư. Cô biết nét chữ của Phu nhân Danbury rõ như của cô vậy, và bức thư không hề giả mạo.

Cô cố ý không chia sẻ bức thư với các em mình, chỉ thích nói với chúng rằng Phu nhân Danbury muốn gặp và đi như thế này thôi. Chúng không biết gì về vụ tổng tiền, và Elizabeth không muốn chúng lo lắng, đặc biệt vì Phu nhân Danbury muốn gặp vào một giờ trễ như thế. Vẫn có ánh sáng lúc tám giờ, nhưng trừ khi nữ bá tước có thể sắp xếp công việc trong ít phút nếu không trời sẽ tối khi Elizabeth quay về nhà.

Elizabeth ngừng lại khi tay cô giờ lên núm cửa. Không có chiếc xe ngựa nào, và sức khỏe của Phu nhân Danbury không cho phép bà đi bộ một khoảng cách xa như thế. Nếu nữ bá tước chưa đến, vậy thì cửa ắt hẳn phải được khóa, và...

Núm cửa xoay tròn trong tay cô.

“Lạ thật”, cô lẩm bẩm, và bước vào căn nhà.

Có một ngọn lửa đang cháy sáng trong lò sưởi, và một bữa tối ngon lành ở trên bàn. Elizabeth đi vào trong phòng, quay một vòng nhỏ khi cô nhìn thấy sự chuẩn bị này. Tại sao Phu nhân Danbury...

“Phu nhân Danbury?” cô gọi lớn, “Bà có ở đây không?”

Elizabeth cảm thấy một sự hiện diện ở ngưỡng cửa đằng sau và quay lại.

“Không”, James nói, “Chỉ có anh thôi.”

Tay Elizabeth vụt lên miệng. “Anh làm gì ở đây?” cô thở hổn hển.

Nụ cười của anh lệch hẳn về một bên. “Cũng giống em, anh nghĩ thế. Em có nhận được lời nhắn từ em trai em không?”

“Lucas?” cô giật mình hỏi, “Không, từ di của anh.”

“Ah. Vậy họ hợp sức chống lại chúng ta. Đây...” Anh đưa ra một mảnh giấy nhàu nát. “Đọc cái này đi.”

Elizabeth mở tờ giấy ra và đọc:

Đức ngài,

Trước khi ngài rời khỏi vùng này, tôi cầu mong ngài ban cho tôi một sự lắng nghe. Có vấn đề nhạy cảm tôi muốn hỏi lời khuyên từ ngài. Đây là điều mà một người đàn ông không thể thảo luận với các chị của anh ta.

Trừ khi tôi nghe gì khác, tôi sẽ chờ gặp ngài ở căn nhà sẵn sẵn của Đức ông Danbury tám giờ tối nay.

Thân mến,

Sir Lucas Hotchkiss,

Elizabeth chỉ có thể thốt lên một tiếng cười khúc khích, “Đây là nét bút của Lucas, nhưng từ ngữ thì từ miệng Jane.”

James mỉm cười. “Anh nghĩ nó nghe có chút tinh khôn đấy chứ.”

“Nó rất sáng dạ, tất nhiên...”

“Tất nhiên.”

“...nhưng em không thể tin nó dùng cụm từ “vấn đề nhạy cảm”.”

“Chưa đề cập đến”, James thêm vào, “mới tám tuổi đó, nó có vẻ không phải cậu ấy thậm chí có một vấn đề nhạy cảm nào.”

Elizabeth gật. “Oh! Em chắc anh sẽ muốn đọc cái này.” Cô đưa cho anh bức thư cô nhận từ Phu nhân Danbury.

Anh nhìn thoáng qua bức thư, rồi nói, “Anh không ngạc nhiên. Anh đến vài phút trước em và thấy những cái này.” Anh đưa ra hai bì thư, một được ghi Đọc ngay lập tức và một được ghi Đọc sau khi các cháu đã hòa giải.

Elizabeth giật mình với một tràng cười lớn.

“Cũng chính là phản ứng của anh”, anh lầm bầm, “mặc dù anh ngờ một nửa là quá thích thú.”

Đôi mắt cô nhìn lên khuôn mặt anh. Anh đang nhìn chăm chăm vào cô với một xúc cảm mãnh liệt kín đáo khiến cô ngừng thở. Và rồi, không rời ánh nhìn khỏi cô, thậm chí là một giây, anh hỏi. “Chúng ta mở chúng chứ?”

Phải mất một lúc Elizabeth mới nhận ra anh đang nói về cái gì. “Oh, những bì thư. Vâng, vâng.” Cô thắm ướm đôi môi khô của mình. “Nhưng cả hai sao?”

Anh đưa ra bức thư ghi Đọc sau khi hai cháu đã làm lành và hơi lắc nó trong không khí. “Anh có thể để dành cái này, nếu em nghĩ chúng ta có lí do để đọc nó sớm hơn.”

Cô nuốt xuống một cách dữ dội và tránh câu hỏi bằng cách nói. “Tại sao chúng ta không mở cái kia và xem nó nói gì?”

“Tốt thôi.” Anh ung dung gật đầu và trượt ngón tay vào mép phong bì. Anh lấy ra một tấm thiệp ra, và cả hai cùng cúi đầu xuống và đọc:

Cho cả hai cháu,

Nếu cả hai cháu có thể, cố gắng đừng có hoàn toàn là những kẻ ngốc.

Bức thư không được kí tên, nhưng không có nghi ngờ gì về người đã viết nó. Nét chữ dài thanh nhã đã quá quen thuộc với cả hai, nhưng từ ngữ thì hoàn toàn không nghi ngờ gì là của Phu nhân Danbury. Không ai có thể quá khiếm nhã một cách thú vị như thế.

James nghiêng đầu sang một bên. “Ah, người dì yêu quý của anh.”

“Em không thể tin bà đối xử với em như thế này”, Elizabeth cầu nhàu.

“Em không thể sao?” anh ngờ vực hỏi.

“Well, có, tất nhiên em tin điều đó. Em chỉ không thể tin bà dùng câu chuyện kể tống tiền như một miếng mồi. Em hoàn toàn sợ bà đấy.”

“Ah, đúng, kẻ tổng tiền”, James nhìn bì thư chưa mở, cái được ghi Đọc sau khi hai cháu đã làm lành. “Anh có một nghi ngờ rằng chúng ta sẽ tìm được gì đó về chuyện đó ở đây.”

Elizabeth thở hổn hển. “Anh nghĩ bà đã dừng chuyện lên à?”

“Bà chắc chắn không bao giờ có vẻ quá lo lắng về sự chậm trễ trong việc khám phá tội ác đó của anh.”

“Mở nó ra”, Elizabeth yêu cầu. “Ngay lập tức. Sớm hơn cả ngay lập tức nữa.”

James định mở, rồi dừng lại và lắc đầu. “Không”, anh nói với một giọng lười biếng, “Anh nghĩ anh sẽ đợi.”

“Anh muốn đợi à?”

Anh mỉm cười với cô, chậm rãi và đầy cảm xúc, “Chúng ta chưa làm lành.”

“James...” cô nói với một giọng nửa cảnh báo nửa kéo dài.

“Em biết anh”, anh nói. “Em hiểu tâm hồn anh hơn cả bất kì ai khác, thậm chí có lẽ cả bản thân anh. Nếu lúc đầu em không biết tên anh... well, tất cả những gì anh có thể nói là em biết tại sao anh không để lộ bản thân cho em biết ngay. Anh mang ơn di mình hơn cả những gì anh có thể trả.”

Anh đợi cô nói gì đó, và khi cô không nói, giọng anh trở nên mất bình tĩnh. “Em biết anh”, anh lặp lại, “và anh nghĩ em biết anh đủ rõ để biết rằng anh sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì tổn thương hoặc làm bề mặt em.” Đôi tay anh đặt nặng nề trên vai cô, và anh cảm thấy thôi thúc để lắc cô cho đến khi cô đồng ý, “Bởi vì nếu em không tin, vậy thì sẽ không có hi vọng cho chúng ta.”

Đôi môi cô mở ra ngạc nhiên, và James thoáng thấy đầu lưỡi cô. Và bằng cách nào đó, khi anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã ám ảnh anh nhiều tuần, anh biết chắc chắn anh cần làm gì.

Trước khi cô có cơ hội phản ứng lại, anh vươn tới và cầm tay cô. “Em có cảm thấy không?” anh thì thầm, đặt tay cô lên tim anh. “Nó đập vì em.”

“Em có cảm thấy không?” Anh lặp lại, đưa tay cô lên môi anh. “Chúng thở vì em. Và đôi mắt anh... chúng nhìn thấy vì em. Đôi chân anh bước đi vì em. Giọng anh nói vì em, và đôi tay anh...”

“Ngừng lại”, cô vùng ra, mất tự chủ, “Ngừng lại.”

“Đôi tay anh...” anh nói, giọng anh trở nên khàn đi với cảm xúc. “Chúng cong lại để ôm em.”

Cô lùi lại một bước - chỉ một inch hoặc hai - và anh có thể thấy rằng cô đang ở gần, trái tim cô quá gần để chấp nhận sự trốn tránh.

“Anh yêu em”, anh thì thầm, “Anh yêu em. Anh thấy khuôn mặt em khi anh thức dậy vào buổi sáng và anh mơ thấy em mỗi đêm. Từng chút một của anh, từng chút anh muốn trở thành...”

Cô nhào vào lòng anh, vùi mặt mình vào vòng ngực ấm áp của anh. “Anh chưa bao giờ nói thế trước đây”, cô nói, giọng cô gần như nghẹn lại bởi sự thốn thức cô giữ những ngày qua. “Anh chưa bao giờ nói thế trước đây.”

“Anh không biết tại sao”, anh nói bên tóc cô, “Anh đã định nói, nhưng anh đã đợi đúng lúc, và không bao giờ đúng cả, và...”

Cô đặt một ngón tay lên miệng anh, “Shhhh. Hãy hôn em.”

Trong một giây anh đông cứng lại, những múi cơ của anh không thể di chuyển trước thực tế được giải thoát quan trọng nhất này. Rồi, vượt qua nỗi sợ phi lý rằng cô sẽ biến mất khỏi vòng tay anh, anh ôm chặt lấy cô, miệng anh như muốn nuốt lấy cô với sự trộn lẫn của tình yêu và khát khao.

“Ngừng lại”, anh lầm bầm, hơi tránh ra khỏi cô. Và rồi, khi cô bối rối nhìn lên anh, anh vươn tới tóc cô và kéo một cái kẹp ra. “Anh chưa bao giờ thấy nó xõa”, anh nói, “Anh đã thấy nó rối tung, nhưng chưa bao giờ buông xõa, bừng sáng trên vai em.”

Từng cái một, anh kéo những cái kẹp ra, mỗi cái kẹp giải thoát một lọn tóc dài vàng nhạt. Cuối cùng, khi nó đã rũ xuống lưng cô một cách tự do, anh ôm lấy hai cánh tay cô và chậm chậm quay cô lại, “Em là tạo vật đẹp nhất anh từng thấy”, anh hít thở.

Cô đỏ mặt. “Đừng ngốc thế”, cô lầm bầm, “Em...”

“Tạo vật đẹp nhất”, anh lặp lại. Rồi anh để lưng cô dựa vào anh, nâng một lọn tóc thơm ngát lên và đưa nó qua miêng anh. “Dãi lụa thuần khiết”, anh lầm bầm. “Anh muốn cảm thấy điều này khi anh đi ngủ mỗi tối.”

Elizabeth nghĩ da cô đã trở nên ấm áp, nhưng lời nói đó đẩy cô tới bờ vực. Đôi má cô bùng cháy, và cô sẽ dùng tóc mình để che đi sự ửng đỏ nếu James không chạm vào phía dưới cằm cô và nâng lên để anh có thể nhìn vào mắt cô.

Anh cúi tới trước và hôn khoe môi cô. “Em sẽ sớm không còn e thẹn nữa”, Anh hôn bên kia, “Hay có lẽ, nếu anh may mắn, anh sẽ khiến em ửng hồng mỗi đêm.”

“Em yêu anh”, cô thốt ra, không chắc chắn tại sao cô nói điều đó bây giờ, chỉ chắc rằng cô phải nói.

Nụ cười của anh rạng rỡ hơn và đôi mắt anh cháy lên niềm kiêu hãnh. Nhưng thay vì nói điều gì để đáp lại, anh ôm lấy khuôn mặt cô và hôn cô lần nữa, lần này sâu lắng và thân mật hơn bất cứ nụ hôn nào trước đây.

Elizabeth tan chảy trong anh, và hơi nóng của anh thấm vào cơ thể cô, làm cháy lên ngọn lửa đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Cơ thể cô rộn lên với sự kích thích và ham muốn, và khi anh nâng cô trong tay và đưa cô về phía phòng ngủ, cô không hề lầm bầm phản đối.

Vài giây sau họ đổ nhào xuống giường. Cô cảm thấy váy áo cô trượt đi, từ mảnh một, cho đến khi cô chỉ được che phủ bởi chiếc áo sơ mi mỏng. Âm thanh duy nhất là hơi thở của họ cho đến khi James hổn hển, “Elizabeth... Anh sẽ không... Anh không thể...”

Cô nhìn lên anh, tất cả câu hỏi trong mắt cô.

“Nếu em muốn anh ngừng lại”, anh xoay sở, “nói với anh ngay bây giờ.”

Cô đưa tay lên và chạm vào khuôn mặt anh.

“Phải ngay bây giờ”, anh nói một cách hoang dại, “vì trong một phút nữa anh sẽ không thể...”

Cô hôn anh.

“Oh, Lạy Chúa”, anh rên rỉ, “Oh, Elizabeth.”

Cô phải ngừng anh lại, cô biết. Cô nên chạy ra khỏi phòng và không cho phép anh đến gần trong vòng hai mươi bước cho đến khi cô đứng cạnh anh trong nhà thờ như người chồng và người vợ. Nhưng cô đã khám phá ra, tình yêu là một cảm xúc đầy quyền lực, và đam mê theo rất gần. Và sự đúng đắn, một đám cưới, thậm chí sự đe dọa mãi mãi cho thanh danh và nhân cách của cô, không có gì có thể ngừng cô chạm vào người đàn ông này lúc này đây và khuyến khích anh biến cô là của anh.

Với đôi tay run rẩy, cô vươn tới những cái nút áo sơ mi của anh. Cô chưa bao giờ chủ động trong những lần âu yếm của họ, nhưng Chúa giúp cô, cô muốn chạm vào làn da nóng bỏng của ngực anh. Cô muốn lướt ngón tay mình qua những múi cơ mạnh mẽ và cảm thấy trái tim anh đập với ham muốn.

Đôi tay cô lướt dọc đến bụng anh và nấn ná ở đó một lúc trước khi nhẹ nhàng kéo chiếc áo sơ mi bằng vải. Với một cái rùng mình hãnh diện, cô quan sát khi những múi cơ của anh co lại theo từng động chạm nhẹ nhàng của mình, và cô biết rằng ham muốn là điều gì đó quá lớn lao đối với anh.

Người đàn ông này, người đã săn đuổi những kẻ phạm tội quanh châu Âu, và, theo Caroline Ravenscroft, người bị săn đuổi bởi vô số phụ nữ, có thể bị tàn phá bởi cái đụng chạm của cô. Elizabeth rùng mình xúc động. Cô cảm thấy rất... rất đàn bà khi cô nhìn bàn tay nhỏ nhắn của cô uốn những vòng tròn và trái tim trên ngực và bụng anh.

Và khi anh hít vào và rên rỉ tên cô, cô cảm thấy hoàn toàn quyền lực.

Anh cho phép cô khám phá anh như thế trong cả phút trước khi một tiếng gầm gừ thô ráp thoát ra từ cổ họng anh, và anh lăn sang một bên, kéo cô theo với anh. “Đủ rồi”, anh rên rỉ “Anh không thể... không thêm nữa...”

Elizabeth xem đó như một lời khen và cong môi lại thành một nụ cười bí mật. Nhưng sự rộn ràng vì được kiểm soát chỉ tồn tại trong chốc lát. Ngay khi James quay sang một bên anh quay cô nằm ngửa, và trước khi cô có thể hít vào một hơi, anh đã dạng chân hai bên cô, nhìn xuống cô với một nhu cầu nguyên sơ và một cái nhìn chờ đợi rất đàn ông.

Những ngón tay của anh tìm thấy những cái nút áo nhỏ nổi giữa ngực cô, và với một sự khéo léo và tốc độ đáng sửng sốt, anh mở cả năm cái. “Ah”, anh lăm bằm, trượt cái áo khỏi vai cô, “Đó là những gì chúng ta cần.”

Anh để lộ đầu ngực cô, những ngón tay mơn trớn thung lũng giữa ngực cô trước khi trượt cái áo xuống thấp hơn.

Cô chụp lấy tấm chăn để che mình lại. Anh nhìn chăm chăm vào cô với một xúc cảm thiêu đốt đến nỗi cô cảm thấy hơi nóng và hơi ẩm giữa hai chân. Anh vẫn ngồi thế một lúc, thậm chí không nâng một ngón tay nào để vuốt ve cô, chỉ nhìn xuống ngực cô và liếm môi khi thấy núm vú cô thất lại thành một đỉnh nhọn.

“Làm gì đi” cuối cùng cô hỗn hển.

“Thế này à?” Anh hỏi nhẹ nhàng, lướt một đỉnh nhọn vào lòng bàn tay anh.

Cô không nói gì, chỉ cố gắng hít thở.

“Thế này à?” Anh di chuyển bàn tay sang bên kia, và nhẹ nhàng kẹp cô vào ngón trỏ và ngón giữa.

“Làm ơn”, cô van nài.

“Ah, em hẳn có ý muốn thế này”, anh nói một cách dữ dội, từ ngữ của anh mất đi khi anh cúi xuống và kéo cô vào miệng.

Elizabeth thốt ra một tiếng hét. Một tay cô xoắn vào tấm ra giường thành một đường tròn ốc trong khi tay kia đang chìm ngập vào mái tóc dày của James.

“Oh, đó không phải cái em muốn à?” Anh trêu chọc “Có lẽ anh cần chú ý hơn đến bên kia.” Và rồi anh làm thế lần nữa, và Elizabeth nghĩ cô chắc chắn sẽ chết nếu anh không làm gì để giải thoát sức ép lạ thường đang lớn dần trong cô.

Anh rời khỏi cô chỉ đủ lâu để kéo chiếc áo sơ mi qua đầu cô, và rồi, khi anh giật mạnh đai quần, Elizabeth kéo tấm ra mỏng phủ lên cô.

“Em sẽ không trốn lâu được đâu”, anh nói, giọng anh khàn khàn bởi dục vọng.

“Em biết.” Cô ửng đỏ. “Nhưng thật khác lạ khi anh ở bên em.”

Anh nhìn cô tò mò khi anh quay lại giường. “Em có ý gì?”

“Em không thể giải thích.” Cô nhún vai một cách vô thức, “Thật khác lạ khi anh có thể thấy em hoàn toàn.”

“Ah”, anh chậm rãi nói, “Vậy em có ý anh có thể nhìn em như thế này?” Với một cái nhìn trêu chọc, anh kéo mạnh tấm ra cho đến khi để lộ một bờ vai mịn màng, nơi anh định hôn thật âu yếm.

Elizabeth vặn vẹo và cười khúc khích.

“Anh hiểu”, anh nói, chấp nhận phản ứng kì lạ vì thích thú. “Và thế này thì sao?” Anh cúi xuống và giật mạnh tấm ra khỏi chân cô, rồi cù vào những ngón chân cô.

“Ngừng lại!” Cô cười ngặt ngheo.

Anh quay lại, dành cho cô ánh mắt ranh ma nhất của mình. “Anh không biết em có máu buồn đến thế.” Anh cù cô thêm chút nữa. “Biết được điều này thật quan trọng.”

“Oh, ngừng lại”, cô hỗn hển, “làm ơn ngừng lại. Em không chịu được.”

James mỉm cười nhìn cô với tất cả tình yêu trong trái tim anh.

Đối với anh, làm cho lần đầu tiên của cô hoàn hảo rất quan trọng. Anh đã mơ đến điều này nhiều tuần qua, đến việc anh sẽ làm gì để cho cô thấy tình yêu giữa một người đàn ông và một người đàn bà có thể tuyệt

diệu đến thế nào. Và nếu anh chính xác không hình dung ra việc anh cù vào ngón chân cô, anh đã hình dung ra cô với nụ cười trên khuôn mặt.

Khá giống lúc này đây.

“Oh, Elizabeth”, anh lầm bầm, cúi xuống để đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi cô. “Anh yêu em rất nhiều. Em phải tin anh.”

“Em yêu anh”, cô nhẹ nhàng nói, “bởi vì trong mắt anh, em thấy điều em cảm thấy trong tim mình.”

James cảm thấy đôi mắt anh nhòe đi bởi nước mắt, và anh không có lời nào để diễn tả dòng cảm xúc mãnh liệt mà lời nói đơn giản của cô đã tạo ra. Anh hôn cô lần nữa, lần này lướt theo viền môi cô với lưỡi của anh khi anh trượt bàn tay xuống hông cô.

Anh cảm thấy cô căng lại dè chừng, những múi cơ của cô bị kích thích dưới cái đụng chạm của anh. Nhưng khi anh chạm đến trung tâm nữ tính của cô, chân cô hơi tách ra để nhận lấy anh. Anh chơi đùa với những lọn xoắn xoắn của cô, và rồi, khi anh nghe hơi thở của cô trở nên ngắn và hỗn hển, anh trượt vào sâu hơn. Cô đã sẵn sàng cho anh, tạ ơn Chúa, bởi vì anh không chắc chắn anh có thể đợi thêm phút nào nữa.

Anh đẩy chân cô tách ra xa hơn và chen vào giữa. “Việc này có thể đau”, anh nói, cảm thấy sự hối tiếc trong giọng anh, “Không có cách nào khác, nhưng nó sẽ tốt hơn, anh hứa.”

Cô gật, và anh nhận ra khuôn mặt cô đang hơi căng thẳng theo những lời nói của anh. Chết tiệt. Có lẽ anh thậm chí không nên cảnh báo cô. Anh không có kinh nghiệm với những trinh nữ; anh không biết phải làm gì để giảm đi cơn đau của cô. Tất cả những gì anh có thể làm là dịu dàng và chậm rãi – khó khăn khi đó là khát khao mãnh liệt nhất anh từng cảm thấy – và cầu nguyện điều tuyệt nhất.

“Shhhh”, anh ngân nga, trượt bàn tay lên trán cô. Anh di chuyển xuống một phân hay hơn thế, cho đến khi đầu vật đàn ông của anh chạm vào cô. “Thấy chứ?” anh thì thầm. “Anh không hề xa lạ.”

“Anh thật lo lớn”, cô vặn vẹo.

Hoàn toàn sững sốt, một tiếng cười bật ra từ môi anh. “Oh, tình yêu của anh, thông thường thì anh xem đó là lời khen ngợi tốt đẹp nhất đấy.”

“Vây bây giờ...” cô thúc giục.

Ngón tay anh trải dài âu yếm trên quai hàm cô. “Bây giờ, tất cả những gì anh muốn là em đừng lo lắng.”

Cô hơi lắc đầu. “Em không lo lắng. Có lẽ là một chút bồn chồn, nhưng không lo lắng. Em biết anh sẽ khiến điều này thật tuyệt vời. Anh làm cho mọi thứ đều tốt đẹp.”

“Anh sẽ làm thế”, anh nói, lời nói của anh sôi sục trên môi cô. “Anh hứa anh sẽ làm thế.”

Elizabeth thở hỗn hển khi anh thúc tới trước, vào trong cô. Mọi thứ thật kì lạ, và theo một cách kì lạ, đúng vậy, như thể cô được tạo ra cho giây phút này, được hình thành để nhận lấy tình yêu của người đàn ông này.

Đôi tay anh ôm lấy hông cô, và anh hơi đâm vào cô. Elizabeth thở hỗn hển bởi sự khác biệt khi anh dễ dàng trượt vào cho đến khi anh chạm đến nơi bảo vệ sự trong trắng của cô.

“Sau lúc này”, anh nói, giọng anh nóng bỏng bên tai cô. “Em sẽ là của anh.” Và rồi, không chờ một câu trả lời, anh đẩy tới trước, bắt lấy sự ngạc nhiên của cô “Oh!” với một nụ hôn say đắm.

Đôi tay anh vẫn ôm lấy cô, anh bắt đầu chuyển động. Elizabeth thở hỗn hển với mỗi cú đâm và rồi, không hề nhận ra cô cũng bắt đầu chuyển động, hòa nhịp với anh trong một nhịp điệu cổ xưa.

Sức ép trong cô đang mạnh mẽ hơn, cấp bách hơn, và cô cảm thấy như thể cô đang căng ra khỏi làn da của mình. Và rồi điều gì đó đã thay đổi, và cô cảm thấy như thể cô va vào một tảng đá, và cả thế giới nổ tung quanh cô. Một giây sau đó, James hét lên với giọng khàn khàn, và đôi tay anh nắm chặt lấy vai cô với một sức mạnh không thể tin được. Trong một lúc anh trông như thể anh đã chết rồi, và rồi khuôn mặt anh tràn ngập hoàn toàn sự vui sướng, và anh đổ sập trên cô.

Vài giây trôi qua, tiếng hơi thở duy nhất của họ trở lại bình thường, và James lặn về một bên, kéo cô theo anh và ôm chặt lấy cô. “Chính là điều này”, anh nói, giọng anh lơ mơ, “Đây chính là điều anh đã tìm kiếm cả cuộc đời.”

Elizabeth gật đầu bên anh, và họ ngủ.

Vài giờ sau, Elizabeth thức dậy bởi tiếng bước chân James đang đi trên sàn gỗ của căn nhà sẵn sẵn. Cô không cảm thấy anh đã rời giường, nhưng anh đã ở đó, vào lại phòng ngủ, trần trụi như ngày anh được sinh ra.

Cô đang cân nhắc giữa thôi thúc phải quay đi và sự hấp dẫn của việc nhìn chăm chăm không xấu hổ. Cô kết thúc với việc làm mỗi thứ một chút.

“Nhìn xem chúng ta quên gì này”, James nói, vẫy cái gì đó trong không khí. “Anh tìm thấy nó trên sàn.”

“Thư của Phu nhân Danbury!”

Anh nhướn mày và tặng cho cô nụ cười ranh mãnh nhất của mình. “Anh hẳn đã làm rơi nó vì sự vội vàng được ở bên em.”

Elizabeth nghĩ rằng sau những gì đã xảy ra, anh sẽ không thể khiến cô ửng đỏ được nữa, nhưng rõ ràng cô đã sai. “Mở nó ra đi”, cô lầm bầm.

Anh đặt một cây nến ở bàn đầu giường và trườn vào giường cạnh cô. Khi anh không di chuyển đủ nhanh để mở bức thư, Elizabeth giật lấy nó khỏi tay anh và xé toạc ra. Bên trong, cô tìm thấy một chiếc phong bì khác, với những từ ở trên mặt:

Các cháu đang gian lận phải không? Các cháu thực sự muốn mở cái này trước khi làm lành chứ?

Elizabeth đập một tay lên môi cô, và James thậm chí khó chịu khi ngăn một tiếng cười đang dâng lên trong cổ họng, “Thật đa nghi phải không?” Anh lầm bầm.

“Rõ ràng là vì lý do tốt.” Elizabeth thừa nhận. “Chúng ta gần như đã mở nó trước khi chúng ta...”

“Làm lành?” Anh đỡ lấy lời cô với một nụ cười nhăn nhó quỷ quái.

“Đúng”, cô lầm bầm, “chính xác.”

Anh chỉ vào bì thư trong tay cô. “Em không định mở nó à?”

“Oh, có, tất nhiên”. Với một chút đoan trang vào lần này, cô nâng mép bì thư lên và kéo ra một mảnh giấy thơm màu trắng được gấp làm đôi. Elizabeth mở nó ra, và hai cái đầu chụm vào gần ánh nến, họ đọc:

Những đứa cháu yêu quý của ta,

Đúng, chính xác. Những đứa cháu yêu quý của ta. Dù sao đó là cách ta nghĩ về các cháu.

James, ta sẽ không bao giờ quên cái ngày đầu tiên ta mang cháu về Nhà Danbury. Cháu quá đa nghi, quá không sẵn sàng để tin rằng ta sẽ yêu quý cháu. Mỗi ngày ta ôm cháu, cố cho cháu thấy rằng điều đó có nghĩa là một gia đình, và rồi, một ngày, cháu ôm ta và nói, “Cháu yêu dì, dì Agatha.” Và từ giây phút đó, cháu như một đứa con đối với ta. Ta sẽ dành cả cuộc đời cho cháu, nhưng ta cho là cháu đã biết điều đó.

Elizabeth, cháu bước vào cuộc đời ta khi đứa con cuối cùng của ta kết hôn và rời khỏi ta. Từ ngày đầu tiên, cháu đã dạy ta dũng cảm, trung thành và đáng tin có nghĩa là gì. Những năm qua là niềm vui của ta khi nhìn cháu lớn lên và trưởng thành. Lần đầu tiên cháu đến Nhà Danbury, cháu quá trẻ, ngây thơ và dễ bị bối rối. Nhưng theo cách nào đó, cháu có nét duyên bí ẩn và sự thông minh mà bất cứ cô gái trẻ nào cũng sẽ ghen tị. Cháu không sợ đỡ ta, và cháu không bao giờ cho phép ta bắt nạt cháu, đó chắc chắn là món quà tuyệt nhất mà người phụ nữ dành cho con trai ta được nhận. Ta sẽ cho đi tất cả những gì ta có để được gọi cháu là con gái ta, nhưng ta cũng cho là, cháu biết điều đó.

Vậy thì có quá kì lạ không khi mà ta mong ước đưa hai cháu – những người ta yêu quý – đến với nhau? Ta biết ta không thể làm điều này theo những cách thông thường. James chắc chắn sẽ từ chối bất cứ ý định làm mỗi nào. Dù sao nó là một người đàn ông, và do đó sẽ kiêu hãnh một cách ngu ngốc. Và ta biết rằng

ta sẽ không bao giờ thuyết phục được Elizabeth đi đến Luân Đôn trong một mùa lễ hội với tiền của ta. Con bé sẽ không bao giờ tham gia vào bất kì nỗ lực nào lấy đi quá nhiều thời gian bên gia đình của con bé.

Và vì vậy mảnh khốe nhỏ của ta đã được hình thành. Nó bắt đầu bằng một bức thư dành cho James. Cháu đã luôn muốn cứu ta như ta đã cứu cháu một lần, con trai của ta. Thật dễ dàng để nghĩ ra một vụ tổng tiền. (Ta phải lạc đề một chút để cam đoan rằng vụ việc hoàn toàn là bịa đặt, và tất cả những đứa con của ta đều hợp pháp, và tất nhiên là máu mủ của Đức ông Danbury. Ta không phải loại phụ nữ lầm đường lạc lối khỏi lời thề hôn nhân của cô ta.)

Ta khá chắc chắn nếu ta có thể sắp xếp cho cả hai cháu gặp nhau, cả hai sẽ yêu nhau (Ta hiếm khi sai về những việc này), nhưng để gieo rắc ý tưởng vào đầu Elizabeth, ta đã dùng quyển sách cũ LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC. Một quyển sách ngớ ngẩn chưa bao giờ được viết ra, nhưng ta không biết làm thế nào để khơi gợi lên ý nghĩ kết hôn của con bé. (Trong trường hợp cháu đang băn khoăn, Lizzie, ta tha thứ cho cháu vì đã trộm quyển sách khỏi thư viện của ta. Tất nhiên cháu không có ý xấu khi làm thế, và cháu có lẽ nên giữ nó như một vật kỉ niệm trong lúc quen nhau của hai cháu.)

Đó là toàn bộ lời thú nhận. Ta sẽ không yêu cầu sự tha thứ của các cháu vì tất nhiên ta chẳng việc gì phải nài nỉ. Ta cho rằng vài người có thể bực mình vì cách của ta, và thông thường ta sẽ không nghĩ đến việc sắp đặt một tình huống gây tổn thương thế này, nhưng rõ ràng là cả hai cháu đã quá bướng bỉnh để nhìn nhận sự thật theo cách khác. Tình yêu là một món quà quý giá, và các cháu tốt hơn đừng quảng nó đi chỉ vì chút lòng tự trọng ngốc nghếch.

Ta thực sự hi vọng hai cháu sẽ thích căn nhà sẵn sẵn; các cháu sẽ thấy rằng ta đã liệu trước được mọi nhu cầu của cả hai. Cứ thoải mái tận hưởng buổi tối; trái với những tin tưởng thông thường, ta không kiểm soát thời tiết, nhưng ta đã cầu xin đức chúa trên cao một trận mưa rào – kiểu mà một người sẽ không bao giờ mạo hiểm ra ngoài.

Hai cháu hãy cảm ơn ta ở lễ cưới. Ta đã lấy được một giấy hôn phối đặc biệt với tên của hai cháu.

Yêu mến,

Agatha, Phu nhân Danbury.

Miệng của Elizabeth há hốc ra. “Em không thể tin được”, cô hốt hển, “Bà ấy dựng lên mọi chuyện.” James đảo mắt. “Anh có thể tin được.” “Em không thể tin được bà đã để quyển sách nhỏ màu đỏ ấy ra ngoài và biết rằng em sẽ lấy nó.”

Anh gật. “Anh cũng có thể tin điều đó.”

Cô quay sang anh, môi cô vẫn hé mở trong sự ngạc nhiên. “Và bà thậm chí đã có giấy hôn phối đặc biệt.”

“Cái đó” anh thừa nhận, “anh không thể tin. Nhưng chỉ vì anh cũng đã làm một cái, và anh hơi ngạc nhiên rằng tòa giám mục cho phép một tờ y hệt.”

Thư của Phu nhân Danbury trượt khỏi tay Elizabeth và rớt xuống giường. “Anh đã làm à?” cô thì thầm.

James cầm tay của cô và đưa lên môi anh. “Khi anh ở Luân Đôn, tìm kiếm kẻ tổng tiền không có thật.”

“Anh muốn cưới em”, cô hốt hển. Đó là một câu nói, không phải một câu hỏi, nhưng cô nghe như thể cô hoàn toàn không thể tin được.

James dành cho cô một nụ cười thích thú. “Anh đã hỏi cưới em mười hai lần trong vài ngày qua.”

Elizabeth giật mạnh đầu như thể vừa thức dậy từ một giấc mơ kì lạ. “Nếu anh hỏi em lần nữa”, cô tỉnh ngịch nói, “em sẽ cho anh một câu trả lời khác.”

“Vậy sao?”

Cô gật. “Chắc chắn là thế.”

Anh di chuyển một ngón tay xuống bên cổ cô, máu của anh nóng bỏng khi anh thấy cách sự đụng chạm của anh làm cho cô run rẩy. “Vậy điều gì đã khiến em đổi ý?” anh lầm bầm.

“Một người có lẽ sẽ nghĩ”, cô thở hổn hển khi ngón tay anh lướt xuống thấp hơn, “rằng phải có gì đó để thỏa hiệp, nhưng nếu anh thực sự muốn biết sự thật...”

Anh chồm lên trên cô, mỉm cười một cách ranh mãnh. “Oh, chắc chắn là anh muốn sự thật.”

Elizabeth cho phép anh rút ngắn khoảng cách giữa họ thêm một inch trước khi cô nói, “Đó là quyền sách.”

Anh đông cứng. “Quyền sách?”

“LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC.” Cô gõ gõ vào một bên lòng mày. “Em đang nghĩ đến việc viết một bản sửa đổi.”

Anh trở nên trắng bệch. “Em đang đùa.”

Cô mỉm cười và ngo nguẩy bên dưới anh. “Vậy sao?”

“Làm ơn hãy nói em đang đùa.”

Cô trượt sâu hơn vào chiếc giường.

“Anh sẽ khiến em phải nói em đang đùa.” James gầm gừ.

Elizabeth hướng tới và vòng tay quanh anh, thậm chí không nhận ra tiếng sấm vang trong không trung. “Hãy làm đi nào.”

Và anh làm thế.

22. Chương 22

Ghi chú của tác giả: Đã được toàn thể học giả về nguyên tắc của thế kỉ mười chín công nhận chữ viết ở mép quyển sách duy nhất này là của Hầu tước Riverdale.

Trích dẫn từ

LÀM THẾ NÀO ĐỂ CUỐI MỘT NGÀI HẦU TƯỚC

LẦN XUẤT BẢN THỨ HAI BỞI NỮ HẦU TƯỚC RIVERDALE

Xuất bản năm 1818. Số lượng in: Một

Chỉ Dẫn Thứ Nhất

ĐỪNG BAO GIỜ QUYẾN RŨ MỘT QUÝ ÔNG NÀO CHO ĐẾN KHI BẠN HOÀN TOÀN CHẮC CHẮN VỀ THÂN PHẬN CỦA ÔNG TA. NHƯ MỌI CÔ GÁI TRẺ CÓ LÝ TRÍ ĐỀU PHẢI BIẾT, ĐÀN ÔNG LUÔN DỐI TRÁ.

Lạy Chúa, Lizzie, em chưa tha thứ cho anh về chuyện đó ư?

Chỉ Dẫn Số Năm

QUY ƯỚC THÔNG THƯỜNG CHO THẤY BẠN KHÔNG ĐƯỢC DÀNH QUÁ MƯỜI PHÚT ĐỂ TRÒ CHUYỆN VỚI MỘT QUÝ ÔNG RIÊNG BIỆT. BỐN TÁC GIẢ KHÔNG ĐỒNG Ý. NẾU BẠN CẢM THẤY NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY LÀ MỘT ỨNG CỬ VIÊN CHO VIỆC KẾT HÔN, BẠN CÓ NHIỆM VỤ PHẢI HIỂU ĐƯỢC TRÍ ỨC CỦA ÔNG TA TRƯỚC KHI DĂNG HIẾN BẢN THÂN CHO MỘT LỜI THỀ KHÔNG THAY ĐỔI. NÓI CÁCH KHÁC, MỘT TIẾNG RUỒI TRÒ CHUYỆN CÓ THỂ CỨU BẠN KHỎI MỘT SAI LẦM TRONG ĐỜI.

Không tranh cãi từ phần này.

Chỉ Dẫn Thứ Tám

BẮT KỂ BẠN YÊU NGƯỜI THÂN ĐẾN ĐÂU, SỰ TÌM HIỂU TỐT NHẤT NÊN ĐƯỢC THỰC HIỆN MÀ KHÔNG CÓ SỰ THAM GIA CỦA GIA ĐÌNH.

Ah, nhưng đừng quên căn nhà sẵn sẵn...

Chỉ Dẫn Số Mười Ba

BẮT KÌ PHỤ NỮ NÀO CŨNG PHẢI BIẾT LÀM CÁCH NÀO ĐỂ BẢO VỆ BẢN THÂN TRƯỚC NHỮNG SỰ CHÚ Ý KHÔNG MONG MUỐN. BỐN TÁC GIẢ ĐỀ NGHỊ QUYỀN ANH. VÀI NGƯỜI CÓ LẼ SẼ XEM DÁNG VẼ THỂ THAO SẼ KHÔNG THỂ TRỞ THÀNH MỘT QUÝ CÔ TRẺ, NHƯNG BẠN PHẢI CHUẨN BỊ ĐỂ BẢO VỆ DANH TIẾNG CỦA MÌNH. CHÀNG HẦU TƯỚC CỦA BẠN SẼ KHÔNG LUÔN KỀ CẬN BÊN BẠN. CÓ NHỮNG LÚC BẠN PHẢI BẢO VỆ BẢN THÂN.

Anh sẽ LUÔN bảo vệ em.

Chỉ Dẫn Số Mười Bốn

NẾU NHỮNG SỰ CHÚ Ý KỂ TRÊN KHÔNG PHẢI LÀ KHÔNG MONG MUỐN, BỐN TÁC GIẢ CÓ THỂ ĐƯA RA LỜI KHUYẾN CÓ LẼ SẼ KHÔNG HỢP PHÁP ĐỂ ĐƯỢC IN TRONG QUYỂN SÁCH NÀY.

Gặp anh trong phòng và anh sẽ khuyên EM.

Chỉ Dẫn Số Hai Mươi

(Điều Duy Nhất Bạn Thực Sự Phải Nhớ)

TRÊN TẤT CẢ, HÃY THÀNH THẬT VỚI TRÁI TIM MÌNH. KHI BẠN KẾT HÔN, DÙ CÓ PHẢI LÀ MỘT HẦU TƯỚC HAY MỘT NGƯỜI QUẢN LÝ TÀI SẢN (hoặc cả hai!), ĐÓ SẼ LÀ CUỘC SỐNG. BẠN PHẢI ĐẾN NƠI MÀ CON TIM BẠN DẪN DẮT VÀ KHÔNG BAO GIỜ ĐƯỢC QUÊN RẰNG TÌNH YÊU LÀ MÓN QUÀ QUÝ GIÁ NHẤT. TIỀN BẠC VÀ ĐỊA VỊ XÃ HỘI LÀ NHỮNG VẬT THAY THẾ NGHÈO NÀN CHO CÁI ÔM ẤM ẤP, ẤU YẾM VÀ HIẾM CÓ ĐIỀU GÌ TRỌN VẸN TRONG CUỘC SỐNG HƠN LÀ NIỀM VUI SỐNG KHI YÊU VÀ BIẾT RẰNG BẠN CŨNG ĐƯỢC YÊU.

Và em được yêu, Elizabeth. Cho đến hơi thở cuối cùng của anh, và mãi sau đó...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/how-to-marry-a-marquis>